

LINDA HOWARD

The
*New York
Times*
Bestseller

Now
You
See
Her

BÂY GIỜ THÌ ANH ĐÃ THẤY CÔ ẤY – NOW YOU SEE HER

LINDA HOWARD

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

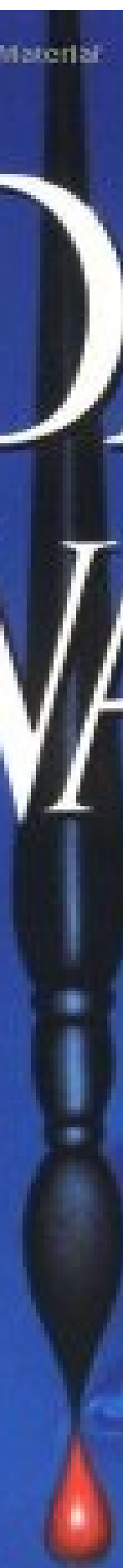
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LINDA HOWARD

The
*New York
Times*
Bestseller

Now
You
See
Her

Mục Lục

Prologue

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương V

Chương VI

Chương VII

Chương VIII

Chương IX

Chương X

Chương XI

Chương XII

Chương XIII

Chương XIV

Chương XV

Chương XVI

Chương XVII

Chương XVIII

Chương XIX

Chương XX

Chương XXI

Chương XXII

Epilogue

Prologue

Clayton, New York

Ngày thứ ba của tháng Chín là một trong những ngày đẹp trời, không một gợn mây pha trộn giữa cái nóng của mùa hè cùng với cái lạnh giá đang đến của mùa đông. Bầu trời trong xanh đến mức Sweeny, vừa bước xuống xe ở bãi đậu xe của siêu thị, đứng sững lại và nhìn lên cái lòng chảo màu xanh tuyệt vời đó như thể cô chưa bao giờ nhìn thấy bầu trời vậy. Thực tế cô ấy chưa từng ngắm bầu trời như vậy.

Nếu hỏi cô ấy biết gì về cuộc sống, chắc chắn đó là những màu sắc, và cô ấy chưa từng thấy bầu trời xanh đặc biệt đến vậy. Nó như không tưởng vậy, sâu hơn và tối hơn, đậm sắc hơn so với những gì mà một bầu trời đáng có. Chỉ có hôm nay vào một ngày tuyệt vời như thế này khoảng cách giữa thiên đường và trái đất dường như gần hơn, và cô đang đến gần với vụ trụ nhất, gần đến mức mà cô thấy như thể mình đang bị hút ngay vào vũ trụ rộng lớn.

Cô có thể vẽ lại nó không? Cô nghĩ đến việc pha trộn các màu sắc, tự động loại bỏ một vài màu sắc khi đôi mắt nghệ thuật đánh giá kết quả. Không, màu trắng đó quá trẻ con. Đó không phải là màu xanh yếu đuối mà là một màu xanh tuyệt vời nhất mà cô đã từng thấy. Đây là một sắc màu tinh khôi và gây ấn tượng, kéo cô lại và làm cô sững sờ với vẻ đẹp của nó. Cô đứng đó, khuôn mặt ngược lên trên, không còn nhớ gì nữa, và cảm thấy vô cùng hạnh phúc với sắc màu đó, tình cảm trào dâng, trái tim cô căng ra và đau đớn trong trạng thái ngây ngất.

Cuối cùng cô cũng nhớ tới việc phải chuyển tầm nhìn về trái đất, đôi mắt cô lấp lánh. Cô nhìn thấy cái gì đó vụt qua, và dù không thấy có mặt trời cô vẫn nghĩ bầu trời có lẽ sáng hơn mình tưởng, vì cô phải điều tiết mắt. Nháy mắt rồi ngược nhìn. Có cái gì đó chắc nịch, nhưng vẫn chưa ... đó là một đứa bé.

Cô liếc nhìn đứa bé, nháy mắt rồi lại nhìn lại. cô thấy sốc như bị búa tạ đập vào mình, máu đông lại và ngón tay thì tê cứng.

Đứa bé đó đã chết rồi. cô đã tham dự đám tang vào tháng trước. vào một ngày đẹp trời thế này, trong khi đang ở trạng thái tâm lý bình thường, cô lại trông thấy một đứa bé đang đi ngang qua bãi đậu xe.

Không nói nổi lời nào, Sweeny đánh mắt qua chỗ người phụ nữ mà cậu bé đang chạy theo: người mẹ. Cô Sue Beresford một tay cầm một túi đồ, một tay khác chộp lấy bàn tay của đứa con búng bình Corbin. Khuôn mặt cô đã trang điểm, mắt vẫn còn những quầng thâm sắc nhọn của một người mẹ đã mất đi đứa con lớn hơn vì bệnh bạch cầu mới chỉ tháng trước thôi.

... Nhưng cậu bé Sam đó đã chết một tháng rồi lại đang chạy theo cô ấy.

Sweeny đứng sững trên vỉa hè, toàn bộ cơ thể cô tê cứng lại không thể cử động khi cô nhìn thấy cậu bé đang tuyệt vọng đuổi theo người mẹ, cố gắng thu hút sự chú ý của người đàn bà ấy. “Mẹ ơi,” cậu bé Samuel Beresford tiếp tục gọi mẹ, giọng cậu nhỏ lại vì lo lắng. “Mẹ ơi!” Nhưng cô Sue không trả lời, chỉ tiếp tục bước đi, kéo đưa bé Corbin ở phía sau. Sam cố gắng túm lấy áo cô, nhưng chỗ vải đó trượt khỏi tay cậu bé. Cậu bé nhìn Sweeny và cô nhận ra sự tức giận, hoang mang và sợ hãi. “Mẹ không nghe thấy cháu gọi,” cậu bé nói, từ ngữ chập chờn như thể cô nghe qua một hệ thống âm thanh tồi tệ. Cậu vội vã đuổi theo, đôi chân nhỏ bé chột hiện ra dưới tấm khăn choàng của chiếc quần rộng lưng thùng.

Sweeny đu đưa vì sốc, và đặt tay lên mũi xe để cố giữ thẳng bằng. Chỗ kim loại nóng lên vì ánh nắng mặt trời phía dưới tay cô dường như có sạn. Khoảng trống màu xanh khổng lồ trên bầu trời dường như thấp dần xuống như thể muốn nuốt chửng cô, và cô lặng thinh nhìn chăm chăm đứa trẻ đã chết đó.

Thân thể mảnh dẻ đó leo vào ghế sau cạnh Corbin, chuyển động nhanh chóng trước khi người mẹ đóng cửa xe lại. Sue ngồi vào trước tay lái và lái xe ra khỏi bãi đậu. gương mặt xanh xao mờ ảo của Am ẩn hiện sau cửa kính khi cậu bé quay lại nhìn Sweeny, bàn tay cậu giơ lên chào tạm biệt cô. Cô cũng vẫy tay chào lại cậu bé.

Tâm trí cô xuất hiện một từ duy nhất : Ma

Chương I

THÀNH PHỐ NEW YORK

MỘT NĂM SAU

Tin có ma là một chuyện, còn nhìn thấy chúng lại là chuyện hoàn toàn khác. Sweeny đã khám phá ra rằng cô biết ma là có thật. Trong một ngôi làng nhỏ của thành phố New York, nơi cô đã sống đến một năm trước, ít nhất cô cũng phải gật đầu chào hỏi hầu hết những người dân, tính cả người chết. Ở thành phố New York này, cô không biết ai cả, nên cô có thể đi ngang qua những gương mặt mờ ảo trong đám đông và giả vờ không nhìn thấy họ. Quay lại Clayton, sau khi cô nhìn thấy con ma Sam Beresford, cô chưa từng biết khi nào những con ma khác sẽ dừng lại và nói chuyện, và cô chưa từng đủ nghiêm khắc để đánh giá điều đó là tuyệt vời và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Không, cô chỉ cần phản ứng lại, và trước khi những người hót chuyện nhìn cô với ánh mắt tò mò cho rằng cô đang mất trí cô đã đóng gói hành lý và chuyển đi trước khi họ có thể chỉ trỏ khi thấy cô trên đường.

Ôi, ở thành phố tốt hơn nhiều, cũng ấm hơn nữa. Khi cô bắt đầu trông thấy ma, thân nhiệt của cô dường như bị thấp xuống trầm trọng. Cô luôn cảm thấy lạnh suốt suốt những ngày đó, trong một năm trời rồi. Có lẽ cô thấy lạnh trước khi nhìn thấy cậu bé Sam Beresford; cô không nhớ nổi, bởi vì chả có ai chú ý đến những chuyện như vậy. Không ai có thể đánh dấu được lịch của họ được: Thấy lạnh vào

29/8. Chắc chắn là thế rồi.

Sweeny không biết cái gì mang những con ma đến vào buổi sáng một ngày tháng chín sáng rõ đó, nhưng chúng là những thứ đầu tiên cô nghĩ đến khi tỉnh dậy. Những con ma ấy và cả những cái lạnh, nhưng cái lạnh dường như còn tồi tệ hơn. Cô ra khỏi giường, nhanh chóng thay đổi bộ đồ ngủ đã ướt đầm vì mồ hôi, và chạy vào nhà bếp để lấy cốc cà phê đầu tiên, ơn chúa là máy pha cà phê đã chạy theo thời gian cài đặt tự động. Thật quá tốt khi có một cốc cà phê ngay khi tỉnh dậy, vì cô nghĩ có lẽ cô sẽ đóng băng tới chết nếu cô phải chờ và chuẩn bị.

Ngụm cà phê đầu tiên làm người cô ấm lên, và cô thở phào nhẹ nhõm. Cô bắt đầu nhấm nháp ngụm thứ hai, và chuẩn bị đến ngụm thứ ba thì chuông điện thoại kêu.

Điện thoại là thứ phiền phức cần thiết, và vẫn sẽ phiền phức. Giờ này kẻ chết tiệt nào lại gọi điện cho cô, cô nhìn đồng hồ và biết giờ là 7 giờ 43 phút. Cô tức giận đặt tách cà phê xuống và nặng nề bước với tới ống nghe ở trên tường.

“Candra nè,” một giọng nói ấm áp đáp lại lời chào cẩn trọng của cô. “Thật xin lỗi khi gọi cô sớm thế này, nhưng tôi không biết kế hoạch của cô và muốn chắc chắn có thể gặp được cô.”

“Chị đưa tôi vào mẻ lưới đầu tiên rồi!” Sweeny đáp lời, sự tức giận của cô giảm dần. Candra Worth là chủ phòng tranh nơi cô bán tác phẩm của mình.

“Gì vậy?”

“Đừng bận tâm. Đó chỉ là thuật ngữ của dân chài lưới. Tôi không nghĩ là chị đang đi đánh cá phải không?”

“Trời, không đâu.” Giọng hết giọng nói, nụ cười của Candra cũng ấm áp và thân thiện. “Lý do tôi gọi cho cô là hỏi xem cô có thể đến đây khoảng 1 giờ để gặp một vài khách hàng quan trọng không. Chúng ta sẽ nói chuyện ở bữa tiệc, và họ cần nhắc về việc muốn có những bức tranh chân dung của chính họ. Tất nhiên, tôi nghĩ ngay đến cô. Bà McMillian muốn ghé qua phòng tranh để ngắm nhìn bức tranh đặc biệt tôi vừa mới cho treo lên, nên tôi nghĩ họ muốn tiện thể gặp cô luôn khi họ ở đây.”

“Tôi sẽ đến đó,” Sweeny hứa, dù cô muốn có một ngày làm việc không bị ai quấy rầy.

“Tốt. Gặp lại cô sau.”

Sweeny run lên khi gác máy và chạy nhanh lại chỗ cốc cà phê. Cô không thích gặp những khách hàng tiềm năng, nhưng cô thích công việc vẽ chân dung và cô cũng cần việc này. Khoảng thời gian cô bắt đầu trông thấy ma, công việc của cô cực kỳ tồi tệ. Sự tinh tế vốn nổi bật trong những bức tranh phong cảnh và tranh tĩnh vật đã có những nét vẽ có xu hướng náo nhiệt lạ kỳ, và cô không thích như vậy. Màu sắc luôn luôn rõ ràng, như thể chúng là màu nước chứ không phải sơn dầu, nhưng giờ đây dù cô có cố gắng thế nào cô cũng biết mình đang chìm dần vào những cái bóng bí ẩn sôi nổi mờ ảo. Nhiều tháng rồi cô không mang tranh đến phòng tranh của Candra, và dù những bức tranh cũ vẫn đang được bán, nhưng chỉ bán được một số ít.

Nếu cặp vợ chồng này thích tác phẩm của cô, cô nợ Candra về việc này. Sweeny hiểu rõ rằng có lẽ cô sẽ không bao giờ tạo ra thứ sản phẩm hot, vì nghệ thuật của cô được đánh giá là quá nặng tính truyền thống, nhưng bất chấp điều đó Candra luôn giúp cô gặp gỡ những khách hàng yêu thích nghệ

thuật truyền thống, nhờ vậy cô mới kiếm được khoản thu nhập ổn định. Hơn thế nữa, năm ngoái khi Sweeny thông báo muốn rời Clayton, chính Candra lại giúp cô tìm căn hộ này.

New York không phải là lựa chọn đầu tiên, Sweeny đã từng nghĩ đến một vài nơi ấm áp hơn. Tất nhiên nơi đây ấm hơn hẳn thị trấn Clayton nằm bên bờ sông Lawrence, phía tây là Hồ Ontario, và mùa đông thì tuyết rơi do ảnh hưởng của hồ. Thành phố New York nằm cạnh biển, tuyết rơi suốt mùa đông, nhưng không thường xuyên và cũng không quá nhiều, nhiệt độ thì dễ chịu hơn. Sweeny cũng từng nghĩ đến bờ biển của bang Miami, nhưng nơi này nhiệt độ không ôn hòa, và Candra khuyên cô nên chuyển đến thành phố, Sweeny thì không hề hối hận khi nghe theo Candra. Có cái gì đó luôn luôn tiếp tục làm cô thấy rối trí và cô muốn hét thật to.

Hơn hết, thành phố rộng lớn này chính là nơi cô không quen một con ma nào, không cảm thấy bị thúc ép bởi những cử chỉ lịch sự để tìm hiểu họ. Thành phố còn là nguồn cung cấp dồi dào những gương mặt sống động. Cô yêu thích những gương mặt, muốn tìm hiểu chúng, đó cũng chính là lý do vì sao việc vẽ chân dung dần dần tăng lên – nhờ ơn trời, nếu không tài khoản ngân hàng của cô lại rơi vào tình trạng trầm trọng chứ không chỉ gặp rắc rối không thôi.

Giờ đây thành phố là dành cho cô, và tiêu chuẩn thuê nhà ở đây cũng khá hợp lý. Qua người chồng Richard Worth, chủ sở hữu tòa nhà này mà Candra mới biết có căn hộ trống. Anh ta là một thành viên của phố Wall (khu phố này nổi tiếng với những tỷ phú của Mỹ), một triệu phú tự tay xây dựng sự nghiệp. Sweeny đã từng gặp anh ta 2 lần, và cố gắng tránh xa anh ta. Anh ta có gương mặt khá thú vị nhưng đáng sợ, và cô nghĩ anh ta chắc hẳn là loại người sẽ nghiền nát bất cứ ai cản đường anh ta. Cô biết đó không phải là cách của anh ta.

Tòa nhà này cũng như an ninh ở đây không phải tốt nhất, nhưng căn hộ này nằm ở trong góc, và có những cái cửa sổ lớn. Cô có thể vui vẻ sống ở kho thóc, chỉ cần nó có hệ thống ánh sáng và sưởi ấm tốt.

Cà phê đã giúp cô không còn run rẩy. Giờ đây cô thấy hơi lạnh một chút, nhưng cái lạnh vào buổi sáng mới là tệ nhất. Đáng nhẽ cô phải gặp bác sĩ, nhưng cứ khi nào tưởng tượng ra cuộc nói chuyện với ai đó về những gì đang xảy ra với cô, lý trí của cô lại ngăn cản. “Thưa bác sĩ, một năm trước tôi bắt đầu nhìn thấy ma, và từ đó tôi thấy rất lạnh. À, đèn giao thông luôn chuyển sang màu xanh cứ khi nào tôi đến gần nữa. Và cây cối của tôi luôn ra hoa khi hết mùa. Vậy tôi bị làm sao hả bác sĩ?” chắc chắn là thế. Cô sẽ không nói với bất cứ ai vào lúc này. Khi còn nhỏ cô đã bị chỉ trích đủ rồi. Là một họa sỹ đã đủ lạ thường rồi, cô không muốn mình lại được liệt vào danh sách những kẻ điên rồ.

Một năm trời cô cố tìm ra lý do tại sao cô có thể thấy ma. Sweeny bướng bỉnh quyết tâm chống lại thay đổi, quyết tâm ấy không hề dao động vì thiếu sự dũng cảm. Cô không thấy giận dữ với bất cứ thứ gì trừ việc vẽ tranh. Qua nhiều năm ai hiểu cô sẽ biết được cô ngoan cường đến thế nào. Cô thích thói quen, thích cuộc sống có một hướng rõ ràng. Cô có thể sống tốt mà không có kịch, tuyệt vọng, và hào hứng, cô chán ngấy chúng khi còn bé. Với cô, tính đều đều và bình thường tương đương với an toàn. Nhưng làm thế nào có thể thấy an toàn khi cô đã thay đổi, khi cô biết cô không còn bình thường nữa, thậm chí cô phải giấu chuyện của mình với cả thế giới? Và giờ dường như cô mất phương hướng, nếu không thì là tài năng; nhưng tài năng có thể giúp gì khi cô không biết cô đang làm gì với cái tài năng ấy?

Cô bật ti vi để theo dõi công ty của mình trong khi lục lọi dọn bữa sáng, dù cho chỗ ngủ cốc không

hiều để tính là lục lợi. Cô ăn bắp chiên khô mà không uống sữa vì sữa lạnh và cô phải rửa bỏ cái lạnh, nên không háo hức gì khi chén món này. Khi ăn, chương trình quảng cáo duyên dáng Diet Coke phát sóng, và cô dừng lại cho chiếc thìa vào miệng, mắt mở to và môi cong lại muốn nói “wow”.

Cùng lúc chương trình kết thúc, cô thấy gần toát mồ hôi. Có lẽ xem nhiều quảng cáo trên ti vi cũng là cách làm ấm mình.

Sau khi làm việc nhiều giờ trong phòng vẽ, Sweeny nhận ra đã gần 1 giờ rồi, và cô phải nhanh chóng đến phòng tranh. Cô ghét sửa soạn, nhưng cũng với một chiếc váy và chiếc áo thay vì mặc quần jean và áo ngắn tay. Cô thấy ánh đỏ vụt qua mắt, và nhanh chóng kéo chỗ quần áo sang một bên để lấy chiếc áo đỏ dài tay, cái áo này cô được tặng vào dịp giáng sinh nhiều năm trước và chưa từng mặc. Áo vẫn còn mát. Cô quyết định mặc nó hôm nay sau khi nhìn vào sắc màu sáng và sang trọng ấy.

Cô cũng định chải đầu kỹ hơn. Cô thở dài khi đứng trước gương. Cô đã từng nguyên rửa mớ tóc rất quăn và bất trị ấy, và cô để nó dài hơn vai vì sức nặng sẽ kéo nó xuống. Cô không có nhiều lựa chọn; cô có thể để ra đằng sau như một cô học sinh, cố gắng buộc chặt nhìn như bị xoắn lại hoặc thả lỏng. Cô chọn thả, vì khả năng cô sẽ bớt nổi giận hơn.

Cô lấy lược và làm những phần lộn xộn gọn gàng hơn. Khi còn nhỏ cô ghét mái tóc này. Cô thừa hưởng mái tóc hoang dại này từ mẹ, chỉ mẹ cô mới trông rục rờ với chỗ tóc dài, khiến mọi người chú ý đến nó bằng việc nhuộm tất cả những màu đỏ nào có thể có. Bà cũng muốn nhuộm tóc cho cô, nhưng cô thích làm người bình thường hơn. Tóc cô màu nâu, và cô định cứ để nó như vậy. Không vàng, không đen, không bạch kim. Chỉ màu nâu. Màu này khá bình thường, dù cho những sợi tóc xoắn làm nó rục rờ hơn một chút.

Đặt lược xuống, cô nghiêm khắc tự soi mói mình.

Ba điểm. Ngoài mái tóc ra, cô chẳng có gì thu hút sự chú ý của người khác. Trông chỉnh tề, tạm ổn với chiều cao trung bình. Cô muốn cao thêm một vài phân nữa. Tóc nâu xoắn, mắt xanh và làn da đẹp. Giờ cô 31 tuổi, nhưng cũng chưa có nếp nhăn nào. Chiếc váy vừa xuống đến đùi, giày cũng phù hợp để đi dạo trong phòng tranh mà trông không có vẻ như một quý bà. Chiếc áo đỏ này cũng... tuyệt vời. Cô gần bỏ nó đó, nhưng nhờ có màu này nên nó được ở lại.

Cô cần trang điểm một chút. Cô không biết là mình phải làm gì với đồng hồ đó, nên cô chỉ dùng hai thứ cơ bản là son môi và phấn đánh mắt. Đây cũng chính là thứ giúp cô trông không giống một con hề hay mẹ cô, việc tự ý thức luôn đi liền. Sweeny luôn luôn cố hết sức để tránh trông giống hay hành động giống mẹ cô. Là một họa sĩ đã đủ giống gia đình lắm rồi.

Vì cô chắc chắn là phòng tranh mới bán được có hai bức phong cảnh của mình, nên cô lục chỗ tranh phác họa người, chọn lấy một vài cái mới được hoàn thành và đặt chúng vào tập tranh đưa cho bà McMillian xem. Cô không có bức tranh chân dung nào để trưng ra cả vì cô đều vẽ theo yêu cầu và chúng được mang đi ngay sau khi cô hoàn thành.

Cô kẹp tập giấy ở dưới khuỷu tay, rời khỏi nhà để đi bộ tới phòng tranh. Ngay khi bước ra vỉa hè ánh mặt trời ấm áp thàng chín chiếu xuống, và cô thở sâu hài lòng với hơi nóng. Hầu hết mọi người đi ngang qua cô đều mặc áo ngắn tay, trừ những người kiểu doanh nhân mặc com lê và thắt cà vạt. Bảng ký hiệu thời gian và nhiệt độ chỉ rõ nhiệt độ lúc này là 84 độ F.

Một ngày đẹp trời phù hợp với việc đi dạo.

Cô bước đến góc phố, chỗ người bán hot dog yêu quý của cô đang làm việc, và dừng lại.

Người đàn ông lớn tuổi này có gương mặt đáng yêu nhất mà cô từng gặp qua. Ông ấy luôn cười, hàm răng trắng và khuôn mặt có những vết chân chim đen. Có lẽ là răng giả; những người tầm tuổi ông khó có thể giữ lại hàm răng của riêng họ. Ông đã nói chuyện với cô một lần, ông 68 tuổi, đã nghỉ hưu. Những người giống ông cần phải nghỉ ngơi và để những người trẻ kiếm sống. Ông cười khi nói như vậy, và Sweeny biết là ông không tính đến việc về hưu. Ông vẫn bán hot dog và mỉm cười dịu dàng với khách hàng. Ngay tuần đầu đến New York, cô đã chú ý đến ông, và luôn đi qua chỗ ông đứng thường xuyên như có thể để ngắm nhìn gương mặt ấy.

Gương mặt ông gây ấn tượng với cô. Cô đã phác thảo lại một vài lần, cô vẽ nhanh và vài đường cơ bản vì không muốn ông để ý xem cô đang làm gì và rồi ngưng. Cô không vẽ ngay, chỉ là hình ảnh của một người đàn ông không muốn tranh đấu gì với thế giới. Ông chỉ đơn giản tận hưởng cuộc sống. Chính bởi thế mà đôi mắt ông y như của một đứa bé thiếu hẳn ánh nhìn chỉ trích, và khiến cho những ngón tay của cô ngứa ngáy muốn phác thảo hình ông trên giấy và trên vải.

“Sweeny, của cháu đây.” Ông bọc chiếc hot dog đưa cho cô và cầm tiền, cô kẹp tập tài liệu bằng chân trong khi chắm cái hot dog vào tương mù tạt. “Trông cháu hôm nay rất chẵn chu. Đi hẹn hò à?”

Yeah, chắc chắn rồi. Cô không có hẹn hò lâu đến nỗi cô không nhớ nỗi nữa. Ít nhất là hai năm rồi. Có khi còn nhiều hơn. Cô không nhớ nỗi. “Vì công việc ă!” cô đáp, cắn một miếng.

“Thật đáng tiếc, nhìn cháu hôm nay rất hot.” ông nháy mắt và Sweeny cũng nháy mắt lại, dù cô hơi bất ngờ với lời khen ấy. Hot? Cô á? Cô là người ít hot nhất mà cô biết theo quan điểm của thế giới này. Cô làm việc cả ngày, đắm chìm trong những gam màu và hình khối, ánh sáng và vải trắng, chứ không lãng phí thời gian lo lắng xem người đàn ông nghĩ thế nào về mái tóc của mình, hay anh ta đang hẹn hò với ai.

Trong khi học đại học, cô đã trải qua thứ cảm xúc này vì dường như cô mong đợi nó, ngoài cặp đôi đam mê hiếm thấy ở trường cấp ba cô chưa từng quan tâm nhiều đến ai cả. Cô không thấy khát khao dục vọng từ... à, từ buổi sáng hôm đó, lại nghĩ tới nữa rồi. Cô làm thấy chính mình cũng bất ngờ, hãy để chương trình Diet Coke giúp cô như thế. Thêm khát muộn màng này khiến cô ngạc nhiên. Cô đã nghĩ mình có thể an toàn tránh xa những thôi thúc điên cuồng đã phá hủy sự nghiệp sáng tạo của quá nhiều phụ nữ, không ít nhất làm họ sao nhãng.

“Trong bộ đồ này cháu sẽ làm họ chết ngạt mất,” người bán hàng nói, lại nháy mắt với cô.

Buồn cười thật, cô không nghĩ cái váy đơn giản và cái áo dài tay có sức mạnh đến thế. Cô nghĩ chắc đó là do màu sắc của chúng. Người New York luôn mặc đồ đen; đôi lúc cô nghĩ chắc không ai trong thành phố này có bộ nào sáng màu. Cô chắc hẳn trông giống chú chim giáo chủ giữa hàng, nổi bật lên trong chiếc áo màu đỏ này. Và chải lại mái tóc chắc chắn là việc cần làm rồi. Chết rồi, cô không đeo hoa tai.

Cô cầm lấy chỗ tài liệu và tiếp tục đi trên vỉa hè, cầm chiếc hot dog trong tay. Đi hết bốn tòa nhà nữa mới tới phòng tranh, nên còn nhiều thời gian để ăn nốt chiếc hot dog và để mù tạt bay mùi. Gặp gỡ vợ chồng Mc Millian mà mặt cô nhoe nhoét thì không thể có ấn tượng tốt được.

Candra thật tốt khi sắp xếp cuộc gặp mặt này. Những người chủ khác có lẽ sẽ không quá quan tâm tới cô. Người ta kiếm được nhiều tiền nhờ nghệ thuật cổ xưa hay hiện đại chứ không phải nhờ lối nghệ thuật truyền thống ưa thích của cô, nhưng Candra luôn tìm kiếm khách hàng cho Sweeny, và hướng việc kinh doanh theo cách của cô ấy. Cô ấy làm điều đó vì tất cả nghệ sĩ sở hữu sở tranh mà cô ấy trưng bày, từ những người bán với giá thấp nhất đến cao nhất, với sự ầm ập tự nhiên thu hút khách hàng, có lẽ cô đã kiếm được bội tiền cho phòng tranh qua các năm. Cô ấy làm thế không phải lo lắng vì tiền, vì lợi nhuận của phòng tranh so với tài sản của Richard chả có gì quan trọng.

Nghĩ đến Richard thì gương mặt anh ta lại hiện lên trong tâm trí cô, theo đó là cảm giác lo lắng thường thấy. Cô muốn vẽ anh ta, nhưng không thể tự đi hỏi ý kiến anh. Gương mặt anh góc cạnh và có đôi mắt nghiêm khắc. Cô sẽ không bao giờ vẽ chân dung anh mặc một bộ com lê ý trị giá 300 đô ưa thích, cô sẽ vẽ gương mặt anh trên bến tàu hay ngồi sau vô lăng xe tải lớn. Richard Worth trông giống với một gã tốt bụng mặc áo phông đầm mồ hôi, không phải là gã phở Wall.

Anh ta và Candra có vẻ đối lập nhau. Candra thì duyên dáng, quý phái có mái tóc đen bóng mượt và đôi mắt màu sô cô la, nhưng đó chỉ là một phần hàng nghìn phụ nữ khác cũng vậy: quyến rũ nhưng không nổi bật. Sự quyến rũ của cô ấy có được nhờ tính cách thân thiện, giống như người bán hàng dạo đáng yêu ấy, luôn thể hiện ra mặt. Đôi vợ chồng này dường như không tương xứng lắm, dù cho cuộc hôn nhân kéo dài 10 năm rồi. Những lần gặp họ ở cùng với nhau, cô thấy là dù có đứng cạnh nhau thì đó dường như chỉ là sự trùng hợp. Richard thì quá lạnh lùng, quá chú tâm vào công việc, quyến rũ một người đàn bà ầm ập như Candra sao, ai mà biết được điều gì xảy ra khi hai người ở riêng với nhau? Có lẽ anh ta thật sự thư thái.

Khi Sweeny đến góc phố, đèn giao thông lại đổi màu và đèn dành cho người đi bộ sáng lên. Cô đã quen với việc không bao giờ đứng ở góc phố chờ đèn tín hiệu. Một số tài xế ngơ ngác không hiểu sao đèn xanh lại ngắn thế, nhưng cô không quan tâm. Cô thích cười với họ khi băng qua đường. Cô ghét phải lãng phí thời gian, và đứng ở góc phố chờ đèn chính là việc lãng phí thời gian đó. Cô phải miễn cưỡng lắm mới tránh xa công việc vẽ tranh, thậm chí việc ăn uống cô cũng coi là lãng phí thời gian.

Dù vậy với việc ngủ thì thái độ cô hoàn toàn khác. Cô thích ngủ. Một trong những việc làm yêu thích của cô là làm việc đến khuya đến khi nào thấy mệt lử, rồi cô nhào lên giường và cảm nhận được nỗi mệt nhọc ngọt ngào khi chìm vào giấc ngủ như thể ngã vào một cái hố vậy. Nếu trời mưa cô lại còn thích ngủ hơn nữa. Cảm giác chìm vào giấc ngủ khi đang lắng nghe tiếng mưa rơi thật là tuyệt vời.

Những ngày đó, ngủ cũng chính là phiêu lưu, vì giấc mơ sẽ đến. Cô luôn luôn mơ đến màu sắc, nhưng giờ giấc mơ lại toàn là những thứ sinh động đến đau lòng trong quá trình sản xuất ra một bộ phim tuyệt vời. Cô thấy ấn tượng với những màu sắc trong giấc mơ quá mãnh liệt. khi cô thức dậy, cô cố gắng tái hiện lại những màu đó, rồi lại thấy nó không phù hợp với tác phẩm và cô có thể không bao giờ có được chúng ngay bây giờ. Chúng không hợp với kỹ thuật mềm mại của cô, vì phong cách vẽ đó mới chính là đặc điểm nổi trội của cô. Dù cô thích những sắc màu, cô vẫn thất vọng khi thức dậy mà không còn nhớ nổi bất kỳ một giấc mơ nào.

Cô ăn xong chiếc hot dog, cuộn giấy gói bỏ vào thùng rác, và lấy tay lau miệng để xóa đi vết của mù tạt. Cô không thích món này lắm, nên phải chấm nhiều mù tạt. Cô định ăn gì mà mình thích, nhưng người bán hàng ấy luôn ở đó mà cô lại thích ngắm gương mặt ông, nên cô không đi con đường khác, mà ăn hot dog cũng giúp cô tiết kiệm thời gian. Không chỉ vậy, giờ cô sẽ không phải tiết kiệm thời gian ăn khi cô về nhà.

Người ta đi lại ở vỉa hè, không trò chuyện trừ việc nói qua điện thoại di động – hiếm khi đưa mắt nhìn nhau. Sweeny có thể dễ dàng ngắm kĩ những gương mặt đó, biết rằng họ không nhìn cô và do đó sẽ không bắt gặp cô nhìn họ chăm chăm. Cô không để ý những gương mặt quen thuộc, vì chúng quá phổ thông. Là một người New York, chính cả những con ma cũng tránh nhìn quanh.

Số lượng khổng lồ những gương mặt ở thành phố là nguồn cảm hứng vô tận của cô. Pari... à, gọi Pari cũng được, nhưng cái tên này làm cô thấy không thoải mái. Cô thấy nó giống những nghệ sĩ giả tạo, như mẹ cô có một cuộc buôn bán lớn khi vẽ ở Pari, và Sweeny chỉ không thích hợp với những đám đông nghệ sĩ ở đó. Không phải cô không thích hợp với đám đông nghệ sĩ ở đó, mà vì ở New York cô có nhiều khoảng trống hơn, cảm thấy ít bị bắt gặp hơn. Ý tưởng của Candra về việc sống ở đây thật là tuyệt vời. Dù Sweeny có thể đoán trước có ngày cô sẽ rời đi, nhưng giờ cô vẫn thích nó.

Một ngày nào đó, thành phố sẽ trở nên nhàm chán. Tất cả những nơi cô từng sống cuối cùng cũng khiến cô phát ngán. Cô chưa từng vẽ tranh phong cảnh vùng nhiệt đới và định một ngày nào đó cô sẽ có sức mạnh tới Bora Bora (một đảo của Pháp ở Thái Bình Dương), dù cô chỉ đủ tiền để sống ở Florida thôi. Rồi cô sẽ vẽ những cây cọ thật. Nhưng giờ cô vẫn thích thú với những gương mặt, và nơi đây là phù hợp nhất.

Phòng tranh nằm nép mình sau hai hệ thống cửa kính, lớp bên ngoài lắp kính chống đạn theo chủ ý của Richard. Dòng chữ nhỏ và bằng phẳng trên cửa có dòng chữ “Phòng tranh Worth”. Không có gì nổi bật để trang trí và Sweeny thích điều đó. Dòng chữ mạ vàng công phu sẽ làm cô khó chịu.

Thường thì người đầu tiên chào mọi người ở phòng tranh là Kai, và theo Sweeny đây thực sự là một cảnh hay. Anh ta đẹp trai, đó là hai từ chỉ dành cho anh ta. Cô cho là anh ta đảm nhận nhiệm vụ của người tiếp tân, nhưng cô không chắc chức danh của anh ta là gì. Đánh giá việc một số khách hàng nữ nhìn chăm chăm anh ta, đây là lý do anh ta ở đây, mà không cần phải làm gì nữa. Anh ta có mái tóc đen bóng mượt dài ngang vai và đôi mắt đen hẹp, gò má góc cạnh, đôi môi căng mọng làm cô nghĩ anh ta chắc hẳn là một người Polynesian, và thôi thúc cô muốn vẽ những cây cọ. Anh ta làm công việc người mẫu và tham gia lớp học nghệ thuật buổi tối, khiến anh ta thành một chàng trai rất bận rộn.

Cô nghi ngờ Kai và Candra có gì đó, nếu không phải một mối quan hệ chính thức thì cũng đã từng quan hệ tình dục. Sweeny có thể lãng quên mọi thứ một cách đáng ngạc nhiên khi cô đang làm việc, nhưng vẽ tranh chân dung làm cô tỉnh ý với những khuôn mặt và điệu bộ, và một lần tới đây cô thấy bóng gió mối quan hệ thân thiết giữa anh ta và Candra. Không có gì công khai, chỉ là cảm giác thoáng qua với cử chỉ của anh ta, hay là những ánh mắt trong lần gặp mặt thoáng qua, và hành động chiếm hữu trong cử chỉ của Kai. Sweeny hi vọng anh ta không có tình cảm gì vì Candra chắc chắn sẽ không bao giờ cho phép bản thân đáp lại những cảm xúc đó. Người chồng Richard còn đẹp trai hơn Kai nhiều.

Kai đứng lên sau bàn Queen Anne nơi anh ngồi quan sát người bước vào, đi đến chỗ cô với một nụ cười rạng rỡ và nhướn đôi mày lên. “Sweeny. Ồ!” Ánh mắt anh ta nhìn cô từ đầu đến chân. “Trông cô thật nóng bỏng!” giọng anh ta mờ nhạt, chất giọng của một giai điệu bài hát nào đó chắc phải là của

người Hawaii. Anh ta nhìn cô đầy vẻ ngưỡng mộ.

Sweeny quan tâm nhìn vào chính mình. Hai người đàn ông chỉ trong có 10 phút nói trông cô nóng bỏng. Cái áo dài tay màu đỏ chắc chắn có tác dụng hơn cả sự tưởng tượng. Từ giờ cô sẽ cẩn thận hơn khi mặc nó. Hoặc cô tôn thờ cái màu này.

“Nhà McMillian vẫn chưa đến,” Kai nói, chạm tay vào khuỷu tay cô, ngón tay anh ta dính chặt vào phía trong cánh tay cô. “Cô có muốn một cốc cà phê trong lúc chờ đợi không?”

Đây là cách anh ta đối xử với khách hàng. Cô cảnh giác. Dù sức mạnh bí ẩn của màu đỏ tươi ấy thế nào thì cô cũng không thích sự chú ý của đàn ông. Đàn ông rất rắc rối, chữ “R” in nghiêng gạch chân. Cô không có thời gian với đàn ông, đặc biệt là với cậu bé hai tư tuổi cao lớn tên Kai này. Cô hơn anh ta bảy tuổi nên biết cô có gì, cô chỉ là một trong số những người ở một mình thì tốt hơn.

Dù vậy, uống trà cũng là ý hay.

“Earl Grey, đường nâu chứ.” Candra có thói quen của người Châu Âu và có cả hai loại đường đen và trắng để pha trà cho khách hàng. Sweeny cho rằng đây chính là một thứ sang trọng của cô ấy.

“Sẽ quay lại ngay.” Kai lại cười rạng rỡ với cô và đi vào một góc lấy trà. Sweeny nhìn quanh tìm kiếm Candra. Nếu nhà McMillian đến thì Candra có mặt ở đây rồi. Cô ấy luôn luôn đúng hẹn, luôn ở đây để gặp gỡ khách hàng cùng với những người mà cô có hẹn.

Từ chỗ đứng Sweeny có thể quan sát toàn bộ phòng tranh. Nó có hai tầng, như cửa vua, có bậc cầu thang cuốn giống như dải ruy băng ở tất cả các phòng, nhưng khoảng không này rộng và sáng một cách tuyệt vời, giúp cô có thể quan sát hết mọi nơi và cô không thấy Candra đâu.

Kai quay lại tay mang một cốc trà đang bốc hơi. “Candra có ở đây không?” Sweeny hỏi, nhận lấy cốc trà từ anh ta và vui mừng thổi nó.

“Cô ấy ở trong văn phòng với Richard.” Anh ta đưa mắt nhìn cánh cửa đã đóng lại. “Tôi thấy những thủ tục hòa giải không tốt lắm.”

Sweeny uống một hớp, suy nghĩ đến câu nói không rõ ràng. “Thủ tục gì vậy?”

Kai nháy mắt với cô. “Tất nhiên là ly hôn rồi.”

“Ly hôn sao?” Sweeny bất ngờ và thất vọng. Cô đã cho là cuộc hôn nhân của Candra không tốt lắm, nhưng cô vẫn ghét thấy người ta chia tay. Chuyện đó luôn làm cô thất vọng, nhắc cô nhớ đến những vụ ly hôn cô đã chứng kiến khi còn nhỏ.

“Trời, đừng nói với tôi là cô không biết đó. Chuyện đó đã xảy ra gần một năm rồi, ngay sau khi cô chuyển đến thành phố. Tôi không thể tin nổi là cô không biết tí gì.”

Dù sốc Sweeny vẫn cười. Cô đã không theo dõi những cuộc bầu cử của quốc gia khi đang làm việc, vậy thì tại sao cô lại quan tâm đến một vụ ly hôn chứ? Cô không sống gần Candra, và dù họ là những người quen thân thiết và có những cuộc làm ăn hai bên đều có lợi, họ không phải là những người bạn cũ. Hay có lẽ Candra không nghĩ vụ ly hôn quan trọng; chuyện này phổ biến trong giới nghệ thuật đến nỗi Sweeny tự hỏi sao người ta thấy phiền phức trải qua những cảm xúc khi kết hôn với nhau.

Cha mẹ cô đã kết hôn bốn lần rồi, hai lần là họ lấy nhau. Sweeny có một em trai, sau khi mẹ cô sinh cậu bé bà quyết định tình mẫu tử sẽ ngăn cản bà cống hiến cho nghệ thuật nên đã tự cắt buồng trứng. Dù thế cha cô vẫn tiếp tục kết hôn với hai người vợ khác nữa và cô có hai người em trai và ba cô em gái cùng cha khác mẹ, hai năm cô gặp họ không quá một lần. Tình phụ tử chưa bao giờ ngăn cản sự nghiệp làm phim của ông. Lần cuối cô nghe tin về ông là khi ông chuẩn bị lấy bà vợ thứ năm, nhưng cũng đã hai năm rồi, nên có lẽ giờ ông đã có bà thứ sáu (ông này lắm vợ quá). Mà cũng có lẽ ông ấy lại quay lại với con số 4 cũng nên. Theo những gì mà cô biết, có khi ông ấy lại quay lại với mẹ cô cũng nên. Cô không giữ liên lạc với ông.

“Tôi nghĩ là Candra chuyển ra khỏi nhà ngay sau lễ Tạ ơn gần đây.” Ánh mắt Kai sáng lên vui vẻ tán gẫu. “Tôi biết chuyện này trước Giáng sinh, vì cô ấy có tổ chức bữa tiệc Giáng sinh 12 ngày ở căn hộ mới phía Đông thành phố. Trông nó khá phô trương. Cô ấy gọi bữa tiệc ấy là 12 ngày tự do. Cô không nhớ sao?”

“Tôi không dự tiệc,” cô nói lịch sự hết mức. Bữa tiệc mới nhất cô tham dự là tiệc sinh nhật lần thứ tám của cô. Cô đã trốn trong phòng trước khi người ta cắt bánh kem, để mặc bọn nhóc mẹ cô mời đến la hét và đánh nhau. Cô rất ghét cái bánh kem hãng Neopolitan đó, nhưng mẹ cô luôn cho là đó là cách dễ nhất để làm hài lòng tất cả bọn trẻ.

Sự thật thì Sweeny không giỏi xuất hiện ở đám đông. Quan hệ công chúng không phải là điểm mạnh của cô, và cô ý thức rõ những thiếu sót của mình. Cô chưa bao giờ thư giãn, và luôn luôn sợ sẽ làm một vài việc ngớ ngẩn nào đó. Mẹ cô cũng chính người có cái tôi vĩ đại thích nói Sweeny có được vẻ duyên dáng mang tính chất của một người chần dề Tibetan.

“Đáng nhẽ cô nên tới bữa tiệc.” Kai đứng lại gần cô hơn, ngón tay anh ta một lần nữa chạm vào bên trong khuỷu tay cô. “Thức ăn rất tuyệt, người ta uống hết rượu sâm panh và có đông người đến mức cô không thể di chuyển. Thật là tuyệt!”

Cách nghĩ về sự tuyệt vời của Kai khác hoàn toàn với cô. Cô sẽ thấy cực kỳ biết ơn nếu người ta không mời cô, dù vậy cô phải thừa nhận là có lẽ cô sẽ nhanh chóng quên lời mời. Với cô thì tiệc tùng đúng là địa ngục, nhắc mới nhớ, chết tiệt Kai đang làm gì với cái khuỷu tay cô vậy?

Cô bực mình nâng cánh tay lên. Cô biết Kai là chàng trai đáng yêu, nhưng trước giờ anh ta chưa từng chú ý tới cô, và cô cũng không thích điều đó. Khi về nhà cô sẽ phải nhớ ném cái áo chết tiệt này vô khóe tủ.

“Xin lỗi.” Anh ta có đủ khôn ngoan để hiểu sự chú ý của anh ta không mang lại hiệu quả như mong muốn. Anh ta mỉm cười với cô. “Như tôi đã nói rồi, trông cô rất nóng bỏng. Cô cũng nên thử.”

“Cám ơn, tôi luôn muốn thử một lần.” cô làu bàu đáp lời.

Anh ta cười, thật lòng thấy vui. “Chắc chắn rồi. Đó là lý do vì sao biểu tượng “Đừng Chạm Vào Tôi” lại cao và rộng, tỏa sáng dưới ánh đèn. À, phải rồi, nếu cô còn độc thân hãy gọi cho tôi nha.” Anh chàng nhún vai. “Vậy, cô vừa thế nào nhỉ? Hãy nghĩ lại xem, tôi không nghĩ là mấy tháng qua có gặp cô. Tác phẩm của cô thế nào rồi?”

Cô cũng nhún vai. “Tôi không biết. Tôi đang vẽ, nhưng tôi không biết mình đang vẽ gì nữa. Tôi đang thử mấy cách mới.” điều đó không đúng, nhưng cô không định tựa vào vai Kai và khóc. Anh ta

nào có cần biết là cô thấy phiền toái thế nào vì cái cách vẽ tranh mới của cô và cô không thể dừng nó lại được. cô cố tạo ra những tác phẩm duyên dáng và tinh tế giống trước kia, nhưng dường như cô đã mất khả năng đó rồi. Những sắc màu sặc sỡ đáng ghét đó cứ tiếp tục, và dù cô có nguyên rửa thì vẫn đắm chìm trong những gam màu đó. Và không chỉ màu sắc thay đổi mà dường như cách phối cảnh của cô cũng thay đổi. cô không biết việc gì đang diễn ra nữa, nhưng kết quả rất chói mắt, có phần còn không phù hợp. Cô đã luôn tự tin với tài năng của bản thân, nếu không có gì khác lạ. Nhưng giờ đây cô thấy điếng người vì tác phẩm mới đến nỗi không thể cho ai xem nó.

“Ồ, thật à.” Anh ta vui vẻ. Tất nhiên là anh ta được trả tiền để đeo lên mình bộ dạng đó, nên cô không hiểu hết ý của anh ta. “Cô có phải treo bức tranh nào lên không? Tôi muốn xem thử cô đang làm gì.”

“Tôi cũng phải treo nhiều bức vẽ, nhưng tôi không nghĩ là tôi đã sẵn sàng.”

“Tôi nghĩ cô chỉ còn một bức để trưng bày thôi, số còn lại đã bán hết rồi. Cô cần phải mang thêm tranh đến đây.”

“Tôi sẽ mang.” Cô phải mang dù không muốn. Nếu tác phẩm mới của cô không bán được, cô không biết sống thế nào. Và chúng sẽ không thể bán nổi nếu cô không mang đến.

Kai liếc nhìn đồng hồ. “Nhà McMillian sẽ đến ngay thôi. Tôi mong là Richard sẽ rời đi trước đó. Candra không muốn anh ta có mặt ở đây; cô ấy thích gặp anh ta ở phòng luật sư hơn, vậy nên cô ấy rất giận nếu anh ta cứ nấn ná. Cô ấy còn giận vì anh ta cứ lảng tránh.” (điều quá, hồi sau sẽ rõ)

“Anh ta không muốn ly hôn sao?”

Kai lại duyên dáng nhún vai. “Ai mà biết được anh ta muốn gì? Tôi chỉ biết anh ta không thích hòa giải. Candra thì dường như mang hai tâm trạng lo lắng và tức giận.”

Tức giận là thái độ thường gặp trong suốt cuộc ly hôn, chứ còn lo lắng thì không. “Có lẽ cô ấy thay đổi quyết định và muốn ly hôn, nhưng cô ấy không biết làm thế nào.”

“Ồ, cô ấy không muốn thế.” Đôi mắt anh ta sáng lên vui vẻ cung cấp thông tin. “Nhu tôi biết, thì Richard mới muốn ly hôn. Candra biểu hiện khá tốt với nó như thể quyết định là của hai người, nhưng cô ấy không thích chia tay.”

Sweeny nhanh chóng cảm thấy xấu hổ cũng như tức giận với chính mình. Candra đã nâng đỡ cô, ủng hộ cô và tìm khách hàng cho cô. Cô không có thói quen buôn chuyện thế này. Cô chỉ làm thế nếu chuyện không quá buồn cười. Sweeny cố kiểm soát sự tò mò muốn biết thêm để tìm ra tất cả những chi tiết bẩn thỉu.

Nhưng sự tò mò thật quyến rũ. Những góc tối giống như chất xúc tác làm cho cuộc sống thú vị hơn.

Cô tự cứu được mình khi cánh cửa phòng Candra mở ra. Cô quay lại và trong giây phút ngắn ngủi đó cô lại nhìn thẳng vào mắt Richard. Việc đó như là bị một con gia súc húc phải, một luồng điện bất ngờ chạy dọc sống lưng. (sét đánh rồi, hihi). Sau đó Candra xuất hiện, mặt cô ta tái đi vì tức giận, tóm lấy tay anh ta và kéo anh ta vào trong rồi đóng sầm cửa, cảnh ấy như thể âm thanh vỡ vụn của một cuộc hôn nhân.

Kai hài lòng độc địa nói. “Uh-oh. Sắp có một cuộc chiến rồi.”

Chương II

Sweeny chết lặng đi vì sốc. Cô không biết chuyện gì vừa diễn ra, chỉ biết là đã xảy ra chuyện gì đó. Chỉ trong một thoáng, một tích tắc thôi dường như cô và Richard Worth có sợi dây liên kết. Cô không thích cảm giác này, không muốn có cảm giác thân thiết không thoải mái ấy. Cô đã luôn thích ở một mình, mừng tượng cô như quả bóng lăn qua cuộc đời, đi vào cuộc sống của người khác nhưng không dừng lại. Chỉ một thoáng ấy thôi vòng lẩn đã ngừng lại mà cô cũng không hiểu tại sao. Anh chỉ là một người quen, chỉ hơn một người lạ một chút. Không có lý do nào để anh nhìn cô như thể anh biết cô. Cũng không có lý do để lòng cô cảm thấy vui sướng đến buồn cười, na ná giống niềm vui có được từ chương trình Diet Coke.

Nếu đây là một trong số những thay đổi lạ đời nữa đang diễn ra trong cuộc sống của cô hơn một năm nay thì cô cũng không thích nó như những cái khác vậy. Chết tiệt, cô muốn mọi thứ diễn ra như cũ.

Trước khi cô có thể bình tĩnh lại, cánh cửa phía sau được mở ra. Kai vui vẻ chào đón khách hàng. Cô thấy ngỡ ngàng khi anh ta không để ý thấy có gì khác lạ. “Ngài thị trưởng và bà McMillian, thật vinh dự cho tôi được gặp hai người”. Anh ta nhiệt tình bước về phía họ. “Tôi sẽ mang thứ gì đến chứ? Trà hay cà phê? Hay thứ gì đó mạnh hơn?”

Sweeny quay lại nhìn khi người đàn bà cao gầy và trông kiêu cách đó nhẹ nhàng nói, “trà”, giọng của bà ta rất mờ nhạt, bị lấn át bởi tiếng của người đàn ông. “Cà phê đen”. Giọng nói của ông ta mạnh mẽ, nhanh như sự biến mất của giọng nói của người vợ.

Sweeny bất ngờ nhận ra ông ta. Cô nổi tiếng với việc bỏ qua những sự kiện gần đây, nhưng ông ta xuất hiện trên ti vi thường xuyên đến mức đến cô cũng biết ông ta là ai. Nếu Kai nói sớm là “nghị sĩ McMillian” chứ không phải nhà “McMillian” thì có lẽ cô đã biết trước rồi. Ngài nghị sĩ Carson MacMillian mang trong mình quyền lực giúp ông ta chuyển từ làm việc ở chính quyền thành phố sang tòa nhà của bang, và chuyển từ đó tới Washington, ông ta đã làm ở đó trong nhiệm kỳ thứ hai. Ông ta có tiền, quyền rũ và thông minh, tham vọng, nói chung những phẩm chất đó cuối cùng đã đưa ông ta tới sự nghiệp chính trị hiện nay.

Ngay lần đầu gặp mặt cô đã không thích ông ta.

Có lẽ chính sự khôn ngoan của một chính trị gia khiến cô không ưa gì ông ta. Cô chỉ thấy trong con người ông ta sự nhẫn tâm, mà cô hiểu nhẫn tâm thế nào, cô đã phải tận dụng nó khi muốn có không gian thời gian tập trung để vẽ tranh. Ở ông ta có dấu hiệu của thái độ khinh người sau cái vẻ lịch lãm bề ngoài, như mùi thường thấy từ hố ga của cống thoát nước. Ông ta thuộc loại chính trị gia đã âm thầm cho rằng những người bầu cử cho họ là những kẻ quê mùa cục mịch hay ngu ngốc, hoặc là cả hai.

Mặt khác không thể phủ nhận bề ngoài của ông ta khá nổi bật: cao khoảng 1m82, ngực và vai rắn chắc đủ để cô hiểu ông ta là người cơ bắp chứ không béo, và thấy ấn tượng với quyền lực của ông ta. Mái tóc nâu của ông ta vẫn dày, và chỗ trán có màu hoa râm. Kiểu tóc này khá ổn. Mắt ông ta sáng màu nâu đỏ, vẻ mặt mạnh mẽ và cổ điển dù cho quai hàm và cằm trông quá ngỗ ngược so với vẻ đẹp cổ điển thực sự.

Ngay tức khắc cô biết bản thân không muốn vẽ chân dung ông ta. Cô không muốn nhìn thấy ông ta một chút nào. Nhưng đó vẫn là thử thách. Cô có thể vẽ được đáng vẽ điển trai bề ngoài mà vẫn có phong thái của một người lãnh đạo hạ mình giống như bề ngoài trong suốt không? Phong thái là tất cả. Nghị sĩ McMillian cũng như bao người khác đã học được cách khoác lên mình bộ mặt thích hợp cho mục đích của ông khi xuất hiện trước công chúng. Trong trường hợp này chỉ có Kai và cô chứng kiến và cả hai người được ông ta đánh giá như kẻ khúm núm nên khuôn mặt công chúng của ông ta đã biến mất. Sweeny chắc chắn mình không mang trên người những bộ đồ nổi tiếng và trang sức đắt tiền mà chỉ có một chiếc váy đơn giản và áo dài tay, nhưng cô thấy ông ta không chỉ liếc nhìn mà cái nhìn đó rất vừa khinh khỉnh vừa thô bỉ. Ông ta nhìn chăm chăm ngực cô.

Cô suýt nữa đã tỏ ra khinh bỉ ông ta, nhưng đã dừng đúng lúc. Candra không có lỗi trong chuyện này, nên chí ít cô cũng phải cư xử lịch sự. Cô nhìn bà McMillian, cúi mình vì cảm thấy tiếc cho bà ta.

Cái cúi mình của cô thật lãng phí. Bà McMillian rõ ràng cho là sự cảm thông từ một người dưới là không thể. Nghĩ sĩ thể hiện mình ở nơi công cộng, nhưng vợ ông ta không quan tâm. Bà hoàn toàn thấy an toàn ở vị trí của mình, sẽ không thể có chuyện ông ta có thể lấy một người khác trừ khi ông ta muốn từ bỏ sự nghiệp của mình. Sweeny nghĩ rằng bất cứ việc ly hôn nào liên quan đến người đàn bà này sẽ hỗn độn, cay đắng và tập trung quá nhiều sự chú ý của công chúng. Bản thân bà McMillian hiểu điều đó.

Người vợ nghĩ sĩ này gầy, duyên dáng và chán chường. Mái tóc màu vàng đậm, ít nhất tuần này nó được cắt bằng chỉ dài trên vai một chút và không che mất gương mặt, hé lộ đôi bông tai vàng có đính kim cương nhỏ. Bà ta là điển hình của một người dân New York, mặc một bộ vét màu đen đơn giản khiến bà ta trông gầy đến cực điểm và có lẽ bộ này đáng giá đến cả tủ quần áo của Sweeny và một phần đồ đạc của cô.

Kai quay lại mang theo cái khay đựng trà và cà phê, và thấy Sweeny đứng đó, cùng vợ chồng nhà McMillian giữ im lặng. “Tôi xin lỗi, tôi đã chưa giới thiệu cô”, anh ta thốt lên. “Thưa Nghị sĩ và bà McMillian, đây là cô Sweeny là một họa sĩ vẽ tranh chân dung mà Candra muốn ông gặp. Sweeny đây là nghị sĩ Carson McMillian và vợ của ông ấy bà Margo.”

Sweeny đưa tay bắt tay bà McMillian, cảm thấy như kiểu chó giơ móng vuốt, và từ cái nhìn của bà vợ với cô, cô thấy mình đúng như thế. Bà McMillian chỉ chạm vào đầu ngón tay cô, có lẽ bà sợ bị lây bệnh. Nếu ngài nghị sĩ có chạy đua chức tổng thống, những người dưới có lẽ phải làm một vài việc mang nặng trách nhiệm để khiến bà ấy thân thiện hơn với cử tri và để bà ta không trở thành một rào cản với chiến dịch.

Ngược lại, cái bắt tay của ngài nghị sĩ vừa cứng vừa nhanh mà không làm cô loạng choạng. Ông ta có cách bắt tay rất tuyệt. Có lẽ đây là một trong những thứ đầu tiên mà sự nghiệp chính trị gia cần phải có. Cô bất ngờ thấy một căn phòng đầy những nhà chính trị tận tâm đến chết thở dài nhìn cánh cửa có ghi “bắt tay 101”. Ông ta phá hủy ấn tượng tốt này khi nhìn ngực cô một lần nữa. Cô bắt đầu nghĩ là

chiếc áo màu đỏ này nguy hiểm hơn nhiều, cái áo chết tiệt đáng nguyên rửa này. Có lẽ cô không nên buộc tóc lại hay đánh son môi dù món hot dog đã làm nó mờ đi.

Cánh cửa phòng Candra lại mở ra một lần nữa, và Sweeny quay lại vui vẻ với sự gián đoạn này. Candra bước ra, mặt cứng lại vì tức giận, nhưng trong mắt cô ấy rõ ràng có sự sợ hãi. Biểu hiện này nhanh chóng biến mất khi cô ấy nhìn thấy vợ chồng McMillian, khuôn mặt trở nên ấm áp và thân thiện như thường lệ.

Richard bước ra phía sau cô ấy. Sweeny không muốn nhìn thấy anh đề phòng việc ngốc nghếch như vừa nãy lại diễn ra, nhưng chính sự tò mò thôi thúc cô nhìn anh. Lần này anh không nhìn lại cô nên cô thấy thoải mái. Anh trông khá kiềm chế như thể sự tức giận của Candra không làm gì nổi anh. Mắt anh nhắm lại khi nhìn đám đông, sau đó rảnh rang đi về phía họ. Anh cao lớn nhưng không đi lóng ngóng. Anh kiểm soát chiều cao và cơ thể y như một vận động viên. Nhớ tới chương trình Diet Coke Sweeny thắc mắc không biết Richard trông thế nào khi không mặc áo.

Lòng cô lại thấy vui vui. Thật ra cô không đói, nhưng miệng cô tiết nước bọt như thể cô không ăn cả ngày nay rồi và vừa ngửi thấy mùi bánh mì nóng hổi. Một người đàn bà có thể hứng thú với Richard cả ngày. Đứng đi đến đó, cô cảnh báo mình, vừa cảnh giác vừa bối rối, nhưng cô đã tham gia quá nhiều lớp học vẽ nhưng vẫn không thể vẽ anh không mặc một cách chính xác. Nhìn quần áo anh khá vừa vặn, cô có thể nói là anh là một người đàn ông cơ bắp người không bao giờ cho phép bản thân yếu đuối. Tâm trí của cô trông thấy anh trần truồng và nằm ngay thẳng, thật sự đó là một cảnh đẹp. Phần làm cô bối rối là nhìn thấy cảnh bản thân mình bò lên người anh, định hôn anh từ đầu đến chân không trừ một chỗ nào. Đáng nhẽ anh có nhiều chỗ rất thú vị mà cần nhiều sự tập trung chú ý.

“Carson, Margo rất vui được gặp hai người”. Giọng nói của Candra thức tỉnh Sweeny thoát khỏi giấc mơ khiêu dâm ban ngày. Cô nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, ý thức được là cô đã nhìn anh chằm chằm. Cô cảm thấy má nóng bừng và hi vọng mặt cô không đỏ để hợp với cái áo đáng chết đó.

Candra đi về phía họ, đôi chân đáng yêu như nhảy vũ điệu dưới chiếc váy ngắn của một bộ đồ may sẵn làm từ vải len màu đồng giúp cho gia cô sáng hơn. Sweeny tự làm mình xao nhãng khi ngắm nghía màu sắc, chú ý đến chất liệu. Cô không thể nói quần áo này ai may, nhưng cô chưa từng quên đi màu sắc.

Candra và Margo hôn gió nhau, sau đó Candra duyên dáng nhìn sang ngài nghị sĩ. Ông ta bắt tay cả hai tay và dựa người hôn lên má cô, và đó không chỉ là một cái hôn gió. Đứng ở chỗ của mình Sweeny cũng trông thấy bàn tay ngài thị trưởng nắm chặt lấy tay Candra trước khi thả cô ấy ra và quay mặt nhìn Sweeny.

“Tôi thấy là Kai đã mang đồ uống..”

“Richard” ông nghị sĩ hào hứng gọi, giọng nói mềm dẻo của ông ta hoàn toàn át tiếng Candra, cũng như đã từng làm với vợ ông ấy. Sweeny tự bảo mình ông ta có thói quen ngắt lời phụ nữ. Ông ta đưa tay ra, cô thấy ánh mắt Richard như nói rằng anh miễn cưỡng đứng lại và nói chuyện, nhưng cử chỉ tốt đẹp đó buộc anh phải bắt tay ông nghị sĩ.

Ngị sĩ McMillian đặt mọi thứ ông ta có vào cái bắt tay, thậm chí còn lấy tay còn lại ôm lấy tay

anh như thể anh ta muốn thông cảm với Richard. Nhưng chuyện này không là gì với Richard. Nếu có gì đó thì gương mặt anh lại trầm tĩnh hơn. “Trông anh thật tuyệt.”

“Nghị sĩ”. Chỉ có hai từ chào hỏi ngắn gọn, nếu chúng được coi là chào hỏi. Sweeny phỏng đoán không có tình bạn tốt đẹp nào cả. Quan sát họ ngay gần cô, cô thấy khớp ngón tay của ông nghị sĩ trắng bệch ra, và lát sau ngón tay Richard cũng vậy.

Nghị sĩ hỏi. “Công việc của anh thế nào?” cố tỏ vẻ tự nhiên khi ông ta tiếp tục nắm chặt tay Richard, hay có lẽ ông ta đơn giản không buông tay dù rất muốn. “Với nền kinh tế hiện nay, chắc hẳn nó rất tốt. Không có gì đáng ngạc nhiên đúng không?”

“Tôi không có phàn nàn gì cả.”

Trán ngài nghị sĩ xuất hiện một giọt mồ hôi. Richard không có hứng thú với trò chơi này nên nhanh chóng rút tay lại. Nghị sĩ McMillian gắng gượng để không để lộ ra là tay đau dù nhíp đập chắc hẳn rất nhanh.

Tuyệt, Sweeny nghĩ ngợi. Cô sẽ không hề thấy ngạc nhiên nếu ông nghị sĩ muốn thách thức Richard tham gia cuộc thi vật tay đôi. Cô tự hỏi không biết trong đôi mắt ông nghị sĩ có thù oán gì không khi cô quan sát ông ta hôn Candra, hay có phải ông ta không thích điều đó vì Richard có thể nam tính hơn ông ta. Cô nghĩ Richard không thêm chấp với ông ta vì anh rất người lớn. Trong bất cứ cuộc thi nào giữa anh và nghị sĩ cô sẽ luôn đứng về phía anh, có lẽ cô không thích Richard, chính xác cô chưa hiểu hết anh hay cô căm ghét lão nghị sĩ ngay từ đầu.

“Tôi nghe nói hai người sẽ đi nghỉ ở Rome”. Candra quay sang nói chuyện với Margo, giọng cô nói nhẹ nhàng như thể cô không thấy bức mình khi chứng kiến cuộc đối đầu giữa cô và Richard, nhưng Sweeny hiểu rõ. Thói quen nhìn mặt người khác cảnh báo cô là với sự thanh đối thái độ nhanh chóng đó, sự căng thẳng trong mắt Candra đang nói rõ tất cả.

“Không, chuyến đi vừa bị hoãn rồi. Carson có cuộc gặp gấp vào sáng nay với tổng thống”. Giọng của bà ta có vẻ tự mãn. “Chúng tôi vừa mới hoãn chuyến đi.”

Ngài nghị sĩ bắt đầu nói chuyện với Richard, giọng ông ta lại át tiếng vợ, tới mức Candra phải đến gần Margo để nghe bà nói. Có lẽ nghị sĩ cho ngắt lời phụ nữ là một cách thể hiện quyền uy của ông ta, mà cũng có lẽ ông ta chỉ đơn giản không để ý khi họ nói chuyện, việc này còn vô sỉ hơn.

Sweeny lắng nghe, nghe thấy bốn giọng nói hòa với nhau nhưng không rõ từ nào. Cô không có hứng thú với chuyến đi đến Rome của ông bà McMillian, hay chọn lựa thị trường đầu tư bất cứ chuyện gì về họ. Cô đứng đó mệt mỏi chán nản, muốn nhanh chóng làm cho xong việc để còn về nhà vẽ tranh. Sao Richard còn chưa rời đi? Anh không thể hai lời ca thán về ý kiến của ngài nghị sĩ về thị trường chứng khoán. Nếu anh rời đi chắc chắn anh biết Candra thấy thoải mái hơn. Sweeny thừa nhận mình cũng thấy thế. Cô cố gắng tránh nhìn anh, sợ là lại tạo ra sự kết nối kỳ lạ lần nữa.

“Tôi rất vui khi ông bà vui lòng gặp Sweeny”, Candra nói. Việc đề cập đến tên cô như vậy khiến Sweeny chú ý đến họ và thấy Candra đang mỉm cười ấm áp với cô. “Tôi có một vài bức tranh của cô ấy ở đây nếu bà muốn xem, nhưng không may không có bức vẽ chân dung nào vì chúng đều được thực hiện theo yêu cầu của khách hàng”.

Sweeny không nói gì, và tập bản thảo vẫn ở trong tay cô. Cô không định đưa chúng ra ngay lúc

này.

Margo buồn bã đáp. “Chuyện đó không quan trọng, tôi tin chắc cô ấy có thể làm được nếu chị đề nghị. Tôi chỉ quan tâm đến tác phẩm mới của VanDern mà cô từng nhắc đến. Tôi chắc chắn màu sắc của nó phù hợp với phòng khách”.

Sweeny kiềm chế không quắc mắt, nhưng việc đó thật khó. Cô không thể đổ lỗi cho người đàn bà khi bà ta muốn trang trí cho căn phòng vì màu sắc rất quan trọng đối với bản thân Sweeny, nhưng ... một VanDern sao? Giờ đây anh ta là một mặt hàng hot, nhưng anh ta là một kẻ ranh mãnh, bất tài đã bôi cả đồng màu lên tranh và gọi nó là nghệ thuật.

“Tôi chắc là như vậy”, Candra đồng ý, vẫy tay duyên dáng tới hướng của tranh VanDern.

Sweeny không để ý tới việc đi dạo đằng sau họ. “Tôi phải đi rồi”, cô nói và nắm chặt lấy tập tài liệu. Cô thật sự cần công việc, và cô đã ép bản thân nói gì đó lịch sự và sắp xếp cuộc gặp gỡ sau khi cặp vợ chồng này về nước. Cô buộc phải nói. “Tôi thật xin lỗi, nhưng tôi không thể vẽ tranh chân dung của hai người Bà McMillian ạ. Tôi có việc gấp”.

Những từ ngữ ấy cũng làm chính cô bất ngờ. Cô đã cố gắng tạo ấn tượng tốt lắm rồi, chí ít cũng đã có một lời nói dối lịch sự chứ không nói là mình coi khinh cặp vợ chồng này ngay khi gặp mặt và cách duy nhất cô có thể vẽ họ là điểm thêm vào tranh những cái sừng, chòm râu dê và cái xéng. Cô thấy hơi tự hào về chính mình; một người chần dè Tibetan không thể chịu nổi một lời nói dối như thế.

“Cái gì?” Margo trông khá sững sốt. Khuôn mặt đáng yêu của Candra cũng đầy ngạc nhiên và cảnh giác như thể cô đã bắt đầu tưởng tượng ra tất cả những câu trả lời của Sweeny với câu hỏi hoài nghi của Margo. Sweeny không cho bản thân thời gian suy nghĩ. Cô phải rời khỏi đó trước khi người đàn bà gầy gò độ lượng đó hiểu ra và cô sẽ nói gì đó khiến Candra phải bối rối. Cô ngẩng đầu lên và tiến về phía cửa, đi nhanh như có thể mà không phải là chạy.

Tay trái cô nắm chặt lấy tập tài liệu, và tay phải cầm lấy tay nắm cửa, nhưng một cơ thể cao lớn đột nhiên xuất hiện bên trái cô và cánh tay đen đó đẩy cửa ra trước mặt cô, chắn đường cô. Cô nghe thấy giọng nói trầm. “Hãy cho phép tôi. Tôi cũng đang rời đi. Tạm biệt nghị sĩ, bà McMillian và Kai.”

Bất ngờ cánh cửa mở ra.

Sweeny không nghĩ đến việc chào tạm biệt. Thật ra, không phải sự lịch sự của Richard làm cô bất ngờ, mà việc anh ở gần cô mới có khả năng đó. Lòng cô lại hoảng hốt. Việc anh ở bên cạnh thật đáng lo ngại vì chỉ mấy phút trước cô đã bị anh làm cho choáng váng.

Richard đóng cửa lại và họ im lặng đi trong phòng khách, kính ở phía cửa ngoài mờ đi trước ánh nắng mặt trời. Sau đó anh lại đi ngang qua chỗ cô và mở cửa, anh di chuyển gần tới mức áo anh chạm vào tay cô và mùi nước hoa đắt tiền sộc vào mũi cô. Cô lại thấy choáng váng, ý thức sinh lý đột nhiên xuất hiện cùng lúc.

Sẽ không thể như vậy. Không thể như thế được. Cô sững sốt bước ra vỉa hè. Sáng nay là chương trình Diet Coke, giờ lại là Richard trong số tất cả mọi người. Có lẽ hôm nay trăng tròn dù cho hành trình của mặt trăng chưa từng ảnh hưởng tới cô. Chưa có gì ảnh hưởng nhiều tới cô. Có lẽ cô nên gặp bác sĩ để chắc chắn chu kỳ của cô không đột nhiên quá sức, nhấn chìm cô trong liều thuốc kích thích của những học môn ngang ngược. Nếu chúng không làm như vậy, chúng sẽ làm thế khi cô là một thiếu

niên và không biết gì tốt hơn. Giờ cô 31 tuổi và không có thời gian cũng như đáp ứng yêu cầu của bất cứ học môn nông nổi nào.

“Sweeny?” Richard vẫy tay trước mặt cô, và cô lùi lại, đỏ mặt lên khi nhận ra cô đã nhìn anh chằm chằm trong khi suy nghĩ đến bản thân.

“Xin lỗi,” cô nói. “Anh nói gì vậy?” Khóe môi anh cong lên một chút như thể anh đang cố mỉm cười. “Tôi hỏi cô có muốn đi nhờ không. Trời sắp mưa rồi.”

Trời sắp mưa thật. không phải chỉ những tấm kính xám màu làm hôm nay u ám; ánh sáng mặt trời đã rời đi và bầu trời đã chuyển sang nhiều mây khi cô đang ở trong phòng tranh. Cô ngẩng lên khi hạt mưa bắt đầu rơi trên vỉa hè.

Cô nhanh chóng ôm lấy tập tài liệu như thể cô dùng bản thân mình để bảo vệ nó. Cô không có sự lựa chọn nào khác, nếu không làm thế bản vẽ của cô sẽ hỏng hết vì nước mưa. “Cảm ơn, xe của anh ở đâu?” cô hỏi anh và nhìn quanh.

“Ngay ở đây thôi”. Anh giơ tay lên và một chiếc Mercedes tiến đến và dừng lại bên lề đường ngay trước mặt anh. Việc này tốt hơn nhiều việc đứng ở vỉa hè vẫy xe tắc xi, vì cô hiểu rằng hàng trăm người đang làm thế ngay lúc trời bắt đầu mưa.

Anh đặt tay lên lưng cô khi rướn người ra phía trước để mở cửa. Làn va chạm này nằm ngoài dự liệu của cô, và cũng vui sướng ngoài mong đợi đến mức cô suýt nữa vấp ngã. Để có thể đứng vững cô tung tập tài liệu và cúi xuống bước vào trong xe, rồi dịch vào ghế da màu bơ phía trong để cho anh có chỗ ngồi. Trong lòng cô như đang nhảy điệu rumba: tim đập mạnh, phổi lên xuống nặng nề, và dạ dày thì thắt lại. Đây là điều ngạc nhiên nhất mà cô từng trải qua. Không may là điều đó có nghĩa cô đang mất kiểm soát.

Richard ngồi vào ghế bên cạnh cô. “Chúng ta sẽ đưa cô Sweeny đây về nhà đó Edward,” anh nói với tài xế của mình.

“Rất tuyệt thưa ngài”. Giọng nói ấy hơi giống giọng Anh, việc chọn lọc từ ngữ khá nghiêm túc. “Cô Sweeny ở đâu vậy?” Richard nói địa chỉ cho anh ta, và Sweeny lại ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh khi nhớ ra anh là chủ tòa nhà cô ở. Cô ngạc nhiên không hiểu sao anh có thể nhớ nổi, nhưng có lẽ những thiên tài của thị trường chứng khoán có khả năng nhớ những chi tiết nhỏ nhất. Cô dựa lưng vào chiếc ghế làm bằng da bò cực thoải mái cổ thư giãn. Cô vuốt ve chiếc ghế, thấy vui vì thiết kế mềm mại trông khá ngon mắt này. Không gì có thể so sánh với loại bọc da chất lượng cao này vì mức độ phong phú và hoàn toàn sang trọng của nó.

Niềm vui đã chiếm giữ cô, và cô liếc nhìn Richard thấy anh đang nhìn cô và hơi mỉm cười. Buồn cười thật cô chưa từng thấy anh cười, anh là người rất giỏi kiềm chế thậm chí ở xa nụ cười ấy trông tự nhiên như thể anh đã từng thực hành rất nhiều rồi. Cô cảm giác thật thân quen, và môi cô cũng hé nở nụ cười. “Tôi đoán là anh cũng không khoan dung gì với mấy chuyện vô lý ấy như tôi,” cô nói, mỉm cười chuyển thành cười toe toét, và anh cười ồ. Đó là một nụ cười thành thật đến mức Chúa cũng phải quay đầu lại. Và chết tiệt, trong lòng cô lại nhảy múa.

“Tôi nghĩ là chúng ta đã chạy ra ngoài, cô đã quá vội vàng khi rời khỏi đó.”

“Tôi không biết ai xấu xa hơn, lão nghị sĩ hay vợ lão. Họ đều làm tôi sồn gai ốc.”

“Ai cũng biết điều đó, trừ họ ra. Kai đã cố làm ngơ nhưng lúc đó anh ta không muốn rời đi vì anh ta không muốn bỏ lỡ vài màn pháo hoa”. Giọng của Richard trở lại bình thường khi anh ta nhắc đến Kai và Sweeny tự hỏi không biết anh có biết mối quan hệ của Candra với người trợ lý ấy không. Đó cũng có thể là nguyên nhân của vụ ly hôn. Richard không giống người đàn ông có thể tha thứ cho việc ngoại tình hay “chấp nhận nó” như một phần của một cuộc hôn nhân.

Những giọt mưa đầu tiên nhanh chóng rơi xuống cảnh báo người đi bộ, họ người chạy đi trú mưa người gọi tắc xi. Người ta mở ô ra nhiều như mọc nấm ở đường. Sweeny vẫn thích tiếng mưa rơi, nhưng hôm nay hạt mưa ngoài kia đặc biệt làm cô xao động, khiến tim cô đập nhanh hơn như nghe thấy tiếng đàn. Đột nhiên cô thấy lạnh sống lưng và cô ôm lấy mình.

“Edward làm ơn tăng nhiệt độ lên. Sweeny đang lạnh đó.”

“Vâng thưa ông chủ.”

“Thật sự thì tôi không lạnh đâu”, Sweeny phủ nhận mà không biết tại sao. Cái lạnh bất ngờ này phần nào làm cô bối rối, đó chính là điểm yếu mà cô không muốn thừa nhận.

“Nghe tiếng mưa thôi cũng khiến tôi run lên ngớ ngẩn như vậy đó.”

“Cô đang run rẩy đó. Cô có muốn quàng áo khoác của tôi không?”

Lòng cô lại run lên như thể San Andreas Fault chạy xuyên qua cơ thể vậy. Anh ngồi ngay cạnh quan sát cô nên có thể thấy được cái run nhẹ thôi. Cô không biết điều gì phiền toái hơn, nhận ra điều đó hay là dòng hơi ấm cô cảm nhận được nhờ chiếc áo anh khoác lên người cô, hơi ấm của cơ thể anh truyền sang cô, mùi hương của anh vây lấy cô. Hơi ấm đó chào đón cô, nhưng cô không biết lý do ẩn chứa đằng sau. Chỉ ít thì niềm vui sướng của cô đã chấm dứt khi tiết mục quảng cáo ấy kết thúc. Cái cảm giác lạ lẫm này rồi cũng mất ngay khi cô ra khỏi xe và rời xa Richard, sau đó cô lại phải không để bản thân mình làm những việc ngốc nghếch như bỏ nhào vào lòng anh. Lông mày của Edward không nâng lên chứ! Có lẽ cô ngược mắt lên bởi vì nếu có gì đó không phải là tính cách của cô, cô sẽ ném mình vào người đàn ông đứng đầu danh sách ấy.

“Sweeny?” Richard nhắc cô, lại giơ tay trước mặt cô. Anh lại đang mỉm cười nữa. Cô ước giá như anh đừng làm cả hai việc đó. Một việc làm cô tức giận, còn việc còn lại làm cô bối rối.

“Gì cơ?”

“Cô có muốn dùng áo khoác của tôi không?” Anh đang nhún vai cười nó ra. “Ồi không. Tôi xin lỗi tôi đang mải suy nghĩ.”

“Tôi biết rồi.” Anh lại cười, đôi mắt đen của anh hơi híp lại. Dù cô từ chối anh vẫn khoác áo cho cô.

Cô suýt nữa rên lên vì vui sướng. Đúng như cô tưởng tượng, cô cảm nhận được hơi ấm và mùi hương của nó. Cô kéo chặt cái áo, để cho những sợi vải che mặt cô và vô thức hít hơi vào, hít thở mùi hương của anh y như một người hút thuốc đang rít một hơi vào buổi sáng.

“Tôi phải làm gì đó để che đi cái áo dài tay đó,” anh giải thích giọng khá vui vẻ.

“Nó thật đáng nguyên rủa, tôi sẽ đốt nó đi sau khi về tới nhà.”

“Đừng thế chứ. Cái đáng bị như thế là phần dưới nó ấy.”

Trời ơi. Anh ấy cũng thấy thế sao.

Cô lại thấy bụng đau dữ dội khi nhận ra điều đó. Cô chết điếng, không thể nhìn anh nữa, sợ rằng cô sẽ nhìn thẳng vào mắt anh. Lỗi không phải ở chiếc áo, cũng không phải do vòng tuần hoàn của mặt trăng. Cô không thể nói ra cô cảm thấy thế nào. Chắc chắn đó không chỉ là trải nghiệm, vì cô hiểu điều đó sau nhiều năm cô gắng tránh những mối quan hệ rắc rối xen vào cuộc sống của mình. Richard là người đàn ông thứ ba nhìn cô thích thú như vậy, nếu cô tính cả lão nghị sĩ thì anh là người thứ tư, nhưng lão đó nhìn rất thô bỉ – còn trường hợp Richard thì có cái gì đó tốt hơn. Thậm chí sự cố gắng thường lệ quyến rũ của Kai cũng giống thế này, nhưng Kai không để lại ấn tượng gì nhiều, và Richard... Richard thì không phải thế.

Nếu anh không bị dính vào một vụ ly dị với một người phụ nữ liên quan nhiều đến sự nghiệp của Sweeny, cô có thể sẽ thích anh. Thật ra cô không thể. Cô nghi ngờ bản thân đã bị quyến rũ vượt qua mọi cảm giác bình thường của cơ thể. Nhưng bị quyến rũ không có nghĩa cô phải hành động theo sự cám dỗ đó; một người phụ nữ có thể trông thấy ma và làm đèn giao thông chuyển màu không cần một người đàn ông xen vào cuộc sống của mình để khiến mọi thứ phức tạp lên. Cô có thể xử lý những bóng ma, nhưng không xử lý nổi một người đàn ông, đặc biệt lại là Richard. Chỉ nghĩ đến anh không thôi đã khiến mọi chuyện rắc rối hơn cả việc muốn khám phá một người đàn ông khác.

Trong cô vẫn còn những thôi thúc mạnh mẽ muốn nhìn anh, quan sát anh, tìm hiểu anh. Để bản thân khỏi nhìn vào đôi mắt đen mạnh mẽ của anh, cô cúi xuống và nhận ra nhìn đang nhìn chằm chằm vào đôi tay anh. Cô bất ngờ nghĩ rằng đó là một đôi tay khá thanh lịch theo cách thô bạo. Cô luôn coi anh như một người công nhân làm việc trên boong tàu khoác trong mình bộ cánh đắt tiền, nhưng cô không hiểu sao bản thân chưa từng chú ý đến đôi bàn tay của anh. Đôi bàn tay rất đẹp đầy sức mạnh, và ngón tay dài và nổi gân xanh y như của David trong chương trình Michelangelo. Cô nhận ra lòng bàn tay thô ráp, một vài vết sẹo và cả những móng tay được cắt sửa. Nghị sĩ McMillian quả thật ngốc nghếch khi muốn đấu với sức mạnh của người đàn ông này.

Lúc đó cô bật cười. “Tôi cá là lão nghị sĩ sẽ không cố siết tay anh một lần nữa”. Cô hứng thú nói.

Anh nhướn đôi lông mày đậm lên. “Cô thấy được trò chơi của trẻ chưa thành niên đó sao?”

“Um. Nó khá thú vị ấy chứ. Khớp ngón tay của lão ta trắng bệch ra, sau rồi anh cũng vậy, và lão ta toát mồ hôi hột. suýt nữa thì tôi đã vỗ tay rồi.”

Anh cười. “Cô mang lên mình sự văn minh rất nhẹ nhàng phải không quý cô? Trước kia tôi chưa từng để ý.”

“Tôi không phải là người trong cuộc chiến trong nhà toa lét ấy,” cô nói rõ, hơi kích thích một chút khiến anh nghĩ rằng cô là kẻ man rợ. Cô cho mình như một người rất văn minh. Cô chưa từng siết tay người khác vì cô sợ làm đau chính tay mình. Có lẽ điều đó không giống với việc không muốn làm ai đó đau, nhưng bản chất là giống nhau, cô chắc chắn hiểu điều đó.

“Không, cô không phải như vậy.” anh lại mỉm cười yếu ớt. Anh ngược nhìn lên và thấy tòa nhà ngay trước mặt. “Chuyến đi không quá lâu,” anh để ý và không có vẻ hài lòng.

Cô không nói cho anh biết tại sao đèn giao thông luôn đổi sang màu xanh hay đèn ở góc phố không hề sáng lên một cách thần bí.

“Cô sẽ đi ăn tối cùng tôi vào tối nay chứ?” anh quay lại phía cô, và phần nào khiến anh ở gần hơn so với trước đó, vai anh chạm vào vai cô, chân trái anh chạm vào chân phải cô. Cô cảm thấy hơi nóng của anh giống như cục nam châm hút phía bên phải cô vào, khiến cô mất trí muốn được gần anh hơn và cảm giác được anh có thể khiến cô ấm lên đến mức nào. Cô cá là rất nhiều hơi ấm như ở trên lửa và tan chảy ra.

“Trời, không”

Anh cười. “Làm ơn đừng làm tan nát cõi lòng tôi thế chứ?”

Sweeny đỏ mặt lên như một cô bé. Ngày nào đó có lẽ là lúc 90 tuổi cô sẽ nghiên cứu nghệ thuật nói dối lịch sự của mình. Cô đã thành công với vợ chồng McMillian, nhưng rõ ràng phải mất cả năm trời mới có được như vậy.

“Tôi không có ý đó... chỉ là anh là mớ hỗn độn to đùng đòi hỏi thời gian và tình dục và những thứ tương tự như thế, và tôi có tất cả những thứ tôi có thể giải quyết ngay lúc này.” Tuyệt. Anh lại cười và khi cô nhận ra mình đã nói những gì, cô chỉ muốn lấy tay che mặt. Thay vào đó cô lại kiên trì nói tiếp. “Và còn có Candra nữa. Cô ấy rất tốt với tôi, giúp đỡ tôi rất nhiều trong khi nhiều chủ các phòng tranh khác không làm thế. Thậm chí hai người có sống ly thân một năm... mà tôi không cho đó là một ý hay.”

Anh không nói gì một lúc lâu chỉ nhìn cô bằng gương mặt không để lộ một cảm xúc nào. “Tôi sẽ còn mời cô nữa.” cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Cô không chắc là làm thế nào cô lại cảm thấy câu nói đó như lời dọa dẫm, mà đúng thế thật. Richard Worth không phải là người đàn ông quen bị từ chối. “Tôi vẫn làm thế”. Cô nói khi chiếc Mercedes dừng lại trước cửa tòa nhà cô sống. “Và tôi lại từ chối anh”. Cô cởi áo khoác của anh và trả lại cho chủ của nó, tiến về chỗ tay cầm cửa xe.

“Đừng ngốc thế chứ,” anh nói, nhìn vào tay cô. “Việc bị ướt chả mang lại lợi ích nào. Tôi có một cái ô và tôi sẽ đưa cô đến cửa.”

“Tôi có thể tự đi được, cảm ơn.”

“Thế còn tập tài liệu của cô thì sao?”

Lại là nó, chết tiệt. Nước mưa đang thật sự như trút xuống. Cô quắc mắt nhìn anh ta. “Anh không cần phải quá hài lòng như vậy đâu”. Cô gầm lên biết anh có được cô rồi.

Miệng anh cong lên khi anh cầm lấy ô. “Em yêu, em không biết là tôi trông thế nào khi tôi hài lòng đâu.”

Không, cô có thể tưởng tượng ra, và hình ảnh ấy làm dạ dày cô thắt lại. anh cúi đầu và hôn vào cái miệng dối hờn của cô, ánh sáng và hơi ấm cả sự tàn phá liên kết họ với nhau. “Hãy nghĩ đến chuyện đó nha”, anh thì thầm, mở cửa xe và mở ô ra, mở rộng hết cỡ để chiếc ô tạo thành vòng tròn bảo vệ. Anh bước ra và che cho cô khi cô trượt ra khỏi xe.

“Hãy nghĩ về chuyện đó nha”, cô bực bội bắt chước khiến anh cười xòa. “Chết tiệt”. Cô giận đến

mức không quan tâm đến việc trượt trên chiếc ghế làm vấy cô cuộn lên đến đùi. Cứ để cho anh ta nhìn, anh ta chỉ có thể làm thế thôi.

Họ cùng nhau sánh bước trên vỉa hè đến chỗ cửa nhô ra. Anh chú ý không để tập tài liệu của cô bị nước bắn vào, và cô ghi nhận sự quan tâm của anh dù cho cô muốn đá cho anh một cú thật mạnh. Anh để cô ở đó và bước nhanh lại phía xe. Cô không đợi cho đến khi rời đi và bước vào trong ngay tức thì. Anh không cần để ý đến cái tôi cá nhân và rõ ràng cô cần phải quay lại thế giới an toàn tách biệt, tránh xa những dục vọng.

Cô cần có trật tự không phải là rối loạn, cần hòa bình chứ không phải hứng thú. Trên tất cả là cô cần vẽ. Cô có thể đóng cửa thế giới của mình chỉ với một cái bút vẽ.

Chương III

Chuyện đó thế nào. À, cô hiểu rồi. Dù có cố gắng hết sức, và hiểu được rằng cô định sẽ có một cơn đau tức cười, đúng thế thật. Nhiều giờ trước thay vì vẽ tranh cô thấy mình đứng trước giá vẽ tay cầm cây cọ nhàn rỗi nhìn chằm chằm vào khoảng trống như thể một thanh niên ham chơi. Tất nhiên vấn đề ở đây Richard khiến cô thấy thu hút nhiều hơn sự thu hút của cô với anh. Điều làm cô thấy phiền toái là cô không thể không nghĩ đến anh. Những người đàn ông khác thì khác hoàn toàn thiếu những nét riêng, và cô có thể đẩy họ ra khỏi suy nghĩ của mình, nếu họ có khiến cô suy nghĩ thì cuộc sống của cô vẫn tiếp diễn bình thường. Không ai có thể cám dỗ cô. Cô không thể nói gì về Richard. Cô cảm thấy mình thật ngớ ngẩn và bị ám ảnh vì người đàn ông này. Cô nhận thấy là không có gì có thể thu hút được cô, nên thật ngớ ngẩn khi lãng phí thời gian thơ thẩn nghĩ về anh. Không phải là những người đàn ông khác không giành được những cơ hội tốt hơn, nhưng thực tế Richard luôn khiến cô sững sốt hết lần này đến lần khác, khiến cô mất kiểm soát chỉ bằng đôi mắt. Có lẽ cô từng mong đợi tất cả những người đàn ông trên thế giới này quyến rũ cô mà không cần tình dục nhưng Richard không nằm trong số đó. Richard đã kết hôn, và anh kết hôn với đối tác của cô, và giờ hai người đang còn đang liên can đến vụ ly hôn gay gắt, đây thậm chí là lý do tốt nhất khiến cô tránh xa anh.

Được rồi. Tâm trí cô hiểu rồi. Giờ đây nếu từ này có thắm sâu hơn nữa, có lẽ cô cũng có thể làm được một vài việc. Mưa đã ngừng rơi, nhưng trời vẫn còn âm u, và dù cô lắp đặt hệ thống chiếu sáng ở phòng vẽ, nó cũng không thể giống ánh sáng mặt trời được. Thường ngày chuyện này không khiến cô bận tâm, nhưng hôm nay cô lại để ý. Cô muốn ánh sáng mặt trời. Cô đang làm việc với bức ảnh chụp ở đường Lawrence một chủ đề yêu thích của cô, nhưng cô không thể phối màu tốt nếu như không có ánh sáng mặt trời. Cô bức mình ném cái cọ vẽ vào thùng đựng nhựa thông và nó quay vòng vòng. Cô đang đùa với ai chứ? Cô không thể phối màu được sao. Cô không thể phối màu tốt một năm rồi.

Cô ước cô có thể tác động đến bất cứ sự kiện nào dẫn đến sự thay đổi này, nhưng cô không có khả

năng. Đầu óc cô trống rỗng. Tại sao cô chú ý đến việc đèn giao thông ở Clayton chuyển sang màu xanh chứ? Nó chỉ làm việc bình thường thôi. Cô thấy những cái cây của mình trông hạnh phúc đến khác thường, nhưng đầu tiên chỉ đơn giản không phải là thay đổi khí hậu hay là một vài cái cây lắm lỡ dừng cảm ấy có thể chịu nổi việc chăm sóc thất thường của cô. Có lẽ nó vẫn như vậy. Dù vậy trước khi cô có thể chăm sóc chúng thường xuyên hơn và dù cô có làm gì chúng cũng lớn rất nhanh. Thậm chí việc chuyển tới thành phố cũng không ảnh hưởng gì. Những cây xương rồng quả Giáng sinh đã nở hoa nhiều lần trong năm nay, thân của nó bụ bẫm và ngon mắt, cây dương xỉ và cây ficus[1] kiêu kỳ vẫn không hề bị rụng lá dù cô có thường xuyên di chuyển chúng quanh căn hộ.

Cô không muốn khác người. Cô từng thấy cha mẹ mình dùng tài năng của họ như cái cớ cho tất cả những hành vi ích kỷ, khủng khiếp, khinh người của mình, và thấy họ tàn phá cuộc sống của người khác. Cô không muốn giống họ. Cô chỉ muốn làm một người rất bình thường có khả năng vẽ tranh; chuyện đó cũng khác người lắm rồi, nhưng cô có thể xử lý điều đó. Nhưng một nghệ sĩ ảnh hưởng tới cách tính thời gian điện tử, ảnh hưởng tới thiên nhiên, và trông thấy bóng ma, thì không thể bình thường được. Không phải mẹ cô đã đi quá đà, dù cô đã trải qua thời kì lấy cảm hứng từ thế giới siêu nhiên. Khi Sweeny nhớ đến nó, thì chuyện đó gần như chỉ là một phần thôi. Bạn sẽ tìm ra những câu trả lời ở nơi vốn thuộc về chúng.

Cô thở dài khi rửa sạch những cây cọ vẽ. Hôm nay phố Lawrence không thành vấn đề, không phải là cô không có một chút tiến triển nào. Con sông không khiến cô thấy ấn tượng như đã từng, không còn có sự quyến rũ bằng một khuôn mặt thông thường nhất.

Gương mặt của người bán hàng dạo hiển hiện trong tâm trí của cô, với một nụ cười thật ngọt ngào. Sweeny tập trung chú ý, cân nhắc hình ảnh này. Giờ cô thấy ông quá trẻ dù có mái tóc hoa râm. Không biết trông ông thế nào khi ông mới 20 tuổi? Hay lúc mười tuổi? Cô nghĩ đến hình ảnh của ông khi còn là một cậu nhóc 6 tuổi và hàm răng đang mọc, mỉm cười với thế giới.

Cô lơ đãng huyết sáo và đi đến chỗ có bức ký họa. Thật thú vị khi vẽ ông ở những độ tuổi khác nhau, một mảnh ghép những gương mặt trên cùng một giá vẽ, tất cả đều là của ông.

Một vài họa sĩ chỉ vẽ khi tìm ra những góc độ tốt, nhưng Sweeny là một họa sĩ ký họa có tài. Cô thường mất nhiều thời gian hơn với bản phác thảo vì cô không thể cưỡng lại việc vẽ thêm những phần bóng và chi tiết. Lần này trước sự ngỡ ngàng của cô nụ cười ngọt ngào của người bán hàng dạo không khiến cô thất vọng. Mọi thứ đều ở đúng vị trí như thể một thời gian dài rồi cô chưa vẽ chúng vậy.

Người bán hàng này tên là Elijah Stokes. Hôm nay ông vẫn đóng cửa như mọi ngày, đếm khoản lợi nhuận trong ngày, viết một phiếu gửi tiền, sau đó đi bộ tới ngân hàng và xếp hàng mất khoảng 15 phút. Đáng nhẽ ông có thể đặt cái phiếu đó ở những điểm mở qua đêm, nhưng ông thích làm việc trực tiếp với con người, chứ không phải là những cái lỗ. ông muốn đi dạo cùng với phiếu gửi tiền đã có chứng nhận trong túi quần, và việc đầu tiên ông làm khi về nhà là để phiếu thu tiền vào một tập tài liệu. Ông khá cẩn thận với những giấy tờ này một phần vì mẹ ông cũng thường làm thế, còn cái chính là ông đã già rồi, nên ông thấy việc cẩn thận tới từng chi tiết giúp ông tránh những rắc rối thông thường.

Elijah đã lấy một người phụ nữ giống như vậy trong 44 năm, và bà mới mất cách đây năm năm. Họ có hai đứa con trai ngoan hiền, đều được học đại học và thấy vui mừng vì chúng trở thành người có ích, chúng kiếm được việc làm tốt, kết hôn và bắt đầu chăm sóc tổ ấm riêng của chúng giống như cách chúng được nuôi dạy. Bạn sẽ thấy thật hài lòng khi biết mình làm được việc gì đúng đắn, và Elijah biết

ông đã dạy con đúng.

Có thể ông đã đóng cửa cửa hàng lâu rồi. Ông đã tiết kiệm được một khoảng và có tham gia đầu tư nhỏ nhưng cẩn thận, và thấy chúng sinh lời. Ông không còn cần tiền nữa; với tiền trợ cấp xã hội và tiền lãi, ông có thể sống như bây giờ, vì bây giờ ông cũng đang tiết kiệm tiền. Nhưng cứ khi nào nghĩ tới việc nghỉ hưu ông lại nghĩ đến những đứa con và năm đứa cháu đáng yêu của mình, và thế là ông tiết kiệm tiền để sau này chi trả cho việc học của chúng. Ông cũng không thấy tổn thương gì khi làm thêm hai năm nữa, cái tuổi 70 mới đúng là tuổi về hưu.

Mưa lại rơi lúc ông đi về nhà, khiến mọi người chạy khỏi vỉa hè. Ông chỉ kéo mũ xuống và hơi cúi đầu tránh những giọt mưa. Một ít mưa chẳng thể làm người ta đau đớn. Những đám mây khiến trời tối nhanh hơn, và đèn đường sáng lên. Mùa hè đang vội vã trôi qua, ông có thể ngửi thấy mùi giòn tan của mùa xuân trong một trận mưa, như thể từ Canada nó trút thẳng xuống vậy. Mùa xuân và mùa thu là hai mùa ông yêu thích, vì thời tiết dễ chịu hơn, không quá nóng cũng không quá lạnh. Ông ghét mùa đông vì cái lạnh khiến người ông đau nhức. thỉnh thoảng ông tính tới chuyện đến miền Nam để nghỉ hưu, nhưng ông biết ông sẽ không thể bỏ con cháu ở lại.

Còn phải băng qua ba tòa nhà nữa mới đến nhà ông, khu lân cận bắt đầu trở nên xấu xa. Một vài nhân vật vô công dôi nghề lượn quanh những con phố trong thời gian này. Con trai ông muốn ông chuyển đi nhưng ông đã sống ở đây từ khi ông mới lên một và thật khó để xa nơi này. Vợ ông đã nấu ăn cả ngàn món ăn trong cái phòng bếp cũ ấy, và ông đã nghe tiếng những đứa con cười đùa chạy qua những tầng lầu. Vợ ông đã sửa sang nơi đây nhiều năm rồi, dù thế ông không làm gì từ khi bà qua đời và mọi thứ bắt đầu trông tồi tàn rồi. Chỉ là ông không muốn tạo ra bất cứ thay đổi nào. Ông sẽ nhớ tới bà nhiều hơn nếu như cứ để mọi thứ như bà muốn.

Bình thường ông khá chú tâm khi đi dạo, nhưng lần này chỉ lần này ông không còn để tâm gì cả. Một gã rác rưởi bay ra từ ngõ và chắn lối đi của ông, những con mắt hoang dại sáng lên. Elijah không có thời gian để nhìn vào làn da đầy mụn và hàm răng xấu đó trước khi phía bên trái đầu ông muốn nổ tung vì đau đớn.

Cú đánh khiến Elijah ngã xuống. Gã đó cúi xuống và tóm lấy người đàn ông già cả, kéo ông vào chỗ khuất. Có lẽ chỉ sau bốn giây hắn bước ra khỏi ngõ. Gã vung cái chày lên hai lần nữa chỉ vì thấy thích thú bất chấp việc ông lão không hề chống lại. Sau đó gã cúi xuống và chộp lấy ví của ông mà không thèm đếm tiền. Không có thể tín dụng nào cả. Đồ rác rưởi. Hắn bực tức ném cái ví sang một bên và bước nhanh ra khỏi ngõ, cúi đầu đi thẳng. Toàn bộ quá trình ấy như thể được tập luyện rồi chỉ khiến hắn mất có 20 giây.

Elijah Stokes một người đàn ông rất cẩn thận không bao giờ mang theo tiền mặt bên mình. Gã rác rưởi đó chỉ lấy được 27 đô. Elijah nằm trong bóng tối nhập nhoạng và cảm nhận được những giọt mưa nhỏ rơi lên mặt, nhưng cảm giác ấy rất xa. Ông nhận thức rõ là mình đang hấp hối, và ông muốn nghĩ đến những đứa con của mình, nhưng ông thấy buồn cười và không thể tưởng tượng ra mặt của chúng. Dù thế, vợ của ông... À, bà đây rồi, bà mỉm cười một nụ cười của thiên thần, và thế với ông là quá đủ rồi.

“Xin chào mừng các bạn đến với chương trình Jeopardy[2]!” người phát thanh nói, kéo dài từng chữ một. Sweeny ngồi xuống chiếc ghế cực thoải mái và rất nhiều bông đệm và đặt hộp bóng ngô vào lòng. Ba người chơi đã xuất hiện như thường lệ, cô quan sát gương mặt họ mà không để ý đến tên. Cô nghĩ người ở giữa sẽ thắng. Trông anh nhanh nhẹn, đôi mắt thông minh. Cô thích tự mình chơi game đoán trước xem ai là người thắng cuộc. Đây cũng không có gì là thử thách.

Chuỗi may mắn cũng khiến cô bực mình. Đền giao thông là một chuyện, nhưng nếu một chuyện kỳ lạ nào đó ảnh hưởng tới chương trình Jeopardy, cô sẽ tiếp tục kiểm chứng. Cô yêu thích chương trình này.

Alex Trebek xuất hiện và bắt đầu cuộc chơi khi đọc những danh mục. “Mysteg Wfitters.”

“Dick Francis,” Sweeny nói, thấy miệng ngậm một hạt muối.

“Potent Potables.”

“Absinthe,” cô đáp lại. “Hoàng gia Anh.”

“Charles II. Quá dễ.”

“Khoa học.”

“Hợp chất lạnh – như bạn mong muốn.”

“Delaware. Cố gắng không để quá rõ ràng vậy chứ.”

“Và cuối cùng, Khoảng không sâu thẳm.”

“Tất nhiên là Quasars.” Cô lại chơi một trò chơi nhỏ nữa, cố gắng đoán xem câu hỏi là gì trước khi nghe gợi ý. Cuối cùng cô cũng làm rất tốt.

Nhà vô địch bắt đầu với Potent Potables. Alex đọc gợi ý. Thí sinh bối rối nhìn vào tấm bảng như thể anh phải đưa ra câu trả lời. Còi reo lên và thí sinh đang ở giữa tiếng reo đó. “Ngài đáng là gì?” Alex hỏi.

Sweeny với tay lấy điều khiển và tắt ti vi không đợi nghe Alex đưa ra câu trả lời chính xác. Cô biết đáp án đúng rồi. Trong thời gian này cô luôn đúng.

Cô cảm thấy bồn chồn, bất ổn nhất từ trước tới giờ. Cô đứng dậy bước tới cửa sổ và nhìn vào trời mưa; thông thường mưa làm cô dễ chịu. Tối nay nó lại không có tác dụng gì.

Chắc chắn ham muốn với Richard không khiến cô tức giận đến thế. Chắc rồi cô thấy ngạc nhiên vì một việc bình thường như thế không xảy ra với cô, nhưng còn lại không phải là một chuyện lớn lao gì. Đàn bà muốn theo sau đàn ông mọi lúc. Cô chọn không làm theo bản năng và điều đó vẫn là điều đó. Dù thế cảm giác rạo rực đã bùng lên. Cô có thể hiểu con người hành động ngu ngốc thế nào khi họ bị ảnh hưởng, việc nói năng cũng bị ảnh hưởng. Hóc môn cũng kích thích mạnh như rượu whiskey và còn gấp hai lần so với vụng trộm.

Cô nghĩ không phải Richard và phản ứng mạnh mẽ bất thường của cô với anh. Cô đã quyết định rồi

và không nghĩ tới nó nữa. Lần này là cái gì đó khác biệt, sự khó chịu thấm vào tận xương tủy mà không phải do tình trạng của buồng trứng. Cô cảm thấy buồn, rất đau buồn mà không hiểu tại sao.

Cô cố vẽ thêm một vài bức ký họa nhưng không thể tập trung nổi. Cô không thấy hứng thú với ti vi, nhưng cuối cùng cô cầm một cuốn sách, cuốn lấy chăn và đọc khoảng 1 giờ trước khi chìm vào giấc ngủ, và đầu vẫn rũ xuống. Giờ mới chỉ có 9 giờ tối nhưng Sweeny hiểu nếu cô buồn ngủ thì cô cần phải lên giường.

Tiếng mưa róc rách một lần nữa, và cô chui vào chăn thở ra tiếng thở dài hạnh phúc đơn thuần. Cái đệm điện này khiến cho giường của cô thật tốt và ấm áp. Cô trườn trên nó như thể ở trên một cái kén. Nó không được tốt như áo khoác của Richard nhưng nó vẫn rất tuyệt vời. Cô nằm thẳng ra, lấy ngón chân lạnh di di vào chiếc chăn ấm áp, và vài phút sau cô thiếp đi.

Khoảng hơn nửa đêm cô bắt đầu kéo lấy tấm chăn, khiến nó chuyển động mạnh trong tay. Cô phát ra âm thanh nào đó nhưng không phải là những từ ngữ. Đầu cô cứ di chuyển tới lui trên chiếc gối, và mi mắt hơi rung. Hơi thở dồn dập như thể cô đang chạy vậy.

Sau đó cô lại nằm im và thở đều đều một lúc lâu.

Cô lại bắt đầu thở mạnh. Mắt cô mở ra, nhìn chúng khá xa xăm. Cô lặng lẽ ra khỏi giường, không bật đèn mà đi chân trần tới phòng vẽ. Cô không bật bất cứ bóng điện nào, nhưng ánh sáng không màu từ ngoài phố hắt vào cũng đủ giúp cô không đập đổ bất cứ thứ gì.

Một số giá vẽ vẫn đứng quanh phòng, tất cả chúng đều được phủ vải, mỗi cái được hoàn thành ở một giai đoạn khác nhau. Cô tháo một cái giá vẽ xuống và đặt nó lên bàn, sau đó đặt một tấm vải trắng vào đúng vị trí ở giá vẽ.

Chuyển động chính xác khi cô lấy một cái ống và vắt một ít màu đỏ tươi vào chỗ màu vẽ. Cái bút lông đầu tiên vẽ lên tấm vải trắng căng ra để lại phía sau một vệt màu đỏ đầy bạo lực. Tiếp đến cô lấy màu đen. Có rất nhiều màu đen.

Cô đứng đó khoảng hai giờ, cái bút vẽ di chuyển lặng lẽ. Cô không nghe thấy tiếng còi báo động của chiếc xe cứu hỏa chạy ở trên phố ngay dưới cửa sổ nhà cô. Cô không cảm thấy hơi lạnh từ đôi chân trần. cô còn không biết mình run lên.

Đột nhiên cô nghiêng người sang một bên, như một quả bóng lăn. Cô chấm cái cọ vẽ vào màu đen một lần nữa và thêm một chấm ở phía dưới. Sau đó cô cẩn thận đặt bút vẽ vào chậu đựng nhựa thông và rời khỏi phòng vẽ cũng lặng lẽ như lúc cô bước vào, bước dò dò ngang qua căn phòng tối, người phụ nữ thanh mảnh chân trần ấy mặc áo ngủ, mái tóc xoắn màu vàng rơi tung trên vai. Cô di chuyển lặng lẽ như một bóng ma, quay lại phòng ngủ và chui vào cái tổ ấm ở trên giường.

Đồng hồ báo thức kêu lúc 6h30. Sweeny cho tay ra khỏi chăn và tắt đồng hồ, không cho âm thanh chói tai của nó tiếp tục kêu. Mùi cà phê kéo cô ra khỏi giường. Cô đi đôi tất dày sau đó trông cô y như quái vật Franken lướt vào nhà bếp. Cũng như mọi buổi sáng, cô gửi lời cảm ơn Chúa trong thầm lặng vì phép kỳ diệu của đồ điện tử và chờ cà phê. Cầm ly cà phê đầu tiên trong tay, ngậm cà phê cực nóng đầu tiên làm cô ấm người khi chảy xuống tới cổ họng, cô đủ tỉnh táo không cần phải đi tắm nữa.

Mười phút sau cô tỉnh táo và thấy ấm áp, mặc lên người chiếc áo dài tay và một cốc cà phê sẵn sàng trên tay, cô bước vào phòng vẽ, nơi yêu thích nhất của cô trên thế giới này. Căn phòng nằm ở

trong góc của tòa nhà, điều đó có nghĩa nó có hai cửa sổ ở hai bên tường. Thật ra hai bên tường đều là cửa sổ, một cái cao lớn trông y như cửa sổ của công ty, dù cô không nghĩ tòa nhà được xây dựng để dùng cho sản xuất. Vào những ngày nắng ấm, ánh sáng quả thật tuyệt vời.

Dù giờ vẫn còn quá sớm, vô vẫn bật đèn lên, căn phòng tràn ngập ánh sáng chói lòa. Cô lắp đặt một hệ thống những bóng đèn tròn to treo ở phía trần nhà và tỏa ra lượng ánh sáng đáng kinh ngạc. Trong phòng không có một góc tối nào, điều đó thật tuyệt vời nhưng cô thích ánh sáng tự nhiên hơn.

Cô hiểu sâu sắc phòng vẽ của mình. Cái đầu tiên cô chú ý đến là tấm vải căng trên bàn. Cô ngáp dài bước tới. Đó là bức vẽ phố Lawrence, và cô nhớ cô không đặt nó lên bàn mà để nó trên giá vẽ. Cô thấy lạnh sống lưng. Ai đã di chuyển tấm vải và khi nào? Giờ thì một tấm vải khác được đặt vào chỗ đó và Sweeny nhìn chằm chằm vào chỗ đó một lúc trước khi đi tới xem ở đó là cái gì.

Cô đứng trân trối, đôi mắt xanh mở to khi cô nhìn bức vẽ. Môi cô trắng bệch, ngón tay cô nắm chặt lấy ly cà phê. Nó thật xấu xí. Đây là thứ xấu xí nhất mà cô nhìn thấy. Một người đàn ông nằm ở một chỗ trống bản thiêu đầy rác rưởi giữa hai tòa nhà. Cô biết chính xác mình đang nhìn thấy gì, thậm chí tòa nhà cũng chỉ là hai khối đen nên chỉ phần nào đoán được chiều cao của chúng. Có cái gì đó ở bên đầu người đàn ông. Có vết máu quanh mũi ông ta, và một vết mỏng chảy từ bên tai trái xuống uốn cong bên tai và chảy vào trong mớ tóc bạc.

Mất một lúc lâu cô nhìn vào gương mặt ấy mà không nhận ra là ai. Đôi mắt mở to, vô hồn như thể chứng kiến cái chết.

Nhưng sau đó cô biết rõ gương mặt ấy, cô vẽ nó... quá thường xuyên.

Đó là ông lão bán hot dog.

Ý nghĩ vô lý đầu tiên lướt qua đầu cô về cảnh máu me ấy là ai đó đã đột nhập vào căn nhà và vẽ bức tranh đáng sợ này. Logic chỉ rõ ra những chỗ ngóc ngách của suy nghĩ đó. Thứ nhất cách vẽ quá chi tiết này như thường lệ là của riêng cô. Thứ nữa có chữ ký của cô bên góc phải của bức tranh, chứng minh chính cô đã vẽ nó.

Vấn đề duy nhất là cô không nhớ gì cả.

Chương IV

Lúc 9 giờ điện thoại ỏ chuông. Cô đứng chết lặng đi vì sốc, và quá lạnh đến mức dường như cô không thể có một chút hơi ấm nào dù cho cốc cà phê nóng đến mức nào. Cô vẫn tiếp tục bấm máy điều nhiệt đến 80 độ F, và không khiến nó tăng thêm nữa. Bản tin dự báo thời tiết của địa phương do một người phụ nữ rất hoạt bát nói là hôm nay là một ngày đẹp trời, nhiệt độ sẽ ở mức 75 độ F, Sweeny cảm thấy muốn đánh cô ta. Mọi người bên ngoài mặc áo ngắn tay đang dạo phố, trẻ con vẫn mặc quần sóc,

và cô thì đang đông cứng lại. cô cảm thấy như thể trong người cô chỉ đơn thuần là băng, cái lạnh phát ra từ bên trong chứ không phải bên ngoài.

Cô không thể vẽ nổi gì cả, thậm chí là vẽ một vài thứ không đạt yêu cầu. Cứ khi nào nhìn bức tranh xấu xí của người bán hàng dạo ấy, cô lại muốn gào khóc, và cô không phải là một người mít ướt. Nhưng cô cảm thấy rất buồn như thể cô đang trong cảnh tang thương, và khi điện thoại reo, cô chớp lấy nó vui mừng vì có một thay đổi cho tâm trạng thương tâm này.

“Candra đang nghe máy. Cô vẫn ổn chứ?” Giọng nói ấm áp của Candra vang lên bên tai cô.

“Vẫn tốt như mọi khi.” Sweeny cố bình tâm lại. “Hôm qua...”

“Đừng xin lỗi gì cả,” Candra ngắt lời cô và cười. “Tôi nên xin lỗi cô mới đúng. Nếu tôi dừng lại để suy nghĩ, tôi có thể hiểu ngay là cô sẽ không thể nào chịu nổi bọn họ. Một bà Margo dài dòng dù chống đối cũng vẫn vậy, còn Carson thì đến Chúa cũng phải bực mình.”

“Ông ta vượt ve cô.” Chết tiệt, cô không định nói thế. Cô quý Candra, nhưng họ chưa bao giờ đi quá giới hạn của những đồng sự thân thiện để trở thành ngưỡng người bạn. Cuộc nói chuyện thân mật không phải là điểm mạnh của cô nữa chứ.

Candra rõ ràng không đập máy. Cô ấy cười qua loa. “Carson vượt ve tất cả nữ giới. Người ta còn nói ông ta giống như một con chó phỉ báng lại đồng loại của mình. Dù thế ông ta có những điểm có thể lợi dụng được nên Margo vẫn còn sống với ông ta.”

Sweeny không nói gì cả vì cô biết nếu có gì thoát ra khỏi miệng cô cũng sẽ không vui vẻ gì, và nhà McMillian không chỉ là những người có mối quan hệ xã hội với Candra mà còn là khách hàng của cô. Xúc phạm họ không phải cách hay. Dù giữ im lặng là một áp lực, nhưng cô vẫn làm được.

“Tôi thấy cô lên xe cùng Richard ngày hôm qua,” Candra nói sau khi ngập ngừng một chút, và giọng cô có chút lượng lự.

Ồ, đàn ông. Tín hiệu của Sweeny vang lên hồi còi báo động. “Trời sắp mưa mà tôi lại mang theo tập tài liệu, nên anh ta cho tôi đi nhờ về nhà.” Cô nắm chặt ống nghe, hi vọng là Candra sẽ quên chuyện đó đi và chuyển chủ đề.

Cô không được may mắn như vậy. “Anh ấy có thể rất lịch sự. Anh ấy là một cậu trai quê lớn lên ở Virginia.”

“Tôi không biết là anh ta đến từ Virginia.” Nói như thế thì khá an toàn.

“Anh ấy vẫn nói giọng địa phương. Dù tôi có van nài thế nào anh ấy vẫn không muốn tham gia nhưng bài học giúp bỏ nó đi”. Sweeny không nghĩ là cô từng để ý tới giọng địa phương của anh dù cho cô có nghĩ về nó vào lúc này, âm của anh nói lên anh không có gì chau chuốt. Virginia không phải là một nơi xa xôi quá, dù Candra nói như thể Richard nói giống như ở đồi Beverly Hillbillies. Sweeny không muốn nói chuyện về anh, chỉ nghĩ đến anh thôi đã khiến cô không thoải mái rồi. Cô đặc biệt không muốn nói về anh với người sắp trở thành vợ cũ của anh.

“Cô biết là chúng tôi sắp ly dị”, Candra nói như thường lệ. “Đó là quyết định từ hai phía. Richard và tôi đã sống ly thân được một khoảng thời gian, chỉ một thời gian ngắn sau khi cô chuyển tới sống ở đây, chúng tôi sống riêng và đệ đơn ly hôn. Anh ấy như một đứa con hoan với việc lập gia đình mới,

nhưng tôi cho đó là chuyện đáng mong đợi. Một cuộc ly hôn không phải là một quá trình thân thiết được phải không?”

“Không thường như thế.” Có lẽ nếu câu trả lời của cô không khiến Candra hứng thú, cô ấy sẽ chán chủ đề này và chuyển sang chuyện khác.

“À... hôm qua Richard có nói gì không?”

Giọng nói của Candra lại có chút lưỡng lự. Sweeny cảm thấy như đây mới là lý do thật sự để cô ấy gọi điện tới. “Về vấn đề gì cơ?” Cô thật sự nói như không có gì. Cô thấy tự hào về chính mình, mà cũng thấy tức giận nữa. Cô chả có lý do gì mà thấy tội lỗi, vì Richard có mời cô ăn tối đi nữa, cô cũng từ chối anh rồi, và rõ ràng theo logic cô chả làm gì sai trái cả.

“Về vụ ly hôn ấy.”

“Không, anh ta không nhắc tới.” Sweeny thấy thoải mái vì có thể nói chuyện gì khác, chuyện này thật 100%. Cô không giỏi lẩn tránh vấn đề, dù cho mọi chuyện cô nói đều chính xác đến từng từ, nhưng lòng cô không nghĩ vậy.

“Tôi không nghĩ là anh ta sẽ làm thế, anh ta khá kín đáo”. Cô thấy khó diễn đạt hơn. Candra lại im lặng. “Tôi để ý khi chúng ta ở phòng tranh, hiếm khi anh ấy rời mắt khỏi cô.”

Cảm giác không thoải mái tăng lên vì nó giống y như có sâu chích vào lưng Sweeny. Cô không muốn thế. Cô không muốn dính dáng thành người ở giữa vụ ly hôn của họ. Cô chỉ muốn quên rằng cô đã đấu tranh vì một số học môn bị trục trặc và đáp lại sự cuốn hút của anh một lát.

“Anh ta quá cẩn thận từ khi chúng tôi chia tay đến mức nếu anh ta có một ả tình nhân nào tôi cũng không thể nào biết được,” Candra lại tiếp tục. “Khi tôi thấy cái cách mà anh ta nhìn cô vào hôm qua... à, tôi hơi tò mò.”

Yeah, chắc chắn rồi. Sweeny nghĩ rằng thật sự có một vài chuyện khi đó. Và rõ là cô muốn kết thúc câu chuyện này. “Có lẽ cũng chả có ai đâu.”

Candra cười. “Gì cơ, Richard có thể sống thiếu tình dục sao? Không thể nào. À tiện đây, tôi muốn nói với cô là nếu cô và Richard có gì đó tôi cũng không để tâm đâu. Chúng tôi đã chia tay gần một năm rồi, nên dĩ nhiên tôi có cuộc sống riêng của mình. Tôi đã gặp những người mà tôi thích và anh ta tất nhiên cảm thấy thoải mái hơn lúc nào hết.”

Sweeny không nghĩ đến việc cô thấy cảm kích thế nào. Cảm ơn không phải là chuyện cần bàn đến. Chết tiệt, tại sao Candra lại gọi đến nói về chuyện ấy chứ? Cô ấy thật sự quan tâm nếu như Sweeny thật sự đang gặp gỡ Richard sao, cô sẽ phải cố tìm một người bán tranh khác để bán tác phẩm của mình sao? Điều này thật vô lý, vì Sweeny không có ý niệm nào về việc cô quan trọng với Candra thế nào; phòng tranh còn làm việc với nhiều họa sĩ khác có khả năng tiêu thụ lớn hơn cô. Không, cuộc điện thoại này chỉ là xã giao thôi, việc bắt lửng tò mò của một cặp vợ chồng kỳ lạ có thể dẫn họ đi thậm chí họ bị lôi kéo vào cuộc phẫu thuật pháp lý nhằm cắt đứt quan hệ này.

Ồ, cô không muốn bất cứ điều gì trong số đó. Cô run lên và kéo lấy chăn quấn lấy người trong khi cố nghĩ cách kiểng chân khỏi cuộc nói chuyện nguy hiểm này. Nhưng cô cũng phải trả lời, nên cuối cùng cô nói, “Tôi hi vọng là cô sẽ thật hạnh phúc.” Đó. Đây là một câu vô thưởng vô phạt.

Candra cười, nghe như thể rất thú vị vậy. “Ồ, tôi không nghĩ đó là một thứ vĩnh cửu. Cuộc sống quá ngắn ngủi và đầy rẫy đàn ông muốn mắc một sai lầm khác. Nhưng tôi thừa nhận là đã hi vọng Richard thích cô.”

“Sao cơ?” Hai từ bị nhòa đi vì ngạc nhiên.

Candra lại cười. “Đừng sốc thế chứ. Tôi không quan tâm cho dù anh ta có 1 hay 10 ả tình nhân. Tôi không ghét anh ta; tôi không cầu mong anh ta đau khổ. Tôi chỉ muốn anh ta đừng bướng bỉnh với những điều khoản như vậy và chúng tôi có thể kết thúc nó và bắt đầu cuộc sống mới. Nếu anh ta thích ai đó, anh ta có lẽ lại ly hôn lần nữa và lại được tự do. Tôi hiểu Richard, tôi biết khi nào anh ta để tâm đến một người phụ nữ. “Giọng nói của Candra mềm đi một lúc, ầm ập với hồi ức, và sau đó lại cười vui vẻ. “Tôi đã có một khoảng thời gian rất tốt.”

Sweeny suýt để lộ ra việc Richard mời cô ăn tối. Cô muốn biết chính xác Richard đối xử với một người phụ nữ tốt đến mức nào. Tý nữa thì cô đã nói ra những điều đó. May cô thận trọng giữ chúng lại. Cô đã từ chối Richard, nên thật vô lý khi nghĩ cô đang ở giữa tình huống này. Cô cũng không chuyển hướng cuộc đối thoại sang việc một người tình nhân của Richard thì tốt đến đâu, không phải cô biết rồi hay là không có ý định muốn biết. Cô không thể chịu đựng cuộc nói chuyện kỳ lạ này thêm một chút nào nữa, nên cô nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Tôi đã nghĩ tới việc mang thêm một vài bức tranh mới tới phòng tranh”. Rồi lại nhần mặt; chết tiệt tại sao cô lại buột miệng thế chứ? Tại sao cô không nói gì khác chứ? Cô không muốn người khác nhìn thấy tác phẩm lộn xộn của mình.

Candra cười. “Nói đến Richard như thế là đủ rồi phải không?” Cô ấy chuyển sang giọng kinh doanh. “Tôi mong có thể nhìn thấy tác phẩm mới của cô. Tôi đã lo lắng nhiều về cô; cô đã không vẽ giống như trước kia nữa.”

“Ồ. Tôi vẫn đang vẽ mà.” Sweeny đáp lại.

“Tôi biết, cô nghĩ điều đó thật vô lý. Tôi thừa nhận là tôi điên lên vì tò mò, nhưng tôi không muốn thúc giục cô. Khi nào cô có thể mang chúng tới? Tôi muốn chắc là tôi ở đây vào lúc đó.”

Chết tiệt, cô ấy thừa nhận rồi. Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ xem thời tiết thế nào. “Nếu trời không bắt đầu mưa nữa, thì tôi sẽ đến vào chiều này được chứ?”

“Tuyệt vời. Tôi không có cuộc hẹn nào, nên tôi sẽ ở đây. Hẹn gặp cô sau.”

Sweeny gác máy, sau đó ôm chặt lấy cái chăn quấn quanh người. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Lại thế nữa rồi. Cô phải lấy một vài bức tranh để cho ai đó xem chúng. Nghĩ đến thôi khiến cô co rúm người rồi, nhưng ít nhất giờ cô cũng biết xem chúng khủng khiếp hay dễ bán đến mức nào. Việc không chắc chắn gì với tác phẩm của mình rất khó chịu, khiến cô tê cứng người.

Rõ ràng cô đang run lên và chửi thề. Chết tiệt, sao cô không thấy ấm hơn gì cả?

Candra vươn người ra, gác máy, sau đó gục đầu trên cánh tay. Một bàn tay ấm áp vuốt ve chỗ đùi để hở của cô. “Không may mắn phải không?” Kai hỏi. “Tôi đã nói với em rồi.” Anh ta cúi xuống hôn lên hõm cổ cô, cảm thấy thú vị về sự gợi tình của cô, chứ không phải những lo lắng về tài chính.

Thông thường cô thích làm tình với Kai. Anh ta còn trẻ nên bị tình dục ám ảnh, nhưng cũng khá già dặn để đáp ứng một vài kỹ năng. Ở cùng anh ta chắc chắn cô có được sự tự do nhất định vì anh ta bẩm sinh đã cho mình là trung tâm mà cô thì không thấy buồn nôn khi phải tập trung, chính việc này làm tăng sự sung sướng của cô. Tuy nhiên, bây giờ cô thấy bức mình vì anh ta không thể nhận ra việc Richard ngừng đòi những điều kiện khắt khe như vậy với việc thỏa thuận ly hôn quan trọng đến mức nào. Cô nhún vai tránh nụ hôn và vùi mặt vào gối.

Anh ta chỉ tiến đến gần hơn, đẩy cái đầu ẩm ướt cương cứng của anh ta vào chân cô. Bàn tay ở trên mông cô khum lên phía trên, ngón tay thăm dò.

“Dừng lại ngay,” cô tức giận nói, lắc mông để hắt tay anh ta ra. “Tôi không thấy thích làm vậy nữa. Anh cũng nên lo lắng chứ,” Cô hằn học nói thêm. “Nếu Richard không quay lại với chuyện tiền bạc, anh sẽ bị mất việc.”

“Còn có những việc khác nữa”, anh ta vặn lại, quá vui mừng tới mức cô muốn tát anh ta. Anh ta lại trượt tay vào giữa hai chân cô, lần này trượt cả hai ngón tay vào trong. Dù cô không thể không hít vào và tự nhiên rùng mình.

“Không phải là việc tôi đang trả nợ anh-“

“Tôi sẽ nhận lại bằng việc”. Anh ta bắt đầu di chuyển những ngón tay ra vào, và Candra cắn vào gối để không rên rỉ. Cái tôi của anh ta quá lớn rồi.

Vì quá tức giận cô lách người một lần nữa, đẩy anh ta ra. “Hôm qua anh cũng nhìn Sweeny chăm chăm. Tôi nghĩ là cô ta không hợp khẩu vị của anh.”

Cái miệng gợi tình của anh ta hé cười. “Tôi không hợp khẩu vị của cô ấy. Sweeny rất được, và chỉ mái tóc của cô ấy đã khiến đàn ông phải nghĩ ngợi. Bên cạnh đó, cái cách chiếc áo màu đỏ ôm lấy người cô ấy gây thêm chú ý.”

“Tôi không chú ý.” Candra lạnh lùng nói.

“Em yêu, điều đó khiến tôi thấy thoải mái”. Kai dựa người vào cô và lại bắt đầu hôn vào hõm cổ cô, lần này hôn gần tới chỗ hai nụ hoa trên hai bên hông của cô. Anh ta thích nhìn thấy Candra ghen, và đó là điều anh ta muốn nghe. “Nhưng hãy lấy nó ra khỏi tôi, ngực của cô ấy đẹp”. Candra cứng người lại vì tức giận, và anh ta chớp lấy thời cơ đẩy ngón tay vào trong cô một lần nữa, biết rằng việc cô ấy cứng người lại sẽ khiến cô nhận ít hơn, làm cho sự thâm nhập thô bạo hơn. Thi thoảng Candra thích được cư xử thô bạo một chút. Cô khẽ rên rỉ, và anh ta biết là mình đã có được cô.

Một lúc lâu phòng ngủ vẫn chìm trong im lặng nếu không tính đến hơi thở nặng nề hơn của cô và tiếng sột soạt của tấm đệm vì chuyển động của họ. Kai tiếp tục để cho những ngón tay của mình làm việc, cho đến khi đùi cô thả lỏng ra và mở rộng ra. “Hãy làm đi,” cô tức giận ra lệnh và anh ta nhanh chóng di chuyển bên dưới cô. Cô nâng đầu gối lên một chút, nâng hông của mình nên để anh ta có thể dễ dàng xâm nhập hơn. Những ngón tay đã được một vật cứng mềm mại do thám thay thế. Cô thở dài và đẩy những nỗi lo lắng ra khỏi tâm trí để có thể tập trung hơn vào niềm vui sướng thể xác này. Kai

sẽ không ở lại nếu cô phá sản, chết tiệt cái sự che giấu nông cạn của anh ta, nhưng giờ anh ta đã ở đây nên có lẽ cô sẽ lợi dụng anh ta khi cô còn có khả năng.

Ngay khi họ làm việc xong, cô khôi phục được hơi thở của mình, tuy nhiên mọi lo lắng lại quay lại thúc giục. Cô phải hi vọng là chiều hôm qua cô không hiểu sai Richard. Nếu anh ta có quan hệ với Sweeny, có lẽ anh ta sẽ linh hoạt hơn đáp ứng những đòi hỏi của cô, để cho cuộc ly hôn nhanh chóng kết thúc và anh ta có thể tập trung vào mối quan hệ mới này.

Cô thở dài. Cú đau đó đã xảy ra lâu rồi, nhưng vào lúc này cô thấy tuyệt vọng để bám lấy đám tro tàn. Không may cho cô, Sweeny chẳng màng tới gì cả ngoài công việc, có lẽ cô ấy không chú ý gì đến người đàn ông đã cố quyến rũ cô ấy cho đến khi anh ta cởi đồ ra, và thậm chí sau đó có lẽ cô nghĩ anh ta muốn cô vẽ ký họa. Richard không phải là người đàn ông có thể chịu đựng thứ hai trong cuộc đời một người phụ nữ dù cho cô ấy có thông minh đi nữa, mà Sweeny rõ ràng rất thông minh.

Lo lắng làm cô thấy nhói lòng. Nếu chỉ có Richard tính tới chuyện quay trở lại không thôi, thì cô không cần phiền muộn về trách nhiệm. Điều đó giống như lên kế hoạch cho tương lai của bạn nếu như bạn trúng số: thật vô ích.

Cô biết cô không quản lý tiền tốt và cô cũng chưa từng phải làm thế. Cô luôn có nhiều tiền, đầu tiên là tiền của cha cô, và lúc chỗ tiền đó hết thì cô lại có tiền của Richard. Nhưng cô không ngu ngốc, cô đã học hỏi được nhiều từ chính những sai lầm của bản thân. Với số lợi nhuận thu về của phòng tranh và số tiền trợ cấp một lần Richard đồng ý trả thì cô có thể quản lý được, không tốt được như cô muốn, nhưng cô có thể quản lý – nếu cô có thể trả hết một núi nợ đang treo lơ lửng trên đầu.

Chuyện đó mới chính là vấn đề thực sự. Khi cô nghĩ đến khoản nợ của mình, người cô toát mồ hôi. Số tiền đó khiến cô phải kinh ngạc vì giờ cô chỉ còn một mình. Sau khi chia tay cô đã thỏa sức chi tiêu, trang trí căn hộ bằng những thứ đứng đầu bảng xếp hạng, và cô đã có một vài chuyến du lịch rất đắt tiền và mua nhiều quần áo mới. Cô đã không nghĩ là Richard rất nghiêm túc với chuyện ly hôn, và cô lại sử dụng tất cả số tiền ấy như trừng phạt anh vì làm cô sợ như vậy. Nhưng anh thật sự nghiêm túc với vụ ly hôn và không để ý gì đến những khoản nợ mới của cô, thậm chí có lẽ anh có thể trả chúng mà không mang lại sự khác biệt gì lớn với tài khoản của mình.

Candra đê bẹp cái tia hồi hận ấy. Nhìn lại quá khứ là việc làm vô ích, và Richard vĩnh viễn chỉ là quá khứ. Cô chỉ nỗ lực khiến mọi việc trôi chảy nhưng lại bị anh cự tuyệt. Cô tưởng tượng được một phần nhỏ trong người cô luôn luôn nhớ anh. Đó không phải là tình dục dù cho Chúa cũng biết rằng anh rất nóng bỏng ít nhất là trong năm năm đầu. Không có một gã nhân tình nào của cô có thể sánh với Richard khi ở trên giường.

Dù thế điều mà cô thấy nhớ nhất lại là sự an toàn. Richard là một người đàn ông rất an toàn như một hòn đá tảng cô có thể dựa vào được. Tính cách của anh nghe như một đoạn quảng cáo trên một cái cột chỉ có tính từ: đáng tin cậy, thông minh, hài hước, người tình tuyệt vời, đáng kính. Trong mọi hoàn cảnh đừng bao giờ quên từ “đáng kính.” Những chuẩn mực chết tiệt của anh ta quá cao đến mức bạn có thể nghĩ là anh sinh ra ở cung điện Buckingham chứ không phải ở một nông trang nhỏ bé bản thiêu vùng tây Virginia.

Dù thế đó cũng vẫn là lỗi của cô. Cô luôn hiểu anh sẽ phản ứng thế nào nếu anh phát hiện ra việc phá thai. Cô đã quá cẩn thận khi thanh toán bằng tiền mặt để anh không có lấy chút cơ hội nào tìm ra

một hóa đơn bị bỏ đi hay dấu vết của thẻ tín dụng. Cô không thích nạo thai nhưng cô cũng không còn lựa chọn nào khác. Cô không muốn có con, cô chưa bao giờ muốn có con, không phải cô còn trẻ và chỉ mới kết hôn và yêu anh điên cuồng. Có con và từ bỏ nó cũng là một khả năng, vì Richard sẽ thà chết chứ không thể để chuyện đó xảy ra. Và không phải việc nuôi dạy con có gì khó khăn mà cô thấy việc mang thai thật sự rất bức mình, và bào thai đó sẽ quẩn quai bên trong cô như một ấu trùng, làm cơ thể cô biến dạng và phá hủy cuộc sống của cô.

Không, phá thai là câu trả lời duy nhất. Thời kỳ đẹp nhất đã qua rất lâu rồi, và hoàn toàn không tồn tại trong cuộc hôn nhân của họ từ khi Richard biết được cái tên ăn chơi nhỏ bé ấy với... tên của hắn ta là gì nhỉ? Hắn ta không quan trọng, chỉ là một phút giây giải trí thôi. Cô đã đưa ra tất cả những lời thuyết phục để duy trì cuộc hôn nhân cùng với anh, và cô đã rất thận trọng với những mối quan hệ của mình sau đó; cô không hề nghiêm túc với chúng, nhưng cô biết Richard không hề nghĩ vậy. Cô đã không nghi ngờ gì khi lợi dụng hết sức có thể, và tiếp tục đá họ nếu cô chưa say, nếu họ không tranh cãi, nếu cô không nổi giận và ném những ngôn từ nặng như đá vào anh, chỉ muốn thỏa mãn khả năng làm anh đau đớn. Nếu, nếu, nếu. Sai lầm cũng đến hồi kết.

Cuộc hôn nhân của họ, tóm lại theo pháp luật đã kết thúc đúng lúc.

Cô nhận lỗi. Điều đó không có nghĩa cô sẽ chấp nhận tất cả những gì Richard đổ lên đầu cô. Cô đã hi vọng anh sẽ có quan hệ với Sweeny, vì Sweeny có trái tim ấp áp. Hơn thế nữa, Candra thích Sweeny và nghĩ đến việc Sweeny cũng thích cô. Richard sẽ làm nhiều việc để làm hài lòng người phụ nữ anh khao khát vì cô có lý do để hiểu điều đó. Nếu anh muốn có Sweeny, và cô nghĩ anh muốn thật, và Sweeny khiến anh trở nên hào phóng, đây sẽ là cơ hội tốt để anh làm những việc mà cô yêu cầu.

Dù thế sau khi nói chuyện với Sweeny cô nghĩ kịch bản đã sai. Cô lại nghĩ đến khả năng của một kịch bản khác cô đang tính toán. Cô không thích nó dù không có nguy hiểm gì, nhưng tại thời điểm này cô tốt nhất nên đặt cược vào Carson McMillian.

Khi bạn khiêu vũ với một con ác quỷ, hay ngủ với nó, bạn thật thông minh khi tìm hiểu tất cả về anh ta và tiến hành các bước để bảo vệ chính mình. Cô biết khá nhiều về Carson, cả những thứ mà ông ta không muốn biết dù cho có lẽ cô sẽ không sử dụng tới chúng. Có lẽ cô có thể bắt ông ta tin rằng đứa trẻ là con ông ta; khoảng thời gian khá trùng khớp dù tất nhiên cô biết chắc Richard mới là cha nó. Đúng thế, có thể kế hoạch này có tác dụng. Hãy nói với ông ta về chuyện phá thai và bảo đó là con ông ta, nhưng khi Richard tìm hiểu ra chuyện về đứa bé, anh đã cho là đó là của anh và đó là nguyên nhân họ phải ly hôn. Chuyện đó sẽ buộc Carson phải chi trả những nghĩa vụ tài chính của ông ta. Đúng rồi, cô thích cách đó, nếu ông ta ngần ngại cô sẽ mang theo những khẩu súng thật to.

Cái rét càng tồi tệ hơn. Sweeny ngồi co ro trong chăn, liên tục run lên. Cô cảm thấy mình sẽ chết vì lạnh mất. Cô thấy vui vui khi tưởng tượng ra cảnh các bác sĩ y khoa khám nghiệm thi thể một người chết vì hạ thân nhiệt trong căn phòng 37 độ C giữa một ngày nắng ấm. Cô nghĩ đến việc quay trở lại giường và chui vào chiếc chăn điện, nhưng nếu cô làm thế thì chẳng phải tự thừa nhận mình bị ốm, mà cô lại không thích thế. Khi chuông cửa reo, cô lờ nó đi vì ngồi co ro như thế giúp cô giữ được chút hơi ấm hiếm hoi mà di chuyển sẽ khiến cô lạnh hơn nữa.

Nhưng nó lại kêu, lại kêu, cuối cùng cô cũng phải đứng dậy.

“Gì thế!” cô càu nhàu khi tới gần cửa.

Có một âm thanh kỳ lạ như bóp nghẹt, cô dừng lại đủ thông minh để biết không nên bước đến gần hơn nữa.

“Ai thế?”

“Richard” Cô bị bất ngờ, nhìn chằm chằm vào tấm gỗ.

“Richard nào?”

“Richard Worth.” Anh cẩn thận nói thêm. Cô nghĩ cô có thể thấy anh đang cười.

Cô tính đến việc không mở cửa. Cô nghĩ chỉ cần lùi lại và giả vờ cô chưa nói gì. Thật ra anh sở hữu tòa nhà này, dù đây không phải là nơi đắt nhất thế giới nhưng cô nghi ngờ là anh có thể tăng tiền thuê nhà. Và ngay lúc này, cô không thể trả thêm đồng nào được nữa, nên cô buộc phải lịch sự với chủ nhà vậy. Cô tự thuyết phục bản thân mình khi dò dẫm cái ổ khóa, và tất nhiên hơi lạnh khiến ngón tay cô run rẩy.

Anh đứng ngoài hành lang nơi có tấm thảm màu xám xịt và rách toí tả. Trông anh không hợp với nơi này với bộ đồ Ý đắt tiền, trừ khi bộ đồ ấy bị mang đi làm việc dở hàng và thuộc sở hữu của một ông chủ có gương mặt cứng nhắc nhưng vui vẻ. Đôi mắt nghệ sĩ của cô chú ý đến từng chi tiết, khao khát uống cạn chúng vào trong nếu hôm qua cô hi vọng đó chỉ là sự lầm lạc, thì hình ảnh này của anh đã khiến cô thất vọng. Bụng cô sôi lên, miệng cô ướt như thể vừa ăn bánh bơ. Điều này không thể là một dấu hiệu tốt được.

Anh đang mỉm cười, nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất khi nhìn thấy cô đứng đó cuộn trong tấm chăn. Đôi mắt đen của anh liếc nhanh xuống người cô, sau đó nhìn thẳng vào mặt cô.

“Em bị ốm sao?” Anh hỏi giọng cộc cằn, bước nhanh lên phía trước để có thể giữ lấy lưng cô, và anh dễ dàng vào trong nhà cô. Anh đóng và khóa cửa lại.

“Không, chỉ lạnh thôi.”

Cô di chuyển tránh xa sự gần gũi nguy hiểm của anh, quắc mắt hỏi: “Anh đang làm gì ở đây thế?”

Cô thấy mất thăng bằng một cách khủng khiếp, cô không có chuẩn bị cho việc gặp lại Richard, nhất là ở một mình cùng anh trong nhà cô. Đây là chốn tôn nghiêm của cô, cô đã bảo vệ nó và nó giúp cô thoát khỏi thế giới bên ngoài, và nơi đây cũng là nơi cô vẽ và thư giãn. Cánh cửa khép lại khiến cô liên tưởng đến việc mình đã để lại cả tấn xiềng xích ngoài hành lang. Ở đây cô được tự do, nhưng cô chỉ có thể thấy tự do nếu ở một mình.

“Tôi đến để đón em đi ăn trưa.”

“Tôi đã bảo là không chiều hôm qua rồi mà”.

Cô ôm lấy chần quanh người đột nhiên nhận ra tình trạng của mình lúc này. Cô vẫn mặc áo dài tay, và cô chưa chải đầu, nên cô biết trông cô hoang dại thế nào. Cô định cười nhưng lại nhin được và đỏ mặt lên, rồi sau thấy rất tức giận. Cô không có cảm giác bối rối. Cô không nhớ lần cuối cùng cô để tâm việc người ta nghĩ về bề ngoài của cô là khi nào nữa, nhưng... nhưng trường hợp của Richard lại khác. Cô không muốn anh trông thấy cô trong bộ dạng này, nhưng anh lại nhìn thấy.

“Câu trả lời đó dành cho bữa tối rồi.” Anh nhìn cô đánh giá, di chuyển đến phía trước hơn nữa, cau mày lại khi cảm nhận được hơi nóng ở trong phòng.

“Tại sao em lại để nhiệt độ quá nóng như này?”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi lạnh.” Dù bản thân như vậy, nhưng giọng cô vẫn cáu kỉnh.

Anh bước tới đặt một bàn tay ấm áp lên trán cô. Đáng nhẽ cô phải lùi lại, nhưng hơi ấm của anh tuyệt vời tới mức cô cứ dựa vào chút hơi ấm đó.

Trán anh nhăn lại.

“Em không bị sốt.”

“Tất nhiên là không rồi. tôi vừa nói với anh đó thôi, tôi thấy lạnh lắm.”

“Chắc có chuyện gì đó vì ở đây rất nóng.”

“Hãy nói với người đàn ông mặc áo khoác đó.” Cô vặc lại thái độ khinh thị và tránh xa anh đến chỗ ngồi của mình ở góc sofa, ngồi cuộn lại để tìm hơi ấm.

Anh không để ý đến thái độ gắt gỏng của cô.

“Cái này gọi là com lê,” Anh nói ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em có thấy khó chịu ở đâu không?”

“Tôi không hề bị ốm. Tôi chỉ thấy lạnh thôi.”

Anh quan sát gương mặt bướng bỉnh của cô một lúc. “Em biết chuyện này không bình thường mà.”

“Có lẽ bộ chỉnh nhiệt trong cơ thể tôi không làm việc đúng cách.” Cô nói dù không hề nghĩ vậy. Cái lạnh lại bắt đầu thay đổi, nên cô nghĩ cô không biết làm gì hơn nữa. Nói cách khác, có lẽ cô thật sự bị ốm mất thôi. Cô không có thời gian cho ốm đau, nên cô không muốn bị ốm. Chỉ đơn giản vậy thôi. Đôi mắt đen của anh nghiêm khắc thăm dò khi anh tiếp tục nhìn cô.

“Chuyện này xảy ra trong bao lâu rồi?”

Nếu cô không lạnh cô có thể khẳng định với chính mình, nhưng thật khó để thuyết phục người khác khi nói chuyện mà răng va lập cập vào nhau. Hơn nữa chuyện này có vẻ khá buồn cười, nên cô nói.

“Lúc nào tôi cũng thấy lạnh nhưng bây giờ mới là tồi tệ nhất.”

“Em phải đi khám bác sĩ.” Anh quả quyết nói.

“Đi thôi, hãy mặc đồ và anh sẽ đưa em đi.”

“Quên chuyện đó đi.” Sweeny kéo chần chặt hơn nữa, gục đầu lên đầu gối.

Cô quyết định chuyển áp lực sang anh, và nói: “Anh nên gọi trước khi anh thay đổi ý kiến.”

“Em sẽ nói cho tôi biết, đó là lý do vì sao tôi không gọi.” Anh cầm lấy tay cô và nhìn mặt lại vì những ngón tay lạnh buốt ấy.

“Rồi, tôi sẽ không ra ngoài và em có thể cá đến đồng xu cuối cùng là tôi sẽ không nấu cơm cho em đâu.”

“Tôi không mong anh làm thế.” Anh vẫn nhìn nhó nhìn cô, nửa người quay về phía cô, và cánh tay đặt ra phía sau ghế bành. Cô nghiêng chặt răng để chúng khỏi va lập cập vào nhau, chỉ ước là anh sẽ rời đi. Anh quá gần cô, mà cô thì quá lạnh. Một người phụ nữ không thể tập trung phòng thủ được khi mà cô ấy đang run lên vì lạnh.

“Được rồi” Anh nói, đứng lên như thể anh vừa có một quyết định vậy. Anh cởi cúc áo com lê và cởi nó ra.

“Anh đang làm gì thế?” Sweeny hỏi, ngồi thẳng lên ghế phòng. Dù cô có nói vậy, câu hỏi ấy biến cô thành một kẻ ngốc, vì rõ ràng cô biết anh đang làm gì. Đó là lý do vì sao chuyện đó khiến cô hoang mang.

“Làm cho em ấm lên.” Anh cầm lấy chần và kéo nó ra. Trước khi cô có thể kháng cự, anh quàng chiếc áo quanh vai cô. Hơi ấm khiến cô bất ngờ. Cô mạnh mẽ hít vào vui sướng vì hơi ấm ấy truyền vào tận trong xương tủy. Chúa ơi! Người đàn ông này như một cái lò sưởi thế nên áo khoác của anh mới có nhiều nhiệt vậy chứ. Cảm giác ấy quá ngọt ngào đến mức cô không thấy anh lại ngồi xuống cho đến khi anh ôm cô vào lòng.

Cô cứng người lại vì hoảng loạn, sau đó đẩy mạnh anh ra vì cô để một chân trên sàn nhà nên cô có thể đứng dậy được. Trước sự ngỡ ngàng của cô, anh chỉ đơn giản vòng tay quanh người cô và nắm lấy cô như thể cô là một đứa trẻ, nâng chân cô đặt lên chiếc ghế sofa và ôm cô thật chặt. Anh kéo chần che cho cả hai người, vì muốn chắc chắn cô cũng được sưởi ấm.

“Thân nhiệt.” Anh bình tĩnh nói.

“Đây là một trong những điều đầu tiên người ta dạy bọn anh để có thể vượt qua những khóa học sinh tử trong quân đội, để bọn anh biết bao bọc lấy nhau khi thấy lạnh.”

Sweeny ngồi im, hơi ấm không ngờ tới bao bọc làm cô bị cuốn hút và những câu nói của anh xuất hiện rõ trong tâm trí cô. Cô không thể không cười.

“Em không thể biết là tất cả những người lính trẻ như anh đã ôm lấy nhau đấy.”

“Không phải là ôm ấp, mà là bao bọc. hai chuyện này khác nhau mà.” Anh đặt một tay lên chân cô, cô thấy bất ngờ vì bàn tay ấy của anh có thể bao phủ cả hai chân cô. Hơi ấm từ chiếc tất lan tỏa sang những đầu ngón chân lạnh buốt.

Cô đột ngột run lên, bắt chập lớp áo khoác, lớp chần, và cơ thể anh, và Richard lại ôm cô chặt hơn, đầu cô ở dưới cằm anh và kéo chần lên tới mũi cô, làm ấm không khí cô thở ra.

“Anh đang làm em ngọt thờ đó”. Cô phản đối.

“Không phải một lúc đâu.” Trong giọng nói anh có vẻ như có nụ cười ẩn chứa, dù khi cô quay đầu nhìn lên, miệng anh vẫn không hề động đậy. Không, rất bình thường, cô dừng lại, những đường nét rõ ràng trên môi anh đã thôi miên cô. Anh có cái miệng thật đẹp, không dày cũng không mỏng cũng không rộng như miệng một người phụ nữ như thể cô có thể bị nuốt vào trong, mà cũng không nhỏ như thể anh vừa hút một trái chanh giống miệng của Ronald Trump, tên của anh ta là gì cô cũng chẳng quan tâm. Tóm lại, môi của Richard nhìn rất tuyệt.

“Em đang nhìn anh chăm chăm đó”. Anh nói, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Rất nhiều năm rồi cô bị người ta bắt gặp đang nhìn chăm chăm vào người khác quá nhiều lần tới mức cô cũng chẳng nhớ nổi nữa, và như thường lệ, cô cũng không thấy ngại ngùng gì, nhưng lần này cô lại đỏ mặt.

“Em vẫn làm thế”. Cô thì thầm.

“Em vẫn hay nhìn chăm chăm vào người khác, em xin lỗi.”

“Việc này không khiến anh khó chịu đâu. Em cứ nhìn đi.”

Trong giọng nói ấy ẩn chứa giai điệu âm áp mềm mại đam mê khiến lòng cô lại dấy lên cảm giác đề phòng. Chuyện này xảy ra khi cô đang ngồi trong lòng một người đàn ông không phải là cách hay để khuyến khích sự quan tâm của anh, hay xoa dịu cảm giác thích thú của riêng cô. Nói cách khác, chỉ làm cô băn khoăn không biết anh có thể để cô đứng lên hay không. Hơi ấm ấy quá tuyệt vời nên cô không thể đứng dậy chỉ ít là ngay lúc này. Dù cô vẫn run lên, cô có thể nói rằng thân nhiệt có tác dụng tuyệt vời vì cô thấy mình bớt run hơn lúc trước.

“Anh tham gia quân đội khi nào vậy?”

Cô cảm thấy mình cần phải nói gì đó, chỉ vì ngồi như thế này thật kỳ cục, và nếu bạn không thể nói chuyện với người đàn ông khi bạn đang ngồi trong lòng anh ta thì bạn có thể làm gì chứ?

“Cũng lâu rồi, khi đó anh còn trẻ và nông nổi.”

“Tại sao anh lại gia nhập quân đội? Hay anh phải đi quân dịch?” Cô không nghĩ là chế độ quân dịch đã bị xóa bỏ.

“Anh gia nhập. Anh không có tiền để học đại học, nên đó là cách tốt nhất cho việc học tập. Hóa ra là anh có biệt tài với những thứ trong quân đội, và anh có lẽ vẫn ở đó nếu anh không khám phá ra là mình cũng có biệt tài với thị trường chứng khoán. Thị trường chứng khoán hấp dẫn hơn nhiều mà anh cũng muốn có nhiều tiền.”

“Ồ, giờ anh đã có rồi.”

“Đúng thế.”

Hơi nóng trên cơ thể anh quá quyến rũ, xộc vào mũi cô, làm cho cơ bắp cô tê liệt. Cô cảm thấy chính mình đang chìm vào trong anh, cuộn vào anh như chất gelatin. Cái lạnh rời đi, cô cảm thấy buồn ngủ và hoàn toàn thoải mái. Thậm chí cái đỉnh cứng ở dưới mông cô cũng không còn khiến cô đề phòng. Cô ngáp dài và cái mũi lạnh của cô tựa vào cổ anh. Cô cảm thấy anh khiến cô nhảy dựng lên một chút, nhưng sau đó cánh tay anh lại ôm cô chặt hơn.

Cô nên đứng dậy. Cô biết cô nên làm gì. Việc này sẽ gây ra rắc rối. Cô không còn là một cô bé, cô biết tình huống này gợi cảm đến thế nào và nó có thể trở nên quyến rũ hơn nữa. Nhưng hơi ảm... ah, trời ơi, hơi ảm này! Lần đầu tiên cô thấy thật thoải mái sau khi ngủ dậy vào sáng hôm đó, thật sự thoải mái hơn cảm giác ảm áp ít nhất là một năm về trước. Cái chăn điện từ ấy không mang đến cho hơi ảm giống như thế này và nó không truyền được hơi ảm ấy vào tận xương tủy của cô. Quân đội chắc chắn biết rõ chuyện này thế nào, cái chuyện mà những người lính trẻ ôm lấy nhau ấy.

Cô lại ngáp dài và thấy ngực anh, cổ họng anh phát ra tiếng cười vui vẻ, dù thật ra anh chưa hề cười.

“Hãy ngủ đi!” Anh thì thầm, giọng nói đầy quan tâm.

“Anh sẽ chăm sóc em.”

Sweeny không phải là một người dễ tin. Cô không thể trở thành một nữ quân nhân nhưng cô không nghi ngờ gì việc Richard là một người đàn ông biết giữ lời. Cô cảm thấy buồn ngủ, mệt mỏi và ngọt ngào, và cô nương người lên một chút và khẽ ngáp dài.

“Đừng để em ngủ quá 1 giờ chiều nha.” Cô nói, từ ngữ yếu dần, và nhắm mắt lại.

1 giờ chiều sao? Richard nhin cười. Anh nhìn qua đồng hồ và biết giờ chưa tới 11 giờ 30. Sweeny rõ ràng nghĩ anh sẽ ôm cô 1 tiếng 30 phút và để cô ngủ yên, không quan tâm đến những gào thét hay những cuộc hẹn của anh. Nhưng cô đã đúng anh sẽ ở đây và sẽ không đến bất cứ nơi nào khác mà anh có thể nghĩ tới.

Di động nằm trong túi áo khoác. Anh dùng bàn tay còn lại cẩn thận thò vào trong túi áo mà không đánh thức cô, dù mặt sau tay anh có lướt qua ngực cô, làm cho tay anh “ngứa ngứa”.

“Tôi sẽ không ra ngoài ăn trưa”. Anh nói nhỏ khi Edward trả lời điện thoại.

“Hãy đến đón tôi lúc 1 giờ 15.”

“Vâng thưa ngài.”

Richard kết thúc cuộc gọi và gấp điện thoại lại. Sweeny ngo ngoáy và cọ mũi vào cổ anh, nhưng không mở mắt thật sự cô đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh chuyển sang một tư thế thoải mái hơn, dựa lưng và đầu vào sofa. Anh sẽ ở đây một lúc, nên tốt nhất anh nên thư giãn và yêu thích chuyện này. Ôm Sweeny trong lòng rõ ràng là chuyện khá thú vị. Anh tự biết là cô không hiểu cô quyến rũ đến thế nào với đôi mắt to xanh và mái tóc quăn ấy, nhưng anh luôn luôn cho là cô là người phụ nữ quyến rũ nhất mà anh từng gặp qua. Không xinh đẹp – quyến rũ. Mọi người thích ngắm cô, nói chuyện với cô. Đàn ông sẽ xúm lấy cô nếu cô xem họ như những người đàn ông chứ không phải là những người quen “vô giới”. Cô là một chuyên gia tránh người khác, phá bỏ mọi mối quan hệ hời hợt.

Cho đến hôm qua, anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa, nhưng đột nhiên anh biết rằng tất cả những rào cản của cô biến mất và cô xúc động, gợi cảm khi nhận ra anh. Có trời chứng giám anh nhận biết cô thế nào, đứng đó với chiếc áo màu đỏ để lộ ra những đường cong ở ngực và đôi mắt xanh đen càng ngày càng to ra khi cô nghe vợ chồng nhà McMillian nói chuyện. Anh gần như hiểu hết những câu bình luận vẫn còn nghẹn lại trong cổ họng cô, vì mặt cô nói rõ là cô đang nghĩ gì. Trong thế giới anh đang

sống, lòng trung thực tương tự như thể gần như tuyệt chủng. Mọi người biết họ phải nói gì, và nói ra nó kèm theo cả lịch sự, chính xác và rỗng tuếch. Anh hiểu là Sweeny cố lắm mới giữ lịch sự được, nhưng ngày hôm qua cô đã nói lòng vị tha cho việc nói những từ rác rưởi thật sự thấp.

Cô làm anh cười toe toét. Chết tiệt, cô làm anh cười được. Anh đã có cảm giác là anh có thể sống mỗi ngày với cô trong vòng 20 năm và không biết được tất cả những nét hài hước hay việc trí óc cô làm việc chính xác thế nào.

Anh thích cô. Anh đã hẹn hò với nhiều người đàn bà khác từ khi anh ly thân với Candra. Nhưng anh cẩn thận giữ các mối quan hệ ấy ở mức thông thường và trên thực tế anh không thích ai trong số họ. Thích thú với họ, đúng là anh có thể, thậm chí chính họ còn khuyến khích anh nhưng anh chưa từng xem bất cứ ai trong số họ như một người bạn. Có lẽ đó là lý do vì sao anh không hề ngủ với ai trong số đó, Candra sẽ không bao giờ tin chuyện này, mà thực tế anh còn thấy sững sờ với tính trầm lặng ấy của mình. Anh nhớ tình dục. Anh muốn nó. Anh quá cứng rắn khi trải qua những dục vọng chết tiệt, ôm Sweeny trong lòng, thực tế anh đã bỏ qua nhiều cơ hội.

Về mặt pháp luật, anh vẫn là người đã có vợ. Anh không thể quên điều đó. Cuộc hôn nhân đã kết thúc – nhưng anh khó có thể tha thứ cho việc ở cùng một phòng với Candra – hiện tại anh vẫn chưa phải là một người đàn ông tự do. Sẽ không hề công bằng với bất cứ người phụ nữ nào khi họ bắt đầu một mối quan hệ có tình dục mà biết rõ anh không thể làm gì hơn cho họ. Cho tới hôm qua, khi anh bắt gặp ánh mắt của Sweeny và cảm nhận được ẩn số của sự cuốn hút ấy, mọi chuyện không thành vấn đề nữa. Và giờ thì chuyện ấy lại là một vấn đề.

Anh nhẹ nhàng chạm vào một trong những búi tóc quăn của cô, nâng nó lên và trải dài ra, thấy ngạc nhiên vì chiều dài của nó. Nếu tóc cô mà thẳng có lẽ nó sẽ dài tới giữa lưng. Anh thả lỏng lọn tóc, và nó quăn quanh tay anh như một dải ruy băng mềm mại vậy.

Việc cô thấy lạnh khiến anh thấy lo lắng. Nhiệt độ căn nhà cộng thêm với hơi ẩm của cả cô và chiếc chăn quăn lầy người cô khiến mặt anh đổ mồ hôi. Gương mặt cô xanh xao, da cô ướt át. Trông cô rất sốc như thể cô vừa bị mất nhiều máu. Rõ ràng mọi chuyện không phải như vậy, có chuyện gì xảy ra với cô. Dù thế lúc này anh đang nhìn cô, anh thấy một sắc màu tinh tế trên má cô và gương mặt cô không còn biểu hiện của việc hạ thân nhiệt.

Một bên ngực mềm mại ép vào sườn anh. Rõ ràng cô không mặc áo con, ngay lập tức anh chú ý tới chuyện này, hơi lạnh khiến cho nụ hoa của cô cứng lại một chút. Chúng sẽ hiện ngay ra bây giờ bởi vì anh không thể thấy rằng chúng đang thúc giục anh.

Không phải hôm nay nhưng sẽ là một ngày nào đó không xa, anh sẽ nắm lấy hai bầu ngực trần của cô trong tay và vuốt ve nụ hoa của cô cho tới khi chúng nhả lại. Anh nhắm mắt lại tưởng tượng ra anh sẽ thấy thế nào khi anh ở dưới cô và đi sâu vào trong cô. Làm tình với Sweeny là một thách thức dù anh có thấy nhận thức bất ngờ trong đôi mắt cô, cô vẫn chống đối việc làm gì đó với chuyện ấy. Nhưng một phần sẽ chống lại, đúng, anh hiểu điều này. Nhưng một phần khác lại bướng bỉnh và miễn cưỡng mở lòng với anh. Cô muốn cuộc sống của cô đi đúng hướng như cũ, không có một người đàn ông nào có thể ngăn cản cô. Cô cũng sẽ giỏi làm thế bởi vì theo như Candra đánh giá nhiều năm trước thì trên thực tế Sweeny là một bà sơ.

Dù thế không còn lâu nữa đâu.

Anh nhắm mắt và bắt cơ thể thả lỏng, nhưng lại bắt đầu ngủ lơ mơ, anh nhớ đến gánh nặng của cô – anh sẽ yêu cầu thời gian và tình dục và những thứ tương tự như thế, anh nghĩ theo cái cách mà cô nghĩ. Cô đã đứng về chuyện tiền bạc. Anh thường cười vui vẻ rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong quân đội, anh tự rèn luyện cho mình khả năng ngủ trong một khoảng thời gian ngắn, dù có ngăn thể nào cũng được và thức dậy khi nào muốn. Giờ người ta gọi chúng là những giấc ngủ nhiệt, nhưng chúng vẫn tồn tại. Anh không nghĩ đến hơi nóng khó chịu nữa, lẽ nó đi như thể nó chẳng hề tồn tại. Đó cũng là một mẹo khác anh đã học được trong quá trình tập luyện. Khi anh tỉnh dậy khoảng nửa giờ sau đó, anh cảm thấy được nghỉ ngơi dù chiếc áo của anh ướt hết vì mồ hôi. Sweeny cũng ấm áp, cô đã đẩy chân xuống quanh gương mặt cô và ngón tay của cô đã hồng lại. Như anh nghĩ cô bắt đầu ngộ ngậy một lúc sau, cô ngủ hơn 1 giờ 30 phút so với dự liệu, ngủ cũng là một phản ứng của cơ thể với cái lạnh và một khi đã có hơi ấm, giấc ngủ đến rất dễ dàng.

Anh đang nhìn cô, nên anh thấy đôi mắt cô hé mở. Cô giật mình như bị điện giật, rồi lại lóe lên sự cảnh giác. Cô bất ngờ đứng lên, bắt gặp hai quả bóng của anh ở dưới cô, và dẫm lên chúng. Hiếm khi anh phải nén một tiếng và nhanh chóng để cô ở trong lòng.

“Ôi, chúa ơi. Tôi không thể tin là tôi đã làm thế.” Cô thốt lên, bò ra khỏi lòng anh để lại mớ lộn xộn chăn và áo khoác.

“Tôi có thể.” Anh đau đớn dịch chuyển sang một vị trí khác.

Cô nhìn anh, đôi mắt mở to.

“Tôi không có ý đó.” Cô thốt lên.

“Tôi đang nói tới chuyện ngủ trên lòng anh ấy. Tôi rất xin lỗi.” Cô cắn môi.

“Anh không sao chứ?”

Anh bật cười. Anh lại thận trọng di chuyển và sự đau đớn tan dần.

“Tôi không biết.” Anh nói, giọng anh bất giác cao hơn.

Cô lại ngồi xuống sofa, vui vẻ cười vang.

Richard cúi xuống cô, nắm lấy gương mặt cô và hôn cái miệng đang cười ấy.

Cô tê điếng người giống như một con vật nhỏ bé cố gắng trốn loài ăn thịt. Tay cô vòng qua eo anh, đôi bàn tay khéo léo, làn da mềm mại và nhạy cảm trên những chiếc xương nhạy cảm. Anh muốn dùng miệng mình đè bẹp miệng cô, nhưng anh lại hôn nhẹ nhàng, khám phá chứ không phải chiếm đoạt. Môi cô run lên, chỉ run lên một chút thôi. Anh tách chúng ra và dùng lưỡi mình tìm kiếm cô. Hơi nóng kêu gào trong anh, nóng bỏng và thôi thúc. Toàn bộ cơ thể anh cứng lại với ham muốn bao phủ và thâm nhập. Anh tàn nhẫn kiềm chế, biết là cô chưa chấp nhận chuyện đó.

Cô dứt anh ra, đứng lên và bước một vài bước. Khi cô xoay người đôi mắt với anh, cô cứng người lại vì tức giận.

“Không.” cô Nói, giọng như bị chặt ra.

“Anh có vợ rồi.”

Anh đứng lên, ánh mắt khóa chặt vào gương mặt cô.

“Không còn lâu nữa đâu.”

Cảm xúc của cô đến rất nhanh.

“Giờ anh có vợ và đó là chuyện cần tính đến. Tôi sẽ không xen vào mớ rắc rối của những vụ ly hôn không hay ho gì.”

“Có bất cứ loại nào khác không?” Anh ngắt lời cô, giọng anh đánh lại như thể anh đang hỏi thời gian vậy.

“Anh biết tôi có ý gì. Candra là người cộng tác với tôi và hơn hết là tôi thích cô ấy.”

“Hầu hết mọi người đều thích cô ta.”

“Có quan hệ với anh sẽ tạo ra mớ lộn xộn. Điều đó không đúng.”

Đôi mắt đen của anh nheo lại. “Được.”

“Tính từ giờ. Cho đến khi vụ ly hôn kết thúc, sau đó....” Anh nhún vai, không nói thêm gì nữa nhưng cái kiểu nhìn của anh, cô cũng có thể hiểu được sau từ “sau đó” là gì. Một câu hỏi xuất hiện.

“Tên của em là gì?”

Cô ngập ngừng nhìn anh. “Sao cơ?”

“Tên của em, tên em là gì? Anh sẽ không gọi một người phụ nữ ngủ với mình bằng họ đâu.”

“Chúng ta không...” Cô định nói, rồi cau có, bởi vì ngủ với nhau chính xác là việc họ vừa làm mà.

“Anh phải gọi tôi bằng họ.” Cô bực mình.

“Vì nó là tên duy nhất mà tôi nói.”

“Có lẽ thế. Có lẽ em sẽ nói cho tôi.” Anh phát điên lên với cô.

“Em phải điền vào giấy tờ khi em chuyển tới căn nhà này. Tôi có thể tìm ra nó.”

Cô lại cau có hơn nữa.

“Paris là tên tôi. Cái tên này giống một thành phố cũng giống một gã Hy Lạp chết từ lâu rồi. Paris Samille, nếu anh muốn biết hết. Và nếu mà anh gọi tôi với cái tên nào như thế, tôi sẽ đánh anh đó.”

Richard xem đồng hồ và đứng lên, nhặt áo khoác. Anh không phải là một tên ngốc, nên anh không cười.

“Tốt thôi!” Anh đồng ý.

“Tôi hứa với em là tôi sẽ không bao giờ gọi em với bất cứ cái tên nào nếu em không thích.” Trước khi cô có thể trốn tránh, anh cúi xuống và lại hôn cô.

“Tôi sẽ dừng lại.” Anh dụi dãi nói.

“Ngay từ bây giờ. Nhưng nếu vụ ly hôn này kết thúc, tôi sẽ quay lại.”

Sweeny không nói gì, chỉ lặng im nhìn anh khi anh ra khỏi căn nhà. Đó là một lời hứa hay một lời đe dọa? Đáp án này tùy vào cô và cô không biết nó là gì nữa. Thứ duy nhất cô thấy chắc chắn là khi anh hôn cô, cô cảm thấy an toàn.

Đầu tiên Sweeny chọn những bức tranh và sau đó lại nhặt những cái khác, cố gắng chọn ra cái nào có thể mang tới phòng tranh được. Cô không thích cái nào cả và cô nghĩ là nếu người khác nhìn thấy sẽ làm cô bối rối. Màu sắc này cô thấy quá trẻ con. Hai lần cô định gọi điện cho Candra và nói là cô chưa thể mang bức nào đến được, nhưng cả hai lần cô đều dừng lại. Nếu cô đang vẽ những thứ tào lao thì cô cần phải chắc chắn là cô đang lãng phí thêm thời gian. Cô không biết là cô sẽ làm gì nếu như bức ấy là tào lao, có lẽ là đi điều trị thôi. Nếu nhà văn có thể viết ra tác phẩm thì họa sĩ cũng thế thôi.

Cô có thể nghe thấy điều ấy ngay lúc này, một nhà trị liệu có thể đau lòng nói với cô là cô đang cố gắng đối mặt với những vấn đề của tuổi thơ bằng cách trở thành trẻ con một lần nữa, nhìn mọi vật bằng đôi mắt trẻ thơ. Uh...huh. Cô đã giải quyết những vấn đề ấy từ lâu rồi. Cô chưa từng thích cha mẹ mình, chưa từng dùng tài năng của mình như một lời biện bạch cho việc ích kỷ, lối cư xử cao ngạo, chưa từng có con và sau đó lờ chúng đi trong khi theo đuổi sự nghiệp của mình. Mẹ cô ủng hộ tình yêu tự do và từng có thời cố gắng theo đuổi để “giải phóng” Sweeny bằng việc làm tình với nhiều người đàn ông khác nhau trước mặt cô. Những ngày này có lẽ nên được ngăn lại. Có lẽ cô cũng nên ngăn lại.

Sweeny dứt khoát nghĩ tới điều tuyệt vời là cô có đủ dũng khí để vẽ và cô không làm gì như xử lý dữ liệu hay tính toán, mà tránh xa thế giới nghệ thuật hết mức có thể. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc không vẽ nữa, ngay khi cô nhớ tới, việc này còn quan trọng hơn cả một phần cuộc sống của cô. Là một cô bé cô tránh xa những con búp bê, chỉ chọn bút chì màu và vẽ phác thảo lên đồ chơi yêu thích của mình. Lúc cô lên sáu, cô đã dùng dầu vẽ, đánh cắp những ống vẽ của mẹ bất cứ khi nào có thể. Cô có thể chìm trong những sắc màu nhiều giờ liền, đứng bất động nhìn chăm chăm vào trời mưa chứ không phải là cầu vồng, nhìn những đám mây cũng như bầu trời, những nhánh cỏ mỏng manh và sắc màu của một quả táo chín đỏ.

Không, không còn nghi ngờ gì về tài năng của cô, hay là nỗi ám ảnh. Vậy nên cô đã cố trở thành một họa sĩ tốt nhất có thể, và cũng muốn trở thành một người bình thường nữa. Được thôi, vậy thi thoảng cô sẽ trượt ngã, và quên chải đầu, và thi thoảng khi cô đang làm việc cô quên và lấy tay vuốt tóc, để lại những vệt màu ở đó. Điều đó chỉ là thứ yếu. Cô không lãng nhãng, trả các hóa đơn đúng hạn, cô không dùng ma túy dù chỉ để giải trí thôi. Cô không hút thuốc, không uống rượu, không có mẩu bánh mỳ nào trong nhà cô và trong cuộc sống cá nhân của cô, cô là một người bình thường như June Cleaver.

Chuyện không bình thường nhất về cô là cô thấy ma, điều này cũng không quá tệ phải không? có lẽ trong tổng số 67 người thì có 1 đến 10 người giống cô.

Sweeny khịt mũi. Cô có thể đứng đó và suy ngẫm cả ngày hoặc là cô có thể chọn lấy vài bức tranh và mang chúng tới phòng tranh.

Vì cô đã nói là cô sẽ làm thế, và vì dù cô chọn cái nào cũng thế thôi, cuối cùng cô chọn ba bức bất kỳ. Cô nghĩ là cả ba bức đều tệ cả và điều gì tạo lên sự khác biệt chứ?

Sau khi nghĩ kỹ lại, cô lại chọn lấy bức ký họa của người bán hàng rong. Chỉ ít cô cũng thấy hài lòng về nó. Cô chỉ đoán được là ông trông thế nào khi ông 6 tuổi, hay là một thiếu niên, một chàng trai, nhưng cô để những đặc điểm tốt ấy trong tất cả các bức ký họa ghép lại với nhau. Cô hi vọng ông sẽ

thích nó.

Cô quyết định làm vậy rồi rời khỏi căn nhà trước khi cô đổi ý. Ngày hôm trước trời mưa nên giờ không khí khá trong lành và ngọt ngào, sau một lúc ngạc nhiên Sweeny phải thừa nhận là bản tin dự báo thời tiết chính xác, hôm nay là một ngày đẹp trời. Cái lạnh kỳ lạ đã biến mất nhờ thân nhiệt của Richard và cô thấy ấm hơn trước kia nhiều. Nếu không có những lo lắng gặm nhấm cô, thì cô sẽ cảm thấy tuyệt biết bao. Cô quyết định tận hưởng hơi ấm và quên đi cách có được nó.

Người bán hàng không đứng ở chỗ thường ngày. Sweeny dừng lại, thấy thất vọng và khó chịu lạ lùng. Như thể cô chỉ cần nhìn thôi là nó sẽ xuất hiện, cô nhìn chăm chăm vào chỗ xe kéo thường hay đậu. Chắc ông bị ốm vì cô chưa từng đi qua đây mà không thấy ông.

Cô lo lắng bước về phía phòng tranh. Kai ngồi ở bàn ngẩng đầu lên và đi tới đỡ lấy những bức tranh được bọc cẩn thận từ tay cô.

“Tuyệt! Candra và tôi đang nói chuyện về cô. Tôi không thể chờ để xem những bức tranh của cô nữa.”

“Tôi cũng thế.” Candra nói, bước ra khỏi phòng làm việc và mỉm cười ấm áp với Sweeny.

“Đừng lo lắng thế! Tôi không nghĩ là cô có thể tạo ra một bức tranh tồi đâu.”

“Chị chắc sẽ thấy ngạc nhiên khi thấy khả năng của tôi.” Sweeny thốt lên.

“Ồ, tôi không biết nữa.” Một người đàn ông gầy, đen có mái tóc vàng cùng bước ra khỏi phòng làm việc của Candra.

“Tôi không nghĩ là cô có thể làm bất cứ ai trong chúng tôi ngạc nhiên trong một khoảng thời gian dài như vậy, cô em ạ.”

Sweeny cố kiềm nén sự ghê tởm. VanDern là một người cô không hề muốn gặp chút nào.

“Loe, hay cứ xử cho tốt vào!” Candra khuyên nhủ, nghiêm khắc nhìn anh ta.

Sweeny nghĩ ít nhất nhìn thấy cái gã mặc dịch Vandern này cũng giúp nỗi lo lắng của cô biết mất. Sự thù địch còn mạnh hơn cả lo lắng trong bất cứ ngày nào trong tuần. Mắt cô nheo lại cảnh cáo khi cô nhìn anh ta.

Giống như mẹ cô, hấn ta là hình ảnh thu nhỏ của những gì cô coi thường nhất, tô điểm cho bản thân bằng chiếc quần da đen, áo cao cổ màu đen và cả đôi giày màu đen hiệu Cossack. Thay vì đeo thắt lưng hấn ta lại lấy một chuỗi dây bạc quàng quanh cái eo gầy trơ xương. Hấn ta có ba cái khuyên tai ở một bên tai và một cái vòng tai bên cái tai còn lại. Hấn ta còn chưa từng cạo râu, nhưng lại tia tốt trông như thể ba ngày cạo một lần, đầu tư nhiều năng lượng vào vẻ bề ngoài chứ không cạo râu. Cô nghi ngờ không biết là mấy tháng hay mấy tuần hấn ta chưa rửa mặt rồi. Hấn ta có thể ngồi hàng giờ giảng giải về những biểu tượng và những thất vọng của xã hội hiện đại, về cách con người thống trị vũ trụ và chỉ một đường nét trên bức tranh có thể diễn tả nỗi đau nỗi tuyệt vọng của toàn nhân loại. Theo ý kiến riêng của hấn ta thì ông ta uyên bác y như Dalai Lâm. Còn theo cô, hấn ta uyên bác như cục phân thôi ấy.

Candra mở những bức tranh và nhẹ nhàng đặt chúng lên những giá vẽ còn trống. Sweeny không dám nhìn chúng, lòng cô quặn lại.

“Wow!!!” Kai dụi dãi nói.

Với chiếc áo dài tay màu đỏ ngày hôm qua anh ta cũng nói điều tương tự thế, nhưng lần này giọng có vẻ khác.

Candra im lặng cúi đầu xuống một chút khi nghiên cứu những bức vẽ.

VanDern bước lên phía trước, nhìn chằm chằm các bức tranh và bỏ qua chúng bằng một lời chế nhạo.

“Sáo rỗng!” Anh ta nói.

“Tranh phong cảnh, nó cũ đến thế nào rồi. Tôi chưa từng nhìn thấy cây và nước trước kia.”

Ông ta kiểm tra móng tay. “Có lẽ tôi vẽ nó bằng cả sự hào hứng.”

“Leo!” Candra lại bực mình cảnh báo. Cô ấy vẫn đang xem xét những bức tranh.

“Đừng nói với tôi là cô thích mấy thứ vớ vẩn này.” Hấn ta vặc lại.

“Cô có thể mua mấy cái bình thế này ở bất cứ cửa hiệu giảm giá nào trên khắp đất nước. Oh, tôi biết có cả một cái chợ cho chúng nữa, những người không biết tý gì về nghệ thuật chỉ muốn một vài thứ “tiệc tùng” nhưng thật lòng mà nói chúng ta cũng phải làm thế sao?”

“Nói tóm lại.” Sweeny nói giọng trầm nguy hiểm bước lại gần phía hấn ta.

Nghe thấy âm thanh ấy, Candra nhìn quanh, nhưng quá muộn để duy trì hòa bình. Sweeny đặt tay vào giữa ngực Vandern.

“Nếu chúng ta thành thật với nhau, bất cứ con khỉ nào cũng có thể vẽ trên giá vẽ được và bất cứ kẻ ngu dốt nào cũng có thể gọi nó là nghệ thuật, nhưng thực tế là chả cần mất tý tài năng nào để làm thế. Cần phải có tài năng và kỹ thuật với có thể tạo ra một vật thể để người quan sát có thể thật sự nhận ra nó.”

Anh ta đảo mắt. “Cái mà nó cần, cô em ạ, là sự thiếu hoàn toàn trí tưởng tượng và kỹ năng hiểu biết để làm đi làm lại những thứ cở hủ giống thế này.”

Anh ta đã đánh giá thấp mục tiêu của bản thân. Sweeny được coi trọng trong thế giới nghệ thuật bởi là một nữ hoàng của những nhận xét ẩn ý dã man. Cô tặng anh một nụ cười quyến rũ.

“Cái mà nó đòi hỏi, anh yêu ạ” Giọng cô bắt chước chính xác giọng hấn ta.

“Cái mà nó đòi hỏi là rất nhiều cay đắng vượt qua những tác phẩm của anh trên con đường đến với công chúng,” Tất nhiên, tôi đoán anh phải có cái gì đó có thể bù đắp được sự thiếu hụt tài năng ấy.”

“Thật vô ích khi làm thế.” Candra xen vào, cố gắng đổ dầu vào nước.

“Oh, cứ để cho cô ấy nói.” VanDern nói, chập chạp vẩy tay từ chối.

“Nếu cô ấy có thể làm được việc tôi làm, cô ấy sẽ làm thế, kiếm được khoản tiền thật thay vì phải bán dạo mấy thứ vớ vẩn này cho đám đông ở Wal-Mart”.

Candra điếng người. Phòng tranh là niềm tự hào của cô và cô ấy bực bội với sự ám chỉ khác hàng của cô chả là gì ngoài những người mua hàng dạo.

“Tôi có thể vẽ được những bức mà anh vẽ”. Sweeny nói, nhướn mày lên vì quá ngạc nhiên.

“Nhưng tôi có thể làm thế khi mới lên ba. Anh có muốn một vụ cá cược nho nhỏ không? Tôi cá là tôi có thể bắt chước bất cứ tác phẩm nào của anh chọn ra, nhưng anh không thể bắt chước bức vẽ nào của tôi, và người thua phải hôn miệng người thắng.”

Kai nén cười. anh quay đầu lại giả vờ ho.

Vandern bực tức nhìn anh ta, sau đó chuyển sự chú ý lại Sweeny.

“Chuyện này mới trẻ con làm sao!” Anh ta nhạo báng.

Cô nói: “Sợ không dám cá phải không nào, tất nhiên là anh không dám cá rồi.”

“Vậy cứ thử xem. Tôi nói gì chứ: tôi sẽ không hạn chế anh chỉ với tác phẩm của mình. Hãy chọn tranh cổ điển ấy, hãy bắt chước Whistler, Monet hay Van Gogh. Tôi chắc chắn chúng xứng đáng với tài năng tuyệt vời của anh.”

Má anh ta đỏ lên. Anh ta nhìn cô chăm chăm, không thể thắng khi tranh luận và cũng không thể nghĩ ra cách khéo léo nào để trốn tránh vụ cá cược. Anh ta nhìn Candra.

“Tôi sẽ quay lại sau khi cô có nhiều thời gian hơn,” Anh ta nói kiên quyết.

“Hãy cứ làm thế đi!” Cô ấy nói, giọng như thể bị cắt ra vậy. Rõ ràng cô thấy bực mình. Khi anh ta bước ra khỏi cửa, cô quay lại với Sweeny.

“Tôi rất tiếc, đôi khi anh ta là một tên ngốc ngạo mạn.”

“Loại vô học ấy mà.” Sweeny đồng ý với cô.

Candra mỉm cười. “Cô đã làm đúng. Tôi nghĩ anh ta sẽ nghĩ kỹ trước khi muốn thách thức cô lần nữa. Giờ anh ta khá nóng tính, nhưng sẽ nhanh nguội lại thôi và tôi chắc là anh ta biết những ngày vinh quang sẽ không kéo dài đâu.”

Theo như Sweeny, VanDern nghĩ anh ta là trung tâm của vũ trụ, nhưng cô nhún vai và không nghĩ tới chủ đề đó nữa. Candra chuyển sự chú ý sang các bức tranh, đặt một móng tay thanh lịch lên môi dưới khi xem xét chúng. Bụng của Sweeny lại co lại.

“Trông chúng như siêu thực ấy.” Candra thì thầm như nói với chính mình.

“Việc cô sử dụng những màu sắc khá nổi bật. Nhiều hình ảnh dường như phát sáng y như ánh đèn chiếu qua thủy tinh vậy. Con sông, ngọn núi, những bông hoa nhưng không giống với những tác phẩm trước kia.”

Sweeny im lặng. Cô đã ngồi hàng giờ, nhiều ngày nhìn chăm chăm lo lắng vì những bức tranh này. Cô biết từng nét vẽ của bức tranh. Nhưng cô lại nhìn chúng, phân vân không biết mình có bỏ lỡ gì không và cũng không thấy gì khác lạ. Màu sắc vẫn trông lạ như thế, nhưng cường độ màu có bớt đi tí chút mà cô không hiểu tại sao, những nét vẽ có vẻ mờ đi. Cô không thể nói là siêu thực hay không, như Candra đã nói, nó hoa mỹ. Có lẽ cả hai. Có lẽ không.

“Tôi muốn nhiều hơn nữa.” Candra nói.

“Nếu đây là một bức tranh điển hình cho những bức vẽ bây giờ của cô, tôi muốn có tất cả những bức

đã hoàn thành. Tôi sẽ trả giá gấp đôi. Có lẽ tôi phải giảm giá đi, nhưng tôi nghĩ là tôi đánh giá đúng.”

Kai gật đầu tán thành. “Có nhiều công sức bỏ vào đây, nhiều hơn các tác phẩm khác mà tôi đã thấy của cô. Mọi người sẽ đánh giá cao.”

Sweeny không tán thành một chút về công sức, đó chỉ là lối chơi chữ thôi. Câu cuối cùng của anh ta thì thành thật hơn, chính là đánh giá khả năng tiếp thị của họ. Cô thấy nhẹ cả người. Có lẽ cô đã mất tài năng và khả năng đánh giá nó.

“Cái kia là gì thế?” Candra nói, chỉ bức kí họa cô vẽ về người bán hàng dạo.

“Tôi có vẽ một người bán hàng dạo.” Sweeny nói.

“Tôi muốn đưa nó cho ông.” Đột nhiên cô run lên, cái lạnh làm da cô căng ra. Chết tiệt! Cô đã thích cảm giác ấm áp biết bao nhiêu, nhưng hơi ấm ấy không kéo dài.

“Tôi sẽ cho đóng khung những bức này ngay lập tức.” Candra nói, quay lại với những bức tranh.

“Và mang thêm những bức khác tới nha. Tôi muốn trưng bày hết, đặt chúng gần chỗ bóng đèn để ánh sáng tốt hơn và khách hàng sẽ thấy chúng đầu tiên khi họ bước vào trong. Tôi hứa là chúng sẽ nhanh chóng ra khỏi đây.”

Sweeny ôm lấy mình để chống lại cái lạnh khi đi bộ về nhà. Cô thấy nhẹ lòng với phản ứng của Candra với những bức tranh, nhưng có một vài lý do khiến cô không thể vui sướng được. Cảm giác khó chịu còn mạnh hơn nữa.

Cô đi tới góc phố nơi người bán hàng dạo thường đứng, nhưng nó vẫn bị bỏ trống. cô dừng lại, cảm thấy một nỗi buồn vô tả khi tự hỏi liệu cô còn thấy ông nữa không. Cô muốn đưa cho ông bức ký họa, muốn biết chính xác những ký ức tuổi thơ hiện hiện trên gương mặt người đàn ông già cả đó. Cô muốn thấy nụ cười ngọt ngào ấy.

“Xin chào, Sweeny!” Một giọng nói mềm mại truyền tới khủy tay cô.

Cô nhìn quanh và niềm vui hiện lên.

“Hóa ra ông ở đó.” Cô vui vẻ nói.

“Cháu cứ nghĩ là ông bị ốm”. Cô dừng lại và thấy sốc chứ không còn vui nữa. Nhìn ông trong mờ, trông như hai chiều vậy.

Ông lắc đầu.

“Ông vẫn ổn. đừng lo lắng cho ông.” Nụ cười ngọt ngào lại nở trên môi ông.

“Cháu đúng rồi đó Sweeny. Trước kia ông trông thế này đó.”

Cô không nói gì cả, cũng không thể nói gì. Cô muốn khóc òa, cô muốn nói rằng cô xin lỗi là không hiểu ra sớm hơn, nên cô có thể đưa cho ông bức ký họa này rồi.

“Hãy giúp ông một việc nha.” Ông nói. Hãy gửi nó cho con trai ông. Daniel và Jacob Stokes. Chúng là luật sư, những đứa con của ta cả hai đều là luật sư đó cháu. Những con người tốt. Hãy gửi nó cho chúng.

“Cháu sẽ làm thế.” Cô thì thầm và ông gật đầu.

“Giờ thì cháu hãy cứ tiếp tục.” Ông nói.

“Ông ồ mà. Ông chỉ có một vài việc cần quan tâm nữa thôi.”

“Cháu sẽ nhớ ông đó.” Cuối cùng cô cũng nói được. Cô biết được những người cho cô một bờ bến rộng, nhưng họ là những người dân New York, không ai dừng lại cả, cũng chả có ai đi chậm lại.

“Ta cũng sẽ nhớ cháu. Cháu luôn luôn mang đến niềm vui cho ta. Giờ hãy cười lên và để cho ta thấy cháu xinh đẹp đến thế nào. Ôi, ôi đôi mắt của cháu có màu xanh của thiên đường, đó là một cái nhìn thật tuyệt...”

Giọng của ông nhỏ dần như thể ông đang đi ra xa. Sweeny nhìn ông mờ đi, trở ngày càng trong suốt cho tới khi không còn gì nữa ngoài một con số 9190 mờ nhạt; đó là nơi ông đã đứng.

Cái lạnh cũng biến mất. Cô cảm thấy ấm hơn nhưng cũng thấy sợ hãi và buồn nữa. Cô muốn được ôm như Richard đã ôm cô vào sáng hôm đó, nhưng anh không có ở đây và anh cũng không phải là của cô. Cô không có anh. Cô cô đơn và lần đầu tiên cô không thích chuyện cô đơn này.

Chương VI

Candra lên đường sớm vào sáng hôm sau, từ New York tới thủ đô Washington Dc thì đúng với mục đích của cô, nên cô không để tâm tới sự bất tiện này. Thật ra thì gặp ông ta ở D.C sẽ dễ hơn là ở New York, vì ông ta hiếm khi xuất hiện ở văn phòng. Cô sẽ phải đến nhà hoặc gọi cho ông ta ở đó để sắp xếp một cuộc gặp gỡ ở bên ngoài, và cô không thích thế.

Có lẽ Margo biết được mối quan hệ của cô với ông nghị sĩ, nhưng cũng có thể không phải. Dù cô thật ngu ngốc tới mức nói cho Richard biết cô phá thai trong khi cần phải giữ im lặng, nhưng Candra biết không cần thiết làm người khác tức giận.

Có lẽ Margo không quan tâm xem Carson lảng nhãng với bao nhiêu người đàn bà, nhưng chắc chắn cô ta không muốn ông ta lảng nhãng với họ trong chính ngôi nhà của ông. Với những gì đã biết về ông ta, Candra sẽ không ngạc nhiên nếu ông ta đòi quan hệ ngay tại văn phòng đó, trước khi ông ta biết lý do thật sự cô ở đó. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, thấy vui vẻ. đầu tiên ông ta sẽ làm tình với cô, sau đó cô sẽ chơi lại ông ta, cô nghĩ chuyện này khá công bằng.

Cô phải khoác lên mình thêm vẻ đau đớn bên ngoài vào sáng hôm đó, không phải là thu hút sự chú ý mà là tránh bị chú ý. Cô mặc bộ đồ công sở màu đen, đeo đôi giày đen buồn tẻ có đế cao 3.5 cm. đôi khuyên tai của cô là hai vòng tròn phẳng bằng vàng, cô để tất cả nhẫn và chiếc đồng hồ đeo tay mỏng manh thanh lịch lại chỉ đeo một chiếc đồng hồ cũ hiệu Rolex mà bố cô đã tặng cho cô khi cô lên sáu.

Cô không biết nó có giá được hai ngàn đô không nữa. nhãn hiệu Colex không còn tồn tại ở thủ đô này nữa, vì nơi này địa vị là tất cả và những chiếc Rolex thì phổ biến như biển đại sứ quán vậy.

Cô chải tóc mạnh hơn nữa và tẩy trang. Cô sẽ không nổi bật, cô sẽ trông giống hàng ngàn người nữ nhân viên khác hay những nhân viên công vụ. cô không muốn ai chú ý. Có lẽ sự cần trọng này là thừa, nhưng sau đó cô sẽ không bao giờ như thế trước khi tổng tiền bất cứ ai và cô nghĩ tới một vài việc cần thận cần thiết.

Hôm nay là ngày làm việc như thường lệ của Margo ở Elizabeth Arden; vì chuyến du lịch tới Rome đã bị hoãn lại nên cô sẽ tiếp tục thói quen thông thường, và Margo sẽ vô cùng vui sướng với vẻ ngoài của cô. Vì Margo an toàn ở New York, Candra không cần lo lắng rằng Carson đã nói bà ta đến căn nhà của ông ta ở thủ đô. Điều này thật sự hợp với cô hơn, vì cô sẽ không thích sự ngu ngốc, sự khó chịu hoàn toàn bị dính chặt lấy trên một cái bàn ở văn phòng với một đội ngũ tai mắt ngay ngoài cửa.

Tới sân bay, cô gọi một chiếc taxi và lặng lẽ ngồi vào ghế sau, không cố gắng vui vẻ nói chuyện với tài xế như mọi lần. Trước sự ngỡ ngàng cô nhận thấy cảm giác hào hứng rất nhanh và thân thuộc mở đầu cô thường cảm thấy khi cô chuẩn bị làm tình. Tận đến lúc này đầu óc cô hoàn toàn hiểu cô sẽ nói gì sau đó, nhưng giờ cô lại bắt đầu nghĩ đến hành động. Carson có rất ít kỹ thuật trừ niêm háo hức, và thi thoảng cô cảm thấy hơi kinh nhưng đó là điều cô muốn.

Ông ta phải có mặt ở văn phòng lúc 10 giờ 30. Cô sẽ ở cùng với ông ta trong một giờ. Thế là đủ rồi.

Carson đón cô ở cửa sổ, cười và nói những câu nói xã giao thuần túy đề phòng có ai đó đang nghe trộm. tất nhiên, nhân viên của ông ở đây, ít nhất cũng có một đầu bếp và một quản gia. Candra nghĩ ông ta trông rất điển trai, ông cười và khoác lên mình khuôn mặt cổ điển. Thật ngốc nghếch làm sao, cô thích vẻ ngoài góc cạnh của Richard hơn. Richard là một trong những người đàn ông quyến rũ đến mức phụ nữ không thể không nhìn anh. Cô nhẹ nhàng bắt tay ông ta, cô phải ngừng nghĩ về anh vì cô đã mất anh rồi. Phần cuộc sống đó của cô đã kết thúc, và cô phải mở ra một chương mới tốt đẹp hay là mất tất cả.

“Em nói có việc gấp cần thảo luận với tôi,” Carson nói cho kẻ nghe lén nghe, rất vui vẻ mỉm cười và ông theo cô đi vào phòng ông, rồi đóng cửa rồi khóa lại. ông nghĩ ông ta rất khéo với chuyện đó, nhưng Candra lại đang để ý tới cái mẹo nhỏ ấy. Cô đang vui vẻ vì ông cẩn thận không để ai phá ngang họ, và nếu ông không khóa cửa thì cô cũng sẽ tự mình khóa lại.

Ông túm lấy ngực cô ngay khi quay lại, và cẩn thận hướng cô tới chiếc sofa lớn. cô còn không có thời gian đặt túi xuống sàn nhà trước khi ông ta đè cô xuống trên những tấm vải đắt tiền phủ lên sofa, nhanh chóng kéo áo cô lên và kéo khóa quần ông xuống. “Chúng ta phải nhanh lên,” ông ta thở hổn hển, xâm nhập cô và nhanh chóng di chuyển nhanh theo nhịp độ. “”Trước khi Margo xuống.””

“”Gì cơ?”” Candra bất ngờ, theo bản năng ôm lấy lưng ông ta. Tất cả niềm háo hức ban đầu của cô đã biến mất. những cảnh xấu xí không còn cuốn hút cô, và cô chắc chắn Margo có thể tạo ra những cảnh xấu xí nhất trong những cảnh xấu.

Ông nghị sĩ kéo tay cô ra khỏi lưng ông ta và đè chặt chúng trên sofa, mặt ông ta đánh lại. ông ta không định để một chuyện nhỏ như sự xuất hiện của người vợ trong căn nhà này ngăn cả việc ông ta muốn làm. Candra giữ mình bất động và im lặng, không muốn bắt ông ta chậm lại hay là thu hút sự chú

ý đến căn phòng này. Trong lòng cô thúc việc này nhanh lên, đây cũng chính là sự ngạo mạn ngu ngốc của người đàn ông! Dù Margo thích địa vị của một người vợ nghĩ sẽ thế nào đi chăng nữa, hay dù cô ta mong muốn vào Nhà Trắng tới thế nào thì vẫn có một giới hạn mà cô ta không thể nào trông thấy nổi. Biết về chuyện vô ý của Carson là một chuyện; tận mắt chứng kiến chúng lại là chuyện khác.

Cô lạnh lùng nhìn khuôn mặt đỏ lên vì cố gắng của ông ta, sau đó mạch máu trên cổ ông ta hiện rõ ra. Thậm chí ông ta không nói lỏng cả vạt. Ông ta di chuyển lên xuống trên sofa.

Ông ta đứng lên, thở gấp và lấy ra một chiếc khăn tay để tự lau bản thân sạch sẽ. “Anh còn có cái nào khác không?” cô thì thầm, và thấy ông ta hoàn toàn vô cảm, cô nói thêm, “khăn tay ấy.”

“”Không, đây là cái duy nhất rồi.” Ông ta bắt đầu khoanh tay và cho tay vào túi quần – trông có vẻ khó chịu – nhưng Candra đã lấy nó từ trong tay ông và tự gấp nó lại, cố gắng ít chạm vào nó hết sức có thể, và nhét nó vào giữa hai chân cô.

Ông ta trông có vẻ bức mình. “Đây là đồ được thiết kế riêng kèm quần áo của tôi.”

“Em sẽ trả lại nó cho anh,” cô cũng không lấy gì làm kiên nhẫn đáp. “Hay anh muốn em hủy nó đi.”

“Đốt nó đi,” ông ta nói, nhưng trông ông ta vẫn không vui vẻ với việc cô lấy chiếc khăn tay. Ông ta quá xấu xa không cần trọng với phần kết của chuyện cư xử này, đó là suy nghĩ của cô.

Cô ngồi dậy và vuốt thẳng quần áo, chỉ trong vài giây mà trông cô như thể chưa có gì xảy ra cả. Với cô, cô cho là cũng chẳng có gì tệ.

“Ngồi xuống đi,” cô nói. “Em có vài việc cần thảo luận với anh.”

“Tất nhiên là được, tôi có thể làm bất cứ việc gì để giúp em.” Quần áo của riêng ông ta trở lại nghiêm chỉnh như lúc đầu, ông ta ngồi xuống sau bàn làm việc, tạo ra dáng dấp của một người Mỹ thời xưa chính hiệu. Ông ta luôn luôn cẩn thận không khoe khoang tài sản của bản thân ở nơi những người ủng hộ ông có thể trông thấy, nơi đây ở căn nhà ở D.C cũng như văn phòng của ông. Tuy nhiên nhà của ông ta ở New York thì xa hoa như cung điện với toàn đồ nhập khẩu.

Giờ ông ta cười với cô, một nụ cười dịu dàng hiểu biết của một người hiểu rõ quyền lực của mình. Ông ta nghĩ việc đến gặp ông thế này cô sẽ đòi hỏi một lợi ích nào đó. Đôi mắt xanh nâu của ông ta sáng lên, trong suốt quá trình làm tình của họ Candra mạnh mẽ từ chối đòi hỏi bất cứ điều gì ngoài việc thi thoảng cho ông ta ở nhờ. Carson quen với việc bị đe dọa, quen với việc những người đàn bà chạm vào điều cấm kỵ của ông ta, và sự xa cách ngọt ngào của cô làm ông ta vừa tức giận vừa thấy bị thách thức. Dĩ nhiên, cô đã làm ông ta tức giận hơn bằng việc làm những cuộc gặp mặt của họ trở nên đáng nhớ nhất có thể.

“Hai năm trước,” cô từ từ nói. “Em có thai.”

“Tôi tin em có hành động đúng. Tôi luôn luôn ủng hộ luật pháp để...”

“Em không quan tâm anh ủng hộ cái gì,” cô xen ngang, “Carson, đứa bé đó là con anh. Nhưng khi Richard phát hiện ra em mang thai, anh ta nghĩ đó là con của anh ta. Đó là nguyên nhân gây ra rắc rối giữa chúng em.”

“Thật à.” Ông ta dựa người vào chiếc ghế da lớn, đan ngón tay vào với nhau. “Thú vị làm sao. Nhưng tại sao giờ em lại nói với tôi chuyện này.”

Thậm chí thái độ ấy của ông ta không ăn nhập gì với tin tức là cô mang thai đứa con của ông ấy. cô không tính đến phản ứng này. “Richard đang rất khó khăn với những điều khoản, và không đi tới chi tiết, anh ấy sắp thắng em rồi. em cần đến sự giúp đỡ về tài chính, chỉ lần này thôi.”

“Nói toẹt ra là bao nhiêu?” ông ta nghiêm khắc hỏi.

Cô lạnh cả xương sống. mọi chuyện không diễn ra như cô tưởng tượng. một triệu đô sẽ giúp cô trả hết nợ, giúp cô bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng bởi vì cô thấy quá khó khăn nên cô nói. “Nửa triệu đô.”

“Đó là một khoản tiền lớn.” ông ta nhún vai. “Cái ấy của em không tốt thế đâu.”

Cô không phản ứng lại sự thô lỗ ấy. Sau bao lần cô biết được ông ta có thể thô tục tới thế nào.

“Tôi tự hỏi làm sao em có thể mang thai nổi,” ông ta cười cợt. “Em luôn nói với tôi là em đã uống thuốc tránh thai rồi.” “Một tai nạn thôi. Em bị bệnh và thuốc kháng sinh ảnh hưởng tới tác dụng của thuốc.”

“Thật không may. Tuy nhiên, thật lòng tôi không nghĩ đứa bé là con tôi. Tôi đã cắt ống tinh mấy năm trước rồi.”

Bụng cô sôi lên vì tức giận, nhưng cô không chế được nó. Ông ta nghĩ ông ta đang biến cô thành con cóc sao. Tuy nhiên, nếu thế ông ta nghĩ đó là cách duy nhất của cô, thì chắc hẳn ông ta phải khó chịu mà ngạc nhiên rồi. “Thật thế sao. Anh chưa từng nói chuyện đó với em.”

“Tại sao tôi phải làm thế? Em luôn uống thuốc tránh thai mà, và tôi cũng không cóc tới mức nghĩ là tôi là người đàn ông duy nhất làm tình với em. Cắt ống tinh chính là sự bảo đảm chống lại những kiểu tống tiền kiểu này.”

“Giờ thì chuyện đó khá thú vị đó,” cô dịu dàng nói. “Tôi cũng đã để mất đi một hình thức đảm bảo. tôi chưa từng đánh giá thấp ông Carson a, nhưng tôi tin chắc là ông đã đánh giá thấp tôi đó.”

“Bằng cách nào?” Trước thái độ tự mãn của cô, ông ta trông hơi biến sắc thôi.

Cô lùi lại và lấy ra một cái phong bì và một cái đài quay băng loại nhỏ từ trong cái túi lớn mà cô mang theo. Gương mặt của ông ta cứng lại khi nhìn thấy cái đài.

“Oh, không phải lúc này.” Cô nói. “Nó không dùng để ghi âm, nó chỉ để quay băng thôi. Một số ít cuộc làm tình nho nhỏ của chúng ta khá riêng tư. Hơn nữa, những lần khác thì không phải vậy.” cô nhấn nút “play” và đặt nó xuống.

Cô hài lòng nhìn mặt ông ta tái xanh đi khi căn phòng tràn ngập tiếng người, khó chịu mà lại dễ hiểu. cô đã thu âm lại trong bữa tiệc tình ái nho nhỏ vào thời gian mới bắt đầu quan hệ giữa họ, trong lúc đó Richard đang ở Châu Âu vài ngày và cô có nhiều thời gian. Tất nhiên cô đã làm cẩn thận vì cô chưa từng có được bất cứ niềm tin nào với Carson và nghi ngờ rằng sẽ có một ngày cô cần một thứ vũ khí để chống lại ông ta.

Cô tắt đài, lấy cuộn băng ra, và ném nó vào ông ta, sau đó đặt phong bì lên bàn. “Hãy giữ lấy nó.”

cô nói. “Đây là bản sao của riêng ông. Những bức ảnh đi kèm ở trong phong bì.”

Ông ta nghiêng hàm tức giận, và mặt đỏ bừng lên. “Đồ chó cái.” Những từ này rất trầm như thể ông ta không thể nói được từ nào khác.

“Tôi không nghĩ là phải nói cho ông biết tôi giữ bản gốc ở một nơi rất an toàn.”

“Mày cũng sai về những cuốn băng này.” Ông ta thở khá khó khăn.

“Vâng, nhưng tôi sẽ không mất sự nghiệp. tất nhiên, những người ủng hộ ông cũng khá khoan dung, có lẽ họ sẽ cho qua. dù thế tôi không nghĩ những ngài nghị sĩ khác cũng đồng ý đặc biệt là những người đã từng bỏ bịch với ông nhiều năm qua. Họ sẽ thích thú với bằng chứng về hành vi bất hợp pháp của người đồng nghiệp đáng kính trọng của họ.” Giọng cô cứng như thép vậy.

Đôi mắt ông ta đầy sự căm ghét muốn giết người. Candra cố giữ để bản thân khỏi run lên. Đây là một việc liều mạng, đi ngang qua Carson cũng như vậy, và cô bước đi trong đây mà hiểu rõ điều đó. Đó là lý do tại sao cô chắc chắn rằng vũ khí chống lại ông ta quá mạnh đến mức ông ta không thể lờ nó đi.

“Đây sẽ không phải là một việc tiếp diễn,” Cô mất kiên nhẫn nói. “Chỉ lần này thôi. Ông có thể trả tiền, mà tôi thì cần tiền.”

“Chắc chắn rồi.” Ông ta giễu cợt. “Tôi cũng nghĩ là cô sẽ giữ lời chứ.”

“Tôi sẽ gửi cho ông các bản gốc ngay sau khi tôi có tiền.” Cô thật sự có ý đó. Cô chỉ không đề cập tới chuyện cô không đưa cho ông ta cuộn video thôi. Cô buộc phải dùng tới nó nếu như ông ta cố trả thù.

Tất nhiên, ông ta chả có cách nào chuyển sang thể chủ động dù cô có đưa cho ông ta bản gốc, cũng chả có cách nào chắc chắn rằng không có sự tồn tại của những bản sao khác. Tổng tiền là mãi mãi.

Cô đặt một mảnh giấy nhỏ lên bàn. “Đây là ngân hàng và số tài khoản. hãy chuyển tiền vào đó. Tôi mở tài khoản này cũng chỉ dùng cho việc này thôi, và tôi sẽ đóng nó sau khi nhận được tiền. tôi tin là tôi sẽ không bị IRS điều tra tài chính, vậy nên ông thật sự nên hi vọng rằng người ta sẽ bỏ qua tôi.”

Ông ta không cầm tờ giấy lên. Candra đứng dậy và vắt cái túi đựng ví lên vai. “Tắc xi đang đợi tôi. Đừng thấy phiền khi trông thấy tôi ra ngoài.” Khi cô đến cửa, cô mở khóa ra, sau đó dừng lại và liếc qua vai nhìn ông ta. “Tiền đây... con số là 1 triệu nha.”

Cửa trước gần đóng lại phía sau Candra thì Margo bước vào phòng Carson. Khuôn mặt bà ta trắng bệch và cứng nhắc. “Ông là đồ ngu,” bà ta tức điên lên. “Ông là thằng ngu, cực kỳ ngu ngốc, luôn luôn dùng cái của nợ để nghĩ chứ không biết dùng đầu.”

“Câm đi,” ông ta lè nhè, đứng bật dậy. “Bà đang làm gì ở đây, nghe lén sao?”

Bà ta bước tới và ấn một nút trên điện thoại văn phòng. “Tôi mở điện thoại khi phát hiện cô ta bước vào đây. Ông nghĩ là ông là kẻ thông minh khôn kiếp, nhưng ông chưa từng kiểm tra xem điện thoại có mở hay không.”

Ông ta tóm lấy tay bà ta, những ngón tay to khỏe bấm vào da thịt bà. “Đừng có nói giọng đó với tao,” ông ta cảnh báo.

“Ông sẽ làm gì nào? Ly hôn với tôi chẳng? Tôi không nghĩ thế đâu.” Bà hất cánh tay ông ta ra và cầm lấy cái phong bì Candra đã để lại. Carson muốn giật lấy nó, nhưng Margo đã bước ra xa và mở nó ra, lấy ra tập ảnh.

Bà ta nhìn vào chúng, và má bà ta hần lên màu đỏ ngớ ngẩn. Bà ta nhanh tay xem qua những tấm ảnh và miệng thì mím chặt lại. bà ta quay cuồng, cảnh tay giơ lên và tất cả sức mạnh dồn về cánh tay, dùng cả sức mạnh đó giáng vào mặt ông ta. Đầu ông ta ngẩng lên, đầu óc vẫn còn chao đảo.

Ông ta chậm chậm nhìn bà. Gương mặt trắng bệch ra trừ chỗ hần dấu tay bà. Đôi mắt thì đỏ như lửa.

Margo run rẩy. “Ông còn tệ hơn cả một thằng ngốc, ông là thằng ngu nhất mà tôi biết, và để sánh được bố tôi ông còn cần gì nữa. tôi chưa từng để ý tới ông nhiều năm để mặc ông bỏ bịch để mọi thứ trong tầm kiểm soát cho tới cuộc bầu cử tiếp theo. Ông phải làm gì đó.”

“Tôi sẽ trả số tiền chết tiệt đó. Tôi không có lựa chọn nào khác.”

“Sẽ làm gì đây nếu con đó còn muốn thêm nữa.”

“Tôi sẽ giải quyết được. chỉ là làm cho con đi đó cầm mồm. tôi không có tâm trạng với những thứ rác rưởi của bà.”

“Mạnh mẽ quá.” Bà ném những bức tranh vào mặt ông ta. Chúng dừng lại trước mặt ông ta rồi rơi tung tóe ra mặt đất, ảnh cỡ 8.10. “Tôi hi vọng là ông đã kiểm tra AIDS rồi.”

“Đừng ngớ ngẩn thế. Bà nghĩ là tôi tự tin như thế này bao lâu rồi?”

Bà ta suýt hét lên vì tức giận. “Ông đặt cuộc đời tôi chứ không ai khác trong vòng nguy hiểm khi ai đó phát hiện ông có qua kiểm tra AIDS,” bà ta lại nói, giọng run run. “Ông đi lo lắng về chiếc khăn tay. Ôi trời ơi, sao ông có thể cẩn thận nghĩ tới chiếc khăn tay mà lại để bản thân bị chụp ảnh khi đang làm tình với một con người? Mà này, những bức ảnh đó tuyệt lắm. thứ duy nhất buồn cười hơn cả việc hình ảnh của ông trong khi ông dính chặt vào ông ta là vẻ mặt ông khi hần ta dính chặt vào ông! Mặt đỏ, miệng mở to “

Ông ta tóm lấy bà, ghì người bà vào bàn. Sự tiếp xúc sáng khoái tới mức ông ta muốn đánh bà ta lần nữa. “Câm đi,” ông ta nói, răn nghiêm chặt. “Chúng ta đã hít một ít cocain, không thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Margo chậm rãi đứng thẳng người, cảnh tay xoa cái má vẫn còn đau. Mông bà đau đón khi bị đẩy vào bả. Bụng bà trào dâng nổi căm ghét và khinh bỉ. “Tôi không định để ông hít thuốc bất hợp pháp. Cũng có một bức ảnh đó đây. chuyện đó mới thật đáng yêu làm sao khi xuất hiện trên bản tin buổi tối.”

“Cô ta sẽ không tung những bức ảnh đó ra đâu. Nếu cô ta làm thế, cô ta sẽ mất đi phương tiện moi tiền của tôi.” Ít ra thì ông ta cũng tin chắc việc đó. “Bà chưa từng sai khi cá rằng ai đó sẽ bảo vệ lợi ích của riêng họ.”

“Ông sẽ không biết cô ta sẽ làm gì đâu,” Margo nghiêm khắc nói. “Cái băng này chả có ý nghĩa lý khi chỉ nói không. Ông sẽ phải quan tâm tới chuyện này, và ông phải làm ngay bây giờ. Trả cho cô ta hai triệu để lấy bản gốc.”

“Và bà sẽ gọi tôi là thằng ngu sao,” ông ta bực bội. “Thật vô ích khi khẳng định thứ cô đưa cho tôi là bản gốc. mà thậm chí có phải thế thật, có thể cô ta có hàng tá bản sao.”

“Sau rồi ông nên nghĩ tới việc gì đó,” Bà ta khó nhọc thở, mũi cong lại. “Và ông nên nghĩ nhanh lên.”

Chương VII

Richard không có văn phòng trong thành phố. Anh đã biến tầng ngầm của nhà mình thành một hệ thống văn phòng nhỏ: một phòng làm việc của anh, có một chiếc máy tính luôn được lập trình sẵn để anh có thể làm việc với thị trường cổ phiếu đầy ma thuật; hai trợ lý có hai phòng làm việc nhỏ; một phòng ăn xinh xinh; hai phòng tắm, một cái liền với phòng làm việc của anh, cái còn lại thì dành cho hai người trợ lý; và hai phòng dùng để chứa đồ. Sự bố trí như vậy là cực kỳ thuận tiện nếu như anh muốn làm việc muộn hay thâu đêm.

Mỗi ngày anh chỉ có một mục tiêu: kiếm được nhiều tiền nhất có thể.

Anh dành phần lớn cuộc đời trưởng thành của mình để tích lũy của cải, anh hứng thú với thách thức lường trước và thắng lớn, nhưng niềm vui sướng ấy cũng chỉ khiêm tốn thôi. Anh biết đến cái nghèo và không thích nó, vậy nên khi anh đã đủ chín chắn để làm gì đó để thoát khỏi nó, anh rời khỏi nhà, tham gia quân đội, và sắp đặt những kỹ năng học tập có thể giúp anh kiếm tiền. Anh đã không học nhanh lắm. Ông nội Pops đã mất trước khi Richard có thể làm được nhiều việc để giảm bớt cái nghèo đang xé nát cái trang trại bé nhỏ ở miền tây Virginia nơi anh sinh ra và lớn lên. Ít nhất thì những năm cuối đời của mẹ anh đã tốt hơn; nếu bà muốn chăm lo cho một mảnh vườn thì điều đó có nghĩa bà muốn làm vậy chứ không phải vì bà phải làm việc đó để kiếm cái ăn.

Cái nghèo ghi ta sứt đất, biến ta thành kẻ ăn bám xã hội hay khiến ta trở nên khó gần. Ông Pops bỏ qua khoản phúc lợi xã hội mà lại đi làm việc trên nông trại nhỏ bé và làm bất cứ việc gì ông có thể tìm được. Mẹ của Richard thì khâu vá và ủi quần áo. Khi anh biết suy nghĩ anh không chỉ giúp việc nông trại mà còn phải tự đi kiếm những công việc làm thêm như cắt cỏ, giúp cắt và kéo cỏ, làm những việc ngốc nghếch ở xưởng mộc mà nhiệm vụ không chỉ đơn giản là có mặt ở đó.

Anh chỉ giữ lại được một hình ảnh mơ hồ về người cha và một nắm mộ ở một nghĩa trang nông thôn để viếng thăm một vài lần trong năm, nhưng nhờ ông nội anh biết rằng cha anh không nằm trong số những người đàn ông chỉ biết nằm dài say sưa suốt ngày và giữ lấy cái mà người đàn ông ấy gọi là “hình thái xã hội chết tiệt” mỗi tháng một lần, bọn họ ra ngoài và làm việc. vậy nên Richard chỉ biết làm việc và làm việc thật chăm chỉ. Sống sót là cách tốt nhất. Ta hoặc là đầu hàng, hoặc là chiến đấu hết sức để cải thiện vị trí của mình.

Anh chưa từng thấy hồ thẹn về nguồn gốc nghèo khó của mình, mà chính những căn nguyên ấy làm anh mạnh hơn, mặc cho Candra thấy bối rối bởi xuất thân của anh và nài nỉ anh chỉ đề cập tới việc anh đến “từ Virginia.” Nếu anh đề mặc cô, cô sẽ có thể sáng tạo ra một dinh thự cổ đại liên quan tới xuất thân của anh và còn có việc một trong những cụ tổ của anh từng ký Tuyên ngôn độc lập.

Anh đã tiến hành các bước để đảm bảo mình sẽ không bao giờ rơi vào cảnh bần hàn nữa. Những khoản đầu tư của anh khá đa dạng để có thể dự đoán được những vấn đề nhỏ và những biến động nhẹ của thị trường, và anh đã bỏ không ít tiền vào đá quý và kim loại quý, biến chúng thành một trở ngại chống đỡ với những vụ khủng hoảng của thị trường. đây cũng chính là một cuộc chơi, một thách thức khi thu thập những mẩu thông tin nhỏ và quyết định xem cổ phiếu nào sẽ tăng giá và cổ phiếu nào sẽ

gặp sự cố. dường như anh có giác quan thứ sáu với mấy chuyện đó, và anh còn thu được một khoản tiền mà anh cho là “đủ” từ khá lâu rồi, nhưng anh vẫn tiếp tục chơi và tiếp tục giàu lên.

Việc Candra không thể lấy được một phần lớn trong tài sản của anh chẳng khác gì như thể linh hồn cô ta bị người khác gặm nhấm.

Nghĩ đến cô ta khiến anh thấy mất cả khẩu vị. Anh biết mình đã từng yêu cô ta, dù ngay từ đầu cô ta cũng chỉ giống một thách thức như thị trường vậy. Trong khoảng thời gian hơn mười năm anh không thể nhớ chính xác số lần anh có cảm xúc với cô ta, dù anh biết rõ là thứ gì đã cuốn hút anh. Candra vẫn rất quyến rũ, với những kỹ năng giao tiếp không chệ vào đâu được nhờ số tiền còn sót lại, và may mắn nhờ tính cách thân thiện cởi mở. Nếu có điểm nào đáng chê, chắc cũng chỉ là cô ta quá nhiệt tình, đặc biệt là với những người đàn ông khác.

Thật ra cuộc hôn nhân của họ đã có vấn đề ngay lần đầu anh biết những mối quan hệ không chính đáng của cô ta, và vào lúc ấy anh nghĩ đơn giản là bản thân đã không quan tâm tới những lần phản bội ấy nên không làm gì cả. Cô ta nghĩ rằng anh chỉ biết tới một tình nhân, nhưng anh đâu có ngốc đến thế. Anh biết chuyện về Kai. Anh cũng biết Carson McMillan. Anh còn biết tất cả số họa sĩ đã ngủ với bà ta, dùng những mối quan hệ xã giao để leo lên giường của bà ta. Sau khi anh không còn quan tâm nữa, thì thoảng anh quan hệ với cô chỉ vì nhục dục, và vẫn dùng bao cao su dù biết cô ta luôn uống thuốc tránh thai. Cô ta chưa từng hỏi tới lý do. Anh biết rõ là cô ta hiểu.

Không may bao cao su thì thoảng cũng bị rách. Hai năm trước, chuyện ấy đã xảy ra, và kết hợp với số thuốc kháng sinh cô ta đã uống, cũng đủ khiến cái thai hình thành. Lúc đó cô ta đã không nói cho anh biết mà lại đi phá thai.

Anh muốn có con, luôn muốn có con. Khi họ mới kết hôn, Candra muốn đợi, và anh cũng đồng ý vì tình trạng tài chính của anh chưa đủ tốt để có thể có con. Tới lúc anh giàu có rồi, thì Candra lại bắt đầu bỏ bịch và anh cũng mất hết ham muốn có con với cô ta. Nhưng khi cô ta nói ra việc cô ta đã làm, ném những thứ ngôn từ như vũ khí vào anh, mọi thứ trong anh quặn đau khi nghĩ tới cái thai nhi đã mất và ngay lúc ấy anh căm ghét cô ta.

Anh đã không ở lại với cô ta trong cùng một ngôi nhà thêm một đêm nào nữa, mà đóng gói hành lý của cô ta và mang cô ta tới khách sạn khi cô ta khóc, chửi rủa và thề là chưa từng làm vậy, rằng cô ta chỉ nói vì muốn làm tổn thương anh thôi. Và anh tìm ngay một thợ khóa giữa đêm và thay ngay ổ khóa mới. Candra đã buộc phải tới lấy số đồ đạc còn lại, và cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Anh biết cô ta nói với tất cả bạn bè và người quen rằng quyết định ly hôn là từ hai phía. Anh cũng chẳng quan tâm cô ta nói gì. Anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc vụ việc và không bao giờ phải gặp lại cô ta nữa. Đáng nhẽ anh nên làm thế nhiều năm trước chứ không nên vui mình để theo đuổi sự giàu có. Từ tận sâu trong tâm trí của anh, có lúc anh biết là sẽ có lúc anh nhìn lại cô ta và nhận ra rằng mình không thể chịu nổi cảnh sống chung trong sự giả tạo của một cuộc hôn nhân thêm một giây nào nữa. anh ở lại với cô vì những lý do riêng, quan hệ với cô ta chỉ có một chút xúc cảm, như thể cô ta là một người lạ và cũng vì đứa con đã mất. đáng ra anh phải rời khỏi cô ta trước khi cái sự sống nhỏ bé đã mất đi ấy hình thành.

Gần đây anh làm việc không ngừng nghỉ, vì nghĩ rằng đã tới lúc tiếp tục sống. anh kiếm được hàng triệu đô la nhờ thông tin về cổ phiếu, nhưng anh chắc chắn không muốn cuộc đời còn lại chỉ ngồi nhìn

chằm chằm màn hình vì tính phân tích lợi nhuận và nhu cầu sản phẩm. giờ cũng không còn thách thức gì nữa, và anh là một người đàn ông thịnh vượng nhờ thử thách. Anh vẫn thích những năm sống trong quân đội vì thách thức tuyệt vời từ việc huấn luyện đặc biệt ở những khu rừng và cảm giác kiểm tra bản thân trong những tình huống sống còn. Anh cũng có thể tạo nên một sự nghiệp trong quân đội nếu như anh không buộc phải kiếm được nhiều tiền đủ để mẹ và ông sẽ không bao giờ phải lo lắng nữa.

Nhiệm vụ đã hoàn tất. Đã tới lúc tiến lên rồi.

Gương mặt của Sweeny hiện rõ trong tâm trí anh, và anh dựa lưng vào ghế mỉm cười. giờ đã có một thử thách rồi.

Sau lần xao nhãng của Candra vì lý do đạo đức, Sweeny từ chối không hẹn hò với anh vì vụ ly hôn chưa kết thúc và về mặt pháp lý anh vẫn bị ràng buộc khiến anh có cảm giác đã nắm được cái gì đó sạch sẽ và mới mẻ trong cánh tay. Mẹ và ông cũng đã từng sở hữu cùng thái độ nghiêm ngặt ấy, phân biệt rõ trắng đen. Ý niệm làm bất cứ việc gì ta muốn chỉ vì ta muốn làm việc gì đó khá lạ lẫm với họ. Điều đó thì cũng phổ biến trong những thế hệ của họ và ở một bộ phận của đất nước. Làm thế nào mà Sweeny cũng nghĩ tới những chuẩn mực ấy chứ?

Bởi vì anh muốn biết mọi điều về cô, anh đã lấy bản phô tô lý lịch mà văn phòng gửi tới. Paris Samillen Sweeny, 31 tuổi, họa sĩ. Cô ấy không nói dối tên mình dù anh cá là cô co rúm lại khi khoe khoang mình là một họa sĩ và tên thật là Paris. Như người khác thì sẽ thấy cái tên ấy thật có giá trị, nhưng cô lại lờ nó đi và muốn mọi người biết tới mình chỉ bằng họ thôi.

Nghề nghiệp của mẹ cô cũng được liệt kê vào, là một họa sĩ, nhưng anh không nhận ra tên của bà, và sau mười năm kết hôn với Candra anh cũng quen dần với thế giới nghệ thuật. anh nhận ra tên của cha Sweeny; người đàn ông này khá thành công ở Hollywood. Cô còn có một người anh. Richard tự hỏi sao cô không được liệt kê, hay cha mẹ cô.

Thực tế ấy vẫn chưa đủ. Anh muốn hiểu cô, cô thích ăn gì vào bữa sáng, cuốn sách yêu thích và bộ phim yêu thích của cô là gì, cô nằm duỗi thẳng hay cuộn mình như một quả bóng. Anh muốn lột trần cô và dùng cả đêm ở trên cô, vào trong cô. Anh biết cô cũng muốn anh, dù dường như chính cô ngạc nhiên với ham muốn của mình. Anh lại cười nhớ tới gương mặt cô khi cô nhảy bắn ra khỏi anh như thể anh là một mảnh bom. chuyện này khá là vui và cũng khiến anh bức bối. Anh đã kiên trì trong hai ngày vậy mà vẫn chưa có dấu hiệu tiến triển nào cả. Anh chỉ có thể nghĩ tới Sweeny và của quý của anh thì đang nhói đau, và anh không thể nghĩ tới chuyện gì khác. Việc ăn chay trong năm qua đang kêu gào phản đối, và giờ -thì nó trở nên không thể chịu nổi nữa rồi.

Về mặt thái độ thì cô hoàn toàn trái ngược với Candra. Candra ý thức rất rõ vẻ đẹp, bề ngoài của chính mình và mặc đồ theo hình ảnh mà cô ta muốn thể hiện. Sweeny lại không biết cô đáng yêu tới nhường nào, và anh theo hiểu biết của anh thì cứ đồ nào gần tầm với nhất thì cô mặc. Candra thì thành thạo trong xã hội; Sweeny lại hoàn toàn không thể chơi được những trò chơi trong xã hội ấy, dù cô có nhận ra chúng. Candra là con người của xã hội, Sweeny lại đơn độc một mình. Để cô chấp nhận anh thâm nhập vào cuộc sống của cô đòi hỏi phải kiên nhẫn và lập kế hoạch cẩn thận nhất. Hơn hết thái độ của Candra với tình dục là bình thường và dễ dãi, trong khi Sweeny rất khác lạ, cô thấy giật mình chỉ vì một nụ hôn.

Anh muốn cô, ở trên giường hay ngoài giường cũng được. nếu anh không thể dỗ ngọt cô đi lại với

anh, vậy thì anh có thể quyền rũ cô, sau đó anh sẽ phải quyền rũ cô để có thể dỗ dành cô về với anh. Anh không ham muốn cô chỉ vì nhục dục, anh muốn ở bên cô; cô là người phụ nữ duy nhất anh muốn cùng ngồi xem tin tức buổi tối, chỉ vì muốn cô làm việc gì đó. Có lẽ Sweeny sẽ xuất hiện trong cuộc điều hành, nhưng chắc chắn cô hành quân theo một nhịp điệu khác.

Và Candra thì trên đường.

Anh cầm điện thoại lên và gọi cho luật sư riêng Gavin Welles. Người ta nói máy cho anh ngay tức thì. “Chuyện này kéo dài đủ rồi.” Anh nói không cần lời mở đầu. “Hãy kết thúc nó đi.”

Gavin khuyên anh. “Hãy cân nhắc tới số tài sản của ông thì một năm không phải là một khoảng thời gian dài. Hãy kiên nhẫn một chút. Ông đang trong thế mạnh, và dù sớm hay muộn Candra cũng sẽ mất một khoản luật phí khổng lồ. Cô ta đang chặn đường lui của chính mình.”

“Tôi sẽ làm cho cô ta còn mất nhiều tiền hơn thế nếu cô ta còn trì hoãn. Hãy gọi cho luật sư của cô ta và báo rằng tôi sẽ giảm phần bồi thường của cô ta cứ một ngày là 10 nghìn đô. Sau năm ngày nếu cô ta không ký, tôi sẽ cắt khoản bồi thường.”

Gavin im lặng trong giây lát. “Cô ta sẽ chống lại để có được một kết thúc cay đắng hơn cho phòng tranh, và ông biết rõ chuyện đó mà.”

“Và cô ta biết là cô ta cũng sẽ mất đi cái kết thúc cay đắng ấy. Tôi muốn cô ta xéo ra khỏi cuộc đời tôi. Đây không phải là chuyện lừa gạt đâu Gavin. Đáng ra tôi phải buộc cô ta làm thế nhiều tháng trước rồi, nhưng tôi muốn làm việc mà mình cho là đúng. Giờ thì kết thúc rồi. hãy nhấn lại với luật sư của cô ta.” Anh gác máy và ngồi xuống, mặt anh tối sầm lại.

Trong văn phòng nơi trung tâm thành phố Gavin Welles nhún vai và gọi cho Olivia, luật sư của Candra. Khi cô nghe được tối hậu thư của Richard, tiếng hét của cô ta gần phá hủy màng nhĩ của Gavin. “Đồ con hoang! Anh ta nghiêm túc phải không?”

“Nghiêm túc như một cơn đau tim ấy,” Gavin nói.

“Sao lại như vậy? cuối cùng tôi cũng gần thuyết phục được Candra rằng đó là điều khoản tốt nhất cô ta có thể có được, nhưng cô ta nhảy dựng lên. Chắc hẳn ông ấy đã để người thay thế của cô ta đợi chờ trên hai đôi cánh.”

Gavin cũng đã nghĩ tới khả năng đó, nhưng anh kín đáo và không nói ra. “Tôi không biết.”

“Khỉ thật. Ông ta có cả tá các em đang xếp hàng chờ và anh biết chuyện đó.”

“Nếu ông ấy làm vậy thì sao?” Richard đã có thể ngủ với mỗi người đàn bà một đêm, giữa quảng trường Thời Đại, và địa vị của anh cũng không thể yếu đi.

Olivia biết chuyện đó. Chỉ có Candra miễn cưỡng nghĩ rằng số lượng tiền nhỏ bé ấy là không công bằng, và dùng dằng trong việc ký vào các loại giấy tờ. Olivia đã cố cho cô ta hiểu là cô ta không thể trông mong gì hơn, nhưng Candra dường như phát điên lên vì muốn được nhiều tiền hơn. “Được rồi! tôi sẽ gọi cho cô ấy. Tốt hơn anh nên chui xuống gầm bàn đi.”

“Sao?”

Trái ngược với dự tính của Olivia, phản ứng của Candra là một tiếng thì thầm kinh hãi chứ không

phải hét đau khổ. Olivia nhắc lại những điều khoản.

“Anh ta không thể làm thế! chúng tôi gần đồng ý-“

“Cô vẫn chưa ký mà,” Olivia nói rành mạch. “Về mặt pháp lý ông ta không bị ràng buộc vì cô đã từ chối điều kiện của ông ấy. ông ấy có thể làm gì tùy thích.”

“Nhưng phòng tranh là của tôi. Tôi là người đi săn lùng đám họa sĩ, xây dựng danh tiếng cho họ và khiến phòng tranh có thể kiếm lời. Anh ta không thể giữ lại nó.”

“Ông ấy dùng tiền để mua tòa nhà. Ông ấy đầu tư tiền vào phòng tranh nó mới hoạt động được. Tên ông ấy cũng xuất hiện trên tất cả các hóa đơn. Và tin tôi đi vị luật sư thông minh như Gavin Welles có thể chứng minh được là Richard mới là người đứng sau quản lý phòng tranh, và vai trò của cô không hơn gì vật trang trí đâu. Cô nên đứng tên làm chủ phòng tranh, nhưng đã quá trễ rồi.” Trong công việc Olivia cũng chứng kiến những điều ngu ngốc về tài chính không thể tin nổi giống thế này mỗi ngày.

“Nếu biết trước tôi đã làm vậy rồi.” Candra nói. Giọng cô rít lên. “Ngày ấy chúng tôi vẫn tốt, rồi sau chúng tôi tranh cãi với nhau, và ngày hôm sau anh ta đòi ly hôn. Tôi không có thời gian làm bất cứ điều gì để bảo vệ chính mình.”

Theo Olivia, thời gian để bảo vệ bản thân ta chính là lúc mọi chuyện vẫn còn suôn sẻ. Chuyện đã quá rõ rồi, nước cũng chảy dưới cầu lâu rồi. cô tự hỏi không biết họ tranh cãi về chuyện gì; Candra chưa từng nói rõ, nhưng đó chắc hẳn là một cuộc chiến khốc liệt kéo theo sự đổ vỡ dứt khoát. Dù cho lý do là gì, thì trong những cuộc gặp mặt Richard vẫn lạnh lùng, tự chủ một cách lịch sự, và hoàn toàn không có ý thay đổi quyết định. Anh không thỏa thuận một vấn đề riêng lẻ, và thậm chí giờ đây anh đang ở vị trí khắc nghiệt hơn một tên khốn.

“Tôi sẽ nói chuyện với anh ta.” Candra nói. Cô ta nói như sắp khóc.

Olivia thở dài. “Candra, có thể làm gì tốt hơn được không? Hãy ghi lại cả một chi tiết nhỏ. Hãy ký tên đi trước khi cô mất thêm 10 ngàn đô nữa. Tôi sẽ bảo anh ta trả lại 10 ngàn đô đó, cô hãy hứa là ký tên vào đơn ly hôn nếu anh ta làm vậy.”

Candra gác máy và nhắm mắt lại. Cô thấy dạ dày quặn thắt lại, đau đến mức cô tưởng chừng mình bị nôn mửa thật. Một năm trước 10 ngàn đô chả có nghĩa lý gì với cô, nhưng giờ đây khoản tiền này rất quan trọng. Cô chưa nghe tin của Carson, nhưng cô cũng không mong nhận được tin sớm hơn. Tổng tiền không phải là cách chắc chắn, và cô không thể để mất một xu nhỏ cho tới khi nào nhận được tiền từ Carson. Đưa những bức ảnh ấy ra trước công chúng sẽ hủy hoại sự nghiệp của ông ta có lẽ giải quyết được một vụ điều tra tội phạm bởi chuyện dùng thuốc cấm, nhưng việc đó không mang lại cho cô đồng nào cả. Thực tế, nó sẽ hoàn toàn xóa bỏ sự đe dọa ấy. hi vọng duy nhất của cô là ông ta sợ việc phơi bày đó và phải đưa tiền cho cô.

Trời ơi, Richard đã tạo ra cái gì vậy? Khi anh tới phòng tranh hai hôm trước, anh vẫn lạnh lùng và khẳng khái như mọi lần, nhưng dù thế anh cũng đã cố thuyết phục cô ký đơn ly hôn, mà anh không hề đe dọa gì cả. Tất nhiên, cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc ký, nhưng không phải bây giờ. Tại sao anh đã không làm việc ấy sau này?

Anh phải có lý do. Richard luôn có lý do. Anh là người ít xúc động nhất và có lý nhất mà cô từng

gặp, có cái gì đó khiến cô cảm thấy rất an toàn khi họ kết hôn. Dù gì đi nữa, cô đã luôn có thể hiểu được anh để tìm ra cách tốt nhất giải quyết mọi tình huống.

Tối hậu thư này không phải là trò lừa bịp; anh sẽ làm chính xác những gì mà mình nói. Anh muốn hoàn tất thủ tục và giải quyết nhanh vụ ly hôn. Câu hỏi ở đây là: Tại sao là bây giờ? Tại sao không phải hai ngày trước hay hai tháng trước? Anh có thể làm điều này bất cứ lúc nào, mà kết quả thì giống nhau.

Giờ anh đã có một lý do hồi mạnh mẽ, một lý do mà không xuất hiện trong hai ngày trước. đó phải là một người đàn bà. Chỉ vì cô không phát hiện ra bất cứ người đàn bà nào từ ngày họ chia tay không có nghĩa anh vẫn sống giống một tu sĩ. Cô biết ham muốn tình dục của Richard, và cô còn biết là đàn bà tự động đổ vào anh như thể ở anh phát ra tín hiệu cao siêu nói rằng anh thích nó chậm chậm và thường xuyên. Anh còn giữ một vài ý kiến cổ lỗ sĩ đến buồn cười; nếu anh có vô tình khiến một người đàn bà mang thai, anh sẽ nài nỉ cưới cho bằng được cô ta. Cô cay đắng nghĩ, đó là một điểm khác mà cô biết ở Richard: anh không tiếp nhận chuyện mang thai một cách nhẹ nhàng.

Mặc khác, anh không có xu hướng lặp lại sai lầm của mình. Tai nạn xảy ra nhưng anh sẽ cẩn thận gấp đôi. Không, khả năng này lớn hơn việc anh thích một người đàn bà khác.

Candra nghĩ tới việc một người thay thế cô, ngủ trên giường của cô, thức dậy cùng Richard, ăn sáng với anh, và cô muốn hét lên. Cô sẽ làm tất cả để có thể quay ngược thời gian, quay ngược chuyện xảy ra một năm trước, nhưng cô không làm được và cô phải dừng việc lãng phí thời gian với những hối tiếc vô ích. Cô phải nghĩ. Tất nhiên Sweeney!

Trực giác lóe lên nói với cô là cô đã đúng. Cô không sai khi nhìn thấy ánh nhìn quyến rũ ấy, hay cách Richard nhìn chăm chăm vào Sweeney. Có lẽ Sweeney không chú ý tới Richard như những người đàn bà khác, Sweeney là như vậy, nhưng điều đó không có nghĩa là Richard không để ý tới Sweeney. Ngược lại, anh sẽ thích thách thức lôi kéo cô vào một mối quan hệ.

Candra có thể biến nó thành lợi thế cho cô. Cô biết cô có thể làm được.

“Cô đang âm mưu gì thế,” Kai nói, bước vào phòng cô mà không gõ cửa. C thở dài; anh ta trở nên quá tự mãn rồi. Đáng ra cô phải cắt đôi cánh của anh ta sớm hơn.

Mặt khác, ít nhất cô cũng có thể nói chuyện với anh ta. “Tôi nghĩ tôi đúng về chuyện Richard và Sweeney. Anh ta bắt ngờ vội vã muốn kết thúc vụ ly hôn.”

“Anh ta đã đồng ý với các điều kiện sao?” Đôi mắt Kai sáng lên khi nghĩ tới tiền.

“Không anh ta vẫn đang cứng rắn, nhưng giờ tôi nghĩ ít nhất mình cũng có thể kiếm được gì đó trong cuộc chơi.”

“Cô đang đùa với lửa đó.” Anh ta cảnh báo. “Richard sẽ không tha thứ cho những lời đe dọa đâu.”

“Anh ta không nên tha thứ.” Cô phát cáu. “Oh? Anh ta có thể tạo ra những mối đe dọa nào?”

“Đừng để tâm.” Kai không biết là Richard là chủ của phòng tranh. Nếu biết được, có lẽ anh ta sẽ từ bỏ suy nghĩ ấy, và bỏ cô trong cơn hoạn nạn. cô không biết gì về lòng trung thành của anh ta. Tuy nhiên, anh ta là một tài sản có giá trị; nhiều khách hàng nữ của cô đều đứng trước sự quyến rũ và năng lực của anh ta.

“Cô định làm gì?”

“Nói chuyện với anh ta.” Candra đứng lên, với lấy cái túi da đắt tiền to gấp đôi cặp và ví. May mắn sao cô không về nhà thay đồ; cô vẫn mặc bộ đồ công sở truyền thống đã mặc sáng hôm đi D.C. cô sẽ tận dụng tất cả những ưu điểm có thể, dù cho chúng nhỏ cỡ nào.

“Sao không gọi điện thoại?” Kai gợi ý.

“Tôi nên gặp trực tiếp và nói chuyện với anh ta.” Nếu cô gọi, Kai sẽ nghe trộm và anh ta sẽ biết hết mọi chuyện về phòng tranh. “Điều gì làm cô nghĩ là anh ta sẽ chịu gặp cô?”

Richard đã từ chối cho cô vào hai lần trước sự vui sướng hiểm độc của Kai và sự tức giận của Candra. “Oh, tôi nghĩ là anh ta mong gặp tôi lần này đó.

Ánh mắt Richard chú ý ngay đến bộ đồ. “Đang thử vai ở sân khấu Broadway sao?” Anh hỏi, để cho cô biết là anh nhìn ra sự lẩn tránh nho nhỏ ấy. cô có thể kiểm soát cơn giận của mình. Cô nên biết anh là người tỉ mỉ đến thế nào, chú ý đến mọi thứ.

“Tôi có một cuộc hẹn làm việc sáng nay,” cô nói, cũng không phải là một lời nói dối.

Anh nên đưa cô tới văn phòng làm việc tầng dưới cùng chứ không để cô tới chỗ ở của mình, dù không nói cũng biết là cô không còn thuộc về nơi đây, nếu chuyện đó cần được khẳng định lại. với anh, cô cũng không hơn gì một vụ làm ăn chưa hoàn thành đến khó chịu, chỉ có thể thôi.

Anh luôn thấy ngạc nhiên khi thấy phòng làm việc mình nhỏ và gọn gàng đến thế nào, dù tất nhiên anh biết anh bị giới hạn trong không gian vì kích cỡ của căn nhà mặt phố này. Anh có thể trang trí nhiều hơn hoặc để cô làm thế. mọi thứ trong văn phòng đều tiện dụng, tính cả chiếc ghế da lớn cổ điển.

“Tôi biết luật sư của cô đã nói với cô những điều kiện mới,” anh bình thản nói, ngồi xuống và dựa lưng vào ghế, vòng tay qua đầu. đôi mắt đen của anh không để lộ chút cảm xúc.

Cô ngồi xuống đối diện và tránh bị xua đuổi. “Lúc này đây Sweeny gặp khá nhiều vấn đề với việc vẽ tranh trong một khoảng thời gian.” Cô nói. “Cuối cùng hôm qua cô ấy cũng mang đến một vài bức, nhưng cô ấy rất không chắc chắn về chúng. Tôi đã nói với cô ấy là chúng thật tuyệt, tất nhiên đó là sự thật, nhưng có lẽ sẽ khó bán được chúng.”

Anh không quan tâm nhiều lắm. “Và cô nói với tôi chuyện này vì...”

Chết tiệt, cô có thể sai được sao? Không, cô không thể sai, và cô ghét bị anh làm cho lung lay.

“Tôi hiểu anh, anh yêu ả. Tôi đã thấy cách anh nhìn cô ấy.” như thể anh muốn làm tình với cô ta ngay ấy, ngay trước mặt mọi người, Candra đột nhiên nghĩ xấu xa như vậy. Lòng ghen tỵ khiến cô muốn nổ tung, và cô xua đuổi cảm giác ấy.

“Bằng mắt tôi sao?” Anh nhẹ nhàng gợi ý cho cô.

“Làm ơn đừng hài hước nữa. tôi có thể phá hủy sự nghiệp của cô ta. Tôi sẽ không thích làm vậy đâu – Tôi thật lòng thích Sweeny – Nhưng nếu cần thiết...” Cô nhún vai.

“Và tôi có thể đuổi cô ra khỏi phòng tranh vào ngày mai, nếu cần thiết.” Mắt anh nheo lại, và anh nghiêng người về phía trước. giờ anh không còn lãnh đạm nữa; ánh nhìn ấy quá đáng sợ tới mức cô

phải thu mình lại. “Nếu cô làm điều gì dù nhỏ nhất để phá hoại sự nghiệp của Sweeny, cô sẽ nhìn thấy cánh cửa địa ngục trước khi nhận được tiền của tôi đó.”

“VẬY TÔI ĐÃ ĐÚNG.” Cô nói lại được, nhưng tận sâu trong lòng rỗng lên hồi còi báo động. cô không tính tới chuyện anh chống lại sự đe dọa của cô bằng những lời đe dọa đáng sợ hơn của chính mình.

“Cô làm sao?”

“Tại sao anh lại quan tâm?”

“Tôi có thể nghĩ ra vài lý do tại sao tôi không bị tổng tiền.” Anh nói.

Cô ước gì anh không dùng từ đó. Cô hơi tái. “Tôi sẽ không gọi nó như vậy đâu.”

“Cô gọi nó là gì? Nếu tôi trả tiền, cô sẽ tránh được việc sự nghiệp bị phá hủy. với tôi chuyện đó giống như tổng tiền ấy.” Anh đứng lên và tóm lấy tay cô, kéo cô đứng lên. “Ra ngoài.”

“Richard, đợi đã.”

“Tôi bảo ra ngoài.” Anh đẩy cô ra phía cửa trước gương mặt sững sờ của hai người trợ lý. Sự bối rối khiến mặt cô tối sầm lại.

Cô vùng tay và quay lại nhìn anh. “Tôi sẽ làm anh hối hận vì đã đối xử với tôi thế này,” cô nói giọng ghen lại vì những giọt nước mắt tức giận.

“Ký vào đơn đi.” Anh nói, mở cửa và đẩy cô ra. “Hoặc cô sẽ phải hối hận đó.”

Chương VIII

Cô di chuyển không ngừng trong phòng làm việc, xem xét bức vẽ mà không thật sự nhìn chúng. Có vấn đề gì đó? Dường như cô đã mất đi khả năng đánh giá tác phẩm của chính mình, nhưng Candra lại nhiệt tình vậy, vậy lúc này cô chỉ có thể mang những bức vẽ đã hoàn thành tới phòng tranh và ra khỏi đó.

Cô đã tra được địa chỉ của David và Jacob Stokes, hai luật sư và gửi họ bức ký họa của người cha cùng với vài dòng chia buồn. rồi cả ngày còn lại cô làm việc, chỉ làm việc, tự động vẽ mà không nghĩ là mình đang làm gì.

Năm ngoài có nhiều chuyện phiền toái đã xảy ra, và với chuyện phiền nhất cô nghĩ cô có thể giải quyết được bằng sự điềm tĩnh đáng chú ý. Dù cô không thể tìm ra lời giải thích hợp lý chẳng hạn như có những trải nghiệm gần với cái chết hay bị sét đánh trúng, vì cô đột nhiên có thể trông thấy ma, ít nhất cô cũng tìm thấy tài liệu tham khảo từ vô số người khác những người cũng có khả năng ấy. Cô

phải tin họ vì tại sao họ lại phải tuyên bố là nhìn thấy linh hồn người chết nếu họ không hề thấy chứ? Đó cũng không chính xác là thứ bạn muốn có trong hồ sơ xin việc.

Nhưng trong tất cả những cuốn sách viết về chủ đề huyền bí cô từng đọc, cô không tìm ra lời giải thích cho việc cô vẽ lại cảnh chết chóc. Cô không nhớ là mình từng vẽ nó, nên cô phải giả định là mình bị mộng du và vẽ tranh trong lúc ngủ. khi cô ra ngoài gửi bức ký họa cô đã dừng lại gần thư viện và tìm một vài cuốn sách viết về mộng du, nhưng cô chưa có cơ hội đọc chúng. Dù cô nhìn lướt ra một quyển và tìm thấy lời giải thích là người bị mộng du thường là do stress.

Ồ, duh. Giống như việc thấy ma được cho là thư giãn. Nhưng cô đã nhìn thấy ma được một năm rồi, và cái đêm người bán hàng rong già cả ấy chết là lần đầu tiên cô bị mộng du. Những cuốn sách đó cũng không có chương nào đề cập tới việc vẽ lúc ngủ cả.

Nhưng chuyện đó không khiến cô thấy phiền toái nhất. đoán được câu hỏi trong chương trình Jeopardy, những câu trả lời trước khi cô biết được chúng thuộc loại gì cũng chỉ hơi bức mình, chứ không đáng ngại. bất cứ ai xem chương trình đó nhiều năm giống cô thì đều quen thuộc với các loại câu hỏi và những câu trả lời có thể có, và thường có thể đoán trúng. Tỷ lệ thành công của cô chỉ cao hơn thế nhiều thôi, thắng 100%, nhưng ít nhất cô cũng có thể hợp lý hóa chuyện ấy.

Cô không thể hợp lý hóa việc vẽ tranh khi đang ngủ, đặc biệt là hiện trường cái chết của một người đàn ông mà cô không biết là đã chết. Đó không chỉ là một chuyện tình cờ, chuyện đó... thật kỳ lạ. Lạ lùng. Như có ma ấy.

Cô đang đùa với ai chứ? Cô biết có một từ phù hợp xuất hiện rất nhiều trong nghiên cứu về ma của cô. Người nhìn thấy ma.

Cô tiếp tục chiến đấu với cảm giác hoảng loạn. Chưa có gì khiến cô sợ bằng chuyện này. Cô đã nghĩ tình huống của mình ở trạng thái tình nhưng nó dường như đang tăng cường bằng những tính huống mới nhảy bổ vào cô khi cô nghĩ rằng cô đã có cách cho những tình huống cũ. Thậm chí cô còn điều chỉnh việc nhìn thấy ma dù rằng chuyện ấy chẳng thú vị gì, giống như ảnh hưởng của cô tới đèn tín hiệu giao thông và sự phát triển của cây trồng. cái lạnh thường xuyên cũng không thú vị nhưng cô khẳng định là nó xuất hiện cùng với những con ma.

Jeopardy! Cô nhận ra có lẽ chương trình này chỉ là khởi điểm của khả năng nhìn xuyên thấu. Cô sợ rằng bức tranh vẽ xấu xí tả cảnh chết người ấy chỉ là bước tiếp trong quá trình đưa cô đến việc dự báo được những vụ thảm sát, đâm máy bay, chết đói và bệnh dịch. Sẽ có vấn đề gì khi cây xanh của cô tươi đẹp, khi cô phải sống với cái chết và bệnh tật liên tục? Phần hội họa cô yêu thích nhất là sự sáng tạo ra cái đẹp, và sự phát triển này đe dọa lấy đi khả năng ấy của cô.

Cô từng thích cô độc, nhưng đây là lần đầu tiên cô ước mình không sống một mình. Thậm chí có một con mèo hay chó cũng sẽ tốt hơn là cảm giác hoàn toàn đơn độc và không ai giúp đỡ.

Cô có thể gọi Richard.

Cám dỗ gần áp đảo. Anh sẽ ôm lấy cô như trước, và cô có thể ngủ, cảm thấy ấm áp và an toàn trong vòng tay anh. Cô chưa từng cảm nhận được điều đó với người khác, chắc chắn không phải với cha mẹ. Cô trưởng thành và biết tự giải quyết mọi chuyện, và biết không có vòng tay êm ái thoải mái nào cho cô nghỉ ngơi. Không phải lòng Richard không êm ái; cô nhớ rất rõ anh rắn chắc tới mức nào.

Lòng anh cũng không đặc biệt thoải mái. Nhưng cô cảm thấy an toàn, và... và đáng yêu. Ít nhất cũng thấy thích thú.

Cô không thể gọi cho anh. Cô đứng khi bảo anh đi, và lý do cho việc đó vẫn tồn tại. cô biết quan điểm đạo đức của mình nghiêm ngặt hơn bình thường rất nhiều, nhưng sau khi nhìn thấy nỗi đau từ sự phản bội bừa bãi của cha mẹ mình mang lại, điều tuyệt vời là cô đã không bước vào nhà tu. Cô không chỉ bất ngờ một chút trước ham muốn của Richard giành cho mình, nhưng rõ ràng cô hoàn toàn kinh ngạc trước ham muốn của mình với anh. Chuyện này chưa từng xảy ra, và cô không chắc mình có thể chống lại nó. Thôi thúc nằm xuống bên anh đã mạnh tới mức cô cảm nhận bên trong mình đang cứng lại, chỉ nghĩ về anh thôi. Cô nghĩ nếu Richard ở quanh đây cô sẽ không bao giờ phải chịu rét nữa. Cứ khi nào cô cảm thấy lạnh, cô có thể bò vào lòng anh và để anh sưởi ấm cô, có lẽ từ trong ra ngoài.

Whoa! Cô phải dừng dòng suy nghĩ ấy lại ngay, không cô sẽ gọi điện thoại trước khi biết được điều đó. Nhưng cô hiểu rõ bản thân khi cười lên anh, miệng anh hôn lên ngực cô và đôi bàn tay lớn khum lấy hông cô và đẩy cô lên lên xuống xuống.

Oh, chết tiệt. dừng lại ngay, cô khuyên nhủ chính mình. Có những vấn đề nghiêm trọng trong cuộc sống và cô lại bản thân chìm đắm trong suy nghĩ về Richard. Mẹ Tự Nhiên lấp các trò chơi theo sở thích, tạo ra những cuốn hút về giới tính mạnh đến mức một khi ta cảm nhận được nó, ta không thể dừng được. Nói cách khác, nghĩ về Richard, mừng tượng anh lúc khỏa thân cũng dễ chịu hơn việc nghĩ tới chết chóc và cái nhìn xuyên thấu.

Cô tự thừa nhận rằng một nửa trong cô mong anh gọi điện thoại hay ghé qua ngày hôm ấy. Và cô nghĩ giá như cô hiểu được anh. Và cô đã hiểu đúng, tên đệm của anh biểu thị sự bền bỉ. thậm chí anh có đồng ý trì hoãn, anh đã hứa rằng chuyện này, thì dù cho nó là gì nó cũng không kết thúc. Tôi sẽ quay lại, anh đã nói thế, và cô biết anh có ý quay lại. Vấn đề ở đây là anh sẽ trì hoãn trong bao lâu hay khi nào anh trở lại? Cô thấy xấu hổ khi hi vọng gặp anh vào hôm nay.

Nhưng không ai nhấn chuông suốt cả ngày, và giờ đi ngủ đang tới rất nhanh. Cô không ngủ được vào đêm trước khi cô bức mình nhận ra sau khi cuộc gặp mặt Richard vào buổi sáng và lần gặp hôn ma người bán hàng rong vào buổi chiều, sợ là cô có thể mộng du hay đi ra ngoài đường, hay bất cứ chuyện gì xảy ra, và vẽ một cảnh chết chóc khác. Cô luôn thích ngủ, và giờ cảm giác vui sướng ấy đã bị đánh cắp. suy nghĩ ấy làm cô điên lên, và làm cô sợ hãi. Nó làm cô sợ nhiều hơn.

Trong cuộc sống cô hiếm khi biết đến sợ hãi, ít nhất khi là một người lớn. khi còn nhỏ cô đã sống hai ngày một mình bởi vì cha cô phải đưa anh đi diễn cùng và mẹ cô tham dự tiệc mà quên về nhà, và sau đó cô rất sợ hãi. Cô mới lên chín thôi và sợ rằng tất cả bọn họ sẽ để lại mình cô và không bao giờ về nhà nữa. và một lần năm mười bốn tuổi, một trong nhiều tình nhân của mẹ – tên ông ta là Raz, cô chẳng thể nào quên được cái tên ấy – đã đồng ý với mẹ là Sweeny đủ trưởng thành để biết về tình dục.

May thay cả hai say đến nỗi Sweeny có thể vùng lên chạy trốn, tìm cô đập mạnh tới mức cô sợ là cô sẽ té ngã và họ sẽ tóm được cô. Cô chạy xuống tầng ngầm của tòa nhà và trốn trong chỗ giặt là vì biết mẹ cô sẽ không bao giờ đến đó tìm kiếm, cũng không bao giờ đặt chân tới chỗ đó. Cô cuộn mình ở giữa chiếc máy giặt và bức tường nhiều giờ liền sợ không dám quay lại căn hộ phòng trường hợp Raz đang chờ cô. Cuối cùng, cô thấy chán ghét hơn là sợ, cô tháo cán của cái lau nhà để vũ trang cho mình, rồi quay lại căn hộ. cô không thích trốn trong phòng giặt là; cô sẽ quay lại phòng mình và lấy lại niềm vui từ những cuốn sách, những bức tranh, và nếu ai làm phiền cô, cô sẽ dùng hết sức đánh mạnh vào

đầu họ.

Nhiều năm trời cô phát triển thói quen đối mặt với những vấn đề chứ không phải trốn tránh chúng, nhưng trong tình huống hiện tại, cả hai cách đều không ổn. cô phải làm thế nào để đối mặt với một chuyện mơ hồ? Nhìn thấy ma không phải là việc mà bạn có thể hiểu rõ. Nó cũng chỉ ở đó, giống như đôi mắt xanh; bạn có thể có được chúng hoặc không thôi. Khả năng nhìn thấu mọi việc cũng là chuyện tương tự.

Đôi mắt xanh không làm cô sợ hãi, nhưng chuyện nhìn thấu làm được điều đó. Bản thân nó cũng đủ đáng sợ rồi, nhưng giờ đây xem xét lại mọi chuyện, cô nhận ra mọi thứ xảy ra vào năm ngoái đều đi theo một tiến trình, từ cây cối tới đèn đỏ tới ma rồi tới việc nhìn thấu. nếu xem xét theo hướng này, cô không dám thử đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp. Bay lên sao? Hay có lẽ cô sẽ bắt đầu khiến đồ vật cháy bùng lên mà chỉ cần nhìn chúng.

Cô cố vui vẻ, nhưng lần này óc hài hước không có tác dụng.

Nhưng đi vẫn vơ quanh phòng vẽ rồi sợ hãi leo lên giường nhắc cô nhớ tới chuyện trốn trong phòng giặt là năm mười bốn tuổi, và cô hét vào chính mình. Đêm hôm trước không có chuyện gì cả, và chỉ vì càng nghĩ nhiều về việc vẽ tranh xuất thần cô lại càng thấy lo lắng, chuyện ấy cũng không có nghĩa là việc này sẽ xảy ra mỗi đêm. Có lẽ nó sẽ không xảy ra một lần nữa trong một khoảng thời gian dài cho đến khi ai đó cô biết bị chết.

Chính là thế. Mỗi ngày ở New York có nhiều người chết, nhưng không có cái chết nào có nguyên nhân từ việc đột nhập mộng du. Tuy nhiên cô biết ông lão bán hàng hotdog, nên cái chết của ông xuất hiện khi cô ở trạng thái vô thức.

Ngay từ đầu, cô không biết là ông có chết hay không. Sau khi gặp ông hôm qua, cô quá sốc nên không nghĩ tới chuyện ấy, và trông ông vẫn khỏe mạnh như những con ma khác cô từng thấy. Nhưng trong cảnh cô vẽ, máu chảy ra từ lỗ mũi ông, và rõ ràng ông bị thương nặng ở đầu. có phải ông đã bị xe đâm hay bị ngã cầu thang? Bức tranh đó chính xác tới mức nào?

Sweeny rùng mình. Cô không muốn biết câu trả lời của câu hỏi sau cùng.

Cô lại rùng mình và nhận ra cô rét tới mức nào. Cô cũng rất mệt, rất buồn ngủ, và cô không định thức thêm một chút nào nữa vì lo lắng tới những chuyện mình không thể làm chủ. Cô mặc bộ đồ ngủ và bò vào chiếc giường ấm áp, cuộn mình lại như một quả bóng chờ đợi hơi ấm từ chiếc chăn điện lan vào cơ thể mình.

Chỉ trước khi thiếp đi cô đã mơ màng nghĩ nếu như Richard ngủ chung với mình, mình sẽ không cần tới chiếc chăn điện giữ ấm nữa.

Sau nửa đêm cô thở hổn hển, hơi thở nhanh và mạnh. Cô không ngừng đạp mảnh chăn trên và chiến đấu với tấm chăn dưới. Cô thì thầm âm thanh không rõ ràng, và thu đầu lại như thể cố gắng thoát khỏi vật gì đó.

Trong đêm tối tĩnh lặng việc ngừng thở đột ngột cũng đáng chú ý như chuyện cô thở hổn hển. trong một lúc cô hoàn toàn nằm bất động, sau đó hơi thở lại quay lại với nhịp điệu dài, chậm và nhẹ nhàng.

Cô mở mắt ra và ngồi dậy. Đẩy mảnh chăn nặng sang một bên, cô bước xuống giường và lặng lẽ đi

trong căn hộ. Khi tới phòng vẽ, cô đặt một mảnh vải trắng lên giá vẽ, đứng đó một lúc, đầu nghiêng sang một bên như thể đang cân nhắc bước tiếp theo, rồi chọn lấy một ống sơn và bắt đầu vẽ.

Chính cái rét đánh thức cô. Cô cuộn mình dưới chăn, bắn khoăn không biết có trục trặc gì với chiếc chăn điện không. Dù thế thì cái ổ tự tạo cho mình đáng ra phải có hơi nóng. Cô cố vùng ra khỏi chăn và quay vòng tới khi lấy được cái nút điều khiển chăn điện. Cô thấy ngỡ ngàng vì ánh sáng hỏ phách vẫn tỏa sáng, vậy thì cái chăn ấy phải ấm chứ. Cô thấy một cuộn dây và quần ngón tay vào nó. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm, nhưng hơi ấm ấy dường như không truyền tới.

Tiếp theo cô nhìn đồng hồ và nhướn mày vì ngạc nhiên. Gần chín giờ rồi mà cô hiếm khi ngủ quá lúc bình minh. Dù không có cuộc hẹn nào, nhưng chính cái lạnh, chứ không phải việc gấp gì kéo cô ra khỏi giường. Cô dừng lại để chuyển nhiệt độ lên mức cao nhất, sau đó đi vào phòng tắm và mở vòi nước, để nước nóng nhất mức cô có thể chịu nổi. Khi cởi đồ ngủ và bước tới chỗ vòi hoa sen, cô run lên vì lạnh,

Cô đứng đó, nước nóng chảy xuống đầu lưng và làm ấm cơ thể cô. Cô không còn run lên nữa, và căng thẳng cũng theo cơ căng nên và trôi đi. Cô nghĩ có lẽ có gì đó không đúng trong cơ thể mình, nhưng nó đã trũng xuống khi cơ thể được thư giãn. Cái lạnh bắt đầu xuất hiện cùng lúc với những thức khác, nhưng đó không có nghĩa là chúng liên quan tới nhau. Cô sẽ không nói với bác sĩ mọi chuyện, chỉ nói là lúc nào cô cũng thấy lạnh thôi. Khi nhận ra bản thân thật sự nghĩ tới chuyện gặp bác sĩ, cô thấy sững sờ.

Khi bỏ khăn tắm ra, cô thấy da mình sù sì vì một cơn lạnh nữa xuất hiện. cô chửi thề khi vội vã mặc đồ. Cô nghĩ là để đầu ướt không phải là một ý kiến sáng suốt nhất vì cô không có máy sấy tóc. Cố gắng chết người với việc thổi khô mái tóc, sau đó dẫn tới việc mái tóc rối bù như trong một vụ nổ đã thuyết phục cô để những cuộn tóc xoắn ấy khô tự nhiên còn hơn là mặc chúng quần quai trong hơi nóng. Cô quần khăn quanh đầu, rồi bước vào nhà bếp để uống cốc cà phê đầu tiên.

Ánh đèn ở máy pha cà phê đã tắt, nhưng chỗ đựng cà phê thì đầy. cô ngáp dài chạm vào bình đựng và thấy nó lạnh. “Chết tiệt,” cô thốt lên. Cà phê đã được pha đúng giờ, nhưng cô không dậy và uống nó, nên hơi ấm không còn sau hai tiếng đồng hồ, thêm một ví dụ của một nhà sản xuất cố gắng bảo vệ bản thân nói khỏi bị kiện vì những khách hàng bất cẩn hay quên đã để rời khỏi máy pha cà phê khi vẫn đang bật và có lẽ nó sẽ gây hỏa hoạn.

Cô rót lấy một tách và đặt nó vào lò vi sóng, sau đó đem chỗ còn lại đổ vào bồn rửa bát và đặt cà phê mới vào để máy pha. Tới lúc cô làm xong thì còi ở lò vi sóng kêu. Cà phê hâm nóng có vị thật khủng khiếp, phần nào giống với tất cũ, nhưng nó nóng và lúc này thì chuyện đó quan trọng hơn.

Căn nhà không ấm hơn chút nào. Cô phải gọi điện cho Richard tính đến chuyện sửa lại hệ thống sưởi ấm, cô tuyệt vọng nghĩ tới chuyện đó. Cô cúi xuống và đưa tay lên lỗ thông hơi, và cảm thấy hơi ấm tràn vào. Được, vậy hệ thống sưởi ấm vẫn đang hoạt động. cô bước tới chỗ bản nhiệt độ để kiểm tra nhiệt độ phòng; gần 82 độ F, và mức cao nhất cũng chỉ tới 85 độ thôi.

Cô sẽ chỉ phải chạm vào nó cho tới khi tóc khô. Đó là thứ làm cô cảm thấy rất lạnh vào sáng nay. Cô miễm cưỡng tháo khăn quần đầu, nhưng cảm giác thông thường nói cô biết là nhiệt độ căn phòng sẽ làm tóc cô khô nhanh hơn nếu nó không bị quần trong khăn. Răng va vào nhau và chống lại hơi lạnh khi

cô bỏ khăn ra. dù không khí trên cái đầu ướt không lạnh, có lẽ chuyện này sẽ không quá tệ.

Cầm lấy tách cà phê đi vào phòng tắm, cô vẩy một ít kem dưỡng tóc lên mái tóc xoắn và sau đó dùng tay cột chúng lại, chú ý hầu hết hơi ẩm hoàn toàn bị bốc hơi. Tắm gương phản chiếu một gương mặt trắng bệch và co lại vì lạnh. Răng cô va vào nhau. “Cảnh này th-thật đáng yêu.” Cô nói với hình ảnh của mình.

Cô rót thêm cà phê và đi vào phòng tranh. Tay cô vẫn run lên nhiều nên cô sẽ không thể vẽ tranh, nhưng thói quen đã ăn sâu rồi, nên cô vẫn bước đi.

Có một mảnh vải mới trên giá vẽ.

Sweeny đứng chỉ ngay sau cửa, sợ hãi đông cứng lại trong lòng cô y như mỡ lạnh. Cơ thể cô nặng như chì. Không phải nữa chứ. Không phải một cái nữa. cô đã giết ai lần này đây?

Không, cô kiên quyết nghĩ. Cô không giết ai cả. bức tranh của cô không khiến người bán hàng dạo già cả ấy phải chết, hay cái chết của ông đã tạo ra bức tranh. Nhưng nếu chuyện này chỉ xảy ra khi ai đó có biết bị chết –. Cô không muốn biết ai lại xuất hiện trong bức vẽ lần này; cô không muốn mất đi một người mà mình yêu quý. Chuyện gì xảy ra nếu- nếu đó là Richard?

Cô không chuẩn bị cho cơn đau trong lồng ngực, làm phổi cô đông cứng, làm tim cô quặn thắt lại. cô cầu nguyện đó không phải Richard. Xin chúa, đó không phải là Richard.

Bằng cách nào đó cô di chuyển dù không ý thức được việc đi trên sàn nhà. Bằng cách nào đó cô đã tự ép mình đi lại quanh giá vẽ, đứng ở nơi có thể nhận ra ánh sáng buổi sáng chiếu trực tiếp lên bức tranh. Và bằng cách nào đó cô buộc mình quan sát.

Bức tranh gần như trống rỗng. cô nhìn nó chăm chăm, thấy thở phào nhanh và mạnh tới mức cô cũng không biết được điều đó. Không phải là cảnh chết người. không phải là Richard. Có lẽ... có lẽ điều này có nghĩa giả thiết của cô hoàn toàn sai, rằng việc mộng du và vẽ tranh không có gì liên quan tới cái chết. lần đó là sự trùng hợp, chỉ một phần của điều kỳ lạ đó xảy ra với cô thôi.

Cô đã vẽ giày. hai đôi giày, một của đàn ông và một của phụ nữ. giày của người đàn ông thì đã được hoàn thành, và trông nó như thể cô bắt đầu vẽ bàn chân bên trong nó. Cô chưa hoàn thành đôi giày của người phụ nữ, nhìn bề ngoài đó là một đôi giày cao gót, cô đã dừng lại trước khi vẽ đến gót. Không có tranh nền, không có chút cảm giác về nơi chốn, không có gì khác ngoài giày. chỉ có giày thôi.

Cô cười nhẹ nhàng, vui vẻ vì thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc. Cô đã để tất cả chuyện buồn cười này với mình, làm cho trí tưởng tượng của cô trở nên hoang dã. Cô đã gần làm cho mình phát ốm khi nghĩ đến chuyện Richard chết khi cô không có lý do nào nhảy dựng lên với kết luận điên loạn ấy.

Hai tay nắm chặt cốc cà phê để sưởi ấm ngón tay, cô quay lại nhà bếp để chuẩn bị bữa sáng và uống thêm cà phê. Cô chắc chắn sẽ ấm lên nhanh thôi, và cô có vài việc cần làm.

Nhưng hơi lạnh vẫn rất mạnh, làm cô run lên điên dại tới mức cô khó có thể ăn được một lát bánh mì và việc uống cà phê nóng trở nên nguy hiểm. cô đau, cơ bắp quá cứng. cô tóm lấy cái chăn và ngồi lên một trong những lỗ thông hơi, tạo lên một cái lều bằng một cái chăn để giữ hơi ẩm quanh người.

Tại sao chuyện này lại đang diễn ra? tại sao lại là lúc này mà không phải sáng hôm qua? Một lần khác duy nhất khi cái rét mạnh đến mức này là vào buổi sáng sau khi cô vẽ xong bức tranh chết chóc

của người bán hàng dạo già ấy. không, lần này còn tồi tệ hơn. Đây là lần lạnh nhất trong đời mà cô phải trải qua.

Nó phải liên quan gì đó tới những lần mộng du. Lần đầu có thể là trùng hợp, nhưng lần hai thì không phải. cô không thể tưởng tượng cô sẽ phải làm gì để hiểu phản ứng quá khích như vậy, nhưng giờ cô chỉ quan tâm làm sao có thể ấm lên. Sau đó cô mới nghĩ đến nguyên nhân và biện pháp.

Đùi trái cô thất lại vì bị chuột rút đột ngột. Sweeny rên rỉ, thấy thống khổ tăng gấp đôi khi cô cố mát xa các cơ. Cô giúp cơ bắp thả lỏng, nhưng ngay sau đó cái khác lại bị chuột rút hành hạ. Cô hồn hển nói khi cố gắng đẩy nó đi, sau đó thận trọng duỗi chân ra. cơn rùng mình liên tục xuất hiện khiến cơ bắp quặn xoắn lại. giờ đây cô thấy đau đớn từng ở mọi khớp mọi cơ.

Cô khổ sở khóc. Cô cảm thấy mình giống như đứa bé mít ướt yếu đuối khi làm thế, nhưng cô đau đến mức không thể không khóc. Cô không biết bị rét lại đau đớn đến thế. tại sao những giọt nước mắt lại không bị đông cứng lại trên má? Cô thấy như thể chúng nên đông cứng lại dù cô biết rõ căn phòng rất ấm áp.

Trước kia Richard làm cho cô ấm lên. Cô không thể chịu nổi cơn đau này nữa; bây giờ cả con người cô muốn anh ở đây bên cạnh mình.

Giữ chặt quanh người, cô lê tới chỗ điện thoại và cầm tai nghe lên. Cô thấy ngạc nhiên không biết mình có nhiều năng lượng để chuyển động đến thế, và trông cô chậm chạp tới dường nào, và cô bắt đầu có cảm giác bứt rứt lo sợ rằng tình trạng này thật sự nghiêm trọng chứ không còn là một sự bất tiện lớn.

Cô không biết số điện thoại. cô chưa từng gọi cho Candra tại nhà, và cô đau khổ nhắc mình nhớ là số nhà riêng không được liệt kê. Dù vậy, cô có thể tra số điện thoại làm việc của Richard, và trừ khi anh có cuộc hẹn nếu không giờ này anh đang ở văn phòng. Cô vật lộn với chồng giấy trắng nặng nề đặt trong lòng và vụng về lật tới dòng chữ “Richard Worth, Richard Worth,” cô lẩm bẩm. Trong một thành phố cỡ như New York thì có nhiều tên trùng nhau nhưng cô có thể xác định Richard Worth của mình bằng địa chỉ của anh. Ali, nó đây rồi. cô ấn số, sau đó trùm kín chăn hơn.

Một giọng nữ trả lời: “Tôi có thể giúp gì cô?” cô ấy vui vẻ hỏi.

“Làm ơn cho tôi gặp Richard.” Có lẽ cô nên gọi anh là ngài Worth thay vì Richard.

“Cô là?”

“Sweeny.”

“S-w-e-?”

“S-w-e-e-n-e-y”

Cô tức giận nghĩ, tên của mình đâu có khó phát âm đâu. Tại sao ai cũng gặp vấn đề khi đánh vần nó? tất nhiên rằng cô đang va mạnh với nhau đến mức có thể khó hiểu, nên cô thấy người phụ nữ ấy nghi ngờ cũng phải.

“Sweeny.” Giọng Richard vang lên trong tai cô chỉ vài giây sau đó. “Có chuyện gì vậy?”

“Làm sao mà anh biết?” cô hỏi giọng yếu ớt.

“Có chuyện không ổn phải không? Em còn lý do nào khác để gọi đến cho tôi?”

Cô cố cười mà không thể. “Em lạnh lắm,” cô nói và kinh hoàng khi nhận ra tiếng rên trong giọng nói của mình. “Oh, chúa ơi, Richard, em lạnh đến mức em nghĩ mình có lẽ sẽ chết mất.”

“Tôi sẽ tới đó ngay.” Giọng anh khá bình tĩnh. “Em sẽ ổn thôi.”

Bởi vì anh đã nói thế, nên cô bám chặt lấy ý nghĩ ấy khi đợi anh. Cô sẽ ổn thôi. Anh sẽ nhanh đến và làm cô ấm lên với thân nhiệt kỹ diệu của chính anh. “Mình sẽ ổn thôi,” cô thì thầm dù cho chân lại bắt đầu bị chuột rút và cô còn không thể quay lại chỗ lỗ thông hơi. Nước mắt lại làm ướt má cô, và cô dùng khăn lau khô chúng. Cô không muốn khóc như một kẻ yếu đuối khi anh tới đây.

Cô sẽ phải mở khóa cửa. cô cố đứng lên và ngã xuống cùng tiếng hét khi đùi cô bị chuột rút. Cô biết là mình nên đợi cho tới khi anh đến, và để cửa ra vào mở rất nguy hiểm, nhưng chết tiệt, chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không thể di chuyển? cô xoa bóp chỗ cơ bị đau đớn, ngón tay đâm sâu vào chúng khi nỗ lực giúp mình thấy thoải mái trong ít phút. Một phút có lẽ cũng đủ rồi, chỉ cần có vậy cô cũng có thể đi tới chỗ cửa và mở khóa.

Nếu không thể bước đi, cô vẫn có thể lết tới. nếu không thể lết tới được, cô sẽ dùng khuỷu tay để lê người tới. cô có thể tới được cánh cửa. cô hạ thấp chân phải, đẩy người lên, và thở dài nhẹ nhõm khi nó không bị chuột rút nữa. cô yếu tới mức khó tin. Làm sao có thể run lên yếu ớt đến thế? cơ thể không phải là nơi tạo ra hơi ấm sao?

Cô không thể đứng được. dù lúc ấy chân không bị chuột rút, đơn giản là cô không có đủ sức để đứng dậy. cô lết đi một vài bước, sau đó nghiêng người qua một bên, thở khó khăn vì phải cố sức. sau một vài giây, cô cuộn mình lại trong chăn giống như một miếng xúc xích thịt người lớn ấy. nếu trẻ con có thể lợi dụng việc cuộn tròn để di chuyển thì cô cũng làm được.

Cô cười lớn chế nhạo bức tranh mình phải tạo ra, sau đó khóc vì mọi cơ bắp đều đau. Khi đến được bên cửa, cô duỗi người nắm lấy ổ khóa, sau đó kéo người dậy. ở vị trí khó khăn mới tới được đó, có hai cái khóa cần chìa để mở trên cửa. Cô dò dẫm mở cửa, sau đó cuộn tròn như quả bóng bên cạnh cửa đợi Richard.

Chương IX

Chuông cửa kêu khiến cô giật mình. Cô không biết đã bao lâu rồi. “R...Richard à?”

Chuông lại kêu, và cô nhận ra giọng mình quá yếu, không thể vang những thớ gỗ. cô hít một hơi sâu, tự mình giữ lấy vài giây không bị run cầm cập. “Richard,” cô gọi tên anh, không nghĩ tới việc

mình sẽ làm gì nếu có ai khác ngoài đó.

“Anh đây, em mở cửa ra đi.”

“Nó...kh...không khóa.”

Anh mở cửa, nhìn xuống và thấy cô đang cuộn tròn trên sàn nhà. “Khi thật,” anh nói giọng kiềm chế.

Anh đóng và khóa cửa lại, sau đó cúi xuống nhẹ nhàng đưa tay ra bế cô lên.

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?” anh hỏi lúc nhanh chóng mang cô tới ghế bành.

“T...Từ khi em ngủ dậy, kh...khoảng... chín...chín giờ.”

“Nơi này giống hoang mạc Sahara quá,” anh hài hước nói. Anh đặt cô lên ghế bành và cởi chần ra, sau đó bằng những chuyển động nhanh chóng, chính xác tháo khóa quần cô, và kéo chúng xuống dưới chân.

“N-này!” cô phát hiện ra khi răng bạn va vào nhau, thì thật khó khiến âm thanh có vẻ phần nộ và đau khổ.

“Không tranh cãi,” anh nói, và kéo áo cô qua đầu. Cô không mặc áo lót vì chưa từng mặc khi ở nhà. Nụ hoa của cô bị ép chặt thành hai điểm nhỏ. Cô bắt đầu dùng tay che ngực, sau đó bỏ ngay ý định dùng tay ôm lấy mình để giữ nhiệt. Mi mắt cô nặng nề sụp xuống.

“Đừng để bản thân ngủ đó,” anh ra lệnh.

“Em sẽ... sẽ không ngủ đâu,” cô hứa và hi vọng không phải mình đang nói dối.

Anh tháo tất chân cho cô, và bắt đầu cởi đồ của chính mình. Hôm nay anh không mặc com lê, cô chú ý tới điểm này, anh chỉ mặc quần vải và áo sơ mi lụa. anh cởi cúc áo, ngón tay di chuyển nhanh chóng và để nó rơi xuống sàn nhà. Anh đá giày ra và tháo thắt lưng cùng lúc, lột đồ của mình cũng chuyên nghiệp như giúp cô. Quần anh rơi xuống sàn nhà, anh tháo tất ra, và sau đó anh ngồi xuống cạnh cô, lấy tay ôm lấy cô và đẩy cô quay lưng vào ghế bành. “Hãy thư giãn,” anh thì thào, cảm nhận được cái run rối loạn của cô, và kéo chần lên.

Anh để chân xuống bên dưới chân cô và đặt một bàn tay ra sau đầu cô, để mặt cô tì vào chỗ hõm giữa cổ và vai anh, buộc cô hít không khí từ cơ thể anh.

Cú sốc nhiệt từ anh quá mạnh đến mức cô nghĩ mình sẽ ngất mất. Đầu tiên cô ý thức được hơi ấm bao quanh cô, thấm vào da và xâm nhập vào tận tủy cô. Anh ôm chặt lấy cô, giúp cô không chế cơn run, tiếp thêm sức mạnh cho cô. “Đừng khóc,” anh thì thầm, cho cô biết là cô vẫn đang khóc, và dùng chần lau mặt cô.

Sau khi năm phút trôi qua tưởng chừng dài như nhiều giờ liền vậy, cơn run có dịu đi, và cho phép cô thả lỏng. Cô nằm mệt mỏi trong vòng tay anh, thở nặng nhọc, sau đó có một cơn quỵ lại nuốt chửng cô và lắc cô cho tới khi răng cô va vào nhau.

Lần nghỉ ngơi tiếp theo kéo dài lâu hơn chút và đủ lâu để cô bắt đầu hi vọng nó kết thúc. Thân nhiệt của Richard tiếp tục truyền nhiệt sang cô, thấm sâu và cô, đến tận chỗ lạnh nhất dù cho bao nhiêu

cà phê, nước nóng hay cả khí nóng cũng không thể chạm tới. Anh đang đổ mồ hôi; cô có thể cảm nhận được hơi ẩm trên da anh. Cô cố duỗi ra, xoa dịu chỗ cơ mệt mỏi và bị chuột rút, nhưng di chuyển khiến cô lại run rẩy hơn.

Anh cũng ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô những lời trấn an. Cô nhớ nhó nghĩ mình đâu cần được trấn an chứ. Richard ở đây, nên dĩ nhiên anh sẽ sưởi ấm cô. Thật buồn cười làm sao vì cô quá chắc chắn về điều đó.

Cô lại nằm im, nằm lặng lẽ trong vòng tay anh. Từng phút trôi qua, căn phòng vẫn lặng im trừ hơi thở mạnh, nhịp tim đều đều của anh bên dưới tai cô.

Cô gần như khóa thân, chỉ mặc quần lót và đi tất. anh còn ít kín đáo hơn cô, chỉ còn lại đôi quần lót mỏng. Đám lông khô trên ngực anh cọ vào núm hoa cô, khiến chúng vẫn nhả lên dù cô không còn lạnh nữa. Anh vẫn rất rắn chắc, cô mệt mỏi nghĩ, ép môi lên vai anh mà không nhận ra mình đang làm gì nữa. Cơ bắp cuộn cuộn. Những ngón tay của cô di chuyển trên vai anh, cảm nhận được sức mạnh dưới làn da trơn áp áp của anh khi cô vuốt ve xuống phần nhô lên của lưng anh. Thậm chí bụng anh cũng rắn chắc, và chân anh thì rắn lại vì cơ bắp.

Sự cương cứng của anh kích thích cô. Một loại hơi ẩm khác tràn vào trong cô, góp chung vào giữa hai chân. Theo bản năng cô di chuyển, đẩy hông mình lên chấp nhận dù cô biết nguy hiểm, nhưng khi hành động vừa xảy ra cô mới biết. Thậm chí sau đó cô cũng không rút lui. Sự tiếp xúc này thật quá tốt, quá ổn.

Anh hôn lên trán cô, sự vuốt ve khá chậm rãi và mềm mại. “Giờ có ấm không?” anh hỏi, và cô gật đầu.

“Tốt.” Hơi thở anh lướt qua đôi lông mi đang khép lại của cô. “Buồn ngủ à?”

“Um..hmm.”

“Sweeny cứ ngủ đi.” Ít nhất thì cô biết anh gọi mình là Sweeny. Chuyện cái tên cô nghe rất lạ tai nhưng cô cũng không thể đặt nó vào nơi vốn có. Cô hít một hơi chính xác chậm sâu, kéo mùi hương ấm áp của anh vào trong phổi và cảm nhận từ sâu bên trong cơ thể thả lỏng và thở phào.

Tay anh khum lấy ngực cô, ngón tay cái chai sạn đùa nghịch núm hoa cô. Cô chưa từng nghĩ là ngực là nguồn cảm xúc vui sướng lớn mình họa trong sách và phim ảnh, chưa từng cảm thấy khó chịu hơn khi một cậu bé tóm lấy cô và kéo núm vú của cô và nghĩ cô sẽ không biết làm gì vì khoái lạc khi cô thật sự nhận ra mình thích gì thì không khác gì cô đang đắm vào mặt cậu ta. Cô không cảm thấy thích đánh Richard. Ngón tay cái chạy vòng quanh của anh tạo ra một lượng nhiệt trên núm hoa của cô, sau đó nó thắt chặt lại tới mức gần như không thể chịu nổi, và cảm giác nóng ấy chạy từ ngực tới thẳng chỗ thắt lưng, nổ tung ở đó và tạo ra một loại hơi ẩm khác lan khắp cơ thể. Cô rên rỉ, một tiếng rên nho nhỏ vì thích thú.

Anh lặp lại hành động lần này qua lần khác, khoái cảm lớn lên từng giây cho đến tận khi nó chiếm lĩnh toàn cơ thể cô. Giờ đây người cô đỏ bừng lên vì hơi nóng, cả bên trong và bên ngoài. Cô trườn lên trên người anh, lên rồi xuống như một cơn thủy triều vô cảm. Một phần mờ nhạt cần trọng đã bị dòng lũ khoái lạc đơn thuần của thể xác cuốn trôi mất.

Anh luồn tay vào tóc cô, kéo đầu cô lại. miệng anh phủ lên miệng cô, từ từ tăng thêm áp lực cho

đến khi môi cô tách ra. Anh nghiêng đầu sang bên và hôn cô, sâu và mạnh, khám phá cô bằng nhịp điệu đều đều của lưỡi. Sweeny không mở mắt ra, cũng không thể mở nôi, cô chìm đắm trong một môi và khao khát mà cả hai đều đòi hỏi và muốn được khuây khỏa. ngón tay cô bám sâu vào cột sống của anh, trơn trượt vì mồ hôi.

Anh di chuyển một chút, điều chỉnh vị trí để của quý của mình đè lên chỗ gò của cô. Cô cảm nhận được những nếp gấp mềm mại giữa hai chân mình mở ra chỉ một chút anh đã đặt vào giữa chúng. Cô bất ngờ, một mảnh báo động đã xuyên thủng qua được ham muốn và chỉ chuyển động nhỏ đó đã đặt cô bên dưới anh theo cách đem lại khoái cảm gây náo loạn không ngừng dọc theo dây thần kinh phía dưới. Nếu hai lớp đồ lót của họ không chắn giữa thì anh đã vào trong cô rồi, vì cô không thể ngừng lực đẩy làm hông cô co quắp. Anh rên rỉ từ tận sâu trong cổ họng, âm thanh rung lên trong miệng cô.

Cô cảm giác như thể cơ thể cô là một cây cung, dây cảm xúc nóng bỏng kéo cô càng ngày càng chặt, làm cô đau đến trên anh. Cô phát ra một âm thanh nhỏ tuyệt vọng như sắp khóc, tất cả trừ việc bám lấy anh vì trường hợp khẩn cấp, đùi cô mở ra như thể cô cố gắng chạm vào cái đỉnh cương cứng của anh. Cô lại đau đớn, một nỗi đau khác, nóng bỏng và trống rỗng, gần như điên lên vì ham muốn. Richard nắm chặt lấy hông cô và đặt cô lên sát anh, và mọi thứ trong cô cứng lại, kéo cô tới chỗ muốn vỡ vụn ra hoàn toàn, không thể chịu được thêm một giây nào nữa trước khi sự căng thẳng tan biến, và cô vỡ vụn vì những cơn sóng tuyệt vời của khoái cảm. cô nghe thấy tiếng rên của mình, nhanh và hoang dại, bị nụ hôn của anh bóp nghẹt, và sau một lúc cô không còn biết gì nữa. Cảm giác choáng váng của cô dần hồi phục. Cô đang đổ mồ hôi, cô nhận ra rằng điều này chưa từng xảy ra, nhưng việc động chạm của anh rất nhẹ nhàng nên đầu cô lại gối lên tay anh. “Hãy ngủ đi,” anh thì thầm.

Cô không còn lựa chọn nào khác. Cơ bắp cô giống như nước, không thể làm gì nổi. “Em đã lên đỉnh,” cô cũng nói được, rồi tự mình thấy ngạc nhiên.

“Anh biết mà,” anh nói cười nhẹ, niềm vui ấy khả căng thẳng nhưng thật khôn ngoan. Cô nép mình trong anh, thở sâu y như một cô bé và chìm vào giấc ngủ.

Richard đẩy chiếc chăn ngọt ngào xuống một chút. Anh không muốn có thêm những cơn lạnh đáng sợ nữa, nhưng anh cũng không muốn một trong số chúng mang đến hơi nóng. Căn phòng quá nóng tới mức anh thấy khó thở. Anh đổ nhiều mồ hôi, và anh không cải thiện được tình huống vì những gì anh đã làm. Anh chưa từng thích thú cái gì đó, sau đó nó lại khiến anh rất bối rối như vậy; anh nghĩ đến chỉ một cái chạm nhẹ của tay cô cũng khiến anh phát điên.

Anh có thể có được cô. Cô sẽ không chửi rủa anh sau khi anh lợi dụng cô, vì cô cũng mang trong mình sự chân thật sắt đá khiến bản thân phải chịu trách nhiệm về chính những hành động của mình. Nhưng anh sẽ lợi dụng tình thế đó, và anh biết phải làm gì. Cô yếu tới mức đáng báo động và tất cả năng lượng của cô đã bị cơn run không ngừng vỡ vụn ấy lấy đi. Tuyến phòng thủ của cô đã “thất bại”, và anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với cô.

Việc anh mong muốn nhất hóa ra lại là chăm sóc cho cô.

Anh không biết anh đã kiểm chế bản thân tốt tới mức nào. Anh nhắm mắt lại khi nhớ đến cảnh đôi bông đào cao tròn, có những đường gân xanh nhỏ, và đôi nụ hoa mềm mại nhăn lại. những tiếng rên mềm mại đã bị tan vào trong ngực anh, nụ hoa của cô tròn ra nhưng vẫn đủ cứng để anh có thể cảm nhận được cả hai.

Má cô đỏ ửng với màu da ấm áp, làn da mềm mại và mịn màng chứ không còn cứng lại vì lạnh giá. Cái gì đó rất rất mạnh, nhưng anh không thể bắt đầu tưởng tượng ra nó là gì. Anh không biết tới điều kiện y tế nào có thể khiến thân nhiệt của cô không trở nên nghiêm trọng hơn nó đã từng suốt chương còn lại; cô có tất cả triệu chứng của bệnh hạ thân nhiệt bao gồm cả việc tiếng nói nhịu lại. Đó là lý do anh phải cởi quần áo của cả hai ra, anh biết là cô sẽ ấm lên nhanh hơn nếu không có lớp ngăn cách ấy giữa họ. Anh còn biết đến một kết quả khác có khả năng xảy ra và đã đấu tranh để kiểm soát chính mình trong khi anh cố tình đánh thức cô.

Khi cô tỉnh giấc, và mặc đồ, anh định tóm lấy cơ thể nhỏ bé đáng yêu của cô ném vào trong xe và đưa tới chỗ bác sĩ. Anh biết một vài bác sĩ chẩn bệnh rất giỏi, họ sẽ khám cho cô mà không cần hẹn trước vì anh. Dù anh quen cô nhiều năm rồi, anh chỉ mới bắt đầu biết cô, để rơi tõm xuống bờ ngực quý báu trong nhân cách cô, và anh không để bất cứ thứ gì nguy hiểm cho lần khám phá say sưa này.

Cả anh vào cô đều ướt át vì mồ hôi. Sự khủng hoảng dù nó là gì thì bây giờ cũng kết thúc rồi, và anh định thoát ra khỏi nhiệt độ này. Anh lách ra và đứng lên, đắp chăn quanh người cô như một cách bảo vệ, sau đó đi tìm điều khiển của điều hòa nhiệt độ. Khi anh tìm ra nó, anh cau mày và nhanh chóng chỉnh nhiệt độ xuống còn 75 độ F.

Hơi nóng làm anh khát nước. Anh mở cửa tủ để tìm kiếm cốc uống nước, sau đó đứng trước bồn rửa bát và rót đầy hai cốc nước lạnh. Anh muốn tắm nước lạnh, nhưng không muốn để lại cô một mình phòng trường hợp cô chỉ ngủ một lúc thôi. Cô thích được ôm khi thức dậy sau lần khoái cảm đầu tiên.

Anh không biết điều gì làm anh chắc chắn đến mức cho rằng đây là lần đầu tiên của cô. Có lẽ do sự ngỡ ngàng của cô. Anh luôn nghĩ cô hoàn toàn không quan tâm tới đàn ông, quá tập trung vào công việc đến mức không còn chỗ trống cho bất cứ điều gì khác, và giờ anh biết giả thiết ấy chính xác. Kinh nghiệm của cô có lẽ khác ít và một thời gian dài trước đây, rất có khả năng một cậu bé cùng trang lứa nào đó đã tạo ra cảm giác chết tiệt ấy cho cô. Có lẽ cô nghĩ thứ chết tiệt đó là toàn bộ quá trình rồi; cô biết nên làm gì. Anh không hiểu sao cô đột nhiên đáp lại, nhưng anh rất rõ đó là niềm may mắn của mình.

Anh quay lại phòng khách, và nhìn dán mắt vào cô. Mồ hôi đã khô rồi, nhưng anh vẫn không định mặc quần áo vì hơi nóng.

Khi anh ở đây lần trước, anh không chú ý nhiều đến những thứ xung quanh; anh đã hoàn toàn chú ý đến cô. Giờ anh nhìn quanh, cảm thấy yên lòng khi biết rằng mọi thứ không rõ rệt trắng hay đen. Nội thất mang tính truyền thống và tiện dụng. Nghệ thuật của cô được hé lộ ngay cách sử dụng màu sắc, một cái bát màu xanh thẫm được đặt ở nơi có ánh sáng chiếu lên và làm nó sáng lấp lánh, một lọ hoa màu xanh lá có cắm hoa đỏ, một khăn phủ giường màu tím bị ném lên ghế. Anh nhận thấy sự phong phú của thực vật và nghĩ chắc hẳn cô phải có hoa tay vì tất cả chúng đều xanh bóng lá sum suê và nhiều cây đang nở ra nhiều màu sắc, vàng hồng và cả đỏ nữa.

Cô cũng có rất nhiều sách, đa phần nằm ở trên giá nhưng cũng có một vài nằm vất vưởng trên bàn cà phê. Anh cầm một cuốn lên, lông mày anh nhíu lại khi nhận ra tựa đề, Các thám tử ma quái. Anh cầm một cuốn khác, Hiện tượng huyền bí. Hay thật, anh không nghĩ tới cô là loại người tin vào những điều huyền bí này, nhưng anh thích cuốn X-Files của mình và thông thường anh không phải là một phần của truyện khoa học nên anh cũng không động tới những sở thích của cô.

Cuốn sách thứ ba có tên là “Trông Thấy Ma”. Một cuốn khác nữa là Ma ở giữa chúng ta. Rõ ràng cô thích truyện ma quái.

Bản thân anh cũng thích một chút. Khi ông nội mất, Richard đã về nhà tham dự lễ tang và sống với mẹ một tuần trong căn nhà bé nhỏ xập xệ nơi anh đã trưởng thành. Toàn bộ thời gian ở đó, anh vẫn cảm nhận được sự hiện diện của ông nội, tận mắt bắt gặp một chuyển động nhỏ, và sau đó khi anh quay lại thì lại không thấy ai. Anh là người có lý, nhưng có lý không có nghĩa là bác bỏ mọi thứ anh không thể chạm vào, nhìn thấy hay ngửi thấy. anh không thể nhìn thấy điện, nhưng có thể nhận ra những tác động của nó, và có lẽ lúc chết cơ thể để lại một nguồn năng lượng kéo dài. Anh nghĩ ít nhất chuyện đó cũng có thể dù anh thừa nhận nó thật sự có thể xảy ra nhưng bộ não vẫn đang lừa gạt anh, vì anh quá quen với cảm giác ông nội xuất hiện trong căn nhà mà anh lại không nhìn thấy ông.

Richard đặt cuốn sách xuống và quan sát Sweeny. Cô vẫn đang nằm cuộn tròn, một tay bên dưới má, môi cô hồng hào và đầu ngón tay hồng lên.

Toàn cơ thể cô đã lạnh băng lúc anh tới. Anh thở dài. Lúc đầu anh nghĩ chắc là cô bị sốc thôi, nhưng lúc này ấn tượng ấy còn mạnh hơn. Chuyện gì đó đã xảy ra cả hai lần dẫn tới một phản ứng mạnh tới thế đúng không? Hay huyết áp giảm đột ngột bởi điều kiện bên ngoài? Cách này hay cách khác khi cô tỉnh dậy anh cũng sẽ tìm ra nguồn gốc của vấn đề.

Cô ngủ hơn một tiếng. Khi cô bắt đầu ngo ngậy, anh nằm vào chần cùng cô, đặt cô dựa người vào ghế bành. Chân cô mềm mại, ngực cô nhẹ nhàng thư giãn bên dưới anh, làm anh choáng váng. Anh nhẹ nhàng đặt mặt trái một ngón tay dưới nụ hoa của cô, thích thú với cảm giác êm ái. Anh muốn thưởng thức cô, hút lấy cô nhưng độ thất vọng quá cao và anh biết nếu anh làm thế sẽ không gì ngăn cản nổi.

Cô lại ngo ngậy, nhăn mũi và phát ra một âm thanh khó chịu, như thể cô ghét tỉnh dậy. Richard quan sát cô ở cự ly gần, dự đoán giây phút cô mở mắt ra và nhận thức giáng cho cô một đòn. Anh không thể đợi được để nghe những từ ngữ đầu tiên của cô.

Cô duỗi người, cử động này khiến cơ thể cô trải dài bên anh và làm anh nghiêng răng lại. Lông mi nháy nháy và đôi mắt đen buồn ngủ nhìn anh. “Chào,” cô thì thầm, một nụ cười vô cùng ngọt ngào ngái ngủ hiện lên trên môi. Cô nháy mắt tới hai lần, tập trung và anh thấy mắt cô mở to. Cô cứng người lại trong tay anh. “Oh, Chúa ơi,” cô nói.

Anh cười thầm và hôn lên trán cô. “Đừng hốt hoảng.” Anh không nghĩ của quý của anh sống nổi sau cú tấn công của đầu gối cô, thậm chí chỉ một cái vô ý thôi.

Mặt cô đỏ lựng. “Chúng ta- Em,” cô lắp bắp, không thể nhìn anh. Cô đặt tay lên ngực anh rồi, giật mạnh tay lại như thể cảm giác được làn da trần khiến cô sùng sốt.

“Ồn rồi, em yêu. Chưa có gì xảy ra cả.”

“Chết tiệt, không phải vậy.” cô thốt lên, mặt còn đỏ hơn nữa. “Em gọi anh đến.” anh giữ cho giọng bình thản. “Anh cố tình làm vậy để giúp em ấm lên.”

“Em sẽ gọi chuyện đó thế nào.” Cô bực mình.

“Thế thì cứ gọi nó là cuộc vui gỡ gạc đậm đà, thuật ngữ dùng trong trường trung học ấy. Anh chắc sẽ chẳng còn có tên nào khác đâu, và anh sẽ không bối rối như lúc này.” Anh nhẹ nhàng ngẩng lên

trước gương mặt ửng đỏ của cô. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Cô dừng lại, trông khá thô bạo nhưng cuối cùng cũng thở dài. “Được.”

“Hãy để em ngồi dậy và mặc đồ, và bật máy pha cà phê-“

“Anh thích em ngồi nguyên ở đó.” Khi cô tạo khoảng cách giữa họ, cô sẽ lại chống đối, và anh muốn một vài câu trả lời. anh định sẽ giữ cô khóa thân và một nửa ở dưới anh tới khi nào anh có câu trả lời. Động chạm có một sức mạnh lớn, giúp trẻ phát triển mạnh và xoa dịu được những điều khó khăn nhất của phụ nữ. nó cũng có ảnh hưởng lớn đến anh. Anh chậm chậm đưa tay ra sau lưng cô, cảm nhận những đốt sống tinh tế của cô, sự ấm áp mềm mại của làn da cô.

Chắc hẳn cô cũng cảm nhận được quyết tâm của anh, vì cô cứng đờ lại trong vòng tay anh chờ đợi. “Trừ phi em đưa ra lời giải thích xem điều gì khiến em trở nên sốc như thế, không anh sẽ đưa em tới gặp bác sĩ.” Anh nói. “Hôm nay. Thậm chí nếu anh có phải gói em trong chăn và đưa em đi.”

Cô thở mạnh qua mũi thể hiện sự không hài lòng. Cô không nhìn anh nhưng nhìn chăm chăm vào vai anh. Việc lẩn tránh của cô khiến anh nghĩ thật sự có thứ gì đó đang khiến cô có phản ứng dữ dội như vậy. “Richard-“

“Em yêu,” anh phản đối với sự không kiên nhẫn mà cô đang có. Cô phóng tia nhìn nghi ngờ về phía anh, không chắc anh nói gì nữa. Anh cố không cười.

“Được rồi,” cô nói nhanh. “Em thường bị lạnh, nhưng không giống ngày hôm nay.”

“Hay ngày kia?”

Cô đồng ý. “Có lẽ là cả hai lần, em mộng du đêm hôm trước.” cô mím chặt môi, trông có vẻ khó chịu và lo lắng.

Rõ ràng cô nghĩ lời giải thích đó là đủ rồi, nhưng Richard không nghĩ vậy. “Anh chưa từng nghe nói mộng du khiến con người ta sốc đến thế.

Cuộc nổi loạn bắt đầu gây ra lo lắng trước những biểu hiện của cô. “Ồ, đó là chuyện đã xảy ra, tin hay không tùy anh.”

Còn nhiều điều khác nữa nhưng cô quyết tâm không nói rõ. Không nói một lời Richard đứng dậy và kéo chăn vòng quanh cô, quần nó chặt tới nỗi cô không thể cử động tay. Rồi anh nhặt quần lên và mặc vào người.

“Này!” cô bắt đầu ngo ngậy điên cuồng, cố gắng tìm cách thoát ra khỏi chăn.

“Đừng bướng bỉnh.” Anh cài khóa và đeo thắt lưng. “Anh sẽ chỉ quần em lại trước khi đưa em tới gặp bác sĩ, và em biết anh có thể làm được mà. Anh lớn hơn em nhiều, và cũng khỏe hơn em nhiều đó.”

“Chết tiệt!” cô tức giận nhìn anh.

“Yep, nhưng đây là một cách quan tâm.” Anh dựa người và hôn lên trán cô.

Dù có quan tâm hay không hay nụ hôn chỉ là nụ hôn, hay có lẽ cô nhận ra rằng anh có ý như vậy, anh thấy được sự thay đổi trên gương mặt cô. Anh nhìn của cô giống như hoảng sợ. “Không chỉ là

mộng du,” cô nói, giọng nhỏ tới mức anh khó khăn lắm mới nghe nổi. “Cả hai lần em đều vẽ khi đang ngủ.”

Vẽ- mơ? Thật thú vị, anh ngồi xuống mép ghế bành, đặt cô nằm giữa anh và cạnh ghế. “Tại sao chuyện đó lại gây ra cú sốc như vậy với cơ thể em?”

Cô cắn môi. “Có một người bán rong hotdog đã già làm việc ở một góc phố cách phòng tranh ba tòa nhà. Ông có gương mặt đáng yêu nhất mà em từng gặp. Ngày hôm kia, khi em thức dậy em thấy bức tranh mình đang vẽ bị di chuyển và một bức khác được đặt lên chỗ giá vẽ ấy. Bức tranh trên giá vẽ là của người bán hàng rong, máu chảy ra từ mũi và đầu ông thì nằm trong vũng máu. Trong bức tranh ông đã chết. Đó là lần đầu tiên xảy ra chuyện đó.

“Vẽ tranh khi đang ngủ sao, hay em quá lạnh?”

“Cả hai. Chiều hôm đó em phát hiện người đó thật sự đã chết dù chỉ hôm trước thôi em còn trông thấy ông.”

Anh không biết nên nói gì. Trùng hợp ngẫu nhiên sao? Điều đó đã đi quá xa với ranh giới của logic, nhưng trừ khi cô còn có nhiều điều để nói với anh, anh cũng không thể nghĩ ra chuyện gì khác ngoài sự trùng hợp. “Và sáng hôm nay thì sao?”

Cô cười đau khổ. “Sáng nay khi em nhìn thấy bức tranh lại bị dịch chuyển và một bức khác thay vào đó, em chỉ có thể nghĩ tới chuyện có ai đó mà em biết đã chết. Em quá sợ hãi không dám nhìn nó, bởi vì em sợ sợ rằng em vẽ anh.”

Ý nghĩa đằng sau việc thừa nhận ấy xuyên qua anh như một tia sét. Anh nắm chặt tay để giữ mình không ôm lấy cô. Anh không dám chạm vào cô lúc này, nếu không họ sẽ không thể ra khỏi giường cho tới ngày mai. Ánh nhìn của cô đã lột trần những bức tường mà cô cố xây lên tách mình khỏi thế giới.

“Thật thế sao?” anh hỏi, và cố giữ giọng bình tĩnh. Anh có cảm giác cô sẽ thật biết ơn khi anh không chộp lấy lời nói ấy.

Cô lại cười, lần này thì vui vẻ thật. “Không, em vẽ giấy. Có hai đôi. Một đôi của đàn ông, và một của đàn bà.”

Anh bắt lịch sự cười toe toét. “Hả, giấy sao? Đây có thể là bắt đầu một xu hướng mới. Ai đó sẽ có thể đọc được tất cả những suy nghĩ sâu xa từ hai đôi dây đơn độc, không có liên hệ gì.”

Cô phản bác. “Yeah, giống người mua tác phẩm của VanDern và nghĩ họ đã mua một thứ mà một con khỉ không thể nào tạo ra nổi.”

Thái độ khinh thị trong giọng nói của cô khiến anh bật cười. Giờ anh lại thấy có thể chạm vào cô, nên anh nâng một lọn tóc xoắn lên và quần nó quanh ngón tay. Anh xem xét chỗ tóc ấy, dùng ngón tay cái để tách những sợi tóc mềm ra, và cẩn thận nghĩ đến câu hỏi tiếp theo. Có lẽ nó sẽ không giống một câu hỏi. “Giờ hãy nó cho anh biết tại sao anh nghĩ có thể em vẽ anh, và anh sẽ chết.”

Anh nhìn cô đúng lúc thấy được sự hoảng loạn trong mắt cô. “Anh sẽ nghĩ em bị điên đó.” Cô nói.

“Thử xem. Anh sẽ không để em một mình cho tới khi nào biết được chuyện gì đang diễn ra.”

Cô lại ngơ ngác, chán nản nhìn vào chần. “Hãy để em ra khỏi cái này đã. Em cảm thấy như thể mặc

áo cho người điên ấy, và hãy cân nhắc chuyện em vừa nói, nó khiến em cảm thấy rất không thoải mái.”

Anh mỉm cười, dùng sức nói lòng chần ra. Cô bắt đầu đẩy nó qua một bên, sau đó nhớ ra mình quần như khóa thân và lại dùng tay giữ lấy nó. Cô thở dài. “Khoảng một năm trước, có nhiều điều kỳ lạ bắt đầu xảy ra.”

“Kỳ lạ thế nào?”

Cô vẫy tay. “Oh, đèn giao thông luôn chuyển sang màu xanh khi em tới gần, chỗ đỗ xe luôn trống chỉ khi nào em tới đó, chuyện tương tự như thế đó.”

Lông mày anh nhíu lại. “Thật thuận tiện.” Anh nhớ lại chuyến đi từ phòng tranh đến đây nhanh tới mức nào. Chuyện đó thật kỳ lạ, giao thông luôn luôn mở đường cho họ. Chuyện này khiến anh bức mình vì anh mong giành được nhiều thời gian bên cô hơn.

“Yeah, em phần nào thích điều đó. Và em thích chỗ cây xanh ấy. Trước đó chúng gần chết khô, nhưng giờ dù em có làm gì chúng vẫn phát triển và xanh tươi.” Cô chỉ vào cái cây với những bông hoa hồng. “Đó là cây xương rồng giáng sinh. Đây là lần thứ sáu nó nở hoa trong năm nay ấy.”

Anh tỳ tay vào cằm. “Anh khẳng định nó không định làm thế.”

“Ồ, nó chưa từng như vậy trước kia.”

“Còn gì nữa không?” chắc hẳn phải còn điều gì đó. Đèn giao thông và chỗ đậu xe không khiến cô khó chịu tới vậy.

Cô bất ngờ run lên, cảnh báo anh. Nhưng da cô vẫn mềm mại và anh nhận ra chính suy nghĩ của cô mới làm cô run rẩy. Cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt xanh sáng lên ảm đạm. “Em bắt đầu nhìn thấy ma,” cô thì thầm.

Chương X

Sweeny không thể biết liệu anh có tin cô hay không, và trong lúc này điều đó cũng không thành vấn đề. Cảm giác thả lỏng khi nói cho ai biết thật là tuyệt và cho tới bây giờ cô cũng không nhận ra được cô đã phải chịu nhiều áp lực tới mức nào khi một mình đối mặt với vấn đề. Ánh mắt đen của anh không hề rời khỏi gương mặt cô, và đôi tay anh vẫn nhẹ nhàng trong tóc cô.

Sau đó cô nhận ra rằng anh nghĩ gì khá quan trọng. Nó rất quan trọng. Ba ngày trước cô sẽ không tin cô có thể đáp lại bất cứ nào người đàn ông nào giống với việc cô đáp lại anh. Cô không chắc anh sẽ nhanh chóng trở nên quan trọng tới mức nào, nhưng cô không thể không chấp nhận sự thật. và đó là vì anh quan trọng với cô tới mức cô quan tâm tới ý kiến của anh. Sẽ thế nào nếu anh nghĩ cô là một kẻ

điên rồ và quyết định cô còn rắc rối nhiều hơn so với thực tế.

Đột nhiên cô không thể nhìn anh, và cô cảm thấy mặt mình lại nóng lên. Oh, Chúa ơi cảm giác thận trọng của cô đi đâu mất rồi? Làm sao cô có thể để mặc việc dọa dẫm đưa cô tới bệnh viện, và trong số tất cả mọi chuyện đã thuyết phục cô phơi bày ruột gan mình như vậy chứ? Cô đã từng nghĩ đến việc tự mình tới gặp bác sĩ chỉ để xem liệu cảm giác lạnh liên tục đó có nguyên nhân từ một căn bệnh thể chất. Khi nỗi đe dọa tới, thì nó thật sự là một kẻ yếu đuối thật sự.

“Em không biết tại sao em lại nói ra tất cả,” cô thì thầm.

Anh chỉ nhìn cô và tiếp tục đùa nghịch với tóc cô. “Đúng, em đã làm thế,” cuối cùng anh nói giọng nhẹ nhàng. “Làm sao em biết đó là ma?”

“Vì họ đã chết,” cô tức giận nói và cau có nhìn anh. “Khi anh tới một đám ma của ai đó và sau đó nhìn thấy người đó ở bãi đỗ xe của siêu thị, chắc chắn anh hiểu có chuyện gì lạ lùng đang diễn ra.” cô không biết điều gì khiến nó khó hiểu. “Đúng thế,” nên cô lờ nó đi.

“Yeah, anh sẽ nói đó là một khả năng trời cho.” Miệng anh nhếch lên như thể anh đấu tranh để giữ nụ cười, và cô tự hỏi chuyện cô nói anh nghĩ là quá buồn cười sao. Anh thường xuyên nhìn như thể anh đang cố không cười.

“Có điều gì buồn cười sao?”

“Em đó. Em đang quá bận rộn để xây lại những bức tường của mình để bỏ anh bên ngoài mà không nhận ra là anh thật sự đang ở trên bãi cỏ cùng em rồi.”

“Chúng ta đồng ý không liên quan-“

“Đó không phải chính xác là những gì anh gọi lại,” anh nói giọng kéo dài. “Chúng ta đã “liên quan”. Chúng ta đồng ý không quan hệ. Chúng ta đã không làm thế dù anh phải nói với em, em yêu à, đó là sự hấp dẫn quá lớn.”

Anh đang cười cợt với tên cô, cô nghĩ vậy, bỏ âm “n” hay một việc tương tự như thế. Có lẽ đó là do những dấu tích còn sót lại từ giọng Virginia của anh mà trước kia cô chưa từng để ý tới, dù cô không biết làm thế nào cô có thể bỏ qua nó. Và anh thật sự mặc áo vào, thay vì tựa vào cơ thể nửa khỏa thân giống trước đó. Cái gã trong quảng cáo Diet Coke không thể có được một bộ ngực giống Richard. Ngực của anh rộng và chắc chắn và rất nhiều lông, và cô muốn đặt tay lên ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh qua lòng bàn tay, lấy đi phần nào hơi ấm để chống lại hàng giờ rét buốt anh không có ở đây.

“Hãy nói cho anh nghe thêm về những con ma đi...” anh dỗ ngọt cô.

Ồ, cô đã để mặc cho mèo con xổng chuồng rồi, nên có lẽ cô sẽ nói với anh tất cả. Trông anh như thể anh đang phải chịu đựng, quyết tâm không cử động cho đến khi nào nghe được toàn bộ câu chuyện. “Lần đầu tiên là ở Clayton một năm về trước. Một cậu bé tên Sam Beresford chết vì bệnh bạch cầu, và một tháng sau đó em nhìn thấy cậu bé ở khu đỗ xe của siêu thị, cậu đang cố khiến mẹ mình nhìn mình, nói chuyện với mình, cậu làm tất cả.”

“Buồn thật,” anh bình luận và cô gật đầu đồng ý.

“Sau đó em bắt đầu thấy ngày càng nhiều ma, và Clayton là một thị trấn nhỏ tới mức em nhận ra hầu hết bọn họ, thậm chí em không thật sự quen biết họ. Họ vẫy tay, và em thấy mình vẫy tay lại, rồi chào và mọi người bắt đầu nhìn em với ánh mắt lạ lùng, nên em biết mình phải chuyển đi. Ở đây cũng có nhiều ma, nhưng họ đều là người New York, và họ ít nói lắm.”

Anh gằn bật cười, nhưng cũng kịp kiềm chế. “Anh đoán nhìn thấy ma thật sự là một rắc rối ở một thị trấn nhỏ,” anh thì thào.

“Anh không tin em phải không?” Cô thở dài, ánh mắt ảm đạm. “Em cũng sẽ không tin mình nếu như chuyện đó không xảy ra với em.”

“Anh đâu có nói vậy.” Anh dừng việc nghịch tóc cô và ôm lấy má cô. “Anh khá cởi mở với những chuyện ma quỷ. Hãy kể tiếp đi.”

Cô nhún vai. “Trông họ khá mờ và nhỏ đi hai lần. khi họ nói âm thanh rất nhỏ. Và họ luôn biết là em có thể nhìn thấy họ. Em không biết làm thế nào họ biết được, nhưng họ vẫn biết.”

“Em nhìn thấy người bán hàng rong, và em vẽ người đó phải không? Đó là cách em biết ông ấy đã chết đúng không?”

“Ông ấy xuất hiện đằng sau em trên đường phố. Ông ấy nhờ em gửi bức ký họa em vẽ ông cho con trai ông. Nhưng làm thế nào ông ấy biết em đã vẽ một bức ký họa chứ? Em vẽ nó vào cái đêm ông ấy chết. Em chưa từng cho ông ấy xem.”

“Em đã gửi cho họ bức ký họa chứ?” Cô gật đầu. “Em gửi hôm qua rồi.”

“Em vẫn giữ lại bức tranh phải không?” Trông cô khá sững sờ. “Vâng. Sao vậy?”

“Anh muốn xem nó. Chỉ là tò mò một chút thôi.”

Cô bắt đầu ngồi dậy và nhớ đến tình trạng không mảnh vải che thân của mình. Nghĩ đến việc anh đã thấy ngực cô, và chạm chạm vào chúng, và nhớ đến tất cả những việc họ đã cùng nhau làm, nếu cô khôn ngoan, cô sẽ thờ ơ đứng dậy và mặc đồ. “Em đoán đây là bằng chứng rằng em không khôn ngoan,” cô nói, nhìn lên anh với nụ cười nảo nề khi nhận ra anh vẫn nhìn dán mắt vào cô. Tim cô đập mạnh hay có lẽ đó là tâm trạng của cô. Có gì đó đập mạnh. Anh thật sự không nên nhìn cô như vậy, không có lời nào có thể diễn tả được những nguy hiểm anh gây ra cho nội tạng trong người cô.

“Gì thế?”

Cô chỉ tay vào chỗ quần áo của mình. “Anh quay lưng lại đi.”

“Ah.” Anh gật đầu khi hiểu ra nhưng anh không đứng dậy. Ánh nhìn của anh mãnh liệt tới mức cô thấy sợ hãi khi cố đọc xem nó là gì dù cô không biết cô sợ anh ham muốn cô quá nhiều hay quá ít.

Anh đặt ngón tay cái lên môi cô, sau đó nhẹ nhàng lướt qua gò má cô. Cô nhìn nhau trong im lặng một lúc, rồi anh nói. “Anh đang đẩy nhanh vụ ly hôn.”

Nên anh có thể cùng với cô. Cô không thể chơi trò chơi và giả vờ cô không hiểu ý nghĩa sau câu nói ấy là gì. Anh muốn cô, và anh đang chuyển cả đồng giấy tờ pháp lý để có được cô. Điều này mang đến niềm vui cho mục tiêu của quyết tâm này, nhưng nó cũng mang lại cái gì đó sợ hãi dù nhiều hay ít.

Cô thấy thoải mái khi ở một mình, thoải mái với cuộc sống của mình, nhưng trong giây phút đó cô đã chấp nhận rằng mọi chuyện sẽ thay đổi. Anh sẽ thay đổi cuộc sống của cô. Quan trọng hơn thế cô muốn chúng thay đổi. Lần đầu tiên trong đời cô muốn trở thành một phần của một cặp đôi. Cô muốn nhanh tiến đến mối quan hệ này. Cuộc sống sẽ dễ dự đoán hơn khi cô chỉ có một mình, nhưng cô sẽ không phải là một hòn đảo như cô từng nghĩ. Cô sẽ không thể tự mình tự cung tự cấp. Đến lúc này cô cần anh hai lần, và cả hai lần anh đều ở đó giúp cô. Có một người nào khác để cô có thể dựa dẫm vào nghe thật hoang đường, nhưng thật sự rất dễ chịu. cô chưa từng biết tới cảm giác an toàn này trước kia, thậm chí khi cô còn là một cô bé. Đặc biệt khi không phải là một cô bé.

“Hãy mặc đồ đi,” anh nhẹ nhàng nói, đứng lên và xoay lưng đi.

Mặc đồ chỉ là kéo áo len lên và bước vào chiếc quần jean, cô hoàn thành chỉ trong vài giây. Cô vén tóc lên khỏi mặt, thư giãn và vẫn thấy hơi buồn ngủ và ấm áp tuyệt vời. cô không thích hơi lạnh tẹo nào. Cô chỉ cảm thấy được cảm giác hạnh phúc thỏa mãn về thể chất.

“Lối này.” Cô dẫn đường đến xưởng vẽ, dù ở trong căn hộ bốn phòng thế này rất khó có thể tìm ra nó. Thật ra xưởng vẽ nên là phòng ngủ chính mới đúng, nhưng cô chọn phòng nhỏ hơn làm phòng ngủ, nên cô không thấy băn khoăn mình cần ngủ ở đâu và làm việc ở đâu.

Cô đã cất bức tranh vẽ người bán hàng dạo ở trong tủ. Cô không thể tự mình ném nó đi, và cũng không chịu được việc để nó ở ngoài để cô có thể nhìn thấy nó. Cô bước tới tủ, nhưng thay vì theo sau cô, Richard lại đi quanh phòng, dừng lại trước từng bức tranh mà cô đã hoàn thành. Vai cô đột nhiên thấy thất lại vì căng thẳng. Ý kiến của Candra về tác phẩm mới của cô đã rất quan trọng với sự nghiệp của cô, nhưng ý kiến của Richard thì quan trọng với bản thân cô.

“Em đã thay đổi,” anh nói nhanh, dừng lại trước khi một bức tranh sống động cô đặt dựa vào tường. anh cúi xuống để có thể nhìn rõ hơn.

“Em không nghĩ là anh biết gì về tác phẩm của anh,” cô nói, ngạc nhiên và vẫn thấy không thoải mái. Cô nhìn theo đường dài của chiếc lưng rám nắng của anh, cơ bắp rắn chắc để lộ ra cột sống. tại sao anh không mặc áo vào? Anh nên mặc nó vào để cô thấy thoải mái hơn một chút.

“Đương nhiên rồi. Qua Candra anh đã gặp nhiều họa sĩ, nhưng anh chỉ để ý đến người anh thích thôi.

Điều đó có thể hiểu theo hai hướng. “Dưới con mắt của chuyên gia hay là cá nhân?” cô hỏi, giọng ý tứ.

Anh quay vai lại và nhìn cô, một nụ cười hiện hữu trong đôi mắt đen. “Với em thì cả hai.” Anh lại chú ý đến bức tranh phong cảnh, để một đầu ngón tay lướt trên dòng suối phun bọt trắng xóa quay mồm đá. Vẽ cảnh nước chảy rất khó vì ta phải lột tả được cả chuyển động cũng như năng lượng và nắm bắt được tương tác của ánh sáng trên bề mặt. nước không đục thì có được màu sắc ngay từ những vật xung quanh; nó sẽ có màu xanh của bầu trời trong vắt, màu xanh của bóng núi, mang cả vẻ buồn tẻ của một

ngày tàn. Cô luôn mất nhiều năm trời để vẽ được đại lộ Lawrence và chưa từng thấy một màu vì màu nước của nó luôn khác biệt.

“Em vẽ bức này thế nào vậy?” anh thì thầm. “Trông nó như thể tranh ba chiều và màu sắc...” anh im lặng, chuyển sang một bức tranh kế tiếp, cảnh hoàng hôn ở Manhatta cùng với những tòa nhà đen vô danh dưới bầu trời sáng rực. Cô đã vẽ bầu trời màu cam sáng hồng lên, và thứ trông chừng như là những đường nét bình thường hóa ra lại biến thành cái gì đó hoa mỹ. Cô mất hai ngày trời mới có thể có được hình dáng chính xác như vậy.

Anh không nói gì, và cuối cùng cô cũng không thể chịu nổi sự im lặng. “Anh này?” cô hỏi, từ ngữ chua hơn vì thiếu kiên nhẫn.

Anh quay mặt lại nhìn cô, chú ý đến gương mặt căng thẳng của cô “Em luôn luôn giỏi, và em biết điều đó mà. Giờ em còn làm tốt hơn thế nữa.”

Vai cô thả lỏng và cô đưa tay vuốt tóc. “Em không thể vẽ theo cách mà em đã làm,” cô thú nhận. “Giống như mọi thứ khác, phong cách của em cũng thay đổi trong một năm qua. Em nhìn những thứ mình vẽ ra bây giờ và cảm giác như người khác đã vẽ nó.”

“Em đã thay đổi, và điều đó làm thay đổi phong cách của em. Có lẽ tất cả những thứ đó có liên quan tới nhau, có lẽ không, nhưng anh thấy vui lắm khi chuyện đó xảy ra.”

Cô nhìn anh tò mò. “Tại sao vậy?”

“Bởi vì trước kia em chưa từng nhìn thấy anh. Giờ em đã nhìn anh rồi.”

Anh nghiêm túc, ánh nhìn của anh đầy ẩn ý và không hề dao động. Anh có thể thôi miên được một con rắn hổ mang với ánh mắt đó, cô nghĩ thầm. Nó chắc chắn có tác động đến cô vì cô không thể nhìn ra chỗ khác. Cô bắt đầu chống lại điều đó, tất nhiên trước kia cô có nhìn thấy anh, nhưng sau đó cô nhận ra anh ám chỉ điều gì. Cô đã không nhìn anh như một người đàn ông. Trong tâm trí cô đàn ông chỉ biết đến tình dục, bị vô hiệu hóa và không quan trọng gì với cô. Cô đã không muốn đối mặt với những mớ lộn xộn của tình dục và những nhu cầu tình cảm, nên cô đóng cửa mình tránh xa họ. Với tấm gương cha mẹ mình không luôn làm như vậy trước mặt cô, và mong muốn thầm kín của cô là tập trung vào vẽ tranh, cô phải biến cô thành một bà sơ trong tâm tưởng.

Dù những sự thay đổi kỳ lạ đã làm gì đó với nút mắc trong thái độ của cô hay khoảng thời gian đơn giản đã chữa lành những nỗi sợ trong cô, phần cuộc sống ấy cũng đã kết thúc và cô không nghĩ nó sẽ có thể quay lại với cô được nữa. Mắt cô mở to, và cô chưa từng nghi ngờ bản năng tình dục của Richard với người đàn ông đói khát trong đôi mắt anh khi anh nhìn cô.

“Anh đã trông thấy em sao?” cô hỏi. “Trước khi, ý em là chúng ta gặp nhau... gì nhỉ? Ba lần à?”

“Bốn lần. Đúng, anh đã để ý em.” anh mỉm cười. “Anh luôn luôn thấy em là một người phụ nữ.”

Cách anh nhìn cô khiến nụ hoa của cô cứng lại, và cô không biết mình có nhìn xuống không nữa, cô sẽ không thấy gì cả ngoài những chấm nhỏ cứng lên trong làn áo len. Cô không nhìn xuống. Cô không muốn thu hút sự chú ý của anh đề phòng việc anh nhớ đến nó.

“Em có bật lên không, hay em lạnh?” anh nhẹ nhàng hỏi và cô biết anh chẳng nhớ gì cả.

Cô hắng giọng. “Em chắc là em bật lên vì em chắc không lạnh đâu.”

Anh cúi đầu xuống và cười. Cô bắn khoăn không biết nên giả vờ không hiểu hay có lẽ biến nó thành thứ đáng yêu và tán tỉnh anh. Cô đã học được khá nhiều về cái việc đang tiến đến này, nhưng lần đầu tiên cô nhận ra là quá trình có thể khá buồn cười.

Nhưng không phải bây giờ. Chưa tới lúc. Cô lại hắng giọng và quay lại chỗ cái tủ phía sau mình. “Bức tranh ở đây.” Cô phải tự làm cứng người lại để mở cánh cửa, miễn cưỡng đối mặt với những nét vẽ xấu xí. Cô không thể tránh không nhìn nó, vì bức tranh chưa khi được đặt vào tủ nên nó có phần mờ đi. Người họa sĩ trong cô sẽ không để cô làm gì để phá hoại thậm chí cả bức tranh này dù bình thường cô sẽ không bao giờ bỏ tranh vào tủ nếu chúng chưa khô.

Cô nhanh chóng cho tay vào và lấy bức tranh ra, sau đó để nó dựa vào tường cạnh tủ. Richard bước đến và nhìn xuống bức tranh, mặt anh cứng cứng lại và tự chủ. Sweeny bước tới bên cửa sổ và đứng đó nhìn ra ngoài.

“Em đã vẽ nó trước khi em biết ông ấy chết.” Đó là một câu trần thuật không phải một câu hỏi, nhưng trong trường hợp này cô cũng nói. “Em không biết chuyện gì xảy ra với ông ấy phải không?”

“Không, em trông thấy ông ấy khá tốt mà.” Cô cắn môi. “Nhưng tất cả bọn họ đều thế, anh biết không?” tất cả những con ma đều ở tình trạng tốt nhất sau khi chết. Nói chuyện về điều đó thật ngớ ngẩn.

“Tên ông ấy là gì?”

“Stokes. Em không biết tên thật của ông. Nhưng em biết con trai ông là David và Jacob Stokes. Cả hai đều là luật sư.”

“Anh nghĩ là anh sẽ kiểm chứng lại chuyện này nếu em không thấy phiền.”

“Kiểm chứng gì cơ?” Sự tò mò khiến cô quay lại nhìn anh. “Ông ấy chết thế nào.” Anh lấy ngón tay cái để bên dưới cằm. “Có lẽ đó là một vụ tai nạn.”

“Bởi vết máu sao? Em không biết bức tranh này thật tới mức nào; ông ấy có thể bị trượt ngã, hay bị đau tim. Có lẽ có máu ở đó bởi vì... em không biết...em liên hệ chỗ máu đó với cái chết. Hoặc có thể ông ấy vấp ngã vào bậc lên xuống.”

“Anh sẽ làm rõ chuyện này.” Richard nhắc lại. Anh chuyển người đi ra phía cửa. Cô đi theo anh khi anh bước vào phòng khách và nhặt áo khoác lên. Cô nhìn anh mặc nó, cảm giác thấy tia hồi hận khi anh che phủ lồng ngực rộng. Anh không hề lưỡng lự khi cởi khuy quần và sơ vin áo vào. Một làn sóng ấm áp bao phủ cô. Cô thật sự thấy đỏ mặt.

“Anh có cuộc hẹn không thể trì hoãn.” Anh nói khi đang đeo thắt lưng.

“Hãy lấy giấy bút ra và anh sẽ cho em số điện thoại riêng của anh.”

Cô không phải tìm gì cả; cô là một người ngăn nắp, nên cả hai thứ đều ở cạnh điện thoại. “Được rồi, anh đọc đi.”

Anh đọc số. “Đừng đợi đến khi em lạnh đến mức không cử động nữa nhé. Hãy gọi cho anh ngay lập tức. Nếu em đứng về việc xảy ra chỉ là một chương trong việc mộng du, em sẽ nên biết ngay khi em kiểm tra phòng vẽ xem em có cần gọi điện thoại hay không.”

“Không có cách nào để nói xem nó sẽ thường xảy ra thế nào. Anh không thể tính thời gian đến đây bất cứ khi nào em lạnh.”

“Chết tiệt anh không thể. Đó không chỉ là một cơn lạnh, nó còn nghiêm trọng hơn em nghĩ đó. Nhìn này, để anh an tâm thì hãy gọi cho anh vào mỗi sáng khi em ngủ dậy, được chứ?” Anh nâng cằm cô lên và cúi xuống hôn cô. Nụ hôn nhẹ nhàng, môi anh mềm mại và di chuyển chậm chạp trên môi cô. Sweeny vẫn dính chặt lấy anh, nhưng đó là một chiến, mà đàn ông lại là kẻ nghiện. Cô muốn anh nhiều hơn tất cả, muốn tất cả của anh.

Anh dừng lại ở cửa. “Có phải phòng tranh có quyền bán tác phẩm của em đúng không trừ việc thuê vẽ tranh chân dung?”

“Trừ bất cứ tác phẩm yêu cầu trực tiếp ra thì đúng là thế.”

Anh gật đầu. “Anh muốn mọi việc thuận lợi. hãy mang bức tranh này tới phòng tranh để đóng khung lại và anh sẽ sắp xếp vụ mua bán này thông qua một người khác để Candra sẽ không thể bán nó cho ai khác chỉ vì muốn anh không lấy được nó.”

Và vậy nên Candra sẽ không biết có chuyện gì giữa họ, cô nghĩ bụng. cô đã đứng khi miễn cưỡng có quan hệ với anh; dù anh và Candra đã chia tay, tình huống này vẫn rất oái ăm, và kết thúc vụ ly hôn có lẽ sẽ không giúp được nhiều đâu. Trong giây phút đó cô đã quyết định phá vỡ thỏa thuận giữa cô và Candra và bắt đầu tìm kiếm một phòng triển lãm khác để trưng bày tranh cho cô.

“Anh sẽ gọi cho em,” anh nói và lưỡng lự một lúc rồi quay lại nhìn cô. Cô lờ mờ hiểu anh lại muốn hôn cô. Rõ ràng dù anh nghĩ tới chuyện ấy nhưng anh vẫn bước chân ra ngoài sảnh. Có lẽ anh quyết định đúng, cô đâm chiêu nghĩ khi đóng và khóa cửa lại, nhưng quyết định đúng đắn không phải luôn

luôn mang lại niềm vui sướng nhất. Họ đã trở nên thân thiết hơn lẽ thường, nhưng ít ra cô cũng đã tự kiểm chế bản thân không để đi xa hơn. Cho đến khi vụ ly hôn kết thúc cô nghĩ họ sẽ không liều lặp lại tình huống ngày hôm nay bởi vì khao khát là quá lớn khó có thể chống lại mãi.

Richard thở dài khi anh rời khỏi tòa nhà. Edward trông thấy anh bước ra khỏi cửa và chỉ mất vài giây chiếc xe đi đến trước mặt anh.

“Đợi một phút Edward, tôi cần gọi điện thoại.” anh gọi cho người trợ lý và hỏi số điện thoại của luật sư David Stokes, sau đó đề nghị cô nổi máy.

Một giọng đàn ông khá trẻ trả lời điện thoại. “Ông Stokes không có ở đây,” anh chàng trả lời câu hỏi của Richard. “Nhà ông ấy có tang, và ông ấy đã nghỉ làm tới cuối tuần.”

“Bố ông ấy đã mất phải không?” Richard đáp lời, chớp cô hội để biết có phải Sweeny đã đúng khi nói về người bán hàng rong ấy. Câu chuyện của cô khá logic, nhưng anh không có khuynh hướng bỏ qua bất cứ điều gì vô lý. Có chuyện gì đó đang xảy ra, cái gì đó khiến cô kinh sợ hay cái gì đó tương tự như kinh sợ, và mọi điều cô nói có thể được kiểm chứng bằng cuộc điều tra.

“Oh, ông là cảnh sát phải không?”

“Tôi đang điều tra về vụ chết người ấy.” Richard dễ dàng đáp lại. “Mọi người đều bất ngờ vì chuyện này. Ông có điều tra ra điều gì không?”

“Tôi không thể nói gì cả. Hãy cho tôi số điện thoại nhà riêng của ông Stokes.”

Richard ghi lại số điện thoại. Anh biết Edward đang nhìn anh qua tấm gương nhỏ và mắt họ gặp nhau. Edward thông thường là kiểu người không bị động nhất, nhưng trông anh ta khá hứng thú với sự phát triển mới này. Richard quay số điện thoại của David Stokes. Một cậu bé trả lời điện thoại và lúc Richard đề nghị được nói chuyện với Stokes, đứa bé nói, “Chờ một phút,” sau đó hét lên. “Ba ời!”

“Xin chào.”

“Anh Stokes, tên tôi là Richard Worth. Tôi xin lỗi vì làm phiền anh vào lúc này, nhưng nếu anh thấy có thể được, tôi muốn hỏi anh một vài câu hỏi về cái chết của ba anh.”

“Ý ông là kẻ giết ông ấy,” David Stokes nói.

Chương XI

Elijah Stokes đã bị sát hại và là nạn nhân của vụ cướp bạo lực. Ông đã bị tấn công, bị kéo lê giữa hai tòa nhà và bị cắn tới chết. Ông đã chết vì thương tích nghiêm trọng ở đầu do một vật cùn đập vào. Nhân chứng không mờ mà tới cuối đã kể với cảnh sát là cô thấy một người đàn ông trẻ chạy ra khỏi ngõ vào buổi chiều hôm ấy.

Richard suy nghĩ về những chi tiết có được từ người con đang rất đau buồn tên David Stokes. Anh không thích tình tiết nào cả. Nhân viên làm việc cả ngày của anh đã về nhà từ lâu, và anh ở một mình trong căn nhà, nơi đây cũng là khoảng thời gian yêu thích trong ngày của anh. Anh thường làm việc tới tận nửa đêm, và trên thực tế anh cần nghiên cứu một vài bản báo cáo đã đọc vào buổi sáng hôm đó, nhưng anh vẫn không có tâm trạng nào cho những bản lợi nhuận và lựa chọn cổ phiếu.

Anh lấy một chai bia từ tủ lạnh và ngồi xuống trước ti vi. Sở thích với loại bia thường dùng này luôn nhắc Candra nhớ đến xuất thân nông dân của anh. Dù cô hiếm khi nói về chuyện đó, anh vẫn luôn nhận ra thái độ khinh thị và khó chịu xen vào nhau của cô. Khi lần đầu họ kết hôn khi anh để ý đến việc cô nghĩ gì, anh đã buộc phải đưa mình vào danh sách những loại rượu vang, đồ uống pha trộn và rượu whiskey. Tạo ra hình ảnh tốt không quan trọng với anh, sau đó và cả bây giờ nữa, nó chỉ quan trọng với cô thôi. Khi cô bắt đầu dối trá, anh chẳng quan tâm nữa, và từ đó tới giờ tủ lạnh luôn luôn có sẵn bia.

Anh nghi ngờ Sweeny sẽ không biết phân biệt các loại rượu vang, và hơn thế nữa cũng không muốn biết. Đó là thái độ khá mới mẻ.

Anh vươn người tới bàn và chuyển sang kênh tin tức, nhưng anh cũng biết đến chỉ số của Dow Jones, và Standard và chỉ số của Poor. Anh biết giá mới nhất của vàng, anh biết thị trường châu Á đang hoạt động ra sao, thị trường tiền tệ đang làm gì, tương lai Chicago ra sao, và anh cũng không nói mẹ kiếp. Công việc là đợi chờ. Anh có nhiều việc quan trọng hơn cần phải nghĩ.

Việc Sweeny tuyên bố cô nhìn thấy ma và ảnh hưởng điện từ không làm anh phiền lòng. Anh cũng không nhất thiết phải tin điều đó, nhưng nó cũng chẳng làm phiền anh. Cô đã nói rõ rồi, nên tệ nhất thì cô chỉ bị lập dị thôi. Những ảnh hưởng của điện từ cũng dễ dàng giải thích; một vài người có thể không đeo được đồng hồ chạy bằng pin vì năng lượng từ trường của họ làm cho đồng hồ chạy lệch giờ. Nếu cô thật sự tạo ra những ký hiệu gây ảnh hưởng tới giao thông, việc đó cũng tốt với anh mà.

Dù thế cũng có một vài thứ khiến anh phiền lòng. Những cơn lạnh nghiêm trọng ấy của cô dù có gây ra do chấn động hay thứ gì khác thì cũng nghiêm trọng tới mức khiến cô tê liệt. Anh không biết liệu có phải cô ở trong trạng thái nguy hiểm thật sự về thể chất hay không, nhưng đánh giá những chuyện mà anh quan sát sáng hôm đó, anh nghĩ nó còn có nhiều khả năng hơn. Dù đó chỉ là tưởng tượng hay tình trạng thể chất thôi, những việc đó đều là sự thật.

Anh muốn tin rằng nó có một nguyên nhân thể chất ẩn sau đó, cái gì đó có thể dễ dàng bị chi phối bởi liệu pháp y tế. Chuyện đó là đơn giản nhất, nguyên nhân và giải pháp hợp lý nhất.

Không may, bức tranh của Elijah Stokes là có thật. Anh không thể tìm ra lời giải thích hợp lý nào cho sự tồn tại của nó.

Ngay khi anh nhìn thấy bức tranh, anh đã biết nó miêu tả một cái chết bạo lực. Sweeny dường như không nhận ra rằng mình đã vẽ gì, nhưng cô cũng đâu có thấy nhiều cảnh chết chóc và bạo lực. Anh thì biết. Trong quân đội, anh đã được đào tạo để trở nên bạo lực, để thực hiện những sứ mệnh, tránh bị bắt và giết người. Anh rất giỏi việc đó, và không chỉ giỏi trong những bài tập không. Trong các đội biệt động, cũng giống như những nhóm có sức mạnh đặc biệt khác, thường xuyên giao những sứ mệnh bí mật mà không bao giờ xuất hiện trên bản tin. Anh biết cái chết là thế nào, chán thương giết người thế nào, nên anh đã nghĩ là David Stokes sẽ nói cha anh ta chết vì bị sát hại.

Sweeny không sống ở khu của Elijah Stokes; cô không biết tên ông cho đến khi biết được tên con trai ông. Cô cũng không thể biết đến cái chết ấy sau đó và vẽ bức tranh, vì hôm nay bức tranh đã khô rồi. Khi Sweeny quay lưng đi chỗ khác, anh đã chạm vào bức tranh, đặt biệt là vết máu đỏ dày, và nó không dính ướm. Không, cô không biết Elijah Stokes đã bị sát hại, và anh không định nói cho cô biết. Cô đã rất bức mình vì bức tranh rồi, và anh không muốn làm gì có lẽ dẫn tới một đợt rét hay chấn động nữa.

Nếu có ai đó nói với anh tháng trước hoặc tuần trước rằng anh sẽ thấy vui vì khái niệm như hiện tượng ma quái là có thật, anh sẽ cười vào mặt họ; đó chỉ là trò bịp của các tờ báo lá cải thôi. Nhưng đây là Sweeny; cô không phải là người có tài nói dối, không biết lừa dối ai. Quan sát phản ứng của cô trước vợ chồng McMillians đã làm anh muốn cười to, vì sự căm ghét và tuyệt vọng tăng lên đã buộc cô ra khỏi đó và rất dễ hiểu khi nhìn vào gương mặt cô. Khi cô không muốn nói với anh điều gì đó, cô sẽ giả vờ không biết câu trả lời mà anh muốn có, cô chỉ giữ thái độ im lìm buồn bình. Cô không chơi chữ, cũng không biết chơi thế nào.

Sau lần bị Candra lừa dối, sau khi trở thành một thành viên của xã hội trưởng giả từ mười năm trước, anh đã phải chịu đựng phần nào, còn Sweeny thì thuần khiết như nước tinh khiết. Cô thẳng thắn và trung thực, dù cho anh vẫn không tin một vài chuyện mà cô kể, anh vẫn phải tin rằng cô nói thật. Và anh phải tin rằng cô đã vẽ lại cái chết của Elijah Stokes mà không hề chứng kiến, không biết rằng ông lão ấy đã chết.

Vậy nên, với bằng chứng trong tay anh phải bỏ qua logic và có sự tin tưởng. Cô không điên và cô cũng chẳng nói dối. Anh phải tin rằng ít nhất cô cũng có những trải nghiệm về tâm linh. Nếu anh yêu cô, anh phải tin cô.

Điên thật. Anh thấy sốc vì chính suy nghĩ của mình, nên buộc mình phải đứng dậy và bước chân không ngừng về phòng. Muốn có cô là một chuyện, đó cũng là phản ứng tình dục khỏe mạnh với một người đàn bà đầy khao khát thôi. Anh thích cô. Khi anh mời cô đi ăn tối lần đầu tiên, chỉ vài ngày trước thôi, anh đã biết là anh sẽ muốn có một mối quan hệ bền vững duy nhất và đầy màu sắc tình dục với cô. Anh không nghĩ tới tình yêu. Anh mới vừa bước chân ra khỏi một cuộc hôn nhân tồi tệ dù vụ ly hôn chỉ còn là công việc giấy tờ nhưng nó cũng khiến anh mất nhiều thời gian. Yêu Sweeny cũng không phải chuyện dễ dàng. Thời gian là thứ tồi tệ, và anh phân vân liệu cô có thể có một cơn đau thật sự ở bên dưới không. Cô khá khó khăn và gai góc, và có lẽ không thỏa hiệp với thứ chết tiệt ấy.

Nhưng cô rất đáng trân trọng, và sáng nay khi cô thức dậy trong vòng tay anh, cô đã cười với anh, một nụ cười ngọt ngào như nụ cười thiên thần. Trái tim anh khó khăn mới giữ được nhịp. Anh đã biết

rằng anh thật sự gặp rắc rối. Một người đàn ông sẽ làm thật nhiều cho một người đàn bà cười với anh ta như vậy, tất cả nụ cười âm áp và buồn ngủ và hài lòng. Anh sẽ dờn nui chỉ để có thể được làm tình với cô, để nhìn gương mặt cô trong khi anh khám phá cơ thể cô. Có được hương vị tình yêu của Sweeny thì anh biết anh sẽ không thể có được gì nhiều hơn thế nữa. Dù cách này hay cách khác, Candra cũng sẽ phải ký vào đơn, và anh sẽ bỏ ra tất cả để chắc chắn rằng phiên tòa sẽ diễn ra sớm như có thể. Sẽ sớm hơn nữa, trong vòng một tuần thôi. Tiền có thể tạo ra phép màu, và anh có rất nhiều tiền. Anh không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn cho việc sử dụng chúng. Đã đến lúc anh phải làm gì đó để thấy hài lòng với số tiền của mình, và anh không thể nghĩ đến việc nào tốt hơn việc có Sweeny trong tay anh, trên giường của anh, và trong cuộc sống của anh.

Anh sẽ tạo ra một vài sự thay đổi kỳ diệu trong cuộc sống, và anh sẽ nhanh chóng thực hiện chúng. Sweeny sẽ là thay đổi tuyệt vời nhất, nhưng những cái khác cũng không hề nhỏ bé. Anh mệt mỏi với việc chơi đùa với thị trường, mệt mỏi với cuộc sống ở nơi đây. Đó không phải là thứ mà anh muốn có từ sâu thẳm trái tim, chỉ là phương tiện để đưa anh tới đích thôi. Anh không thích những gì mà anh trông thấy trên thị trường, và đã đến lúc bỏ đi rồi. Anh nghĩ anh đã có ít nhất một năm, nhưng sắp xếp lại chỗ tài sản của anh sẽ mất thời gian, mà anh không định đợi cho đến những phút cuối cùng.

Vấn đề vi tính nổ ra vào cuối năm 1999 là một điều tồi tệ. Từ những thông tin đã qua tay anh, anh biết có nhiều công ty sẽ không có những chương trình vi tính cố định vào lúc bấy giờ. Việc sẽ phải làm gì với thị trường chỉ là dự đoán của một ai đó, nhưng nếu nhiều công ty phải đóng cửa, thị trường sẽ sụp đổ. Nếu anh hài lòng với những gì anh đang làm, với cuộc sống ở nơi đây, có lẽ anh đã cố để tiếp tục như vậy. Dù thế, đã đến lúc để rời khỏi rồi.

Anh không muốn thử dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, hay chuyển hướng đầu tư vào những công ty có hệ thống máy vi tính có bảo hành hàng thiên niên kỷ. Anh chưa từng có ý định dùng cả cuộc đời để chơi chứng khoán và tích trữ tài sản. Anh còn có những kế hoạch khác, và giờ đã đến lúc hành động rồi.

Sweeny có những vấn đề phức tạp, và không chỉ thời gian không thuận tiện. Anh không muốn có một sự lãng mạn xa vời. Anh muốn cô ở bên anh, và anh không biết cô sẽ thấy thế nào với việc chuyển đi nơi khác.

Những kế hoạch lớn, anh nghĩ và tự cười mình. Anh nghiêng đầu trở lại và giải quyết nốt chỗ bia còn lại. Anh đang đặt kế hoạch cho tương lai của cô mà không hỏi xem cô có muốn sống với anh hay không. Chết tiệt, tại sao lại không chứ? Cô đã xen vào cuộc sống của anh, vậy nên thay đổi bất ngờ là một cuộc chơi công bằng. Anh nghĩ cơ hội thành công khá lớn, và anh nghĩ đến việc cô tặng anh một câu bình luận sáng hôm đó về việc có gì đó đáng sợ đã xảy ra với anh. Anh cười chính mình. Anh sẽ không lợi dụng cảm giác của cô với anh, chết tiệt anh cần tận dụng mọi lợi thế chứ.

Gần 2 giờ sáng khi Sweeny bắt đầu ngọ ngậy nhẹ khi đang ngủ, một nét cau mày trên trán. Một âm thanh không rõ phát ra từ cổ họng cô, một sự chống đối lặng lẽ từ trong tiềm thức. Một vài giây sau cô trượt ra khỏi giường, cử động quá nhẹ nhàng tới mức tấm chăn phủ dường như không dịch chuyển; một giây trước cô còn nằm trong đó, một giây sau thì không còn ở đó nữa. Cô đứng bên cạnh giường một lúc, đầu cô hơi cử động như thể cô đang lắng nghe điều gì đó. Sau đó cô thở dài và lặng lẽ bước ngang qua căn hộ tối tăm vào phòng vẽ.

Cô đứng trước bức tranh có hai đôi giày, bức tranh dựa vào tường, nó không ở chỗ thường thấy

nhưng cô vẫn tìm thấy nó. Đôi giày làm cô thấy khó hiểu. Tại sao cô lại vẽ giày chứ? Sau lần thả lỏng đầu tiên vì cô biết mình không vẽ một cảnh chết người nữa, cô thấy khó chịu hơn khi ngày hôm qua trôi đi. Đôi giày vẫn chưa vẽ hết; cô cần vẽ thêm vào đó. Lần đầu tiên trong đời cô biết cái đó khiến cô sợ đêm tối.

Giờ cô bước thẳng đến bức tranh có giày ấy, và đặt nó lên giá vẽ. Thái độ của cô khá nhẹ nhàng và trông rộng khi cô chọn màu vẽ và bắt đầu làm việc. Những cái cọ di chuyển nhanh và chính xác, những cái lông nhon lên thêm vào những chi tiết.

Cô không làm việc trong một khoảng thời gian dài hơn một giờ liền. Đột nhiên cô run rẩy, toàn cơ thể rũ xuống như thể bị choáng ngợp vì mệt mỏi. Cô đẩy các ống màu vào và đặt chúng vào lọ nhựa thông, và lặng lẽ quay lại giường.

Cô lại ngủ đến gần 8 giờ, nhưng biết rằng ngay khi cô thức dậy cô lại làm việc ấy. cô thất vọng, hơi ấm từ chiếc chăn điện không truyền đến cơ thể được là bao dù cô biết thực tế nó đã làm được. Khi cô bò khỏi giường vào đêm hôm trước, chiếc giường vẫn rất ấm áp, cô cảm nhận được một cảm giác ngọt ngào khi cô rên rỉ bò vào chăn. Nó vẫn ấm như thế với tất cả mọi người, cô biết điều đó nhưng lại không thể cảm nhận được.

Không phải là con ngốc không thể dối mặt với thực tế, cô nhanh chóng mặc đồ và đi vào phòng khác, nơi cô để số điện thoại của Richard. Khi cô nhắc ống nghe lên và ấn số, cô nhận ra tay mình thật nhợt nhạt trừ những móng tay có màu xanh thú vị.

Richard trả lời điện thoại, và có cái gì đó căng thẳng bên trong cô đã thư giãn một chút trước âm thanh trầm và bình tĩnh ấy. “Sweeny đây,” cô nói, cố để cho giọng mình vui vẻ, nhưng tại thời điểm ấy một cơn run mạnh mẽ vồ lấy cô và giọng cô vỡ vụn. “Nó lại xảy ra.”

“Anh sẽ tới đó ngay.”

Chỉ vậy thôi, cô ngạc nhiên khi anh cúp máy. Không hỏi gì cả, cũng không nói “Giờ anh đang bận lắm, nhưng anh sẽ tới đó ngay khi có thể.” Cô cần anh, và khi anh đang vất bỏ tất cả để tới đây với cô. Cảm giác tuyệt vời khiến ngực cô cứng đờ, như thể cô đang bị cảm lạnh vậy. Nước mắt lóng lánh trong mắt khi cô chớp mắt trở lại, cô quyết tâm không để mình trở thành kẻ yếu đuối một lần nữa.

Cô bước vào nhà bếp. Cà phê đã được pha sẵn và cũng lạnh rồi. Cô rót một cốc cà phê rồi đặt nó vào trong lò vi sóng, kiên nhẫn đợi tiếng bíp. Các cơn ớn lạnh chạy dọc theo cột sống, làm da cô cứng lại. Cô thấy cơ bắp của mình đang căng lên vì một lần run rẩy khác.

Những cuộc tấn công ấy càng ngày càng tệ, cô nhận ra điều đó; cô đang lạnh hơn lạnh nhanh hơn nữa. Có lẽ cô nên chuyển chiếc máy pha cà phê vào trong phòng ngủ, đặt nó ngay trên giường ngủ để cô không cần mất công ra khỏi giường nữa. Không phải cà phê giúp được cô nhiều lắm; chả có thứ gì có thể giúp cô, chỉ có Richard mới giúp cô được.

Chỉ nghĩ đến anh cô cũng cảm thấy một chút ấm áp bên trong. Cô nghĩ đó chính là chiếc vé. Chỉ nghĩ đến Richard. Cô đã không ngừng nghĩ về anh ngày hôm qua, liên tục nhớ lại những giây phút không thể nào quên trong vòng tay anh. Thực tế họ chưa làm tình với nhau là một bằng chứng nữa cho khả năng tự kiểm chế của anh chứ không phải cô, và cô vẫn kinh ngạc với chính mình, kinh ngạc với hơi ấm đã thấm vào cô, một người không biết gì về sinh lý để có thể thành công. Cô chưa từng trải qua

điều tương tự trước kia, và giờ cô đã ném trái rồi, cô không còn chắc chắn về khả năng bản thân có thể giữ mối quan hệ thuần khiết giữa họ.

Cô hít hà cốc cà phê. Cô đang đùa với anh chứ? Họ đã không hoàn thiện mối quan hệ, nhưng nó không thể là một mối quan hệ thuần khiết được nữa rồi. Tất cả những năm qua cô cảm thấy rất tự mãn về khả năng đứng vững với những ham muốn tình dục, nhưng chỉ với một cái nhìn, Richard có thể xuyên qua được những bức tường bảo vệ và khiến trong lòng cô nhảy loạn lên. Cô nghĩ cần phải đổi mặt với nó. Với Richard cô là người dễ bị thuyết phục.

Cô run rẩy khi nhìn đồng hồ. Anh ấy sẽ ở đây trong bao lâu? Anh ấy nên ở đây bất cứ lúc nào.

Vai cô lại cong lại để chống lại cái lạnh, nhưng nhanh chóng đứng thẳng dậy, mắt cô đang mở to. Cô bật dậy từ cái ghế của nhà bếp và chạy vào phòng tắm. Cô vội vàng súc miệng bằng nước súc miệng, sau đó lấy lược và bắt đầu chải mái tóc như tổ quạ của mình. Nỗ lực của cô chỉ làm nó thêm hoang dại hơn. Cô ném cái lược xuống, lấy ít kem dưỡng tóc xoa vào tay và xử lý những chỗ tóc tòi tệ nhất. Trang điểm sao? Cô có nên tô son môi không? Cô nhìn chằm chằm vào mình trong gương, tự hỏi không biết mình có trông đẹp nhất với thời son màu xanh không. Có lẽ, nước hoa cũng được. Chết tiệt, cô không còn nước hoa.

“Oh, mình còn tệ hơn nữa,” cô thì thầm. Cô đứng đây, run lên mạnh đến nỗi bắt đầu thấy đau, lo lắng về việc trang điểm và nước hoa. Trong cơn hoảng loạn, cô nhận ra mình đang run cầm cập.

Chuông cửa kêu. Cô nhanh chóng rửa tay và chạy ra cửa. Răng cô va vào nhau khi cô cố mở nó ra. “Em đang mãi suy nghĩ,” cô dứt khoát nói với anh, chạy vào vòng tay của anh. “Em đang đông cứng tới chết, và lại đang lo lắng về son môi. Sau đó em mở cửa mà không kiểm tra trước. Việc này đều là tại anh.”

“Anh biết,” anh thì thầm, nâng cô lên và bước vào trong. Anh ôm cô thật chặt, giúp cô chống lại những cơn run rẩy đang tàn phá cô. Cô vùi mặt trong cổ anh, tìm kiếm để hít vào hơi ấm của anh, mũi cô lạnh tới mức anh giật mình. Khóe môi anh khẽ cong lên vui vẻ khi anh quay lại và khóa cửa.

“Hôm nay nó không quá tệ. Em g-g-gọi cho anh ngay khi em thức dậy.”

Vì răng cô va lập cập vào nhau trong giữa câu nói, nên chúng tạo ra âm thanh lập cập, không thể nào tin nổi câu nói của cô lại thành như vậy.

“Tốt,” anh bế cô tới ghế bành. “Chấn ở đâu vậy?”

“Ồ trên gh-ghế trong phòng ngủ.” Anh đặt cô xuống. “Anh sẽ đi lấy nó.”

Anh quay lại sau vài giây, hướng dẫn cô nằm xuống ghế và nằm xuống bên cạnh cô, sau đó đuổi người thẳng bao phủ lấy cơ thể cô, rồi lấy chăn che kín cả hai người. Sau đó anh lại ngồi dậy và kéo chiếc áo len kín cổ nhẹ qua đầu, không cẩn thận để nó rơi xuống sàn nhà; sau đó anh nằm xuống bên cạnh cô, đan ngón tay vào tay cô, làm ấm chúng trên cơ thể mình.

Da anh cảm thấy nóng dưới những ngón tay lạnh giá của cô. Anh đặt tay sau lưng cô và ấn chúng lên cột sống cô, và cô rung mình nhẹ nhõm khi hơi ấm đang truyền vào người cô. “Nó đã giảm bớt rồi,” cô nói bên dưới họng anh, cảm giác cơ bắp cứng lại đang chậm chậm thả lỏng khi cảm giác tuyệt vời lan tỏa trên cơ thể. Cô thở chậm, sâu và hít đầy hương vị nam tính của anh vào phổi. Anh có mùi

ấm áp và thơm như xạ hương, nam tính không có gì chối cãi. Cô nghĩ mùi hương đó là đặc trưng của nam giới và mỉm cười với chính mình.

“Tốt hơn rồi chứ?” anh hỏi. Giọng anh trầm, thấp hơn thường lệ. Giọng nam trầm vang lên bên tai cô.

“Mmm. Nó không tệ lắm.”

“Bởi vì em không phải đợi.” Môi anh lướt qua tai cô và chuyển đến bên trán cô. Tay anh chậm chậm vuốt ve lưng cô, đẩy cô gần hơn. Chân họ đan vào nhau, và một cái đùi cơ bắp trượt vào giữa hai chân cô.

Hơi thở của cô bắt lại nhịp ngay khi cô cảm nhận được sự cương cứng của anh. “Em không thể không gọi anh đến sưởi ấm cho em,” cô thì thầm. “Việc này quá hấp dẫn.”

“Em đang nói với anh,” anh buồn bã nói. Cô cảm nhận đôi môi anh hôn lên trán cô khi anh cười, sau đó anh lại hôn một lần nữa. Anh vuốt ve lọn tóc cô, nhẹ nhàng quấn nó quanh ngón tay xung quanh viên tai cô. “Anh không thể làm như hôm qua. Nếu anh phải cởi bỏ quần áo em vào hôm nay, anh sẽ làm tình với em ngay bây giờ.”

Giọng của anh trầm và thân thuộc, dịu dàng đến khó tin. Một lời hứa sinh động minh họa một hình ảnh không thể thờ nổi, làm cho thất lưng cô cứng lại vì một dự đoán không thể chịu đựng được. Cô không thể chống đối, không làm thế khi cô không muốn gì hơn việc anh làm chính xác những gì anh vừa nói. Cô trượt tay quanh cái lưng trần của anh, cảm giác được sức mạnh của những cơ bắp ở đó, và cả cái cách chúng cứng lại dưới cái chạm nhẹ của cô. “Em muốn anh,” cô thì thầm, không thể giả vờ, như thể anh không biết chính xác cô phản ứng lại với mình thế nào. Anh biết chuyện đó ngay lần đầu, trước cả khi bản thân cô sẵn sàng thừa nhận nó.

Toàn thân anh gập lại và thúc giục, áp cô cứng lại trong chiếc ghế dài. Đùi anh dấn vào cao hơn giữa hai chân cô. Tiếng nói run rẩy phát ra. “Anh thấy thích một cô bé trải dài ra trên ghế của phòng khách. Anh quên mất nó thật sự bối rối đến thế nào.”

Sweeny chạm môi vào phía dưới quai hàm của anh. Cô không có kinh nghiệm, nhưng không ngây thơ hay kiêu ngạo. Có nhiều cách họ có thể làm hài lòng nhau, không thật sự phải làm tình, và sự cảm dỗ mạnh mẽ sẽ dẫn đường tới một hay nhiều hơn thế hay tất cả. Cô không chỉ nghi ngờ sức mạnh ý chí của mình có thể chống chọi với kỳ kiểm tra, mà để làm vậy thì sẽ có cái gì giống như gian lận trong một quy trình kỹ thuật, để có thể nói ra. Nó sẽ thật ngọt ngào, và đáp ứng tuyệt vời, nhưng cũng là sai lầm. Có lẽ hầu hết phụ nữ sẽ không cảm thấy vậy, nhưng vì họ chưa trưởng thành với những người cha người mẹ như cô.

Cô không dám hôn anh dù cô khao khát được nếm hương vị của anh. Cô có thể cảm thấy căng thẳng bao phủ xuyên suốt cơ thể to lớn của anh, cảm thấy được cơ thể cô đau đớn đòi đáp ứng. Sẽ mất một chút sức lực để đẩy cả hai ra đến mức cô sợ không dám chủ động.

Nhưng có một niềm vui sướng khi chỉ nằm đó bên cạnh anh, vòng tay anh ôm lấy cô, cảm nhận ngực anh mở rộng với từng hơi thở, nghe nhịp đập của trái tim anh. Đó là cảm giác thoải mái bản năng khi chia sẻ hơi ấm cùng anh. Hơn hết, có một cảm giác thuộc về nhau mà cô chưa từng có trước kia, sự nhận ra đầy bất ngờ rằng cô sẽ không còn đơn độc trên thế giới và cô phần nào đó đã trở thành một

phần của một cặp đôi.

Đó là cảm giác hung dữ để biết rằng anh quan tâm đến cô, rằng với anh cô thật quan trọng. Sweeny không thể nhớ được cảm giác với ai đó mình là người quan trọng hay chưa. Cô không biết cảm giác kết nối này được hình thành nhanh tới mức nào, hay làm thế nào cô có thể nhanh chóng tin tưởng và dựa vào anh, nhưng nó đã ở đó và cô cảm nhận được nó.

“Lần này em vẽ gì thế?” anh hỏi, sau khi 10 phút trôi qua mà cơn lạnh không hề trở lại. Cô cảm thấy ấm áp và buồn ngủ, hầu như chìm trong cơn bàng hoàng.

“Em không biết,” cô nói, ngạc nhiên một chút. “Em còn chưa bước vào phòng vẽ. Em có một cái chặn điện, và khi em thức dậy em thấy lạnh, em chỉ khẳng định mình lại mộng du rồi. Điều gì xảy ra nếu em gọi cho anh mà không có gì xảy ra cả?”

“Anh mong là em gọi anh bất cứ khi nào em có – cơn rét nhỏ nhất chứ không phải để mọi thứ xảy ra tệ như sáng hôm qua. Em lo lắng cái quái quỷ gì chứ.”

“Em lo cái quỷ gì sao,” cô nhăn nhó nói, và lắng nghe nụ cười ùng ục trong ngực anh. Nó thật tuyệt, giọng của anh thật trầm. Những sợi lông trên ngực anh cứng dưới má cô, và nó cũng thật tuyệt. Mọi thứ về anh thật quá nam tính và cô khó có thể kiềm chế mình.

“Em thấy ấm không?”

“Như bị nướng rồi.”

“Vậy chúng ta cần phải dậy thôi.”

“Tại sao? Em cảm thấy rất thoải mái.”

“Bởi vì anh không phải một vị thánh. Đi thôi xem xem em đã vẽ gì nào.”

Cô muốn than vãn rên rỉ vì mất đi hơi ấm từ cơ thể anh, nhưng vì anh nên cô quyết định giữ lịch sự về chuyện này. “Oh, được thôi.”

Anh cầm lấy cái áo len và kéo cô đứng dậy, sau đó hướng về phía phòng tranh. Sweeny đi vòng vào nhà bếp và rót một cốc cà phê khác. Richard từ chối uống cà phê và dựa người vào tủ bếp, mắt cá

chân anh lộ ra khi anh mặc áo len vào. Cô không nghĩ đến việc có một người đàn ông trong nhà bếp này, và cô lén đưa hai tia nhìn ngưỡng mộ về phía anh. Khi anh mặc xong chiếc áo, cô thở dài luyến tiếc. Thật là xấu hổ khi phải che đậy một bộ ngực đẹp như của anh.

“Tiếp tục nào, đừng cố lảng tránh nữa.” Anh nói và tận tới lúc này cô mới nhận ra mình đang làm gì. Ngày hôm qua cô đã vẽ giày, ai mà biết được đêm qua cô đã vẽ gì đó, nếu thật sự cô có làm vậy.

Tay anh thoải mái đặt lên chiếc lưng nhỏ bé của cô, hai người bước vào phòng vẽ. Sweeny nhìn quanh và nhận ra bức tranh có giày ấy không ở chỗ bức tường mà cô đã đặt trước đó. “Như thể em lại vẽ bức tranh có hai đôi giày rồi,” cô nói cảm thấy nhẹ cả người. Cô không thích bị mộng du, và vẽ tranh mà cô không nhớ mình đã vẽ chúng, nhưng cô cũng có thể chọn một vài chủ đề còn đáng bức hơn là những đôi giày.

Một giá vẽ đã bị dịch chuyển, và được đặt vào chỗ cánh cửa sổ ở phía bắc.

Họ cùng nhau bước tới xem xét bức tranh. Sweeny xem xét những chi tiết mà cô đã vẽ suốt đêm qua, cẩn thận xem xét những cái cọ vẽ. Những chi tiết thì tuyệt vời, đường nét mềm mại, bức tranh giống như một góc của một tấm ảnh. Cô đã vẽ một chiếc giày nữa, một chiếc giày cao gót đi đôi với chiếc còn lại. Chiếc giày tối qua vẫn đang được đeo; cô đã hoàn thành bàn chân người phụ nữ kéo dài tới mắt cá. Và cô đã vẽ một bàn chân trần của phụ nữ và một phần cẳng chân, nằm gần với chiếc giày trống rỗng. Tóm lại không có gì khủng khiếp với bức tranh, cô đã không đi quá xa, nhưng cô vẫn thấy dạ dày thắt lại đau đớn muốn chết, và cô run rẩy.

“Tuyệt,” cô thì thầm. “Em đã vẽ thêm một phần cơ thể người.” Mặc dù cô xấu xược, giọng cô vẫn cứng rắn.

Richard cảm thấy cô run lên và ôm cô lại gần, ôm cô thật chặt. Mặt anh dữ tợn khi nhìn vào bức tranh. “Nó cũng sẽ giống với bức tranh người bán dạo phải không? Cô ấy đã chết. Cô ấy ngã xuống, mất đi một chiếc giày. Hay nếu lúc này chưa chết thì cô ấy cũng sẽ chết thôi, và như thể đó là lỗi của em.” Sweeny cố gắng đẩy anh ra, nhưng Richard quay người cô về phía anh và ôm cô chặt hơn, một tay giữ đầu cô và ấn mặt cô tựa vào ngực anh.

“Đây không phải là lỗi của em và em biết điều đó.”

Giọng cô bị nghẹn lại, cô nói. “Theo logic thì em biết nhưng về mặt tình cảm —” cô vẫy một tay.

“Anh biết những cảm xúc ấy thế nào mà.”

“Yeah, chúng thật ngang ngạnh.” Anh hôn lên trên đầu cô. “Em tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu em phá hủy bức tranh.”

“Chẳng có gì cả. Dù em có vẽ cảnh này hay không thì cũng không có ảnh hưởng gì tới người đó. Hãy nhìn thẳng vào vấn đề, Sweentie. Dù chúng là thứ chết tiệt gì thì em đang bắt được chúng, và em là người bị ảnh hưởng, không phải theo cách thông thường.”

“Em ước mình có thể chắc chắn về chuyện đó.”

“Em có thể bởi vì em vẽ Elijah Stokes sau khi ông ấy chết chứ không phải trước đó.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm. “Sao mà anh biết được?”

“Anh đã nói chuyện với con trai của ông ấy, David. Ông Stokes đã chết vào lúc chiều muộn. Mà tận đến đêm em mới vẽ tranh.”

Cô nghiền ngẫm điều đó, cảm thấy nhẹ lòng như thể có một vài câu hỏi cô nên hỏi, nếu chỉ có cô mới có thể nghĩ tới xem chúng là gì. Cô thở dài, trượt tay quanh eo anh và cảm thấy dễ chịu khi cảm nhận được cơ thể anh. Anh quá rắn chắc và mạnh mẽ. Cô đã từng ôm anh chưa? Cô đã chạm vào anh vuốt ve lưng anh, nhưng cô không biết liệu cô đã thật sự vòng tay quanh người anh chưa. Lương tâm của cô bị giày vò. Cô đang tóm lấy và tóm lấy, trong khi anh chỉ dang hiến, nhưng thậm chí những người mạnh mẽ cũng cần được ôm. Cô đã luôn luôn tự cho mình là mạnh mẽ, và giờ thì cô muốn anh thật nhiều.

Anh nghiêng người một chút để nhìn được gương mặt cô. “Em cảm thấy tốt hơn rồi chứ?”

“Em thấy nhẹ người rồi, nhưng vẫn thấy lo lắng.” Cô cố nặn một nụ cười để đẩy những cảm giác khó chịu đi. “Và em đói, anh ăn sáng chưa?”

“Ăn một lúc lâu rồi, nhưng anh vẫn có thể ăn được. Em có muốn ra ngoài ăn sáng không? Đây sẽ là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta.”

“Oh, hẹn hò. Em không biết chúng ta có nên làm thế không.” Cô cười với anh, nghĩ tới tất cả những việc mà họ đã làm cùng nhau và cả những việc vẫn chưa làm.

Nụ cười đáp lại của anh vừa thích thú vừa đau xót. “Ngày của anh cũng tới rồi, Sweetie. Khi anh cuối cùng cũng bắt em nằm xoay lưng lại thì hãy nhớ rằng anh có nhiều điều bức mình đang xây dựng sẽ có thể ngừng hoạt động.”

“Anh nói toàn những điều ngọt ngào,” cô kêu nho nhỏ và cười vì cô chưa từng thực hiện loại trò chơi tình yêu thế này, chưa từng trêu đùa một người đàn ông và cảm nhận được khao khát của anh tới cô giống như một con sóng triều sẽ có thể làm đầu cô vỡ tung. Nó đã xông tới, thú vị và ... và tuyệt vời.

Anh đưa cô ra phía cửa và đẩy nhẹ cô. “Hãy đi giày và mặc áo con vào trong khi em ở đây. Những thứ cộm nhỏ ấy khiến anh phải tự kiềm chế.”

Cô không chỉ đi giày và mặc áo con. Cô thay chiếc áo len màu xám bằng một chiếc áo màu xanh và trang điểm qua một chút với son môi và phấn. Cô thở dài với mái tóc của mình, hất một lọn tóc ra khỏi mắt và quyết định để nguyên hiện trạng. Cô lấy ví bước vào phòng khách khi Richard ngồi đọc một vài cuốn sách về ma.

“Em đã tìm kiếm truyện ma ngay từ khi tất cả những điều này xảy đến,” cô nói. “Em vẫn hi vọng có thể tìm ra một vài lời giải thích cho việc tại sao em nhìn thấy họ, nhưng những cuốn sách chỉ kể về những con ma. Một vài linh hồn rời đi ngay lập tức, một số khác lang thang một thời gian, một số thì chẳng bao giờ bỏ đi.”

“Vậy tại sao có một vài linh hồn quanh quẩn ở đây?” Anh đứng dậy và sánh bước bên cô ra cửa.

“Có rất nhiều giả thuyết. Có lẽ có một vài kết thúc lỏng lẻo, có lẽ họ chỉ bối rối và không hợp tác với những người biết họ? Một cuốn sách nói chỉ những linh hồn không hạnh phúc mới trở thành ma, nên theo lý thuyết những người thật sự sống lâu thì không phải là ma; họ chỉ ở trong quãng thời gian nghỉ ngơi thôi.”

“Đó cũng là một cách nhìn nhận,” anh thì thầm.

Sweeny khóa cửa và họ bước đến cầu thang. Cô để ý thấy Richard nhìn quanh, kiểm tra những chỗ có dấu hiệu hư hại. Tòa nhà không sang trọng, cũng không cao cấp gì, nhưng mọi thứ đều được sửa chữa rất tốt. Nếu thang máy bị hỏng, người thuê không phải đợi hàng tuần mới sửa xong. Đèn điện cũng được thay thế và hệ thống thoát nước được bảo trì. Tòa nhà cũ, nhưng những người thuê bao gồm cả cô nhìn chung thấy bản thân mình thật may mắn.

Họ đứng đợi thang máy, quan sát những con số chỉ cũ kỹ ở đầu kim chính, cái chỉ xem thang máy đang dừng ở đâu. Kim chỉ chạy lên. Richard đặt tay quay eo cô, những ngón tay của anh nhẹ nhàng như thể anh thường thức cảm giác bên cạnh cô. Sweeny nghiêng đầu cười với anh ngay khi thang máy dừng lại và cánh cửa mở ra, và Candra bước ra ngoài.

Cô chết điếng khi nhìn thấy họ, mặt cô không còn giọt máu. Cô nhìn thấy tay Richard bên eo Sweeny, cái cách họ đứng sát nhau, sắc màu tức giận hút hết máu khỏi mặt cô. “Rất vui gặp anh ở đây,” cô nói với Richard, tay cô nắm thật chặt thành nắm đấm tái nhợt.

Thang máy đóng lại. Richard nghiêng người về phía trước lại nhấn nút, và cánh cửa ngoan ngoãn mở ra. “Em muốn đi đâu ăn sáng?” anh ôn tồn hỏi Sweeny, giúp cô lên xe rồi khởi động xe. Sweeny liếc nhìn anh, ngưỡng mộ sự vô tư lự tuyệt vời của anh; cô cảm thấy mình gần như tê liệt vì sự trớ trêu của tình huống ấy.

Candra bực mình bước lại phía thang máy và cánh cửa bắt đầu đóng lại. “Anh không phải cố lờ em đi.”

“Tôi và Sweeny làm gì không liên quan tới cô.” Giọng anh vẫn bình tĩnh, thái độ của anh hoàn toàn thân thiện. Bàn tay anh ôm eo Sweeny mạnh hơn, tuy nhiên đã giữ cô ở bên anh.

Sweeny chú ý ngay tới việc kết hợp tên cô với tên anh, và Candra cũng thế. “Chết tiệt không phải thế.” Cô ta tức giận tới mức giọng nói gần như vỡ vụn. “Anh vẫn là chồng tôi.”

Đứng kề bên anh, Sweeny cảm nhận thấy cơ thể anh đột ngột cứng lại, mắt anh nheo lại nguy hiểm. Lần đầu tiên trước sự xuất hiện của anh cô cảm thấy sợ hãi, và dù cho anh không nhìn thẳng vào cô. “Cô không muốn tôi tới đây sao,” anh nói với Candra, rất nhẹ nhàng.

“Đừng bảo tôi, tôi phải đi đâu hay tôi muốn làm gì.” Candra run rẩy bước tới để tự bình tĩnh lại

khi chiếc xe đi xuống phố. Cái nhìn màu sô cô la chuyển sang Sweeny. “Cô! Tôi đã hỏi cô là giữa cô và Richard có gì không, và cô nói dối tôi, đồ chó má.”

“Đủ rồi đây.” Richard ngắt lời, đặt tay ôm quanh Sweeny và nhẹ nhàng đưa cô ra khỏi tầm nhìn của Candra. Anh di chuyển nên cơ thể anh hoàn toàn dính chặt lấy cô.

“Oh, đừng lo lắng,” Candra nhạo báng. “Tôi quá trưởng thành để có thể ầu ả với một người đàn ông dù đó có lẽ là điều mà anh thường làm trước khi anh gặp tôi. Đó không phải là thứ bia vo gạo, những cô gái miền nam nhỏ bé quê mùa đã làm chứ?”

Sweeny hắng giọng. “Thật ra,” cô nói phía sau lưng Richard, “Tôi sinh ra ở Ý.”

“Ai thèm quan tâm mày sinh ra ở đâu,” Candra hét lên. Sweeny nhìn quanh từ phía sau lưng Richard, và nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi trên má Candra, hủy hoại bộ mặt trang điểm hoàn hảo. “Mày là cọng cỏ đơn giản, nên anh ta mới thấy rất thoải mái với mày. Nhưng tao hứa với mày, tao sẽ không bao giờ bán một tác phẩm nào của mày trong phòng tranh của tao, và sẽ không ai trong thành phố sẽ động đến mày sau khi tao...”

Sweeny cảm nhận được sát khí của Richard. Anh bước một bước tới chỗ Candra khi chiếc thang máy dừng lại và cánh cửa mở ra. Mặt tái nhợt đi, Candra lùi lại.

“Cô thật đúng khi biết tôi cảm thấy dễ chịu với cô ấy,” anh nói giọng trầm tới mức Sweeny hầu như không nghe thấy gì. “Cô không biết tôi thấy tuyệt vời thế nào khi ở cùng với một người đàn bà người sẽ không bò lên giường với bất cứ tên đực nào mà cô ấy gặp giống như cô. Đúng, tôi biết tất cả những gã tình nhân của cô, biết hết chúng, nhưng cô biết gì chứ? Tôi không chửi rửa vì tôi không có câu chửi rửa nào cho cô. Tôi chửi rửa vì cô đã giết chết con tôi. Cô có biết tôi ghét điều đó thế nào không Candra? Điều đó là thứ tôi cảm thấy tốt nhất về cô. Tôi cảnh cáo cô, tôi sẽ không để cô yên nếu cô làm bất cứ điều gì tổn hại tới sự nghiệp của Sweeny, và tôi thật sự có ý đó, nên cô nên suy tính cẩn thận trước từng bước đi.”

Anh kéo Sweeny ra khỏi thang máy, và tay anh lại vòng quanh eo cô. Anh bước hai bước sau đó dừng lại nhìn Candra. “Tiện đây, tôi vừa có thêm một điều kiện mới cho vụ ly hôn. Sweeny không còn liên quan đến bất cứ hợp đồng nào với phòng tranh, không có hình phạt nào cả, có hiệu lực ngay lập tức.”

“Chết tiệt, anh không thể tiếp tục bổ sung thêm điều kiện.”

“Tôi có thể, và tôi làm được. Hi vọng duy nhất của cô là lấy phòng tranh là đáp ứng những điều kiện đó. Nếu không, trong vòng ba ngày cô sẽ không phải lo lắng cho sự nghiệp của Sweeny đâu, vì tôi sẽ đuổi cô khỏi phòng tranh và quán bar cô sở hữu.”

“Tôi sẽ giết anh nếu anh làm thế,” Candra rít lên, thôn thức khóc. Những người còn lại trong hành lang là người quản lý và một gã sống ở tầng hai, nhưng họ đang nhìn chăm chăm và không muốn bỏ lỡ một giây phút thú vị nào. “Phòng tranh là của tôi.”

“Không.” Richard ngắt lời. “Phòng tranh là của tôi. Cho tới khi nào cô ký vào chỗ giấy tờ thì phòng tranh vẫn là của tôi, và nếu cô đợi lâu hơn nữa, nó sẽ luôn luôn là của tôi.”

Chương XII

Richard dẫn Sweeny đi ra vỉa hè, để mặc Candra kêu khóc ở hành lang.

Tự anh lái xe cô biết khi anh đưa cô xuống phố tới nơi anh đậu chiếc xe Mercedes. Khu này không phải là chỗ thích hợp đậu xe, nhưng cũng không phải là nơi mà bạn đậu xe thì trong vòng 10 phút sẽ có vé phạt xuất hiện.

Cả hai đều im lặng khi anh mở khóa xe và mở cửa hành khách cho cô. Cô bước vào trong, cố nghĩ xem mình nên nói gì. Cô chỉ vừa mới biết rõ hơn về Candra và lý do mà họ ly hôn - những chuyện cô không bao giờ muốn biết. Cô run lên một chút nhưng vì Richard chứ không phải vì cô.

Anh lái xe hòa vào dòng xe cộ. “Anh xin lỗi,” anh nói cộc lốc sau một phút im lặng nữa. “Anh biết một trong những lý do em không muốn dính líu tới anh là vì em muốn tránh những cảnh như vừa nãy.”

“Đó không phải là lỗi của anh, mà là của cô ấy.” Đèn giao thông phía trước chuyển qua màu xanh. Cô nhìn xuống tay mình. “Em cũng xin lỗi anh. Về về chuyện phá thai. Em không biết.”

“Cô ta làm thế hai năm trước rồi,” miệng anh hằn lên đường cong chán nản. “Anh không phát hiện ra đến tận lúc em chuyển tới thành phố này. Anh ném cô ta ra khỏi nhà ngay sau đó, và chuyển đơn ly hôn ngay hôm sau.”

“Anh muốn có con à?” cô tự mắng mình ngu ngốc. Tất nhiên là anh muốn có con rồi nếu không thì anh đâu có tức giận như thế khi nghe đến chuyện phá thai.

“Không phải sau đó. Không phải với cô ta. Chuyện cô ta có thai chỉ là một tai nạn. Nhưng vì cô ta đã mang thai – thì chuyện đó khác biệt. Nó đã tồn tại. Nó là con anh.”

Sweeny không thể tưởng tượng được chuyện làm vợ của Richard và phá bỏ đứa con của anh. Cô chưa từng nghĩ đến việc những đứa bé có quan hệ với cô. Đặc biệt cô không thể tưởng tượng việc cha cô sẽ quan tâm tới những đứa con của ông, dù chúng được sinh ra hay không. “Làm sao mà anh biết?”

“Cô ta nói với anh. Bọn anh cãi nhau, cô ta uống say và nói cho anh biết.”

Cái đèn giao thông thứ hai chuyển qua màu xanh khi họ tới gần. Anh liếc nhìn cô. “Anh nghĩ anh muốn có em ngồi trên xe từ giờ trở đi.”

Hiểu rằng anh cần thay đổi chủ đề, cô thư thái ngồi dựa vào ghế. “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Tới một quán ăn nhỏ anh biết, không có gì trang trọng đâu.”

“Tốt. em không thích những nơi trang trọng.”

Quán ăn nhỏ ở phía bên kia sông ở New Jersey. Họ đến đó và đi qua hầm Holland trong khoảng thời gian ngắn kỷ lục, việc này khiến Sweeny thấy tự mãn một chút. Nếu anh nghi ngờ cô khi cô nói về những cái đèn giao thông thì giờ anh không thể nghi ngờ được nữa.

Họ va vào cái lều của quán ăn, vẫn không thay đổi gì nhiều kể từ những năm 50. Cô gọi trứng và cà phê, rồi nói, “Em nghĩ là phòng tranh là của Candra.”

“Cô ta quản lý, còn anh làm chủ.”

“Anh mua một bức tranh của em từ phòng tranh của chính anh sao? Rồi anh trả tiền hoa hồng sao?”

Anh nhún vai. “Nếu Candra không ký vào chỗ giấy tờ đúng hạn và anh vẫn sở hữu phòng tranh, hoa hồng không liên quan đến chuyện này. Dù vậy cô ta sẽ ký. Đó là lựa chọn tốt nhất của cô ta.”

“Sẽ thế nào nếu cô ta không ký? Cô ta quá tức giận khi thấy em ở cùng anh, và có lẽ cô ta sẽ làm khó dễ với chuyện ly hôn.”

“Anh sẽ hủy hoại cô ta,” anh nhẹ nhàng nói. “Cô ta sẽ không có một đồng nào nữa và cô ta biết điều đó.”

Một chuyện gì đó xuất hiện trong đầu cô. “Em phân vân không biết tại sao cô ta lại đến căn hộ của em.”

“Cô ta không ngu đâu, và cô ta hiểu em rất rõ. Cô ta có thể nói anh thích em, ngày hôm đó ở phòng tranh cô ta nhận ra điều đó ngay tức thì. Một vài ngày trước cô ta tới nhà anh và đưa ra đề nghị. Nếu anh tăng tiền lên cho cô ta, cô ta sẽ không ngăn cản việc bán tranh trong tương lai của em. cô ta không thích số tiền anh đưa ra.”

“Em có thể hiểu.” Và cô có thể biết, Richard sẽ là một kẻ thù nguy hiểm. “Nhưng vẫn câu hỏi ấy, tại sao cô ta tới tìm em.”

“Để nhờ em thuyết phục anh tăng khoản tiền bồi thường lên.”

“Vậy sao cô ta lại tỏ ra sốc đến vậy khi nhìn thấy chúng ta ở cạnh nhau, nếu cô ta biết chúng ta trở nên thân thiết?”

“Tận sau này, cô ta chỉ đoán thôi. Và nghĩ đến việc anh thích em không giống với chuyện nhìn thấy chúng ta ở cùng nhau vào lúc sáng sớm vậy tại căn hộ của em.

Không đề cập tới chuyện Candra lập tức nhận ra sự xuất hiện của Richard cản trở kế hoạch đề nghị Sweeny giúp đỡ. Sweeny nói, “Em làm mọi việc của anh rắc rối hơn phải không?”

“Vì sự tồn tại của em sao, đúng thế.” Anh nhìn cô trên bàn. “Em làm anh thức đêm và lo lắng về em, em làm anh phát điên lên được.”

Cô đá chân anh. “Em nói nghiêm túc đấy.”

“Anh cũng thế mà Sweentie.”

Cô cau mày nhìn anh, chuyển chủ đề. “Anh đang nói khiến tên em buồn cười đó. Anh đang làm gì với nó thế?”

“Không có gì,” anh nói, nhưng mỉm cười.

Quyết định sẽ không thể lấy được gì từ anh ngay lúc này, Sweeny nhìn ra cửa sổ của quán ăn, chiều theo sở thích ngắm nghía những gương mặt một lúc. Một người đàn ông già bị gù với chiếc khuyen ở tai và lỗ mũi đi bộ, cầm tay một cậu bé đang liến thoắng, một bé gái mặc áo ba lỗ màu vàng dễ thương và mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa đang vênh lên. Một nụ cười khoan dung xuất hiện trên gương mặt người ông hét lên “ông nội” hay có lẽ “ông nội tuyệt vời”. Tiếp đó là một người phụ nữ cũng đưa con nhỏ tuổi trên lưng. Cô sải bước dài như thể cô có cả một thế giới cần cai trị, nhưng cô đã buộc một quả bóng bay màu đỏ sau lưng để đưa con mũm mĩm của cô có thể tóm lấy cái dây; cậu bé đang nhìn chăm chăm vào quả bóng đang đưa theo tay cậu. Mặt cậu tròn, môi cậu như cây cung hồng đẹp hoàn hảo, và mái tóc ngắn thẳng tắp như những bông bồ công anh. Sweeny quan sát cho tới khi họ đi khuất.

Cô ăn hết chỗ trứng chỉ một lúc, sau đó cười to khi nhớ ra điều gì đó.

“Chuyện gì thế?” Richard hỏi, và cô thấy lạ làm sao họ có thể nói chuyện như những cặp quen nhau lâu lắm rồi.

“Bia nước gạo, những cô gái quê mùa miền nam.” Cô nói và cả hai lại cười.

Candra không thể không khóc, thậm chí dù cô biết chuyện này thật ngu ngốc. Cô bắt tắc xi tới phòng tranh, và khóc suốt. Người lái xe cứ nhìn cô qua cái gương nhỏ, nhưng anh ta không hiểu tiếng

Anh lảm và cô cũng không có ý muốn nói chuyện với anh.

Cô có vấn đề với cái ví của mình, và nó không đủ cho việc sửa chữa cần thiết. Cô mặc nước mắt rơi chứ không lau đi vì không muốn phá hủy nốt gương mặt trang điểm của mình, nhưng nước mắt không ngừng rơi.

Anh ta thật khốn nạn. Sweeny khốn nạn. Cả hai đều khốn nạn vì vì... ở cùng nhau. Cô không thể tin Sweeny giữa bao nhiêu người có thể kín đáo và lén lút, hay có thể nói dối quá giỏi. Khi Candra nhớ lại cuộc điện thoại vào sáng hôm sau khi thất bại với McMillian, cô điên lên vì sung sướng. Richard có lẽ sẽ ở với cô ta; họ có lẽ vừa mới ngủ dậy và sau đó có lẽ sẽ cười vì cuộc điện thoại ấy.

Candra đau đớn theo cách mà cô chưa từng nghĩ cô có thể đau lòng đến thế. Cho đến tận bây giờ, dù cô biết cô đã mất anh, nhưng anh vẫn là của cô vì không ai có thể thay thế được cô. Giờ đây một người mà cô biết cuối cùng không thể loại bỏ cũng đã đâm sâu vào xương tủy cô và Richard đã bỏ cô. Cô đã mất anh, ném anh đi, và cô sẽ không bao giờ yêu ai nhiều như cô yêu anh. Cô vẫn yêu anh dù là bây giờ. Anh là người đàn ông mạnh mẽ nhất mà cô biết và cô không thể không ngưỡng mộ anh thậm chí sức mạnh ấy chống lại cô. Sweeny có thể hiểu không? Hay có thể trân trọng những gì cô ta có? Hay cô ta non nớt tới mức chẳng biết gì cả?

Cảm giác ấy chính là thứ Richard thu hút cô ta, tất nhiên vì ai cũng biết cô ta chẳng có phong cách gì, và những cuộc nói chuyện của cô ta thường rất ngớ ngẩn. Anh thậm chí đã thừa nhận khá nhiều. Candra không thể hiểu đàn ông thấy gì ở cô ta, thậm chí Kai từng nói Sweeny “tuyệt.” Cô ta xinh đẹp, Candra nghĩ ngợi, nếu bạn có thể nhận ra thực tế rằng cô ta thường nhuộm tóc mình và không biết hôm nay là thứ mấy.

Cô không thể tưởng tượng được Richard có thể tìm ra điểm thú vị đó. Anh là người có quy củ, có lý trí và làm việc theo hướng nhất định, cô nên nghĩ Sweeny có thể làm anh phát điên chỉ trong hai ngày.

Móng tay cô cắm sâu vào mu bàn tay. Hôm nay Sweeny đã ... tỏa sáng. Candra nhắm mắt tránh nhớ lại cảm giác hoảng loạn khi bước ra khỏi thang máy và nhìn thấy Richard và Sweeny bên nhau. Sweeny khoác trên mình vẻ đẹp của một người phụ nữ đẹp và thật sự đã được yêu vào đêm qua, và có lẽ sáng nay cũng vậy – và, cô hiểu Richard, làm tình một vài lần suốt cả đêm.

Candra không thể tin là cô lại ngu ngốc tới thế. Trời ơi cô đã la hét, *khóc lóc*, như một mụ đàn bà chanh chua. Tất nhiên Richard biết vì sao cô ở đó. Giờ cô sẽ không có cơ hội nào tiếp cận Sweeny,

không phải vì Sweeny có thể lắng nghe cô nói sau cảnh đó. Cô đã đề tuột cơ hội cuối cùng của mình để thỏa thuận về việc chia tài sản. Giờ hi vọng duy nhất của cô là Cargo, và như thể ông ta cần một cú thúc tay vậy.

Lúc cô vừa tới đó thì Kai đã bước ra mở cửa; không có khách hàng nào ở đây cả, tạ ơn Chúa. Cô trả tiền người tài xế và vội vã bước qua cửa trước khi người khác có thể nhìn thấy cô.

Kai nhìn chăm chăm vào cô, lông mày nhíu lại. “Một buổi sáng tồi tệ sao?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Anh chết đi.” Cô lướt qua trước anh ta bước vào phòng làm việc và bỏ cái túi mỹ phẩm lên bàn, sau đó bước vào phòng tắm. Khi nhìn thấy mình trong gương cô co rúm người lại. Mặt cô lem luốc, mũi thì đỏ lên, và mắt thì trông như mắt gấu trúc vậy. Cô cần tẩy trang tất cả và trang điểm lại, nhưng cô không mang theo kem trang điểm. Cô đã cố gắng hết sức khi dùng chỗ giấy ướt, và hắt nước lạnh vào mắt và má để xóa bỏ những vết sưng phồng và thậm chí cả sắc mặt khó coi khi này.

Kai thờ thẩn bước vào khi cô khôi phục lại diện mạo của mình. “Anh có thấy phiền không?” cô nói nhanh.

Anh lờ đi sự chống đối của cô và ngồi xuống cạnh bàn trang điểm, khoanh tay trước ngực. “Đây, đây. Richard đang làm gì vậy?”

“Cái gì khiến anh nghĩ chuyện này liên quan tới Richard?” cô hếch mũi lên và ném cái khăn vô thùng rác, sau đó sửa lại những vết bẩn.

Anh nhìn cô lấy hộp phấn ra và thoa đều lên mặt. “Vì anh ta sẽ làm cô nhảy theo điệu nhạc của anh ta khoảng một năm trời, và cứ khi nào mọi việc không thuận lợi thì cô lại bực tức như vậy.”

“Tôi không “nhảy theo điệu nhạc của anh ta”. Hay của bất cứ ai khác,” cô tức mình nói.

“Tất nhiên là không phải thế rồi, em yêu.”

“Tôi không phải là em yêu của anh, và quên chuyện đó đi. Anh chỉ là một công việc thường xuyên thôi.”

“Tôi, chúng ta đều đang nóng giận đúng không? Chắc hẳn anh ta đã từ chối điều chỉnh việc bồi thường.”

Cô xoay người về phía anh, miệng cong lên vì tức giận. “Sao anh lại biết việc bồi thường?”

“Có một tin nhắn từ luật sư của cô ở máy trả lời tự động. Cô ta mạnh mẽ khuyên cô nên ký vào chỗ giấy tờ nhanh nhất có thể trước khi cô mất tất cả và không thể trả tiền cho cô ấy. Tất nhiên cô ấy không nói nhiều như thế, nhưng đó là ý của cô ấy”

“Làm sao anh dám nghe trộm tin nhắn của tôi!” Cô nói như mình là quý bà Victoria, cô ghê tởm nghĩ vậy.

“Nó nằm trong số tin nhắn công việc của em đó em yêu, chứ không phải điện thoại cá nhân. Có lẽ em nên hướng dẫn luật sư của mình đừng nhấn những tin nhắn cá nhân lúc làm việc – khẳng định là em sẽ ở đó lâu hơn thế chứ.”

“Nếu tôi làm thế, tôi cá là anh sẽ không như vậy đâu cậu bé đáng yêu à,” cô gầm gừ, rồi ngẩng đầu nhìn ra phía cửa. “Ra ngoài.”

Anh bước đi với cái nhìn hờn dỗi trên gương mặt điển trai. Candra hít một hơi sâu, chống lại mong muốn mãnh liệt được ngồi xuống bên bồn cầu và hét lên. Cô phải tự kiềm chế chính mình. Cô đã hoàn toàn phá hủy mọi thứ vào sáng nay vì xúc động, và giờ cô sẽ phải làm yên lòng Kai. Cô không thích làm tình lúc này, nhưng có lẽ đây là cách giúp cậu ta nguôi giận.

Cô hít một vài hơi nữa, và khi cô cảm thấy ổn định trở lại, cô đã trang điểm xong. Khi cô trang điểm xong, cô cẩn thận xem lại chính mình trong gương và lấy thêm kem để thoa lên vết sưng. Đây rồi. việc trang điểm không hoàn hảo lắm, nhưng cô biết trông mình vẫn xinh đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào sau một ngày tiếp khách.

Cô nhận ra mình phải gọi điện cho Olivia; cô đã thật ngu ngốc khi trì hoãn việc ký vào chỗ giấy tờ vào mấy ngày trước, nghĩ rằng mình có thể thu lại những gì Richard đã lấy đi. Cô không thể làm được.

Giờ cô chấp nhận điều đó. Tất nhiên, Richard biết rằng cô sẽ tức giận và chống đối lại những điều kiện anh đưa ra, nhưng cuối cùng cũng phải chấp nhận chúng; anh không cho cô thêm một cơ hội nào cả. anh không lừa cô và cô biết điều đó. Richard là một trong những người đã nói là làm, đồ con hoang.

Cô gần như lại bắt đầu khóc trở lại, nhưng kịp hít một hơi sâu và kiểm soát được thôi thúc ấy. Cô đi nhanh tới văn phòng, đóng cửa lại và gọi điện cho luật sư.

“Hãy sắp xếp một cuộc hẹn,” cô bình tĩnh nói. “Tôi sẽ ký. Tôi muốn chắc chắn các hành động trừng phạt phải dừng lại ngay sau khi cô gọi điện cho Gavin Welles?”

“Tôi chắc chắn chuyện đó, nếu tôi không thể sắp xếp cuộc hẹn vào hôm nay. Chỗ giấy tờ sẽ được làm lại và sẽ mất một chút thời gian, nên có lẽ phải hoãn tới ngày mai.”

“Ngày mai cũng tốt,” Candra nói. Tất nhiên một thỏa thuận mới sẽ phải được đưa ra, để giải quyết những khoản khấu trừ và số tiền bồi thường. cô tin Richard đã gọi cho luật sư của anh để hướng dẫn anh ta soạn ra chỗ giấy tờ bao gồm thêm cả điều kiện mới của anh về Sweeny. Chuyện đó sẽ không có trong thỏa thuận ly hôn, nhưng một vài loại thỏa thuận hợp pháp sẽ cho phép Sweeny tách ra khỏi phòng tranh.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Olivia, Candra lướt qua bảng danh bạ điện thoại và tìm thấy số của nhà McMillian. Tất nhiên một người phụ nữ trả lời điện thoại.

“Ông nghị sĩ đã trở về từ Washington chưa?”

“Vâng, thưa cô, ông ấy về rồi. Có thể nói cho tôi biết ai đang gọi đến được không?”

“Candra Worth.” Chẳng ích gì khi giấu diếm tên mình, cô nghĩ vậy. Carson có khả năng sẽ nhận cuộc gọi hơn nếu ông ta biết đó là cô; ông ta sẽ không thích, nhưng ông ta vẫn phải nghe.

Cô giữ máy vài phút, đủ lâu để đến mức cô bắt đầu thấy tức giận khi cái giọng trịnh thượng kiêu kiêu cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng hôm nay nó không còn giữ nổi kiêu kiêu nữa. Giọng nói nghe như cứng lại, cô thấy hài lòng. Tốt. Điều đó có nghĩa ông ta đang lo lắng.

“Cô muốn gì?” Ông nói nhanh.

Candra cười vui vẻ. Thật sự, cô thấy vui vì mình đứng trên vị trí kiểm soát cục diện. “Thật ra, Carson, đó là một câu hỏi ngớ ngẩn?”

“Đưa khoản tiền mặt đó không dễ dàng gì.”

“Nó có thể khó tới mức nào? Bán một ít cổ phiếu, tiền mặt có trong một số trái phiếu, và nằm trong một vài tài khoản. Ông không thể trì hoãn với lý do đó. Nếu ông không chuyển tiền đến vào sáng mai, một bức ảnh của ông sẽ xuất hiện tại Thời Báo Washington vào sáng hôm sau. Hãy suy nghĩ xem ông chọn bức ảnh nào? Cái bức ảnh ông đang khịt mũi vào cốc cocacola thì thế nào?”

“Tôi muốn cô biết cuộc nói chuyện này đang bị ghi âm lại đó,” ông ta nói, giọng nói tràn đầy cảm giác thỏa mãn. “Cô giờ đang bị ghi âm khi đang cố tổng tiền tôi. Đó có phải là một tội không nhỉ? Cô biết không, tôi thích nghĩ như vậy đó. Em yêu, tôi tin chúng ta giờ đang cố tóm gáy nhau đó.

“Thật sao?” Candra chắc chắn rằng Carson đã hưởng lợi nhờ việc đối mặt với phong cách đàm phán của Richard. Đưa ra điều kiện quá cao với người khác để tha thứ, và không rút lời lại. Đó là một mẹo cực kỳ hiệu quả. “Ông không hiểu được hoàn cảnh lúc này của tôi đâu. Nếu tôi không có tiền, tôi sẽ mất mọi thứ, nên tôi sẽ không bức mình gì với cái cuộn băng ghi âm hiện giờ của ông đâu. Ông đã nghe đến câu chó cùng dứt đuôi chưa?”

“Đồ chó đẻ”

“Giờ, nào hãy có văn hóa một chút.” Cô chịu đựng cảnh này trong một ngày đã đủ lắm rồi.

“Văn hóa, con điểm của tao.” Ông ta thở nặng nhọc, âm thanh ấy vang lên trong tai cô.

“Hãy đối mặt với nó đi Carson; cách duy nhất ông có thể lợi dụng cuộn băng đó là lúc các bức ảnh đã được phơi bày trước công chúng, lúc đó thì quá muộn rồi. Sự nghiệp của ông sẽ trôi vào trong bồn cầu. Chúng ta đều bị tổn thất, nhưng nếu ông không chuyển tiền, tôi sẽ mất tất cả, nên có lẽ tôi sẽ kéo ông chết cùng với tôi.” Giọng nói của cô khá hay và bình tĩnh. Cô hàm ý hết tất cả những từ đó.

Ông ta cũng biết điều đó. Hơi thở có vẻ nặng nề hơn nữa khi ông chấp nhận một việc không thể tránh khỏi.” Mẹ kiếp, được rồi. Nhưng ngày mai là quá sớm. Tôi cần ít nhất hai ngày để gom được khoản tiền đó.”

“Ngày kia, được nhưng không thể trì hoãn được nữa đâu.”

Ở bàn làm việc, Kai đang mỉm cười và cẩn thận hẹn giờ ngắt kết nối điện thoại trùng với Candra để cô ta sẽ không nhận ra ánh đèn tín hiệu của cuộc điện đàm kéo dài hơn 1 giây. Anh đã có một kỹ thuật nghe trộm hoàn hảo sau nhiều năm làm việc cho cô, chỉ để giữ một bàn tay phía trên. Tất nhiên cô ta nghĩ rằng đã kiểm soát được anh nhưng chỉ vì anh cho phép cô ta nghĩ như vậy.

Vậy con chó cái bé nhỏ đó đang cố tống tiền. Anh không nên cảm thấy ngạc nhiên vì anh biết Richard đã lấy hết tất cả của cô và Candra không phải là người đàn bà có thể làm việc gì đó mà không có tiền.

Khi cô ta ký vào hợp đồng ly hôn, phòng tranh sẽ là của cô ta. Có lẽ cô ta sẽ đuổi việc anh như cô ta đã đe dọa. Mọi thứ sẽ tốt nếu như anh biết im miệng và hoàn thành tốt nhiệm vụ ở trên giường, nhưng anh mệt mỏi khi trở thành tình nhân của cô.

Cô bước ra khỏi văn phòng, giờ đây lại đang mỉm cười. Cô nói “anh yêu”, đi đến bàn làm việc của anh và nhẹ nhàng đặt tay lên cổ anh. “Em rất xin lỗi vì đã cáu bẳn với anh. Anh nói đúng; em cãi nhau với Richard và em trút giận lên anh.”

Giờ cô ta sẽ gợi ý việc quan hệ để an ủi mình đây, anh ghé tỏm nghĩ. Cô nhẹ nhàng vuốt tóc anh. “Em có thể làm gì cho anh không?” giọng cô nhẹ nhàng, trêu đùa và gợi tình.

Anh đứng lên, không cho cô chạm vào mình. “Chuyện đó không cần thiết”, anh nói giọng lịch sự nhất. Anh sẽ chấp nhận lời gợi ý này của cô nếu không có cuộc hẹn ăn trưa và cần phải sẵn sàng cho nó. Anh nghĩ, thật quá tệ rồi. Anh sẽ thích thú với việc thô lỗ với cô ta, thậm chí có lẽ còn thô lỗ hơn so với sở thích của cô ta.

“Đừng cau có thế chứ anh yêu, nó không quyến rũ tẹo nào.”

Anh nhún vai khó chịu. “Tôi không có tâm trạng.”

“Vô lý anh luôn luôn sẵn sàng mà.”

“Có lẽ tôi đang kén cá chọn canh”, anh nói và quan sát ngọn lửa giận của cô bùng lên. Candra không ứng phó tốt với sự từ chối. Cô thật sự là một người đàn bà đẹp, quá đẹp nên cô luôn luôn có thể có được người đàn ông nào mà cô muốn. Việc từ chối của Richard đã làm cô sửng sốt, kéo cô ra khỏi thói tự mãn, và giờ người trợ lý chậm chạp đang từ chối lời mời của cô. Thế giới của cô chắc hẳn đang chao đảo quanh trục của nó.

“Vậy hãy tận hưởng sự hờn dỗi của anh đi,” cô nói, môi mím lại. “À, nhân tiện. Hãy tháo những bức tranh mới của Sweeny ra cho tôi. Chúng ta sẽ không trưng bày những tác phẩm của cô ta nữa.”

“Thật sao.” Anh nhú mày thích thú. “Thật là đáng tiếc vì những tác phẩm của cô ấy còn tốt hơn trước kia nhiều. Có vấn đề gì vậy?”

Những móng tay hoàn hảo của cô nghịch một vết khắc trên bàn. “Chỉ là một vấn đề nhỏ thôi. Sáng nay tôi thấy cô ta và Richard ở bên nhau.”

Ra thế. Kai nghiêng đầu ra sau và cười. Đó không phải là chuyện khôn ngoan nhất, nhưng hình ảnh của nó thật quá đã. “Vậy bộ lông của cô đã xù lên sao! Cô có bắt gặp họ đang làm gì khó chịu không?”

Cô bực mình vì anh ta cười nhạo, vì anh ta có thể nói chuyện. Nếu đôi môi còn mím chặt hơn chút nào nữa, chúng sẽ biến mất. “Tôi bắt gặp anh ta ra khỏi nhà cô ta. Chắc hẳn anh ta đã ở đó cả đêm qua.”

Kai huýt sáo. “Anh ta là một công nhân rất nhanh nhẹn. Tôi sẽ không dễ dàng chạm vào được Sweeny, nên anh ta chắc hẳn phải bỏ ra không ít công sức để có được cô ấy.” Giọng nói của anh còn ẩn chứa sự ngưỡng mộ vì biết rằng Candra sẽ rất tức giận. “Tôi sẽ không phiền nếu tiễn cô ấy một đoạn đâu.”

“Tôi không thấy sự hấp dẫn nào cả.” Những từ ngữ quá cứng nhắc, dường như không phải do cô nói ra.

“Ý của cô là có một đôi mắt màu xanh to và mái tóc đỏ sao?Ồ, những lọn tóc thật đẹp. Chúng

không phải quá lớn, nhưng chúng không giãn ra nhiều, và mông cô ấy cũng thật tuyệt.”

“Tôi không cần một bản tóm tắt đâu,” Candra ngắt lời, quay đầu lại và đi nhanh về phòng làm việc của cô. Kai cười dịu dàng. Anh nhận ra mình đã khiến Candra tức giận rồi. Anh thích chống lại Candra, và quan sát thân hình của Sweeny, tưởng tượng ra việc cô khóa thân thật thú vị.

Anh giữ hơi ấm sung sướng ấy suốt cả buổi sáng, thậm chí trong lúc anh giúp một vài du khách từ Omaba những người muốn có một vài bức “nghệ thuật thật sự” theo như họ nói, và mang đến Nebraska cùng họ. Theo bản năng mà anh biết điều mà họ không thích, anh dẫn họ đi từ trừu tượng tới hiện đại, và tự cười với mình khi anh chỉ cho họ bức tranh mới nhất mà Sweeny mang tới phòng tranh. Candra sẽ tức điên lên mất nếu như họ mua chúng.

Họ đã mua chúng, và anh vui sướng.

Lúc 12h30 anh rời khỏi phòng tranh và đi bộ qua 11 tòa nhà để về nhà mình. Một khách sạn sẽ thật thuận tiện hơn, nhưng người đàn bà mà anh sắp gặp sợ là bà ấy sẽ bị nhận ra ở khách sạn. Anh đã đưa cho bà ấy chìa khóa nhà và biết rằng bà ấy đang đợi anh. Anh nghĩ có lẽ mình sẽ bị muộn việc.

Bà rất cẩn thận và khóa cửa lại. Anh gõ cửa một lần và nhìn qua lỗ nhìn trộm khi bà nhìn vào đó. Bà mở cửa.

“Kai, anh yêu, anh muộn rồi đó.”

Kai mỉm cười. Bà đã cởi hết đồ và đang mặc áo ngủ của anh, cái áo ngủ anh chưa từng mặc nhưng giữ lại vì nghĩ rằng đàn bà sẽ trông quyến rũ hơn nếu mặc nó. Tất nhiên, chiếc đai áo bị nói lỏng, và chiếc áo ngủ mở ra chỉ đủ để lộ cả hai bầu ngực. Bà ta có thân hình tuyệt vời của một người phụ nữ bằng tuổi mẹ anh. Không có lời nào để miêu tả xem bà đã trải qua bao nhiêu cuộc phẫu thuật nâng ngực và phẫu thuật thẩm mỹ.

“Em thật xinh đẹp,” anh nói khi anh ôm lấy bà ta và cởi chiếc áo ngủ ra, đẩy nó qua vai bà. Margo McMillian cong người lên với cơ thể gầy hợp thời trang, cho phép anh chạm vào ngực bà, và Kai làm đúng như mong đợi.

Chương XIII

Bức tranh chết tiệt đó đang gọi cô. Không có gì có thể ngăn chặn nó. “Này Sweeny Sweeny Sweeny,” nhưng dù thế nào cô cũng không thể gạt bỏ được nó.

Cô đã có một buổi chiều tuyệt vời. Ăn sáng với Richard quá thư thái tới mức cô có thể đẩy hình ảnh tồi tệ với Candra ra khỏi đầu. Không phải là tưởng tượng, cô nhận ra Richard chính xác có ý định đó. Chuyện đó gần như kỳ quái, cách anh dường như đọc được mọi tâm trạng của cô và dự đoán chính xác là cô cần gì, nhưng cùng lúc cô không thể không vui mừng trước sự ân cần của anh. Có ai đó chăm sóc cho cô, chuyện đúng như mơ mà cô mong muốn tận hưởng từng giây từng phút.

Sau khi Richard đưa cô về nhà và để cô ở lõi vào tòa nhà, hôn nhanh lên môi cô, rồi hẹn cô đi ăn sáng vào ngày mai, Sweeny đã vui vẻ bước lên nhà. Cái cảnh cùng với Candra dù hơi lạ đời và là một vở kịch khó chịu, lại là một sự giải tỏa khi phá vỡ những ràng buộc với Candra và giờ thì phòng tranh sẽ hoạt động dễ dàng hơn nên cô không thấy hối tiếc gì. Cô đã để lại một tin nhắn khi gọi tới phòng tranh và sắp xếp việc nhận lại những bức tranh cô mới mang tới đó vài phòng trước cũng như tất cả những bức tranh còn lại.

Sau rồi cô bắt đầu vẽ.

Lần đầu tiên trong khoảng thời gian khá dài cô thấy vui vẻ. Cô không còn lo lắng vì màu sắc quá nhiều so với thực tế, cô chỉ đơn giản để bản năng của mình mang mình đi. Sau khi hoàn thành một bản phác thảo nhanh trên vải trắng, chỉ còn là một tấm phác thảo cô chìm vào trong việc sáng tạo ra hình ảnh một cậu bé mũm mĩm với mái tóc bô công anh, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào quả bóng bay màu đỏ. Cô đùa nghịch với kỹ thuật vẽ tranh, hoàn toàn mềm dẻo và uốn éo những màu sắc cô dùng cho đứa bé, làm cho những đường phác họa mềm hơn, để cậu bé có thể trông sống động như một phát súng bắn. Dù vậy mọi thứ quanh cậu bé là một sự bùng nổ về màu sắc và chuyển động, tăng cường và hơi phóng đại, để thế giới quanh cậu bé là một nơi kỳ quái con người muốn khám phá.

Cô dùng kỹ thuật điều luyện của mình giúp đứa bé nhớ lại những đôi giày. Cô đã dùng cùng một kỹ thuật hiện thực hóa vào việc vẽ đôi giày. Sự tập trung của cô bị phá vỡ, cô bước lại và lau tay vào mảnh vải, cau mày khi nhìn sang những bức tranh khác. Cô không muốn nghĩ tới nó, nhưng giờ đây tất cả những suy nghĩ trước kia về nó lại quay lại, giống như nước tìm những khe hở ở đập để thoát ra.

Người phụ nữ với đôi chân và đôi giày ấy đã chết, hoặc sớm hay muộn cũng chết. Sweeny biết rõ điều đó hơn ai hết. Giả thuyết rằng những bức tranh đó được thực hiện chỉ có khi ai đó cô biết đã chết là đã giảm đi một chút rồi, vì cô chỉ có một căn cứ để dựa vào, nhưng theo bản năng cô biết cô đang đi đúng hướng. Cô sẽ biết người đàn bà này. Nhưng có lẽ cô ấy vẫn chưa chết, có lẽ đó là lý do vì sao Sweeny chưa hoàn thành bức tranh, có lẽ cô có thể làm gì đó để ngăn chặn cái chết cho người phụ nữ này. Cảnh báo cô ấy không được sang đường, có lẽ thế. Trong bức tranh không có đủ những chi tiết để đưa ra một manh mối nào về vị trí, thậm chí không biết ở trong nhà hay ngoài trời nữa, nhưng nếu cô có thể hiểu biết lúc hoàn thành bức tranh thay vì đợi đến dịch chuyển cô.

Tránh nhiệm với món quà mới này đánh mạnh cô như một chiếc xe buýt chạy trốn đang trườn qua cô. Đúng, món quà. Không có sự thuận tiện dù nó thuận tiện. Không phải là phiền toái dù nó khiến người ta bức mình. Dù là lý do gì cô đã thay đổi hoặc bị thay đổi và được nhận những món quà. Đèn giao thông, những cái cây xanh tốt, khả năng biết những dòng hội thoại trên những chương trình ti vi trước khi người ta nói ra, thậm chí nhìn thấy ma – tất cả số đó đều là một khúc dạo đầu, một phần của một tòa nhà thôi, tới chuyện này. Như thể cánh cửa mở ra một thế giới khác đã bị mở chậm chạp, có lẽ bởi vì cô sẽ không thể giải quyết mọi việc đến với cô cùng một lúc.

Cánh cửa có lẽ vẫn chưa mở hết. Bức tranh Elijah Stokes đã được thực hiện trước cái chết của ông. Bức tranh mới này cô dám chắc cũng đang đoán trước tương lai. Khi cánh cửa mở rộng hơn, những món quà sẽ hiện ra ra trước tầm mắt của cô để tới một thế giới mới đang mở rộng cửa. Cô sẽ có thể cảnh báo mọi người, ngăn chặn cái chết của họ. Cô không biết giới hạn của nó là gì, vì họ dường như đang mở rộng mọi lúc. Có lẽ món quà này sẽ không bị giới hạn trong số những người mà cô biết, có lẽ còn có những món quà khác để chứng tỏ bản thân họ.

Cô không muốn có điều này. Cô đã hoàn toàn sống trong thế giới của riêng mình, tách mình ra khỏi mọi người và không để cho bất cứ ai có thể chạm vào cô. Cô biết những nhà phân tích sẽ nói rằng khi còn nhỏ cô đã học để bảo vệ bản thân bằng cách tách mình ra khỏi mọi người trong thế giới, và cô biết họ đúng. Nhưng sự thay đổi đã khiến cô phải cởi mở, khiến cô quan sát những người khác, làm cô cảm nhận được, và cô không biết liệu mình có thể quay lại thế giới cũ không thậm chí nếu cô có thể. Giờ đây đã có Richard; cô không biết cô cảm nhận được gì về anh; cô sợ phải đặt một cái tên cho nó, nhưng cô biết cuộc sống của cô sẽ nhàm chán hơn nếu không có anh. Có một tình yêu đang lớn dần trong cô, tình yêu mà anh cần thận nuôi lớn, và giờ đây cô có thể không bao giờ để tâm đến nếu cô không khám phá ra toàn bộ hành trình của nó.

Không có cách nào quay lại nữa. Thay vì chống lại những thay đổi hay cố gắng hết sức để lờ chúng đi, cô sẽ mở lòng để đón đợi trải nghiệm này. Lần đầu tiên trong đời cô nên sống như vậy.

Ngay khi cô yêu thích bức tranh về đứa bé và quả bóng bay, cô không thể tập trung vào nó nữa. Cô có thể nhìn thấy từ một góc của khoe mắt mình những bức tranh khác. Chờ đợi. Đợi đến tối, khi giấc ngủ hạ thấp tất cả những hàng rào tâm lý, hay có lẽ chỉ đợi thôi. Có lẽ cô có thể vẽ nó ngay bây giờ.

Cô bước tới giá vẽ cẩn thận như một con rắn nhỏ, sẵn sàng chạy trốn. Tim cô đập mạnh, và hơi thở nhanh gấp gáp. Có gì đó đang diễn ra trong cô? Cái này chỉ là một bức tranh, thậm chí là một bức tranh kỳ lạ. Được rồi, có lẽ không chỉ là một bức tranh, nhưng nó cũng đâu phải là một con rắn. Cô hiểu thấu nghệ thuật, biết tất cả những kỹ thuật, biết làm thế nào để phân tích và làm tối sẫm và rút ngắn lại, làm thế nào để vận dụng ánh sáng với độ dày của bức tranh, làm thế nào để làm nổi hay làm chìm đi bằng cách lựa chọn màu sắc. Vì nghệ thuật là một phương tiện và món quà đặc biệt này đang phôi bày cô, có lẽ cô có thể quan sát bức tranh một cách nghiêm khắc trên mức độ: đánh giá nó trên mức độ nghệ thuật, và từ đó bước đi.

Đúng. Cô có thể làm thế. Giờ cô đã bình tĩnh lại. Cô hít vài hơi thở sâu, chỉ để đảm bảo và buộc cô nghiên cứu thành phần một cách khách quan.

Thành phần và sự phối màu rất tốt. Vị trí của chân người phụ nữ trông như thể cô ấy bị ngã. Chiếc giày nằm trên một phía khi cô ngã xuống. Chúng là đôi giày cao gót màu đen, cao ba inch, và ánh sáng lấp lánh trên lớp da phong phú của nó. Nhưng chúng không ở đúng chỗ, cô nghĩ ngợi nhịu mảy lại nhìn chúng. Đôi giày không phải một đôi. Có cái gì đó đã biến mất.

Cô không biết cái đó có thể là gì. Tất cả những phần cơ bản của một đôi giày đều ở đó: đế, bệ, và phần trên. Tuy nhiên có những thiết kế và phần trang trí không ngừng người ta có thể thực hiện trên đôi giày. Đây có lẽ là một thứ gì đó cô có thể phải thực hiện trong giấc ngủ khi cô mở ra được những gợi ý.

Đôi giày của người đàn ông ám ảnh cô; không phải vì chỉ có một chiếc ở đó, nhưng vì vị trí của nó. Anh ta sẽ trực tiếp nhìn xuống người phụ nữ. Anh ta ở quá gần. Một người ngoài cuộc không nên ở quá gần như vậy. Bất cứ ai chạy đến để sơ cứu có thể ở ngay cạnh bên cô ấy. Một cảnh sát... cảnh sát ở đâu chứ? Một điều tra viên sẽ cúi xuống, cô nghĩ thầm. Những người cấp cứu có thể cúi xuống. Đôi giày này được đặt theo cách, người đàn ông chỉ... chỉ nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Anh ta đã giết cô ấy.

Suy nghĩ lóe lên và làm cô giật mình vì sự chắc chắn của nó. Cô đang vẽ một cảnh giết người.

Cô nhanh chóng bước đến bên điện thoại, gọi cho Richard. Khi anh trả lời, cô nói không có câu đạo đầu. “Có phải Elijah bị sát hại không?”

Anh do dự. “Sao em lại hỏi thế?”

Sweeny nắm chặt lấy điện thoại hơn. “Vì em nghĩ đôi giày này là phần mở đầu của cảnh giết người. Đừng cố bảo vệ em hay làm em vui vẻ; chỉ cần nói cho em sự thật thôi: ông ấy bị giết phải không? Anh đã nhìn thấy gì đó trong bức tranh em bỏ qua phải không? Đó có phải là nguyên nhân anh gọi điện cho con trai ông ấy không?”

“Đúng,” anh nói. “Nghe này – anh có cuộc hẹn làm ăn vào tối nay, nhưng anh sẽ hủy nó và tới đó ngay.”

“Đừng, đừng làm thế. Em ổn mà, chỉ là em nghĩ nhiều một chút thôi. Với lại, em đang làm việc mà.”

Một giây im lặng, sau đó anh cười nhỏ. “Và đừng làm phiền em, phải không?”

“Đúng,” cô dừng lại, cau mày. Phải cân nhắc tâm trạng của người khác khi cô muốn làm việc là một mối quan tâm mới với cô. “Điều đó có khiến anh tổn thương không?”

“Tất nhiên là không rồi.” có dấu hiệu của sự ngọt ngào ở đó.

“Tốt,” cô hít một hơi sâu. “Điều gì làm anh nghĩ là ông Stokes bị giết hại? Anh đã trông thấy gì?”

“Chấn thương ở đầu. Em không vẽ bất cứ một bậc cầu thang nào và rõ ràng ông ấy đang nằm giữa hai tòa nhà. Với anh nó trông như một chấn thương nhanh mạnh.”

“Chấn thương nhanh mạnh” cô nhắc lại. Đó không phải là một biệt ngữ của giáo dân. Cô có cảm giác phần khích khi khám phá ra một khía cạnh khác của Richard mà cô không nghĩ là nó tồn tại. “Anh được đào tạo về y tế phải không?”

“Chỉ về những công việc sơ cứu mà bọn anh cần. Anh có thể sơ cứu gãy xương cơ bản, xoay các khớp vào vị trí, cầm máu. Những việc tương tự như thế.”

“Nhưng anh biết một chấn thương nhanh mạnh thế nào.”

“Anh đã từng chứng kiến.”

Phần nào đó cô có thể hấp thụ đủ thông tin về quân đội để hiểu một cách chung chung, chỉ những nhân viên y tế mới trải qua khóa đào tạo như vậy. Tất nhiên thông tin của cô là từ sách và phim ảnh, nên ấn tượng của cô có lẽ là sai. Nhưng một nhân viên y tế sẽ có sự đào tạo chuyên sâu hơn so với Richard đã miêu tả. “Anh ở trong bộ phận gì của quân đội?” cô tò mò hỏi.

“Quân đội hợp chủng quốc Hoa Kỳ,” anh nói, lại vui vẻ. Cô có thể tưởng tượng ra đôi môi anh đang cong lại. “Nhưng anh ở trong một đội đặc biệt. Anh là một biệt kích.”

Cô biết về những biệt kích trong rừng sâu. Cô biết tới những biệt kích đơn độc. Nói cách khác, ngân hàng ký ức không tồn tại những thông tin về những người biệt kích. “Những kiến thức về quân đội của em cũng bị hạn chế. Vậy biệt kích thì làm gì?”

“Họ thật sự là những người mang mũ nồi đen quyền rũ.”

“Hơn cả thế nữa.”

“Thứ gì đó cứng rắn. Đó là một tổ chức bộ binh chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp về gì?”

Anh thở dài. “Những cuộc đột kích.”

“Đột kích á.”

“Nghe cứ như một con vẹt ấy.”

“Anh là một đặc công phải không?” Giọng cô vang lên trong nỗi kinh ngạc. Cô không biết gì về anh ngoài những cử chỉ lịch thiệp. Không không phải là sự lịch thiệp. Cô đã dùng sai từ rồi. Dịu dàng thì đúng hơn. Nhưng cũng rất kiên quyết. Và cô đã trông thấy tận mắt anh khiến người khác khiếp sợ chỉ với một cái nhìn, và cũng thấy anh dễ dàng trừng trị nghị sĩ McMillian thế nào.

“Đó là một thuật ngữ thôi mà. Em yêu, giờ anh đã 39 tuổi rồi. Anh đã rời khỏi quân đội 15 năm rồi. Những gì anh làm trong quá khứ không còn quan trọng nữa.”

“Theo một khía cạnh nào đó thì nó vẫn quan trọng. Anh biết rõ một chấn thương mạnh tác động lên đầu trông thế nào, biết đưa ra các câu hỏi. Việc anh biết ông Stokes bị sát hại giúp em có một cách nhìn khác về những gì mà em đang làm lúc này. Em nghĩ tên giết người đang đứng đó và nhìn xuống cô ấy.”

Anh tiếp tục những suy nghĩ của cô bằng một câu trêu đùa. “Vi vị trí chiếc giày của người đàn ông sao?”

“Nếu anh ta ở đó để giúp cô ấy, hay điều tra hiện trường, anh ta sẽ không cúi xuống phải không? Một người ngoài cuộc sẽ không đứng gần như vậy. Em đang cố hoàn thành tiếp bức tranh khi em vẫn còn tỉnh táo, để xem chuyện gì xảy ra tiếp. Em không nghĩ là cô ấy đã chết; em nghĩ em đã nhận được tín hiệu gì đó từ tương lai và đó là lý do tại sao lúc này em mới vẽ được một ít. Nếu em có thể vẽ xong nó, biết được cô ấy là ai, có lẽ em có thể ngăn cản không cho nó xảy ra.”

Anh nói, rất nhẹ nhàng. “Anh không nghĩ em có thể vẽ xong bức tranh tận đến khi quá muộn đâu.”

Sự quan tâm của anh cuộn lại quanh cô giống như đôi tay mềm mại. “Nhưng em phải thử thôi,” cô thì thầm, cổ họng cô hơi nghẹn lại. Cô nuốt nước bọt, cố không khóc trước mặt anh lần nữa. Khi cô khóc, cô muốn khóc vì cái gì đó có thực như bị lạnh chằng hạn. “Anh biết rồi. Em có bút ở đó không?”

Cô cầm lấy cái bút và tập giấy ngay bên cạnh điện thoại. “Em có rồi.”

“Đây là số điện thoại di động của anh.” Anh đọc một mạch. “Anh sẽ gọi cho em tối nay. Hãy gọi ngay cho anh nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra và nếu em lại bị sốc.”

“Anh có bao nhiêu số vậy?” cô thì thầm. “Đây là số thứ ba rồi.”

“Ồ, anh còn có số fax nữa nếu em cần.”

“Em không nghĩ là mình sẽ gửi bản fax nào đó cho anh.”

Anh cười, sau đó nói. “Hãy tự chăm sóc mình nha. mấy ngày trước em đã phải chịu khổ rồi. Đừng để chuyện này xảy ra nữa nha.”

“Em sẽ cẩn thận mà,” cô hứa với anh, và bước vào xưởng vẽ, cảm giác cuộc nói chuyện làm cô ấm lên nhiều, có cảm giác được quan tâm. Giờ đây dù tình huống có tồi tệ đến mức nào, cô cũng không đơn độc.

Cô nhìn chăm chăm vào bức tranh một lúc lâu. Khẳng định là cô đang nhìn một cảnh giết người đã thay đổi quan điểm của cô. Nhặt một cây cọ bằng than lên, cô nhẹ nhàng phác họa vị trí thích hợp của thi thể người phụ nữ, và vị trí của đôi chân cô ấy. Và nếu chân phải người phụ nữ ở vị trí đó, thì chân trái phải ở đây. Không, không đúng. Góc độ quá lệch. Cô ấy cần một góc độ chính xác hơn, không chính xác tuyệt đối nhưng cũng phải tương đối.

Theo bản năng cô biết mình đã đoán đúng. Những ngón tay cô nhanh chóng di chuyển trên bức vẽ, phác thảo những đường đậm nét giữa hai người và những chi tiết xung quanh mà cô đã vẽ xong.

Khi cô vẽ xong, cô lại run rẩy kiệt sức như thể cô đã làm việc nhiều ngày liền chứ không phải vừa làm được một lúc. Nhìn qua cửa sổ, cô biết màn đêm đã buông. Cô không có ý niệm về thời gian, nhưng dạ dày cô kêu lên cảnh báo là bữa tối đã qua lâu rồi. Cô hơi lạnh một chút, nhưng cũng không có gì bất thường cả. Những cố gắng của cô đã kéo theo cái lạnh đáng sợ đến thấu xương, ít nhất cũng không phải ngay tức thì. Cô không biết cô sẽ cảm thấy thế nào trong một vài giờ tới.

Cô dụi mắt, nhớ là tay mình đang cầm một cây cọ bằng than củi. Cô lảo lảo rồi bước vào nhà tắm và soi gương. Các vết đen trên khắp mặt không khiến cô bất ngờ. Cô rửa mặt và tay, sau đó đi vào nhà bếp.

Canh thì luôn tốt. Nấu nhanh, mà còn nóng nữa. Cô mở một hộp súp gà và đun nóng lên. Richard

đã ăn gì trong bữa tối làm ăn này? Cô tự hỏi mình. Hơn thế nữa, anh sẽ muốn cô ăn tối với anh trong những bữa ăn đó chứ? Khía cạnh này không phải là một việc dễ dàng. Cô quyết định mình sẽ làm được. Nếu cần thiết, cô sẽ mua một vài đôi giày cao gót.

Tạ ơn chúa, chuyện này là chuyện nghiêm túc. Cô nên chạy nhanh và xa như có thể. Thay vì ngồi húp những thìa canh gà và mỉm cười nghĩ đến quãng đường mà cô sẵn lòng đi cùng với Richard nếu anh đề nghị cô.

Cô tắm xong rồi đi ngủ, và thức dậy ngay sau khi bình minh xuất hiện, cảm thấy ấm áp và thư thái. Cô gần như thất vọng, nằm trong vòng tay của Richard chính xác không phải là thách thức cắn gò dù cô có lạnh thế nào.

Cô nằm đó một lúc, tận hưởng hơi ấm. Một cái chăn điện từ không tốt bằng Richard, nhưng cô sẽ phải làm cho nó tốt lên. Cô mơ mộng một lúc, mỉm cười trước khi nhận ra ánh mặt trời không có sáng lên chút nào.

Cô ngồi thẳng dậy và nhìn qua cửa sổ, sương mù ép qua các tấm chắn, trắng và sáng lên một chút, như thể nó chỉ đủ mỏng để cho ánh nắng xuyên qua. Ánh sáng phản chiếu một cách lạ lùng, làm tắt cả những bóng tối trong căn phòng tràn đầy ánh sáng như màu tuyết.

Sau đó, cô không nhớ là phải ra khỏi giường. Cô mặc đồ, vẫn là bộ đồ dày như thường lệ, áo dài tay và quần jean. Cà phê chưa bắt đầu được pha vì cô đã dậy quá sớm nên cô tắt hẹn giờ đi và tự mình bật phần máy pha. Sau đó cô bước vào xưởng vẽ, vì ánh sáng trắng này khá bất thường nên cô không thể quên.

Cô biết chiếc xác cô nhớ đến cái gì từ đôi giày cao gót đó.

Hai mươi phút sau, cô quay trở lại, mắt nhấp nháy. Đôi gót đó không vững. Một hòn bi nhỏ màu vàng ở giữa mỗi đế. Đôi giày rất rất khác biệt, không thể là phong cách. Nếu cô đã từng nhìn thấy đôi giày giống thế này, chắc chắn cô phải nhớ.

Và cái váy... cái váy dài hơn so với bức tranh cô vẽ tối qua. Màu đen tán tỉnh. Người phụ nữ đang mặc một chiếc váy màu đen. Theo như trí nhớ của cô, cô cười. Đây là thành phố New York; người phụ nữ có thể mặc màu gì khác ngoài màu đen chứ? Nhiều giờ sau, khi chuông điện thoại đánh thức cô ở lỗi ra. Cô rùng mình và bước lại, một lúc lâu cô không chắc mình ở đâu hay âm thanh đó có ý nghĩa gì.

Sau đó cô nhận ra đó là chuông điện thoại và chạy đến trả lời.

“Em ồ²n chứ?” Richard hỏi, và cô nhận ra là mình nên gọi điện thoại cho anh mới đúng.

“Em ồ²n ạ,” cô nói, vẫn thể hiện sự ngạc nhiên. “Không có chuyện gì xảy ra vào đêm qua, nhưng sáng nay- em đang vẽ. Em chỉ biết nó trông thế nào thôi. Giờ là mấy giờ rồi ạ?”

“9: 30” Cô đã làm việc suốt 4 giờ liền. Vậy mà cô chả nhớ gì cả.

Chương XIV

Cô cuộn mình trong chăn, một cốc cà phê nóng hồi trong tay khi Richard đến. Cô lạnh, nhưng hơi lạnh ấy không phải không chịu nổi, ít nhất cũng chưa tới mức đó. Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn nhanh lên môi cô, sau đó bắt đầu ôm cô giúp cô chiến đấu với hơi lạnh.

“Đợi đã,” cô nói. “Em muốn anh nhìn thấy bức tranh trước tiên.”

Anh đi cùng cô vào xưởng vẽ và quan sát bức tranh trong im lặng. Khung cảnh là một cảnh bạo lực. Thi thể người phụ nữ nằm trong vũng máu, đã chuyển sang màu xanh xám. Chiếc váy đen sang trọng bị mất một mảnh, và một cánh tay, Sweeny mới vẽ xong một cánh tay thôi, cánh tay ấy bị thương nặng.

Người đàn ông đứng phía trên trông khá thoải mái, hắn ta dùng tay phải cầm dao, và vẫn đang để lưng lẳng ở một bên. Từ chỗ đôi giày của hắn ta, cô đã hoàn thành hình ảnh chỉ đến trên eo một chút. Hắn ta mặc quần đen, có lẽ là quần jean, dù quần jean không hợp với những vết tích trên cánh tay lăm. cô còn vẽ những chi tiết đầu của chiếc áo màu đen.

“Có lẽ là một tên cướp,” Richard nói, giọng nói xa với như thể nói lên rằng anh đã có những mẫu phân tích rồi. “Cả hai đều mặc đồ đen, nhưng cô ấy trông như thể sắp đi dự tiệc. dù đôi giày không ở đúng vị trí, tên cướp cũng đi giày để lại dấu vết, hay có gì đó với cái đế mềm mại.”

“Em nghĩ là cũng có gì khác lạ về đôi giày. Trông chúng rất lạ”. Cô không thích cách cô vẽ đôi chân, trông chúng không hợp gì cả. nhưng khi cô bắt đầu xem xét làm thế nào để chỉnh lại, những hình ảnh tâm lý từ chối xuất hiện. Có lẽ cô chỉ kiệt sức và cô có thể nghĩ tốt hơn sau khi cô nghỉ ngơi.

“Em cần phải hoàn thành bức tranh này,” cô nói và thậm chí cô nghe rõ giọng nói cáu kỉnh của mình, cô cũng không thể làm gì khác. Cô gần như là rên rỉ. “Em phải biết cô ấy là ai.”

“Em yêu,” -anh siết chặt vai cô và xoay cô về phía mình. “em phải khẳng định với bản thân là em sẽ không biết được điều đó cho đến khi nó thành hiện thực. Đó là việc đã xảy ra với Elijah Stokes”.

“Nhưng điều này, dù nó là gì thì nó cũng lớn dần lên cùng thời gian. Hay có lẽ em chỉ đang làm tốt hơn. Cái mà em đang vẽ sẽ xảy ra trong tương lai, vậy tại sao không làm cho cơ hội này lớn hơn và để em có thể nhận ra cô ấy trước khi quá muộn?”

“Đây có lẽ là một vụ cướp đang được dàn dựng. Đây có lẽ là một vụ giết người sắp đặt từ trước”.

Cô không nghe theo anh. “Có gì khác biệt chứ?”

“Kế hoạch có thể đã được hoàn thiện. Nếu anh sắp đi giết người, anh sẽ phải thực thi nó. Vậy thứ mà em đang vẽ có thể là một bản kế hoạch đã tồn tại lúc này, hoặc không tồn tại trong tương lai.”

Cô nhìn anh kinh ngạc, không chỉ ít cũng kinh ngạc như có thể khi cô run lên như một chiếc lá nhỏ. “Đừng quá có lý vậy chứ,” -cô nói dù biết chắc là anh đúng.

“Hợp lý mọi chuyện là cách anh làm giàu. Tiếp tục nào, giờ em cũng không thể làm gì được. Ít nhất khi bức tranh hoàn thành, em sẽ có thể nhìn thấy gương mặt của tên sát nhân. Có lẽ em không thể

cứu cô ấy nhưng em cũng có thể giúp bằng nhiều cách khác.” Cô dựa sát vào anh, anh bắt đầu dẫn cô tới bên cửa.

“Anh đang điều khiển em à? Em ghét bị điều khiển. Em không phải là một họa sỹ dễ kích động, những người dễ dàng mất kiểm soát nếu việc nhỏ nhất xảy ra.”

“Anh biết”. Anh nói an ủi cô, và cười vì cái nhìn dữ tợn cô ném cho anh.

Anh đưa cô đến ghế bành, ngồi trong lòng anh, chiếc chăn bao quanh họ. Anh không định cởi áo vào hôm nay, cô nghĩ và thấy thất vọng. Giờ anh cũng không nằm xuống cùng với cô. Cô hiểu, dục vọng quá lớn. Việc truyền nhiệt không hiệu quả lắm vì họ vẫn mặc đồ, nhưng nhu cầu hơi ấm của cô cũng không lớn lắm.

Anh khóa chặt cô bên anh, cảm nhận được sức mạnh run rẩy của cô. “Em không nghĩ là chuyện đó lại xảy ra vào lần này,” cô nói, mặt vui trong ngực anh. “Em vẫn tỉnh. Em vẽ suốt đêm qua và cảm thấy vẫn tốt, vậy tại sao sáng nay em lại thấy lạnh chứ?”

“Có lẽ là do em dần sâu vào công việc hoặc là do khoảng thời gian làm việc quá lâu.”

Cô nghĩ mình nên tin Richard để tìm ra một câu giải thích hợp lý chính xác cho những điều vốn đã vô lý rồi. Ít nhất anh cũng nghiêm túc nhìn nhận cô và không khẳng định là cô đang bị hoảng loạn hoặc kích động. Anh tin cô, tin vào cả những điều mà tự cô cũng thấy khó tin.

Cô nằm im một lúc để hơi ấm của cô thấm dần vào da thịt, và cảm thấy buồn ngủ khi người đã ấm hơn. Lần này, cô bắt đầu nghĩ là những cơn lạnh khủng khiếp không hẳn là một chuyện xấu. Nhớ đến lần anh cởi đồ của cả hai người chỉ để lại đồ lót làm cho ngực cô cứng lại và gây nên một nỗi đau sâu tận bên trong. Có lẽ, cô bướng bỉnh nghĩ nếu cô hoãn việc gọi điện thoại cho anh đến tận khi cô thật sự thật sự rất lạnh, anh sẽ lại làm như vậy cũng nên. Toàn cơ thể cô nóng lên khi cô nhớ đến lần bùng nổ cảm xúc mà cô đã trải qua cùng anh. Cô muốn anh lại làm thế. Thường xuyên làm vậy.

Cô khám phá ra ngồi trong lòng anh cũng không tốt hơn nằm bên cạnh anh là mấy, xét theo góc độ cảm dỗ. Cô đau đớn vì nhu cầu sinh lý mạnh mẽ đang rung chuyển bên trong cô. Tình trạng cương cứng của anh giống như hòn đá cứng dưới hông cô, và chỉ có một quyết tâm mong manh mới buộc cô nằm im cho đến khi anh cười lên cô. “Mong manh” là từ hợp nhất để miêu tả quyết tâm của cô. Nó là tấm tờ nhện mỏng manh, và mỗi ngày nó lại càng mỏng đi.

Anh vuốt mái tóc trên trán cô và đặt một nụ hôn nhẹ lên đó. “Tin tốt đây,” anh thì thầm. “Candra có cuộc hẹn ký vào chỗ giấy tờ vào sáng mai. Đáng ra hôm nay cô ấy làm vậy, nhưng còn một số điều khoản và sai sót cần được sửa chữa. Anh đã sắp xếp vụ kiện trước khi ra tòa vào tuần sau rồi.”

Cô quay đầu lại một chút, nhìn anh chằm chằm. Cô căn nhắc đến một việc tồn đọng nổi tiếng ở tòa án dân sự của New York và thấy kinh ngạc. anh đã “sắp xếp” một phép màu nho nhỏ. “Sao anh có thể làm được vậy?”

“Tiền.” Giọng nói của anh khá bất cần. “Anh có tiền, nên mọi người đều làm việc cho anh. Anh kiếm được nhiều từ các khoản nợ.” Tay anh đặt sau gáy cô, anh đặt cô ở trên mình một lần nữa. Môi anh nhẹ nhàng lướt trên trán cô, rồi qua mi mắt cô. “Sau tuần tới, khi em bị lạnh, anh có thể sưởi ấm cho em từ trong ra ngoài.”

Trời đất, giờ thì anh đã làm được rồi. Tim cô nhảy lên và nhịp tim tăng gấp đôi. “Anh đang làm tốt như vậy,” cô thở hắt ra.

“Nhìn em run lên như thế, anh thậm chí không phải làm gì cả. Anh chỉ đặt em vào đúng chỗ, sau đó nằm xuống và tận hưởng chuyến đi.”

Cô bật cười. cánh tay cô đã bị chiếc chăn anh quấn quanh trói chặt lại, nhưng cô cũng đảm anh hết sức có thể. Anh cười, chinh phục cô bằng cách đơn giản là hôn cô.

Cô nghĩ mình chưa từng thấy vui vẻ nhiều đến như thế này khi cô nằm thư giãn trong vòng tay anh, đầu cô gối lên vai anh. Thậm chí trong lúc này cô cũng tận hưởng từng giây phút bên cạnh anh. Cô có thể cử động một tay và quấn quanh đằng sau cổ anh, rồi đưa những ngón tay luồn vào tóc anh. Cảm giác thật ngọt ngào; tóc anh, thật mềm mượt và bên trong thì ấm áp, bên ngoài thì mát mẻ. Rõ ràng anh đã phát hiện ra dấu tích của vụ nổi loạn vì anh liên tục hôn cô.

Cô uống anh hôn sâu hơn. Cô đợi anh làm thế. nhưng anh lại rút lại với một tiếng thở dài, gương mặt anh cứng lại, và cô biết quyết tâm của anh cũng giống của cô. Đôi mắt đen của anh nặng nề sụp xuống, và một vết đỏ mờ hằn lên trên xương gò má cao của anh. “Nếu chuyện này tiếp tục, anh sẽ không thể chỉ hôn em không,” anh nói thô lỗ.

“Tiếp tục hay dừng lại?” Cô có ý trêu đùa anh, nhưng giọng nói lại quá khàn nên không thể hiện được điều đó.

Tiếng anh phát ra giống tiếng rên rỉ hơn là tiếng cười. “Không phải. Cả hai.” Anh khó khăn khi thở bằng mũi. “Hãy nói chuyện. Để làm anh quên đi.”

“Anh muốn nói gì nào?” Lý trí của cô đã yếu đuối rồi.

Cô không biết liệu cô có thể tập trung nói chuyện được không, hay ít nhất không phải là một câu chuyện cụ thể.

“Bất cứ điều gì. Em sinh ra ở Ý sao?”

“Vâng. Chính xác là ở Florence. Mẹ em cảm thấy cần có một vài chuyến hành hương, anh biết đó vì nghệ thuật của bà. Em ra đời sớm hơn 2 tuần, điều này rõ ràng ngăn cản hành trình của bà. Em không thể thực hiện theo công thức và bị gầy đi, nên em phải ở trong bệnh viện trong khi bà cố gắng cứu chuyến đi càng nhiều càng tốt. Mẹ em là một người phụ nữ táo bạo. Bà lên đường ngay sau khi sinh em hai ngày. Khi bà sẵn sàng về nhà, bà chạy tới bệnh viện đón em, nhưng khi bà cố gắng rời khỏi đất nước ấy, lại có một vấn đề với giấy tờ – bà đã không làm được gì- nên em tiếp tục ở lại đó thêm một tuần nữa tận đến khi mọi việc thuận lợi.”

Cô nói một cách vui vẻ, vì cô đã có một khoảng thời gian dài trước khi quen với việc thiếu sự chăm sóc của người mẹ cô dành cho con cái không chỉ với Sweeny, mà còn với cả người em trai của cô nữa. Richard không cười to, anh cũng không mỉm cười. Ánh mắt của anh như có lửa. Anh nói giọng lạnh lùng “Ý em là mẹ em để đứa con ốm yếu trong bệnh viện trong khi tiếp tục chuyến du lịch của mình sao?”

“Vâng, đó chính là mẹ em.” Sweeny cố gắng làm mình vui lên bằng một nụ cười ngốc nghếch. Nhưng nó không có tác dụng.

“Cha em đâu?”

“Làm việc trong một đoàn làm phim ở đâu đó, em đoán vậy. Em không nghĩ là mình từng nghe tới chuyện này.”

Cô quan sát quai hàm của anh cứng lại trông thật quyến rũ. Nếu nó còn cứng hơn nữa nó có thể sẽ vỡ vụn dưới áp lực. Phản ứng của anh làm cô bất ngờ. Đã lâu rồi cô không còn lo lắng tới cách cư xử của cha mẹ nữa; cô cũng không đánh giá hay phân tích gì cả. Cô dịu dàng nói. “Này, họ đâu có đánh em. Họ không quan tâm tới chúng em, nhưng còn những chuyện tồi tệ hơn nữa.”

“Em có cậu em ruột, và những người anh chị cùng cha khác mẹ từ những cuộc hôn nhân của cha em. Có thể con số ấy còn tăng thêm tình từ lần cuối cùng em nghe tin tức về ông.”

“Em có thân thiết với em trai em không?”

“Không. Cậu ấy sống với triết lý “nếu ta không thể đánh bại chúng”. Mục tiêu trong cuộc sống của cậu ấy là sáng chói và hợp thời trang. Em đã không nghe tin gì từ cậu ấy trong khoảng... ồ em đoán chắc cũng khoảng ba năm hoặc hơn thế.”

“Chúa ơi,” anh thì thầm.

“Em đã gửi cho mọi người bưu thiếp khi em chuyển đi, nên họ đều có điện thoại và địa chỉ mới của em, nhưng em không nhận được tin gì từ tất cả mọi người. Em không biết địa chỉ hiện giờ của họ. Gia đình anh thì sao?”

“Anh không có bất cứ gia đình nào nữa. Cha anh mất khi anh lên ba, và mẹ anh và anh sống cùng với ông. Tám năm trước ông đã mất, và mẹ anh cũng mất năm năm trước. Anh có hai người bác và một người dì họ về phía cha, và nhiều anh em họ, đa phần họ đều sống ở Virginia. Anh thường về nhà trong các dịp họp gia đình và Giáng sinh hàng năm và Candra ghét ở gần họ hàng của anh, vì thế anh luôn có một mình.

Theo cách mà anh nói, cô có thể nói anh thích ở cùng với họ hàng. Cô có tưởng tượng tới một buổi họp mặt họ hàng lớn âm ỉ khi mọi người đều vui mừng vì được gặp mặt nhau. “Thứ lỗi vì em không biết đến điều này,” cô nói. “Em không thể tưởng tượng được một buổi họp mặt gia đình lớn thế nào.”

“Em làm gì trong ngày Lễ Tạ ơn và Giáng sinh?”

“Không làm gì cả.” Cô nhún vai. “Làm việc, bọn em không có kỳ nghỉ lớn nào.”

“Chúng ta sẽ sử dụng ngày nghỉ ở Virginia,” anh nói.

Cô ngồi thẳng dậy, ngạc nhiên. “Ý anh là anh muốn đưa em đi cùng phải không?”

“Anh chắc là anh không có ý định để em lại một mình.”

Giờ cô còn hơn cả ngạc nhiên; cô đang hết sức sửng sốt. Cô đã không nghĩ tới mối quan hệ của họ trong tương lai. Cô thấy quá lạ lẫm với mối quan hệ- công việc này đến mức cô không biết những chuyện bình thường xảy ra sẽ như thế nào; cô chắc chắn không nghĩ tới việc sẽ đi nghỉ ở đâu.

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ...anh biết mà?” cô do dự nói.

“Oh, ừ.” Giọng anh tự tin như giọng cô lúc do dự. “Ồ” cô sờ mũi. “Được.”

Anh cười. “Đừng chôn vùi anh bằng nhiệt tình của em chứ.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Anh có một cuộc hẹn cần phải hủy bỏ nếu-“

“Không, anh cứ đi làm việc đi,” cô nói nhanh rồi ngồi dậy. “Em hoàn toàn âm áp rồi, em chỉ thích ngồi đây thôi.”

Anh nhìn cô, đánh giá sắc mặt của cô. Anh cầm tay cô để cảm nhận xem ngón tay còn lạnh không. Chúng không lạnh, và anh hôn nhanh lên chúng. “Được. Em biết làm thế nào để liên lạc với anh nếu cần. Anh có một bữa tối hợp tác tối nay và tối mai, nhưng sau đó tuần này anh được tự do.” Anh nháy mắt với cô. “Anh nghĩ là đến lúc cho lần hẹn hò thứ hai rồi.”

Lúc 11 giờ 30 đêm hôm đó, Candra đi vào trong căn hộ. cô thường thích tiệc tùng, nhưng cô không thể tận hưởng nó vào tối nay, thậm chí dù có rất nhiều người cô quý mến tham dự bữa tiệc này. Cô không thể không nghĩ đến ngày mai. Ngày mai cô sẽ ký vào chỗ giấy tờ liên quan đến vụ ly hôn, và cô không thể không nghĩ rằng chương đẹp nhất của cuộc đời cô đã kết thúc. Có thể không bao giờ cô gặp lại Richard nữa. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp một người đàn ông khác có thể sánh bằng anh, nhưng cô không thật sự nghĩ như vậy.

Anh đã thắng. Nếu cần có một người thắng cuộc thì chắc chắn có một người thua cuộc, và cô chính là kẻ đó. Cô đã làm sai tất cả, vì lỗi làm cô gắng tiếp tục chơi với anh. Nếu cô chỉ đơn giản trả lại tự do cho anh với ít sự ồn ào nhất có thể, và cố gắng cứu lấy nhân phẩm cho chính mình, có lẽ anh sẽ hào phóng hơn. Richard không thể bị cưỡng chế; và đó là một điều dễ hiểu.

Cô cảm thấy mệt không tả nổi. Thậm chí cô biết rõ Carson sẽ phải đưa tiền ra, lúc này cô cũng không kiếm được nhiều nhiệt huyết cho tương lai.

Cô đã để đèn trong phòng khách và tiền sảnh sáng vì cô không thích bước vào một căn hộ tối đen. Cô từng không phải lo lắng bất cứ điều gì vì Richard ở bên cô. Thi thoảng, cô không thể chịu được cảm giác cô đơn, cô sẽ ở bên Kai vào ban đêm, nhưng tối nay cô thích ở một mình hơn là ở cùng anh ta. Dường như anh ta thích thú khi nhìn Richard bắt chẹt cô. Cô thầm nghĩ mình sẽ đuổi việc anh ta. Về ngoài của anh ta đúng là một tài sản của phòng tranh, nhưng ở New York này còn có nhiều chàng trai trẻ đẹp trai muốn tìm đường đến với thế giới nghệ thuật, và một cánh cửa kế bên cũng tốt như cửa trước mặt.

Cô quăng cái ví nhỏ bé có đính cườm lên bàn và khóa cửa lại. Gót giày in hình trên đá hoa cương giả khi cô bước qua tiền sảnh và dẫm lên tấm thảm hiệu Berber màu lúa mạch ở phòng khác. Cô bắt gặp một chuyển động nhỏ và quay đầu lại, hoảng loạn trong giây lát và không biết nói gì. Ấn tay lên ngực như thể cô có thể làm nhịp tim ổn định, cô nói. “Làm sao mà vào được tòa nhà này chứ?”

“Tao có chìa khóa. Thật thuận tiện phải không?”

“Chìa khóa! Tao không tin. Làm thế nào mà có thể lấy được chìa khóa căn hộ của tao?”

“Mày biết một câu nói cũ mà, không phải bạn biết gì mà bạn biết ai.”

“Tao không quan tâm mày biết ai; không ai có được chìa khóa tòa nhà này ngoài tao ra.”

“Em thân yêu, rõ ràng em đã sai rồi.”

Nhịp đập yếu ớt xuất hiện trong mạch máu của Candra. Cô nhìn về phía sau, và cố gắng nói. “Mày định tới bữa tiệc hóa trang có phải không hay mày nhầm tưởng hôm nay là Halloween.”

“Tao không phải là người có thể mắc sai lầm. người đó là mày.”

Dường như không có ích gì khi giả vờ lờ đi. Candra quá mệt mỏi và quá giận để có thể làm thế. “Chuyện này là vì tiền. Hãy xem, đây không phải là chuyện cá nhân. Tao cần tiền, rất nhiều tiền, và đây là cách duy nhất tao có thể nghĩ đến. Đây là chuyện chỉ xảy ra một lần thôi.”

Việc cô khẳng định dường như vô hiệu. “Mày thật sự nghĩ tao sẽ để mày làm việc chăm chỉ như thế vì cái gì?”

“Mày biết mày sẽ thế nào, vậy nên đừng đùa với nạn nhân.”

“Cái mà tao biết là sẽ có một nạn nhân, và người đó không phải là tao.” Từ ngữ thật dịu dàng, gần như thanh bình vậy. Cách tiếp cận thì không phải vậy.

Bất ngờ nhận thấy nguy hiểm, Candra lùi lại. “Tránh xa tao ra! Cút ra khỏi nhà của tao.”

“Mày không phải là người có thể đưa ra quy định vào lúc này.” Một bàn tay đeo găng đưa lên, và đó là một con dao nhà bếp cán dài.

Candra đưa ra một quyết định ngay lập tức, giả vờ bỏ đi như thể cô sẽ phá cửa. ngay lập tức cô quay lại bên phải và chạy tới bên điện thoại. Nó đã bị tháo ra, cô đã nghĩ đến một thứ thuận tiện hơn và chọn cái bàn trang trí công phu kiểu châu Âu. Cô có thời gian ấn xuống số 9 trước khi lưỡi dao đi xuống, chém vào cánh tay cô. Cô la hét và lùi lại, cầm lấy cái giày cao gót, tới bên phải điện thoại và ngã ra. Cô cuộn người lại tiếp tục la hét và xoay sở đứng lên trước khi con dao lao tới lưng cô. Con dao vừa lạnh lẽo vừa bỏng rát dâng lên trong cô, làm mất cô mờ đi.

Tuyệt vọng, tầm nhìn mờ đi, Candra cố lùi lại, tránh xa lưỡi dao sắc bén kia. Cô lắp bắp nói “Không, không, không.” Cô lùi sang một bên, cố gắng lết tới đằng sau ghế sofa để có thêm chút thời gian, nhưng cô vụng về vì sốc. Chiếc giày cao gót thanh lịch của cô ở trên thảm và mắt cá chân vặn mạnh đau đớn còn đau hơn cả vết thương ở lưng. Chiếc giày bị tuột ra, cô tỳ người lên tay và đầu gối. Một nhát đâm lạnh lùng xuyên vào cô, ngay dưới bên vai phải. Và một lần nữa sâu hơn vào một bên người.

Vết thương khiến cô co giật, cơ thể cứng lại vì đau đớn. Thậm chí cô không thể rên la. Miệng cô há hốc im lặng để thở, nhưng phổi cô từ chối hoạt động. Cô phần nào có thể cuộn người lại, dùng tay và đầu gối để bò. Cố gắng như một siêu nhân, tuy nhiên cô biết thế vẫn chưa đủ. Cô biết rõ.

Cô ngã nhào lên tấm thảm dày và bị đá ra ngoài không thương tiếc. Qua cái nhìn tối tăm, cô nhận ra lưỡi dao tiếp tục lao xuống, và cô đã nâng tay lên được. Cô cảm nhận cơn sốc vì cú đánh nhưng lại không thấy đau. Sau đó có một tiếng ục ịch khác, lần này là trong ngực cô, xương sườn đã bị ảnh hưởng. Một cú đánh khác vào trong bụng cô.

Cô thở hổn hển, lết trên thảm như một con cá bị mắc cạn. Thời gian trôi qua bằng những lần lê lết yếu ớt, hay có lẽ chỉ dường như thời gian đã trôi qua lâu rồi. Cơn đau khủng khiếp kéo đến, được thay thế bằng sự mệt nhọc đang lớn dần. Có chuyện gì đó chắc hẳn đã xảy ra với những cái bóng đèn, cô chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh mờ ảo qua bóng tối. Cô cần phải cử động... con dao... nhưng

con dao không còn ở đây nữa. Cô chỉ có thể nằm ở đó trong bóng tối, cảm nhận cái lạnh khủng khiếp xuyên thấu vào cơ thể, cảm nhận nhịp tim chậm... chậm dần... chậm dần... chậm hơn nữa.

Kẻ tấn công đã quan sát những giây phút cô chết. Vết cắt kinh hãi bên hông quanh và ổ bụng khiến hân hài lòng, đồ chó đẻ đó chứng đáng xuất hiện với cảm giác bối rối của riêng cô ta.

Cảnh tượng đã được dàn dựng. Căn hộ đã bị lục soát kỹ, nhưng không có mẫu tin thú vị nào hé lộ, chết tiệt. Đó là một vấn đề, một vấn đề lớn. Nếu họ đủ thông minh để chú ý tới thì thật là tốt.

Tạ ơn Chúa vì cuộc gọi cảnh báo rằng Candra rời khỏi bữa tiệc sớm và đang trên đường về nhà, nếu không kết quả có thể rất khác. Những thứ mà Candra để trong căn hộ cũng như trang sức quý giá của cô ta đều bị thu lại. Cánh cửa tủ lạnh vẫn mở, việc này sẽ gợi mở chuyện một tên cướp xuất hiện trong nhà bếp và hân làm Candra hốt hoảng. Điều đó sẽ giải thích việc dùng một trong những con dao trong chỗ dao đất tiền mà Candra để ở ngay cạnh thớt: một vũ khí tình cờ.

Những ngón tay đeo găng mở cửa, để con dao rơi ở sàn nhà bên cạnh xác chết. Con dao thuộc về nơi đây; nó có thể không liên quan tới ai ngoài nạn nhân.

Một cái chìa vít được lấy từ túi quần. Một vài phút và cánh cửa được nguy trang như thể nó bị phá cẩn thận. Không có hư hại thật sự nào, chỉ đủ để cho một người phụ nữ đến nhà trong một hành lang đèn mờ không chú ý tới, nhưng cảnh sát chắc chắn sẽ để ý. Một lối vào không mất chút sức lực nào sẽ có nghĩa cô ấy không tự mở cửa, điều đó sẽ ngụ ý cô ấy biết người đó, hay chiếc chìa khóa đó đã được sử dụng. Một lối vào tốn sức sẽ ám chỉ một người lạ.

Tiền và trang sức có giá trị, rất ít tiền mặt nằm trong chiếc túi màu đen. Cái túi đó sẽ được đặt ở một nơi rất rất an toàn - chỉ đề phòng trường hợp cần dùng đến.

Chương XV

Cô rời giường lúc hơn ba giờ sáng một chút, đi qua căn hộ tối đen mà không do dự gì. Thái độ lạnh nhạt bình tĩnh; cô gần như không mở nổi mắt. nhịp tim chậm đều.

Khi cô đi đến bức tranh chưa hoàn thành, vẫn được đặt trên giá vẽ, cô đứng trước nó một lúc lâu đầu hơi ngẩng lên, như thể lắng nghe một tiếng nói vô hình.

Cô mơ màng di chuyển khi cô trộn màu nâu với màu đen. Khi chỗ hỗn hợp ấy trở thành một vệt đen bóng như lông chồn, cô mới bắt đầu vẽ. Những nét vẽ chính xác sáng tạo lên một người có mái tóc đen, mái tóc xõa lộn xộn trên tấm thảm màu yếm bạch.

Gương mặt dường như khó hơn nhiều, có cảm xúc mà cô chưa từng thấy qua. Ánh bình minh cuối mùa hè hiện ra rõ ràng hơn khi cô cẩn thận vẽ lên gương mặt đáng yêu tái nhợt một đôi mắt mở to và

trông như đã chết, cái môi tô son chùng xuống. xường vẽ đã sáng hẳn khi cô đặt cọ vẽ vào lọ nhựa thông, cất các lọ màu đi, và quay lại giường nhẹ nhàng y như lúc rời khỏi đó.

Mặt trời chiếu thẳng vào cửa sổ khi Sweeny thức giấc. cô cuộn người lại như quả bóng, tay cô vòng quanh cơ thể với nỗ lực vô thức để duy trì hơi ấm. Cái lạnh đến không tưởng, lạnh hơn nhiều so với trước kia. Cô đang run lên mạnh mẽ đến mức chiếc giường cũng bị rung theo.

Richard. Cô cần Richard.

Cô rên rỉ khi bò sang một bên giường. Các chữ số màu đỏ trên đồng hồ kỹ thuật bị mờ đi vì ánh sáng chói lóa, nhưng rõ ràng chúng vẫn là số 1 số 0, số 3 và 4. 10-30-4.

Tại sao Richard không gọi điện cho cô?

Anh nên gọi điện. Nếu cô không gọi cho anh anh sẽ gọi cho cô. Thói quen của họ hình thành nhanh biết chừng nào! Cô đã dựa dẫm vào anh thậm chí còn nhanh hơn thế. Sự vắng bóng anh làm cô run rẩy, lo sợ mất đi sự an toàn mới có mà cô chỉ mới vừa bắt đầu tin vào nó.

“Richard,” cô thì thầm như thể cô có thể gọi anh đến bên cô. Giọng cô nhỏ và yếu.

Đừng hoảng loạn, đừng hoảng loạn, cô thầm nghĩ như vậy. Cô có thể làm được việc đó. Cô sẽ không chết đâu, cô tự trấn an bản thân; cô chỉ nghĩ rằng cô sẽ làm vậy. dù việc tâm linh này có những quy luật lạ đời đến thế nào, cô cũng chưa từng nghe nói rằng việc thực hành có thể giết chết các học viên. Không phải cô có thời gian nghiên cứu sức mạnh siêu nhiên hay bất cứ thứ gì giống như vậy; cô chỉ tập trung vào những con ma thôi. Có lẽ một nhà tâm linh chỉ chuyên một lĩnh vực, giống như bộ ngựa đực vậy. (bộ ngựa cái sau khi xxx với bộ ngựa đực, sẽ ăn thịt luôn bạn tình của mình)

Hãy gọi cho Richard. Có lẽ anh ngủ quên. Có lẽ đêm qua vì bữa tiệc kinh doanh nên anh về muộn.

Cô chạy đến bên điện thoại, nhưng khi đó cô có cảm giác phát ốm chạy trong người. Cô do dự đến xưởng vẽ, hành động của cô chậm chạp và vụng về. Cô phải biết, lúc này cô phải biết. Cô đếm từng giây một. Richard nghĩ cô làm việc sau khi sự việc xảy ra, nhưng tận sâu trong tâm khảm cô không thấy chắc chắn, và sự không chắc chắn ấy bắt cô phải bước tiếp, thậm chí dù cho chân cô có cảm giác như chúng không thuộc về cô và không muốn làm theo tâm trí cô. Cô loạng choạng bước đi trong phòng, bực bội vì phải cố gắng di chuyển, và cảm nhận được cái đau tận sâu ở bên trong.

Sau đó cô bước tới bên bức tranh, và ước sao mình đừng làm thế. Cô đứng trước nó, máu dồn lên tai cô, run rẩy mạnh tới mức cô nghiêng rỗng lại để cho chúng không đập vào nhau.

Candra.

Cô nhìn chằm chằm vào bức tranh cho tới khi nhức mắt, hi vọng những hình ảnh ấy sẽ đột nhiên được sắp xếp lại và đó là một ai khác. Cô đã nhầm. Cô đang nhìn thấy chỉ một chân dung bề nổi, và bởi vì Candra quá nổi bật trong cuộc sống những ngày này, tự nhiên cô đưa ra quyết định đó.

Nhưng gương mặt chính xác đến kỳ lạ, với chất lượng hình ảnh của sơn Gerhard Richter. Và Sweeny biết cô rất rất giỏi vẽ tranh chân dung.

Candra.

Ôi chúa ơi, chúa ơi!

Cô không biết số điện thoại của Candra. Nó không nằm trong danh sách vì Candra đã từng nói sẽ không cho ai số điện thoại riêng của mình. Phòng tranh. Cô ấy có thể ở phòng tranh, và Sweeny biết số điện thoại đó.

Cô đi đến phòng khách và đến bên chiếc điện thoại không dây. Nhưng điện thoại đồ chuông và đồ chuông, và cuối cùng máy trả lời tự động cũng được bật lên. Sweeny thấy bức mình vì không kết nối được điện thoại. Tay cô run lên mạnh tới mức cô đánh rơi điện thoại, và khi cô cúi xuống nhặt nó lên, cô dường như không còn sức lực nữa, và cô chỉ tiếp tục tiếp tục ngã xuống sàn nhà.

Cô nằm lên chiếc điện thoại, một góc nhựa cứng đâm vào xương sườn cô. Cô rên rỉ cố ngồi lên và đặt chiếc điện thoại trong lòng khi ấn số điện thoại của Richard.

Một người trợ lý của anh trả lời, giọng nói của cô nhỏ đến kỳ lạ. “tôi là S-Sweeny. Richard có ở đó không?”

“Tôi rất tiếc, cô Sweeny nhưng anh ấy không có ở đây hôm nay.” Cô ấy do dự, sau đó nói. “Cô Candra đã bị giết hại.”

“Không,” Sweeny rên rỉ, gần như phát khóc.

“Người quản gia tìm thấy... thi thể khi bà ấy đến vào sáng hôm nay. Anh Worth đang ở cùng cảnh sát lúc này.”

Cô khóc òa, cuối cùng mình cũng đã khám phá ra. Cô hít một hơi sâu, và nói giọng nặng nề. “Hãy nói với Richard rằng tôi g-gọi cho anh.”

“Tôi sẽ nhắn lại cô Sweeny, nhanh như có thể.”

Vậy thì Richard đã đúng, cô không thể giúp gì, không thể ngăn chặn bất cứ điều gì. Sweeny khóc, gục đầu lên đầu gối tách ra hai bên. Nếu cô không thể làm gì với những cảnh kinh hoàng mà mình vẽ, vậy nó có tác dụng gì chứ? Tại sao lại bị nhiễm cái lạnh khủng khiếp này khi không có cơ hội nào để ngăn chặn những điều xấu xảy ra? Sẽ có một món quà, một thứ xứng với nỗi đau mà cô phải chịu đựng.

Bắp chân cô đột nhiên phản ứng lại sự căng thẳng kéo dài và thắt lại thành chuột rút mạnh đến nỗi cô phải hét to. Thở hổn hển, gào khóc, cô để gót chân lên bắp đùi và vuốt ve tới đầu gối, cố gắng để làm cho cơ bắp thả lỏng. cô làm đi làm lại nhưng cơ bắp dường như lại xoắn lại khi được vuốt ve.

Cô đã từng chứng kiến một huấn luyện viên giúp một cầu thủ bóng đá thoát khỏi chuột rút. Ông đã dùng cả hai bàn tay chuyển động lên xuống. cô hít một hơi mạnh để tự ổn định mình và đặt cả hai tay lên đùi. Cô có thể cảm nhận được cơ bắp cứng lại giữa hai lòng bàn tay. Tiếng kêu đau đớn nghẹn lại nơi cổ họng khi cô bắt đầu thực hiện những chuyển động nhanh hơn, nhưng chỉ trong vài giây cơn đau bắt đầu giảm dần, ít nhất là ở chỗ đùi đó.

Cái chân ấy cuối cùng cũng thả lỏng, cô cũng làm thế với cái chân trái. Con chuột rút này có vẻ bướng bỉnh hơn, quay lại ngay sau khi cô dừng việc mát xa. Cô tiếp tục làm thế trong năm phút và cuối cùng đùi cô cũng được thả lỏng. Toàn thân cô giống như một quả bóng bị thủng; cô loạng choạng, yếu đuối không còn sức để ngồi dậy nữa.

Hơi ấm. Cô cần có hơi ấm. Richard sẽ không đến được. Anh vẫn là người chồng hợp pháp của

Candra; anh sẽ phải cung cấp thông tin cho cảnh sát, điền vào các bản báo cáo, có lẽ nhận dạng thi thể của Candra, thu xếp mọi việc. Sweeny có số điện thoại di động của anh, nhưng cô không gọi cho anh. Tự cô phải quan tâm đến điều đó.

Cái chăn điện không giúp được gì. Cà phê nóng cũng chỉ giúp được một chút nhưng không đủ. Thân nhiệt là hơi ẩm ẩm ướt vì cơ thể cô ướt sũng rồi. Đó là thứ mà cô cần: hơi ẩm ẩm ướt. Tắm sẽ không mang lại nhiều. Cô cần ngâm mình trong nước nóng.

Cô bò vào nhà tắm, kéo lê mình như một con thú bị thương. Tay và chân gần như bị tê liệt, và cô có thể cảm nhận suy nghĩ của mình chậm lại.

Cô chưa từng tắm trong bồn, mà luôn tắm bằng vòi hoa sen. Cô nhìn chăm chăm vào nút xả nước một lúc lâu trước khi cô nhận ra nó làm việc thế nào, dù tất nhiên cô đã biết điều đó. Hơi lạnh làm cô thành kẻ ngốc.

Cô bật nước nóng ở mức nóng nhất và quan sát hơi nước bốc lên. Phần còn lại cảm giác quen thuộc xuất hiện, và cô cũng bật cả nước lạnh nữa. nếu cô bước vào bồn nước quá nóng, cô sẽ tự làm bỏng mình, và thậm chí nó không nóng tới mức bỏng, nó cũng có thể giết người; nhiều người đã chết trong bồn nước nóng khi họ ngâm mình quá lâu khiến cho tim ngừng đập. Cô phải cẩn thận.

Cô đặt tay dưới vòi nước, và tạ ơn khi hơi ẩm thấm lên những ngón tay. Cô thấy tuyệt tới mức đặt cả bàn tay còn lại dưới vòi nước, cô nằm bên cạnh bồn nước vì cô không có đủ sức để ngồi dậy.

Khi nước bắt đầu đủ sâu đạt đến lỗ thoát nước, cô tắt vòi nước và bò vào trong bồn mà không cởi đồ ngủ. Cô suýt rít lên khi chìm vào trong chỗ nước nóng, hơi ẩm quá mạnh. Ngón chân cái của cô đập mạnh. Cô nhìn chăm chăm vào đôi chân trần dưới nước; trông chúng trắng bệnh đi vì lạnh và gần như teo lại.

Cô dầm mình xuống cho đến khi cảm chạm tới mặt nước. Những sợi tóc xoắn nổi quanh vai cô. Con run của cô tạo lên những cơn sóng nhỏ lên xuống. “Làm ơn, làm ơn, làm ơn,” cô nghe thấy mình nói, hết lần này đến lần khác. Nếu nó không có tác dụng cô sẽ gọi 911. Có lẽ cô nên làm vậy rồi, nhưng một phần trong người cô vẫn không tin là hơi lạnh này nghiêm trọng tới mức đó.

Cô bắt đầu ấm lên. Đó là một quá trình từ từ, hơi ẩm của nước xâm nhập vào cơ thể cô. Con run bắt đầu giảm dần, vậy nên không phải nó ngừng hẳn mà chỉ là cho cô có thể thả lỏng giữa các chu kỳ. cô kiệt sức dựa đầu vào thành bồn tắm. Vẫn luôn luôn như trước kia, khi cô ấm lên, cô thấy buồn ngủ và cô càng lạnh thì càng buồn ngủ. cô sẽ cẩn thận để không ngủ quên trong bồn tắm.

Nước bắt đầu mát dần. Ngón tay và ngón chân hồng lên và nhả lại. cô tháo một ít nước đi, sau đó lại bật nước nóng cho đầy bồn, nhưng cô buộc mình phải ngồi dậy. sự nguy hiểm của việc ngủ quên là có thật, và ở trong nước quá lâu cũng thế. Chỉ thêm một vài phút nữa thôi, cô tự hứa với mình.

Đôi lúc trong giờ khắc ấy cô lại bắt đầu khóc. Candra cũng giống như bao người khác, không tốt hoàn toàn nhưng cũng không hoàn toàn xấu. Trước khi cô ấy nhìn thấy Sweeny và Richard ở cùng nhau, cô ấy luôn là một người nồng hậu và thân thiện. Sự giúp đỡ của Candra có ý nghĩa rất lớn đối với sự nghiệp của Sweeny.

Sweeny thấy tiếc vì cách họ chia tay. Cô không, không thấy hối hận khi quen biết Richard, nhưng thời gian có thể có tác dụng. Nếu vụ ly hôn kết thúc, nếu Candra không thấy khó chịu vì việc bồi

thường- sẽ có nhiều việc mà cô ấy có thể dùng từ “nếu”, và cũng không thay đổi được gì.

Cô không dám ở trong nước lâu hơn. Cô mở lỗ thoát và kéo mình run rẩy đứng dậy. Cơ bắp của cô giống như mỳ luộc vậy. Cô cởi bỏ chiếc áo ngủ ướt đầm, treo lên móc để chúng nhỏ từng giọt. Cởi bỏ đồ cũng cần một nỗ lực mạnh mẽ. Cuối cùng cô phải ngồi xuống bên bệ bồn cầu để làm khô cẳng chân và bàn chân.

Cô nguyên rửa chỗ tóc ướt của mình. Cô phải quay lại giường, ít nhất một lúc, nhưng cô không muốn làm thế vì mái tóc ướt. Điều đó dường như sẽ mang đến một cơn lạnh nữa. Mí mắt của cô sụp xuống, và cô cố mở một bên, cuối cùng cũng nhìn thấy. Cô không thể đợi đến khi tóc khô nữa. Cô nghĩ mình luôn có thể cắt nó đi, và sau đó lắc đầu vì biện pháp với cảm xúc thường thấy lại làm cô đau đớn. Cô kéo một cái khăn khô từ đồng khăn tắm và quấn nó quanh đầu, để tất cả lọn tóc ướt trong khăn. Đó là cách tốt nhất cô có thể làm được. Cô loạng choạng bước tới giường. Tắm chân điện vẫn còn bật. Cô khóa thân và bò vào chiếc chăn ấm áp đến sung sướng và ngủ ngay sau khi cơ bắp thư giãn.

Thám tử Joshep Aquino là một gã vạm vỡ với đôi mắt sắc sảo và gương mặt chất phác, chân thực thể hiện sự tự tin. Thám tử H.E. Ritenour thì gầy còm và hiều chiến hơn, mái tóc hung hung cắt theo kiểu quân đội, và anh có thói quen nhìn chăm chăm vào kẻ tình nghi và không chớp mắt cho đến họ bắt đầu thấy lúng túng.

Richard không thể. Anh không hề nhúc nhích, và anh sẽ cá rằng những gì anh đã trải qua còn dày dặn hơn kỹ thuật của người thám tử nhiều. Anh băn khoăn không biết Ritenour sẽ nhìn chăm chăm cho đến khi mất anh ta khô đi.

Khi họ đến nhà anh vào sáng sớm nay để báo cho anh về cái chết của Candra, anh đã biết ngay rằng mình đứng đầu trong danh sách những kẻ tình nghi có khả năng nhất. Anh giữ thái độ thản nhiên và hợp tác làm bất cứ việc gì họ yêu cầu, bất chấp cú sốc cố làm tê liệt não bộ của anh.

Anh không yêu Candra lâu rồi, và những năm qua anh thật sự căm ghét cô, nhưng anh chưa từng muốn cô chết. Anh chỉ muốn cô biến mất khỏi cuộc sống của cô. Giờ cô đã biến mất nhưng theo cách không ngờ tới nhất. Cái chết của một người bạn hiểu rõ thì luôn luôn là một cú sốc, giống như một vết thương trong khái niệm về thực tế. Thế giới đã thay đổi, và anh đã phải tranh đấu một lúc với sự thay đổi đột ngột này.

Vì cuộc ly dị đã kết thúc, anh vẫn chịu trách nhiệm pháp lý về tất cả mọi chuyện. Anh nhận ra thi thể của cô, và dù anh đã nhìn thấy nhiều xác chết trước kia, khi còn hoạt động trong quân đội trong những cuộc chiến thầm lặng ở đó họ biết rằng sẽ có hi sinh và chấp nhận mạo hiểm. Nhưng cái chết này lại khác. Đây là một người đàn bà mà anh từng sống cùng mười năm trời dù chỉ là giả tạo. Anh đã ngủ với cô, làm tình cùng cô, và ít nhất lúc đầu anh có yêu cô. Anh chỉ có thể cảm thấy tiếc cho cô, nhưng đó là điều chính đáng.

Anh gọi điện cho bố mẹ cô, họ đã chuyển khỏi Manhattan sau khi cha cô mất gần như tất cả vì

quyết định sai lầm trong thị trường chứng khoán. Giờ Charles và Helen Maxson chỉ sống ở bên ngoài Ithaca, điều kiện của họ tệ tới mức Candra luôn mời họ đến thành phố chứ không muốn ở lại một đêm ở nơi mà cô gọi là “lớn hơn cái lều một chút,” dù Richard nghĩ ngôi nhà bằng gạch thuộc tầng lớp trên trung lưu là tốt nhiều hơn những ngôi nhà khác. Nhưng Candra đã lớn lên trong gấm lụa, trong khi Richard có cách nhìn khác.

Vì những điều kiện ấy Richard từng lặng lẽ nói với ông Charles rằng anh sẽ trì hoãn giúp ông và để Helene đưa ra những quyết định cần thiết. Candra là con gái của họ; và nỗi đau của họ khá lớn. Họ sẽ chọn chỗ và cách an táng, cũng như chọn các dịch vụ.

Mỗi bước anh đi anh đều ý thức rõ được cặp thám tử. Một hay cả hai người họ luôn luôn nghe trộm khi anh nghe điện thoại. Dù anh cảm thấy căm ghét thế nào anh vẫn kiểm soát được, vì họ phải làm việc và con số những vụ giết người chỉ ra rằng cứ khi nào một người đàn bà bị giết, thì chồng cô hoặc bạn trai cô là người có khả năng lớn nhất lập lên chiến công ấy. Vì anh và Candra bị lôi kéo vào vụ ly hôn, điều đó làm tăng thêm tỷ lệ đáng nghi của anh. Nên anh vẫn giữ bình tĩnh, thậm chí khi thám tử cuối cùng cũng bước đến dẫn anh đến đồn và ngồi xuống bàn phỏng vấn, một nơi nhỏ tồi tàn hình vuông có ba cái ghế và một cái bàn đã tàn tạ.

Người ta đọc cho anh nghe quyền lợi của anh và hỏi xem anh có cần gọi luật sư không. “Không,” câu nói của cô làm cả hai ngạc nhiên.

“Anh có muốn một cốc cà phê hay ít nước uống không?” Ritenour hỏi.

“Không, cảm ơn,” Richard nói và giấu đi niềm vui nho nhỏ của mình. Đó là một mảnh khoe sơ đẳng; mời nghi phạm bất cứ thứ gì anh ta muốn uống, và mang cà phê đến khiến cho anh ta phải ngượng vì muốn đi vệ sinh. Chỉ vì họ không để anh đi; họ sẽ giữ anh ở đó, hỏi đi hỏi lại những câu hỏi giống nhau, có lẽ diễn đạt khác đi một chút; trong khi bụng anh càng ngày càng khó chịu.

Anh tự giúp mình cảm thấy thoải mái hết sức có thể trong chiếc ghế họ chỉ cho anh, điều này làm anh tự hỏi liệu chân trước của ghế có ngắn hơn một chút không vì cứ khi nào anh cố gắng làm cho mình thoải mái thì anh lại bị trượt về phía trước. Anh đặt cả hai chân cố định trên sàn nhà.

Thám tử Ritenour bắt đầu hỏi. “Người quản gia nói anh và cô Worth đang ly hôn.”

“Đúng thế.” Richard giữ cho giọng bình thản. “Chúng tôi đã ly thân một năm rồi.”

“Ly hôn là những thứ rối tung. Tôi đã trải qua hai lần rồi.”

“Không, chúng không dễ chịu chút nào.”

“Con người tức giận với tất cả mọi thứ. Đó là điều có thể hiểu. Anh cũng mất đi nhiều thứ phải không?”

“Theo khía cạnh nào?”

“Thôi nào, anh có rất nhiều tiền, anh không định chơi chữ. Một người đàn bà có thể khiến người đàn ông trắng tay, lấy đi mọi thứ mà anh ta khó khăn lắm mới có được, trừ khi anh ta đủ thông minh để bảo vệ bản thân ngay từ lúc đầu. Dù anh không có nhiều tiền khi anh và cô Worth kết hôn phải không?”

“Không.”

“Vậy thì sẽ không cần có một hợp đồng trước hôn nhân nữa.”

“Thưa quý ông.” Richard nói nhẹ nhàng vì anh cảm thông với họ. Anh muốn họ thành công. “Nếu ông đang hỏi có phải tôi mất đi một nửa những gì mà tôi có không thì câu trả lời là không. Khi chúng tôi kết hôn, gia đình vợ tôi rất giàu có. Cha cô ấy nằng nằng muốn có bản thỏa thuận trước hôn nhân. Ông ấy có ý bảo vệ tiền của mình trong trường hợp chúng tôi ly dị, nhưng bản hợp đồng mang lại lợi ích cho cả hai. Cô ấy giữ tài sản của cô ấy, tôi giữ những thứ thuộc về mình. Candra sẽ không thể chạm vào bất cứ thứ gì.”

Anh nhìn cái liếc nhanh giữa hai người thám tử. Một trong những động cơ đã bị xóa bỏ.

“Tất nhiên các ông sẽ có được bản copy của bản thỏa thuận đó.”

“Luật sư của tôi giữ nó... Gavin Welles. Luật sư của Candra, Olivia Yu cũng có một bản.

Họ ghi lại tên.

“Người quản gia nói anh và cô Worth đã có một vài vấn đề với thỏa thuận về việc bồi thường.”

Người quản gia đó lắng lời thật, Richard nghĩ. “Candra không hài lòng với việc bồi thường. cô ấy muốn có nhiều hơn. Chúng tôi có một vài cuộc tranh luận về điều đó, nhưng cô ấy đã đồng ý ký vào đơn ly dị.” Richard tự động nhìn đồng hồ và biết rằng đã hơn hai giờ rồi. Anh đã không gọi cho Gavin hủy cuộc hẹn, nhưng Gavin sẽ biết thôi. Ai đó sẽ thông báo cho anh, có lẽ là Olivia. Một trong những người bạn của Candra đã gọi cho Olivia ngay lập tức vì muốn thông báo tin tức nhưng thực chất muốn hỏi thêm một vài chi tiết.

Tin tức Candra đồng ý với điều khoản lại lấy đi một nghi ngờ nữa của họ. Hai người thám tử trông khá dăm chiêu. “Anh có chìa khóa căn hộ mới của cô ấy không?” Thám tử Aquino hỏi, đây là những từ đầu tiên anh ta nói kể từ khi họ bước vào phòng thẩm vấn.

Richard lắc đầu. “Không, không có khả năng ấy. Tôi chưa từng đến căn hộ của cô ấy.”

“Chưa từng sao?”

“Chưa bao giờ.” Chưa bao giờ là một thuật ngữ tuyệt đối, khó có thể gợi mở thêm điều gì. Biết rằng họ đang nghĩ tới những mẫu vân tay anh nói. “Cô ấy đến căn hộ của tôi hai lần để nói chuyện, và để lấy hết chỗ đồ của cô ấy, nhưng tôi chưa từng đến chỗ cô ấy.”

Họ giấu đi sự thất vọng của mình khá tốt. Bất cứ quá trình của mẫu vân tay nào giữa hai nhà sẽ có lời giải thích. Mọi thứ Richard đã nói là những thứ dễ dàng xác minh, và họ biết điều đó.

“Cô Worth là một người phụ nữ nổi tiếng. anh có thấy ghen với những người bạn trai của cô ấy không?”

Richard không thể hiểu. Anh cười. Tiếng cười dường như không có gì hài hước. “Không.”

“Khi cô ấy đề nghị ly dị-“

“Cô ấy không đề nghị. Tôi đã làm thế.”

“Anh làm thế sao?” một cái liếc nhanh giữa hai người họ. “Tại sao lại như vậy?”

Richard chưa từng nói với ai tại sao anh lại chia tay Candra nhanh và dứt khoát như vậy. Sweeny biết, nhưng chỉ vì cô đã xuất hiện trong suốt cuộc tranh cãi cuối cùng của họ. Anh không muốn nói bất cứ điều gì chống lại Candra. Giờ đây, đặc biệt không phải điều gì có thể đến tai cha mẹ cô.

“Tôi không muốn gia đình cô ấy biết chuyện,” cuối cùng anh cũng nói. “Nó sẽ khiến họ bị tổn thương.”

“Biết điều gì vậy anh Worth.”

“Tôi phát hiện ra cô ấy đã phá thai hai năm trước. Cô ấy không nói với tôi là cô ấy mang thai.”

Hai người đàn ông dựa lưng ra sau, cau mày.

“Tôi đoán anh rất tức giận.” Thám tử Aquino nói.

Richard đưa ra tia nhìn hoài nghi. “Một chút.” Anh không thể giữ lại cảm giác châm biếm. “Cuộc hôn nhân của chúng tôi đã kết thúc ngay sau đó. Tôi chưa từng muốn gặp lại cô ấy. Tôi đuổi cô ấy đi, đổi khóa nhà và đưa đơn ly hôn vào ngay ngày hôm sau.”

“Anh vẫn giận cô ấy chứ?”

“Cay đắng. Hối tiếc.”

“Anh ở đâu vào đêm qua?”

“Tôi có một bữa tối làm ăn ở Four Seasons.” Điều đó cũng khá dễ xác minh.

“Anh rời khỏi đó lúc nào?”

“10h30”

“Sau đó anh đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh ở một mình à?”

“Đúng thế.”

“Anh có gọi điện đi đâu, nói chuyện với ai không?”

“Không. Tôi phải làm một bản phân tích thị trường chứng khoán trên mạng, xóa một số thư điện tử, những việc tương tự thế. Các anh có thể kiểm tra thời gian tôi lên mạng.”

“Anh thôi làm việc lúc nào?”

“Sau nửa đêm. Gần một giờ, tôi đoán thế.” Anh không biết họ nghĩ Candra bị sát hại lúc nào, dù anh đã nghe một ai đó nhận xét là cô vẫn mặc cái váy cô mặc tới bữa tiệc. Theo lô gích thì điều đó sẽ giúp xác định khoảng thời gian cô ấy chết gần với thời điểm cô về nhà. Candra nổi tiếng là ở lại tận đến khi bữa tiệc kết thúc dù lúc đó là nửa đêm hay bình minh.

“Anh làm gì sau đó?”

“Đi ngủ.”

“Một mình.”

“Vâng”

Thám tử Aquino thở dài. Thám tử Ritenour trông mệt mỏi.

Richard biết anh là họ đã đặt cược vào anh nhiều nhất, và anh đã lấy đi tất cả những tình nghi thường thấy. Vụ này tưởng như đơn giản hóa ra lại trở nên phức tạp hơn.

“Chúng tôi muốn anh ở lại trong khi chúng tôi xác minh một số việc,” thám tử Ritenour nói.

“Tôi hiểu.” Richard nhìn họ bình thản, thể hiện anh biết rõ mọi chuyện sẽ tiếp diễn thế nào. “Và tôi sẽ cần một cốc cà phê ngay lúc này, và liệu tôi có được phép đi vào nhà vệ sinh không.”

Nụ cười khó khăn hiện trên gương mặt họ, và nhanh chóng biến mất. “Chắc rồi. anh muốn loại gì?”

“Cà phê đen.”

“Không phải là một sự lựa chọn tốt,” Aquino nói lúc đi ra. “Loại này cần phải pha loãng với thứ gì đó thậm chí nếu nó có màu nhạt hơn.”

“Tôi sẽ tận dụng cơ hội của mình.” Anh nghĩ đến Sweeny bắn khoả, sợ hãi cô ấy thấy thế nào vào đêm qua. Bức tranh cô vẽ đã hoàn thành rồi, và giờ anh đã chắc đó là Candra. Cô đã hoàn thành nó vào đêm qua rồi phải không? cô đang bị sốc phải không? Cô cần anh đúng không?

Anh muốn gọi cho cô. Thôi thúc mạnh mẽ đến nỗi anh khó có thể chứa được nó, nhưng anh phải kìm nó lại. Mang cô đến trước sự chú ý của thám tử sẽ chỉ kéo cô vào chuyện này. Anh không ở hiện trường vụ giết người, nhưng nếu Sweeny vẽ nó chính xác tới từng chi tiết, anh có thể biết thám tử nghi ngờ điều gì. Và anh tự hỏi có phải gương mặt tên giết người vẫn để trống không.

“Tôi có thể gọi về văn phòng được không?” anh hỏi. Sweeny sẽ gọi đến đó nếu cô cần anh.

“Được. Hãy dùng điện thoại trên bàn làm việc của tôi,” Ritenour mời mọc. Anh sẽ có thể lắng nghe từng từ của Richard. Nghi vấn của họ đã giảm, nhưng không hoàn toàn biến mất. tận tới khi mọi điều Richard nói với họ được xác minh là đúng thì nó cũng không biến mất.

Richard ngồi xuống cạnh bàn và quanh số điện thoại văn phòng. Tabitha Hamrick là một thiên tài tài chính mới chớm nở trả lời điện thoại. “Tab, Richard đây. Có tin nhắn nào không?”

“Hàng ngàn đó.” Cô thở dài. “Richard. Tôi rất lấy làm tiếc. Tôi có thể làm gì không?”

“Không, tôi vừa thông báo với gia đình cô ấy, và cho họ quyền lựa chọn tất cả mọi thứ. Họ sẽ đến đây sớm. Ah, chết tiệt, tôi quên mất không đặt chỗ khách sạn cho họ. cô sẽ làm giúp tôi chứ? Khách sạn Plaza. Tôi sẽ thanh toán.”

“Được. Oh, cô Sweeny có gọi vào sáng nay. Tôi đã nói với cô ấy là tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Cám ơn.” Anh muốn hỏi xem Sweeny nói thế nào, nhưng không thể hỏi. “Lúc nào vậy?”

“Tôi nghĩ là lúc gần 11 giờ. Tôi có ghi lại... đây rồi. 10 giờ 37 phút.”

Khá muộn vào lúc sáng. Cô ấy sẽ ổn thôi. Anh hít một hơi thoải mái. “Được rồi, cảm ơn cô.”

“Anh vẫn ở đó chiều nay à?”

Richard nhìn Ritenour. “Chuyện này sẽ mất hai tiếng đồng hồ phải không?”

“Đúng thế.” Ritenour nhún vai xin lỗi một cách yếu ớt. Anh ta không còn hung hăng như lúc mới bắt đầu thẩm vấn nữa.

“Không, tôi sẽ không đến văn phòng nữa đâu. Hẹn gặp cô vào sáng mai.”

Anh cúp máy và xoa bóp vai của mình, nhún lên để khỏi ngheo cổ. Aquino xuất hiện cùng với ba ly cà phê và bánh sandwich trong tay. Richard lấy ly cà phê đen. Aquino và Ritenour đều uống những ly cà phê của họ có quá nhiều kem và màu hơi nâu. Sau khi nhấp ngụm đầu tiên Richard hiểu tại sao. Nhưng trong quân đội anh đã quen với việc uống cà phê mạnh thế này vì tác dụng mạnh của caffeine.

Cà phê lại làm anh nhớ tới Sweeny, và nhu cầu uống cà phê của cô. Anh cần cô vì anh chưa từng cần bất cứ ai, và ngay lúc này anh không dám tới gần cô.

Chương XVI

Richard vẫn giữ được sự kiểm soát mạnh mẽ với bản thân khi buổi chiều nặng nề tới. Anh không bồn chồn; anh không chống đối; anh không đe dọa. Thám tử vẫn đang làm việc của họ, và cũng không phải lỗi của họ khi những việc anh nói với họ cần nhiều thời gian để xác minh hơn anh dự tính. Anh vẫn không bị tạm giam chính thức; xem xét thái độ của các vị thám tử, họ không còn nghi ngờ anh nữa, hay ít nhất cũng không nghi ngờ nhiều nữa. Anh cũng có thể rời khỏi đó. Nhưng họ vẫn tiếp tục quay lại hỏi anh để giúp họ có thể chấp nối các tình tiết với nhau, những câu hỏi về thói quen và bạn bè của Candra. Dù anh và Candra đã chia tay một năm, họ cũng từng sống với nhau 10 năm, và anh hiểu cô nhiều hơn cha mẹ cô.

Tabitha đã hủy tất cả các cuộc hẹn của anh. Cha mẹ của Candra đã đến và được bố trí ở khách sạn Plaza; anh đã nói chuyện điện thoại với họ – thám tử Ritenour theo dõi cuộc nói chuyện - và anh xin lỗi vì không thể gặp họ vào tối hôm nay. Vợ chồng Maxon không ở một mình, anh có thể nghe tiếng trầm tiếng bổng giọng của một vài người bên đầu dây bên kia, và biết là họ đã gọi cho một vài người bạn cũ ngay khi họ làm thủ tục ở khách sạn.

Thôi thúc gọi điện cho Sweeny gần áp đảo anh, và đó thôi thúc anh buộc phải chống lại. Trong lúc sốc vì cái chết của Candra anh đã để quên điện thoại di động ở nhà, anh không có cách nào để biết liệu Sweeny có cố liên lạc với anh vì vụ giết người đó. Cảm giác mất liên lạc với cô làm anh đau đớn, như thể một phần của anh đang mất tích. Anh cần cô, cần cảm nhận được sự tươi mát trong nhân cách của cô, nhận thấy sự trung thực hiện rõ trong ánh mắt của cô. Thật không công bằng với anh, giờ Candra đã chết, nhưng anh lại không thể không so sánh hai người phụ nữ ấy. Candra có xuất thân giàu có; cô được nuông chiều và yêu quý, bất cứ mong muốn của cô đều được thỏa mãn, luôn luôn chắc

chấn là cô được yêu quý - và cô lớn lên trong sự ích kỷ bẩm sinh, không thể chấp nhận rằng những thứ cô muốn mà cô không thể có được. Cô rõ ràng rất quyến rũ và thân thiện. Chúa ơi, thật chối tai khi nghĩ đến cô ở trong quá khứ - những việc đó thường không hay xảy ra, nhưng một khi chúng đã xảy ra thì cô ấy sẽ nổ tung.

Trái lại, từ những gì mà Sweeny đã kể cho anh nghe thì cô gần như không có được sự quan tâm của cha mẹ. Sự thiếu vắng tình cảm của người mẹ đối với những đứa con của bà thật là khủng khiếp. Anh hiểu mẹ của Sweeny dù anh chưa từng gặp bà. Anh đã gặp kiểu người như bà. Vì bà là dân nghệ sĩ, bà nghĩ rằng chuyện đó là cái cớ cho lối hành xử vô trách nhiệm. Có lẽ bà quá đam mê tình dục và thuốc phiện, và đã để mặc con của bà cho Chúa.

Sweeny trưởng thành mà không có tình thương và đã khép kín mình trốn tránh nỗi đau đơn giản bằng cách tránh xa mọi mối ràng buộc.

Richard đã từng có mối nghi ngờ lớn rằng không biết anh có thể có được cô nhanh tới thế không nếu anh không gặp cô vào khoảng thời gian đặc biệt ấy khi cơn sốc từ lần tâm linh đưa cô vào một dạng sốc như vậy. Nếu không, cô sẽ lại tránh xa anh hàng tháng trời. Nhưng dù tấm gương cha mẹ như vậy, hay có lẽ bởi vì tấm gương ấy, cô xa lánh lối sống nguy hiểm bông bột ấy và biến mình thành một người phụ nữ có đạo đức mạnh mẽ.

Anh không muốn cô dính líu tới chuyện này, không một chút nào. Bức tranh liên quan tới cô, nếu cuối cùng cô cũng hoàn thành được gương mặt người đàn ông đứng phía trên xác Candra – và anh không có lý do gì để băn khoăn vì cô sẽ vẽ được – sau đó thông tin ấy sẽ được báo cho những vị thám tử. Nếu đó không phải là bằng chứng, bức tranh sẽ không thể được tòa án chấp nhận. Nhưng nếu các thám tử có được thông tin ấy, nó sẽ giúp họ đi đúng hướng. Nếu họ biết phải tìm kiếm ở đâu, họ có thể tìm ra bằng chứng cần thiết. Có lẽ anh sẽ dẫn họ tới hướng ấy mà không đề cập đến bức tranh hay kéo Sweeny vào.

“Cô Worth có di chúc phải không?” Thám tử Aquino hỏi nhanh.

“Tôi không biết,” Richard đáp lại, cố gắng không nghĩ tới Sweeny nữa. “Chúng tôi có một bản di chúc khi chúng tôi ở cùng nhau, nhưng ngay khi chia tay tôi có một di chúc mới. Cô ấy không có nhiều tài sản. Tôi sở hữu phòng tranh, và theo những gì tôi biết năm ngoái cô ấy có nhiều khoản nợ. Tôi đã đồng ý chuyển nhượng phòng tranh cho cô ấy như một phần bồi thường, nhưng điều đó sẽ không bao gồm trong bất cứ bản di chúc nào của cô ấy nếu như cô ấy có để lại một bản.”

“Tại sao?” Aquino tò mò hỏi. “Tại sao lại cho cô ấy phòng tranh? Theo bản hợp đồng trước hôn nhân, anh không phải trả cho cô ấy bất cứ thứ gì.” Richard nhún vai và trả lời đơn giản. “Vậy cô ấy sẽ có phương tiện để sống.”

“Anh Worth...” Ritenour gõ bút lên bàn, trán anh ta nhăn lại khi nghĩ đến câu hỏi của mình. “Tôi biết hai người đã chia tay khá lâu, nhưng ông có biết cô ấy có quan hệ với bất cứ người đàn ông nào gần đây không? Người quản gia không biết một tên nào cả. Bà ấy nói cô Worth có tình nhân, bà ấy cố không nói gì và làm việc lặng lẽ nhất có thể.”

Richard không bình luận gì về thói quen tình dục của Candra. “Ông muốn đề cập tới thời điểm nào.”

Họ nhìn nhau. Aquino nhún vai. “Từ khi hai người chia tay.”

“Luật sư của tôi có một danh sách.” Nhận ra sự ngạc nhiên của họ, anh nói. “Tôi cần biết điều đó để phòng việc tôi cần thêm thông tin.” Họ đều phấn khởi. “Anh từng theo dõi cô ấy sao?” Một bản báo cáo từ một người điều tra là một thứ vô giá, sẽ cho họ biết cô ấy đi đâu và khi nào và gặp ai.

“Đúng thế, nhưng tôi không nghĩ là nó giúp được nhiều. Cô ấy không cặp bồ lâu với bất kỳ một người nào. Candra không có những mối quan hệ lâu dài. Thời điểm này cô ấy quyến rũ và cô ấy quan tâm làm hài lòng bản thân mình hơn là để ý tới tình nhân của cô ấy. Kai, trợ lý của cô ấy ở phòng tranh có lẽ là một người tình thường xuyên nhất chỉ vì anh ta khá tiện lợi.”

Một niềm phấn khởi khác nữa vang đến bên tai của người điều tra. “Tên anh ta được đánh vắn thế nào?” Ritenour hỏi.

“K-a-i. Họ là Stengel, giống như ở Casety.”

“Anh có nghĩ là anh ta yêu cô ấy không?”

“Kai không yêu ai ngoài bản thân mình. Tôi không thể trông thấy anh ta giết cô ấy, nhưng đó sẽ không phải là sở thích tốt nhất của anh ấy. Tôi để Candra tự do ở phòng tranh và cô ấy thuê ai mà cô ấy muốn, nhưng cái chết của cô ấy trước khi ly hôn có nghĩa là phòng tranh vẫn là của tôi, và Kai sẽ biết là anh ta sẽ mất việc trong chuyện này.”

“Vì mối quan hệ của cậu ta với vợ tôi sao?” Richard lắc đầu. “Vì anh ta giống như một con mèo hoang.”

“Anh Worth, cho phép tôi hỏi anh,” Thám tử Aquino nói, “Nhưng một người đàn ông giống anh - sao anh có thể chịu nổi chuyện đó, khi biết vợ mình có những mối quan hệ như vậy?”

Mắt Richard lạnh lùng. “Sau lần đầu tiên, tôi đã không còn quan tâm đến việc cô ta làm gì nữa.”

“Nhưng anh vẫn duy trì cuộc hôn nhân với cô ấy.”

“Tôi đã thề rồi.” Và anh nghiêm túc thực hiện lời thề. Anh sẽ vẫn là chồng của cô ấy, cố gắng hết sức để cải thiện tình hình, nếu cô ấy không phá thai. Anh đã chấp nhận cô mặc cô xấu hơn hay tốt hơn, nhưng “xấu hơn” không bao gồm chuyện phá thai.

Anh gọi điện cho Gavin và cô ấy gửi báo cáo của toàn bộ cuộc điều tra tới sở cảnh sát. Gavin đã gợi ý giúp đỡ trong trường hợp Richard cần được bảo vệ về mặt pháp luật, nhưng Richard nói rằng anh chưa cần giúp đỡ. Anh đã đặt một đơn hàng điện tử với người môi giới trước khi mất liên lạc vào đêm qua, việc đăng nhập cần có mật khẩu, và người cung cấp mạng Internet có thể xác minh khoảng thời gian anh online, vậy nên anh sẽ được bảo vệ trong trường hợp những thám tử ấy còn nghi ngờ anh. Anh không có động cơ và cả cơ hội nữa, và anh đã hợp tác với họ đến mức tối đa.

Anh kiểm tra đồng hồ một lần nữa, kim đồng hồ chỉ 7 giờ 30 phút. Anh mệt và đói nên đã từ chối khi họ mời anh món cooky nhật nhéo và bánh mì giòn ở máy bán hàng tự động. Các vị thám tử trông còn mệt hơn anh, nhưng họ vẫn phải kiên trì tiếp tục làm việc. Anh cảm kích sự kiên trì của họ, nhưng mong muốn tự trấn an mình rằng Sweeny sẽ ổn thôi đang lớn dần thôi thúc anh hơn nữa khi từng phút trôi qua.

Anh đã che giấu được cảm xúc của mình suốt cả ngày, tận đến khi anh cảm thấy giống như một nồi áp suất bị đóng van lại. Vụ sát hại Candra đã khuấy động nhiều cảm xúc; đầu tiên anh thấy sốc vì cảnh giết người bạo lực. Tiếp đó anh thấy giận dữ tới lạnh lùng, quá mạnh đến mức anh có thể cảm nhận thấy nó đang gào thét trong anh, đòi hỏi hành động. Anh đã quen với bạo lực, nhưng những sứ mệnh trong quân đội chỉ để chống lại những tổ chức khủng bố khác, những người đã biết những nguy hiểm đó là gì và được trang bị đầy đủ và sẵn sàng tiêu diệt anh nếu như họ có cơ hội. Candra chưa từng chiến đấu, không có vũ khí, không qua đào tạo và không biết gì cả. Cô không có lấy một lời cầu nguyện và sự bất công của lần tấn công này làm anh bực mình.

Anh không ghét khi bị hỏi. Anh ghét cay ghét đắng vì không thể gặp được Sweeny, hay ít nhất là liên lạc với cô. Anh có lựa chọn của riêng mình, cố gắng bảo vệ cô khỏi sự nghi ngờ và tra hỏi tương tự như anh, nhưng điều đó cũng không làm anh bớt chán việc cần thiết chọn điều đó. Nếu những thám tử ấy thấy được bức tranh đó, có lẽ họ sẽ bắt cô, và anh sẽ làm mọi việc để có thể ngăn cản chuyện đó.

Vì mong muốn tuyệt vọng muốn gặp cô lớn dần lên, anh tự giam mình xuống chặt hơn. Nếu anh để lộ bất cứ chi tiết nào về cảm giác của anh lúc này, sự nghi ngờ của người điều tra sẽ được khuyến khích và điều đó còn kéo dài hơn nữa.

Cuối cùng sau tám giờ một chút, thám tử Aquino đã vươn người mệt mỏi và nói, “Anh đã giúp chúng tôi rất nhiều. Cảm ơn sự kiên trì của anh. Hầu hết mọi người sẽ tức điên lên, nhưng chúng tôi buộc phải hỏi những câu hỏi đó.”

“Tôi biết được số liệu thống kê đó,” Richard nói. “Tôi hiểu. Tôi có thể khẳng định mình không còn là nghi phạm nữa đúng không?”

“Mọi điều anh nói chúng tôi đều đã kiểm tra. Người cung cấp mạng đã xác nhận thời gian anh online đêm qua tại một thời điểm cụ thể và cảm ơn vì cho phép chúng tôi có những thông tin mà không cần làm thêm thủ tục gì. Chuyện đó đã giúp chúng tôi tiết kiệm một khoảng thời gian dài.”

“Cô ấy không xứng với những gì xảy ra,” Richard nói. “Dù chúng tôi có khác biệt tới thế nào, thì cô ấy cũng không xứng bị như vậy.” Anh đứng lên và duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi của mình. “Tôi sẽ về nhà nếu các ông không còn câu hỏi nào nữa.”

“Tôi sẽ cử cảnh sát tuần tra đưa anh về nhà,” thám tử Ritenour gợi ý.

“Cảm ơn, không cần thiết phải vậy đâu. Tôi sẽ bắt taxi.” Sẽ chỉ lãng phí thời gian để gọi Edward tới đón Edward có tới được đây thì anh cũng về được tới nhà rồi.

Rời trụ sở cảnh sát, anh đi bộ tới góc phố và gọi taxi, nhưng có vẻ ít xe cộ đi qua khu phố này. Qua hai tòa nhà nữa là tới con phố sôi động hơn, nên anh tiếp tục đi bộ. Căng thẳng trong anh đang tăng dần. Về nhà. Gần 30 phút nữa thôi là anh sẽ có mặt ở nhà. Anh sẽ nói chuyện với Sweeny. Anh nghĩ tới chuyện bắt taxi tới thẳng chỗ cô, nhưng sự thận trọng không cho anh làm vậy. Bất cứ sự liên lạc trực tiếp nào với cô giờ có thể mang đến sự chú ý không mong muốn đổ dồn vào cô. Thám tử có lẽ sẽ tìm hiểu về cô, cuối cùng – dựa vào việc Candra đã nói với ai đó là thấy anh và Sweeny ở cùng nhau – nhưng mỗi phút trôi qua anh đều cố tránh xa những việc không thể tránh được khá quan trọng. Có lẽ cô sẽ vẽ gương mặt kẻ giết người vào tối nay, và sau đó anh sẽ có hướng để giúp thám tử.

Anh cần tắm và cạo râu và đến khách sạn Plaza gặp Helene và Charles. Sự tôn trọng và phép lịch

sự thông thường đòi hỏi anh làm vậy, nhưng anh không biết mình còn có bất cứ một phép lịch sự thông thường nào không. Anh mệt mỏi, và những mối quan hệ giữa họ sẽ thành buồn cười vì vụ ly hôn. Khi người ta đang đau buồn, họ có thể đả kích, cố gắng làm dịu đi nỗi đau bằng cách đổ lỗi cho một ai đó hay thứ gì đó, và có thể dễ dàng nhận ra Helene nghĩ đến một câu buộc tội đầy nước mắt rằng giá như Candra vẫn sống chung với anh, chuyện này sẽ không xảy ra vì cô ấy sẽ không ở nhà một mình. Anh không có kiên nhẫn giải quyết chuyện đó ngay lúc này. Anh sẽ gọi cho họ sau đó nói chuyện với Sweeny, và nói với họ rằng anh sẽ gặp họ ngay vào sáng mai.

Nhưng Sweeny là ưu tiên đầu tiên. Anh sẽ không thể nghĩ đến chuyện nào khác nữa. Tận đến khi anh biết cô vẫn ổn.

“Đồ chó chết,” thám tử Joseph Aquino nói, mệt mỏi đóng tập hồ sơ và ngồi dựa lưng vào ghế. Anh thật sự là người kiên nhẫn hơn và cứng rắn hơn trong số hai người, nhưng vẻ mặt của anh khiến người ta khó tin tưởng hơn, nên Ritenour thường đảm nhận những vụ khó khăn. “Chín trong số mười vụ người chồng lạnh lùng giết vợ anh ta. Lần này thì giống như có sự sắp đặt hoàn hảo, nhưng chúng ta có gì nào?”

“Chúng ta có một chiếc áo ngoài chết tiệt, đó là tất cả những gì chúng ta có.” Ritenour chỉ ra những điểm đó bằng ngón tay của mình. Chúng ta đều biết những chi tiết ấy, nhưng nói ra chúng luôn có ích. “Worth là một gã muốn ly hôn. Anh ta có thỏa thuận trước hôn nhân để bảo vệ tất cả tài sản của mình, nên anh ta không phải lo lắng gì cả. Cô ta đã cho anh ta một khoảng thời gian khó khăn với những thỏa thuận ly hôn, nhưng hôm nay cô ta có cuộc hẹn ký vào chỗ giấy tờ đó, nên đó không phải là một vấn đề máu chót. Anh ta đang sử dụng vì tính vào đêm qua đúng lúc chúng ta cho là cô ta rời bữa tiệc về nhà, và thời gian tử vong cũng gần thời điểm đó. Anh biết việc đầu tiên người đàn bà làm khi bước vào cửa nhà không? Cô ta đá đôi giày cao gót. Cô Worth thì vẫn đi giày.”

“Anh từng gặp một khách hàng tuyệt vời như vậy chưa?” Aquino ngược nhìn. Anh đã nhận cuộc gọi tới vụ sát hại ở nhà Worth lúc gần 7 giờ sáng và làm việc không ngừng từ lúc đó. “Không có gì liên quan tới anh ta. Anh ta chỉ cho chúng ta chỉ những thứ mà anh ta muốn chúng ta xem thôi.”

“Joey,” Ritenour nói. “Anh ta không làm vậy.”

“Hiện trường rất đáng nghi. Dường như cô ấy ngạc nhiên khi nhìn thấy tên cướp, nhưng —”

“Nhưng giống như ai đó muốn hiện trường như vậy.”

“Đúng thế. Chỗ đó không bị xáo trộn nhiều. Tất cả những vết xước ở trên ổ khóa. Trông như thể chúng được tạo ra khá tinh tế. Chúng chắc chắn không có gì để làm bật ổ khóa.”

“Một điểm nữa là những điều mà anh Worth giúp chúng ta,” Ritenour nói. “Đừng làm tôi đi lạc hướng. Tôi sẽ không gợi ý điều đó vì những gì anh ta đã làm. Nhưng anh ta xuất hiện như một gã tốt bụng, nếu anh ta muốn làm cho hiện trường giống như một vụ cướp của thì nó sẽ giống một vụ cướp và hiếp dâm.”

“Đúng thế tôi hiểu. Nhưng dù là ai thì đều biết cô ấy và rất tức giận. Một tên cướp sẽ không đánh cô ấy như thế.” Aquino tạo ra một bản báo cáo sơ lược. “Hắn ta đã đâm ba lần vào lưng, nên cô ấy đang phải chạy trốn hắn ta. Những vết thương chống đỡ trên cánh tay cô ấy khi cô ấy cố gắng đánh lại hắn ta. Sau đó cô ấy ngã, hắn tiếp tục đâm cô.”

“Không có dấu hiệu của việc cưỡng hiếp. Quần lót vẫn ở đúng vị trí; sơ bộ không có tinh dịch. Những người bạn của cô ấy nói cô ấy rời khỏi bữa tiệc đêm quá sớm một cách lạ lùng, nên khoảng thời gian không thể đã được định sẵn. Cô ấy rời đi một mình.” Ritenour ngáp dài, đôi mắt mệt mỏi tập trung vào bản ghi chép. “Con dao lấy từ giá trong nhà bếp và vẫn còn ở hiện trường. Không có dấu vân tay nào. Chúng ta thấy rất nhiều vết bản trên ổ khóa cửa, một phần là từ ngón tay phải của cô Worth, và một là dấu vân tay của người quản gia.”

“Không giống một bạn trai bất mãn. Cô ấy để niềm vui lan tỏa xung quanh. Có rất nhiều đàn ông nhưng không ai đặc biệt cả.”

“Nhưng có lẽ một trong số họ muốn trở thành đặc biệt. Anh biết đấy đều là những thứ như nho chua. Nếu tôi không thể có em, blah blah blah. Có ai trong danh sách cô ấy hay gặp gỡ, rồi sau đó ngừng quan hệ?” Ritenour vẽ nguêch ngoạc lên tập giấy. Giống như tất cả các thám tử khác, anh và Joe đá tất cả những thứ như vậy qua lại cùng nhau. Thi thoảng những thứ đã đưa ra và lấy về có thể dẫn tới một hướng nhìn mới.

“Không có ai gần đây.” Aquino dừng lại. “Nghị sĩ McMillian xuất hiện trong bản danh sách cũng thật thú vị, nhưng có lẽ trong khi ông ta không muốn vợ mình biết chuyện, tôi không nghĩ ông ta giết người chỉ để giữ bí mật.”

“Đừng đề cập tới chuyện anh ta không biết bản danh sách này tồn tại.”

“Không đề cập nữa. Một công ty bảo hiểm đã cung cấp danh sách những trang sức cô ấy mua bảo hiểm, nên chúng ta có thể tìm hiểu xem cô ấy đã mất những gì đúng không?”

“Không hẳn. Họ đã gửi fax cho chúng ta vào buổi sáng.”

“Hãy lướt qua bản danh sách nào.”

“Chúng ta xem qua hai lần rồi đó Joe.”

“Cứ cười thôi đi.” Aquino nghiêng người về phía sau và vòng tay ra sau đầu. “Một gã đột nhập. Hắn ta lấy hết trang sức. Có lẽ hắn định lấy cả ti vi và dàn âm thanh, nhưng chỉ có một người thôi, nên tôi không nghĩ vậy. Hắn ta ở trong nhà bếp, xem xét tủ lạnh. Nhiều người giấu đồ của họ ở trong tủ lạnh và tủ đá; họ nghĩ đó là một nơi cất giấu ban đầu, nên tất nhiên một tên trộm giỏi luôn kiểm tra tủ lạnh.”

Ritenour vẽ lại bối cảnh. “Khi cô ấy bước vào, bắt gặp hắn ta, hắn ta hoảng loạn. Hắn ta tóm lấy một con dao. Nhưng hắn ta đã lấy được đồ trang sức, và khỏe hơn cô ấy, hắn ta có thể chạy trốn bất cứ khi nào muốn. Chẳng có lý do nào để giết cô ấy trừ khi cô ấy biết hắn ta.”

“Giống như một người quen cố gắng thỏa mãn thói quen dùng thuốc sao? Có lẽ điều đó quá xa vời trừ những điều cần thiết. Kẻ rác rưởi thì thích điều đó. Điều đó mang tôi quay lại điều giả định. Tôi nghĩ vụ giết người này do cố ý, và hiện trường còn lại giống một cảnh ở trường quay. Tôi không nghĩ có một tên cướp ở đó.”

“Vậy những người trong danh sách này có khả năng lớn nhất.” Ritenour chán chường xem lại những cái tên. “Chúa ơi, quý bà này có rất nhiều hành động. Vấn đề ở đây là tôi không nghĩ bất cứ cái tên nào trong danh sách này đều nằm trên các bản ghi chép an ninh.”

“Gi, anh nghĩ một gã định giết người sẽ đi ký tên thật của mình cho bảo vệ sao?”

“Vậy làm sao hắn ta có thể vào trong? Ai đó sẽ phải để ý tới hắn hay bảo vệ không cho hắn lên trên. Vậy nên hắn ta sẽ phải dùng tên thật.”

“Hay ai đó trong tòa nhà vào trong cùng với hần ta.” Họ rầu rĩ nhìn nhau. Họ đang tiến sâu vào lãnh thổ hoang dại với một âm mưu, và họ biết nó. Vụ giết người mang tính chất quá cá nhân. Nên họ đã để lại câu đố là làm thế nào kẻ giết người có thể vào trong căn hộ cao tầng với hệ thống an ninh nghiêm ngặt. Họ tiếp tục nhìn nhau chăm chăm. Ritenour cong mày lên. “Chúng ta cần một danh sách những người mới thuê nhà.”

“Đúng chúng ta chắc chắn sẽ cần tới.”

“Tên sẽ có thể không đúng, nhưng chúng ta đang tìm kiếm một người đàn ông độc thân và khả năng là nếu chúng ta có thể có được ảnh của tất cả những gã trong danh sách này, những người bảo vệ sẽ có thể nhận ra một trong số họ là người mới chuyển đến.”

Đột nhiên tràn đầy năng lượng họ chạy ngay tới điện thoại. Một giờ sau họ đang làm việc cùng nhau. Không có ai trong văn phòng của tòa nhà cung cấp cho họ danh sách những hồ sơ gần đây. Có được những tấm ảnh của tất cả những người đàn ông trong danh sách đòi hỏi phải có thời gian, những bức ảnh của những người đã có bằng lái xe có thể lấy từ DMV, nhưng nhiều người sống ở thành phố này không có lái xe vì sở hữu được một chiếc xe phải trải qua cả mớ rắc rối. Còn có khả năng là gã đó có thể sống bên kia sông ở New Jersey, hay ở Connecticut. Cả hai đều có giao thông thuận tiện.

“Jesus,” Aquino lẩm bẩm khi nhìn danh sách những tình nhân của bà Worth. “Việc này có thể kéo dài đến cuối năm. Anh đã từng đếm tổng số gã ở đây chưa? Người đàn bà này chắc hẳn phải sở hữu bộ não của một con bọ chết có AIDS và mọi thứ. Nhìn xem này. Tôi đếm được có 23 gã vào năm ngoái, sau đó đều là những người dùng lại thôi. Trung bình cô ta lên giường với một gã ít nhất là hai tuần một lần.”

“Cuộc sống tình trường nên năng động như vậy,” Ritenour ảo não nói. “Áp lực sẽ giết anh đó. Ah, chết tiệt, chúng ta sẽ không có được gì vào tối nay.” Aquino đứng lên và vươn vai. “Tôi sẽ về nhà. Hẹn gặp anh vào sáng mai.”

“Về nhà là ý kiến hay nhất trong ngày của anh đó.” Cùng bộ com lê, Ritenour cầm lấy áo khoác. “Anh có muốn ghé đâu đó uống bia không?”

“Không, anh cứ đi đi. Tôi bị đánh cú mạnh lắm rồi.” Cả hai đều đã ly hôn, ai cũng có đồng quần áo cần giặt ở nhà. Bia cũng khá hấp dẫn. Nhưng có gì đó đang gặm nhấm Aquino, và anh không thể tìm ra nó là cái gì – có cái gì đó liên quan đến Richard Worth. Không phải là anh nghĩ Worth là kẻ giết người, người đàn ông này không có động cơ gì cả và cũng không có cơ hội ra tay. Nhưng anh ta quá

kiềm chế; không có run rẩy một chút nào, không cự quây, không thể hiện tâm trạng, không có một cảm xúc nào dễ nhận thấy khi anh ta xác nhận thi thể của người vợ sẽ nhanh chóng thành vợ cũ, và xem việc nạo thai và tất cả những người đàn ông khác, anh có thể hiểu tại sao Worth không thể hiện gì cả. Không có dấu hiệu nào thể hiện anh bị kích động. Anh ta khá nhẫn nại và tỏ ra hợp tác, giúp họ có được số tài liệu nhanh hơn rất nhiều so với việc phải thông qua một mớ những thủ tục pháp lý. Aquino biết anh chẳng có lý do gì nghi ngờ Worth, và anh cũng không thật sự nghi ngờ. Chỉ là trực giác mách bảo anh rằng người đàn ông đó đang cố che dấu một việc gì đó, rằng có một kết thúc lỏng lẻo cần được bảo đảm.

Anh vẫy tay qua loa chào tạm biệt Ritenour, sau đó ngồi sau tay lái của chiếc xe mui kín màu nâu khó phân biệt, tài sản của thành phố dành cho công vụ. Trong cơn bốc đồng, ông quyết định lái xe tới nhà Richard Worth, chỉ để biết mình có thể trông thấy gì thôi. Chết tiệt, có lẽ anh nên đậu xe và theo dõi nơi đó một lúc thôi. Là một thám tử tò mò một chút như thế cũng là chuyện tốt.

Richard trả người tài xế 20 đô và không đợi lấy tiền thừa, bước lên bậc thang vào nhà. Khi anh đã cải tạo lại tầng trệt của căn hộ, anh đã mở thêm một lối ra vào riêng biệt dẫn lối vào phần chính của căn nhà. Tầng văn phòng nằm một nửa trên mặt đất, có những cánh cửa sổ gần lè được có khung thép bảo vệ. Anh bước vào phòng giải lao chiều dài chiều rộng đều bằng 10 mét được lát gạch nhập khẩu. Tám thảm nằm ở trung tâm trên những viên gạch là tám thảm loại Thổ Nhĩ Kỳ 200 năm tuổi, cứng tới mức không hề bị lún khi anh sải bước qua.

Anh kiểm tra máy trả lời tự động có khá nhiều tin nhắn. Anh mất kiên nhẫn lắng nghe 11 tin nhắn, chỉ mong sao chóng tới tin nhắn tiếp theo ngay khi anh nhận ra từng giọng nói. Sweeny không để lại tin nhắn nào. Anh quay số của cô và lắng nghe tiếng chuông, nhắm đếm số lần chuông reo. Đến lần chuông thứ sáu, máy trả lời tự động của cô được bật lên. Giọng cô đọc lại số điện thoại, sau đó thì kết thúc bằng một câu ngắn gọn, “hãy để lại lời nhắn.” Thông thường anh sẽ thấy vui. Giờ thì anh lo phát ốm lên. Cô có thể ở đâu được?

Sweeny không có ý định đi xa như vậy. Cơn chấn động nặng nề sáng hôm đó đã để lại cảm giác choáng váng và mệt mỏi, thậm chí sau khi cô ngủ như chết ba giờ liền. Cô đã đi vẩn vơ trong căn nhà hàng giờ, không mong Richard gọi điện mà chỉ đi lòng vòng thôi, chỉ đề phòng trường hợp anh gọi lại. Anh sẽ rất bận rộn để sắp xếp mọi chuyện nên cô cũng không nghĩ đến việc nói chuyện với anh trong vòng ít nhất là hai ngày.

Dù đi lòng vòng dưới ánh nắng mặt trời như vậy cô vẫn bắt đầu cảm thấy không thể ở trong nhà thêm một chút nào nữa. Quá trình tư duy chậm chạp và ngớ ngẩn như thể cô thêm thuốc và cô nghĩ bầu không khí mới có lẽ giúp cô thư thái đầu óc. Khônهن còn tin vào cô gái vui tính dẫn chương trình dự báo thời tiết báo rằng nhiệt độ là 64 độ F khá dễ chịu, cô mặc chiếc áo dài tay và đi ra phố.

Cô không có bất cứ đích đến nào. Cô chỉ đi bộ. Cô sống ở mép khu Đông phía dưới, và khu vực này tràn ngập màu sắc, đặc biệt là có nhiều người đến từ nhiều nơi khác nhau. Giá nhà thấp thu hút hàng ngàn dân nghệ sĩ và sinh viên. Các diễn viên và ca sĩ hầu hết đổ về ở khu Greenwich, nhưng một số tràn sang tới sống ở Khu Phía Đông phía dưới. Những gương mặt thật hấp dẫn, già có trẻ có. Một cặp đôi trẻ ra ngoài đi dạo, đặt con trong xe đẩy, niềm tự hào và thỏa mãn sáng ngời trên gương mặt họ. Cô thấy đứa bé nhìn mình, gương mặt như hoa của đứa bé và đôi bàn tay nhỏ bé để bên cạnh chân, và bàn tay cô bé chạm vào mái tóc xù.

Một cậu thiếu niên đang đi dạo cùng một đàn chó, xếp theo cỡ từ một chú chó chăn cừu của Anh, tiếng kêu chít chít xuất hiện từ cái khăn trên đầu nó, xuống tới con chó phốc, phóng nước kiếp hai lần. Nụ cười ngoác miệng xuất hiện trên gương mặt cậu bé khi cậu bé bị lũ chó kéo theo trên vỉa hè: cậu đang trượt ba tanh. Lũ chó trông khá hạnh phúc.

Dần dần phong cảnh bên ngoài thay đổi. Sweeny nhìn vào cánh cửa sổ, dừng lại ở một hiệu bánh mì nhỏ lấy một cuộn bánh quế có một lớp kem dày ở trên, sau đó phải uống một cốc cà phê để tiêu hóa nó. Cô đi lòng vòng, đút tay vào trong túi áo khoác, một làn gió nhẹ lùa qua đùa nghịch những lọn tóc xoăn của cô.

Cô cố gắng không nghĩ tới Candra. Cô cố tình không để hình ảnh bức tranh xuất hiện trong tâm trí. Cô không nghĩ nhiều về bất cứ điều gì, chỉ đi dạo không thôi.

Vẫn thế không có gì ngạc nhiên khi cô nhìn quanh và nhận ra khu nhà sang trọng và những tòa chung cư cao tầng của khu Tây phía trên. Cô đã đi ít nhất 2 dặm có lẽ hơn thế nữa; cô không biết một dặm thì có bao nhiêu tòa nhà. Richard sống ở đây, trong một căn hộ ở đại lộ Công Viên. Candra đã sống ở gần đây; Sweeny nhớ là Kai đã nói với cô rằng căn hộ mới của Candra nằm ở một nơi nào đó cao hơn, nhưng cô không nhớ là ở tòa nhà nào.

Sweeny không xem tin tức, chỉ xem dự báo thời tiết. Thông tin địa phương có lẽ sẽ đầy những vụ giết người, những việc như vậy không xảy ra mỗi ngày trong những tòa nhà chung cư phô trương, và Candra khá nổi bật trong xã hội, việc này khiến cho vụ giết người càng đáng giá với giới tin tức hơn. Sweeny từng không muốn trông thấy bất cứ thứ gì về nó, hay nghe thấy bất cứ sự suy đoán nào.

Cô chỉ muốn nhìn thấy Richard.

Cô đi lên phố và đứng nhìn tòa nhà một lúc. Cô từng ở đó một lần vào ba hay bốn năm trước, khi cô vừa mới tới thành phố và ghé qua đây theo lời mời của Candra trong khi bữa tiệc đang diễn ra.

Sweeny đã ở đó lâu và giả vờ uống một ít sâm panh, chào Candra, sau đó trốn thoát.

Ánh sáng chiếu qua đuôi của cánh cửa sổ trên cửa nhà. Cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ, băn khoăn không biết anh có nhà hay không hay đèn sáng chỉ để khiến người ta nghĩ rằng có ai đó trong nhà.

Đây là một ý tưởng tồi. Nếu anh ở nhà, chắc chắn có một người nào đó ở cùng anh. Bạn bè có lẽ tới chia buồn hoặc không khi cân nhắc tới những chuyện xảy ra. Nhưng chắc chắn họ sẽ cố để tìm ra những chi tiết đẫm máu tin đồn nóng nhất để chia sẻ cùng nhau bên bàn cà phê với những người khác vào hôm sau.

Cô sẽ không phải vào trong nhà. Chỉ nhấn chuông, nói với anh... nói với anh một điều ngu ngốc, chẳng hạn như cô nghĩ về anh, hay bày tỏ lòng cảm thông, hay những chuyện tương tự như vậy. Có lẽ anh có nhân viên ở đó và không ra mở cửa. Trong trường hợp đó cô sẽ để lại lời nhắn. Anh sẽ biết cô đã tới đó và rằng cô có việc quan trọng.

Cô bước lên bậc thềm và nhấn chuông, sau đó lại cho tay vào túi áo khoác, đứng đó cúi đầu xuống và ngọn gió nhẹ buổi tối thổi tung mái tóc cô trong khi cô đợi người mở cửa.

Cánh cửa được mở ra nhanh tới mức cô nhảy lên bất ngờ. Richard hiện ra trước mặt cô, nhìn trừng trừng cô. “Em vừa ở chỗ quái nào thế?” anh bức bối.

Cô chớp mắt. “Đi dạo.”

“Đi dạo,” anh hoài nghi nhắc lại. “Từ nhà em sao?”

“Đúng thế. Em chỉ đi dạo và... dừng lại ở đây.”

Anh nhìn cô chăm chăm, gương mặt anh không để lộ cảm xúc gì ngoài đôi mắt đen sáng lên. “Vào đi,” anh nói, bước vào trong để cô có thể đi theo anh, và sau một thoáng do dự cô cũng làm theo.

Ngồi trong xe cách tòa nhà 30 mét, thám tử Aquino ngược nhìn lên, và để ý tới thời gian lúc người phụ nữ đó tới. Anh nghĩ chả có lý do gì đặc biệt chỉ là sự huyền ảo chung của một cảnh sát thôi.

Họ không chạm vào nhau, nhưng có cái gì đó kết nối hai người. Vậy Worth có tình nhân, không có luật nào cấm điều đó. Thực tế, sau khi chia tay được một năm, người đàn ông sẽ thành một vị thánh thực thụ nếu không có một cô tình nhân nào cả.

Điều làm Aquino băn khoăn là khi trả lời tất cả câu hỏi của họ hôm đó, không một lần nào anh nhắc tới tên người phụ nữ khác. Worth là một người đàn ông kín đáo – Aquino đã thu thập được nhiều – nhưng khi vấn đề này xuất hiện - anh đã miễn cưỡng nói với họ về việc nạo thai của người vợ. Có một tình nhân thì nhạy cảm hơn thông tin đó nhiều. Thực tế, có quan hệ với một người đàn bà khác là một điểm khác trong sở thích của anh, làm anh ta ít quan tâm tới cái chết của người vợ xa lạ hơn.

Nhưng Worth chưa từng đề cập tới tên một người bạn, và Aquino thấy điều này khá thú vị.

Chương XVII

Sàn nhà phòng nghỉ lát gạch màu xám đen, có trải một tấm đệm dày có nhiều màu nhất Sweeny đã từng thấy. Cô nên dừng lại ở đây, nhưng Richard cầm tay cô, bảo cô nên theo anh và cô thấy không thoải mái khi làm vậy. Anh quá lạnh lùng, như thể anh không muốn cô ở đây nhưng lại thấy thật quá lịch sự để nói vậy. Cô cho tay vào sâu trong túi áo khoác hơn nữa, cảm thấy mình như một kẻ nhiều chuyện.

Cô cũng từng thấy mình giống một kẻ nhiều chuyện một lần khác khi cô ở đây. Tất nhiên, sau khi cô cảm thấy áp lực khi cố gắng giao lưu nhanh chóng nhưng cô không cảm thấy thoải mái chút nào vào lần đó. Sự xa hoa khiến cô lo lắng. Khi còn là một đứa trẻ cô đã luôn là một người tràn ngập trong một tủ quần áo không thể thay thế những chiếc áo của hãng Kool- Aid hay vô tình bôi sơn lên một chiếc áo lụa, hay bước vào chỗ mực hồng bị vương ra, làm nó tung tóe chảy tràn lên tấm thảm rất đắt tiền. Mẹ cô luôn luôn giữ giọng nói khó chịu và nói rằng thế giới sẽ quay nhanh hơn nếu có thể nhốt Paris ở trong lồng, và sau đó cô luôn cảm thấy có lỗi vì sự ngốc nghếch của một đứa bé. Một khoảng thời gian Sweeny rất sợ mẹ sẽ nhốt cô vào lồng.

Cô đã vượt qua nỗi sợ ấy, nhưng thực tế là cô thực sự dễ bị tai nạn. Có một số thứ đồ khá đắt tiền khiến cô thấy ám ảnh. Cô bước đi ở giữa hàng lang, cảm thấy tốt hơn nhờ chiếc đèn điện rất đẹp.

Căn phòng khách ở bên phải rộng rãi. Cô bước vào đó với Richard đi lặng lẽ bên cạnh. Cô đã có cảm giác mơ hồ là bị lừa. Cô không nên ở đây, nhưng chỉ là không phải ở chỗ này, nhưng giờ chắc chắn không phải là lần này. Cô đã đặt quá nhiều vào mối quan hệ của họ, cái này quá mới mẻ và chưa từng

hình thành trong cô nên cô không đoán được gì cả.

Mặc dù thấy khó chịu Sweeny vẫn cảm nhận được màu sắc như luôn luôn thế, và ngay lập tức cô chú ý tới căn phòng này có gì khác biệt. Candra thích kiểu trung tính nhẹ nhàng; mọi thứ giờ đây rực rỡ hơn, và nhiều hơn nữa, không có gì có vẻ rẻ tiền hơn khi thay thế vào đó.

Cô đứng ở giữa phòng, chuyển trọng tâm từ chân này sang chân khác.

“Mời ngồi,” Richard nói.

“Em không thể ở đây.”

Chết tiệt, cô đã không biết bất cứ lời nói dối xã giao nào. Cô có thể nghe được sự giả tạo rõ ràng trong giọng nói của mình.

“Em biết em không nên ở đây. Giờ này là khoảng thời gian riêng tư và em đang xen ngang vào khoảng thời gian này.”

“Ngồi xuống đi!” Anh lại nói, chỉ có lần này anh nói như thể gầm lên.

Cô chọn chiếc ghế da cánh lớn và ngồi vào cạnh tấm đệm, có một vài bức tượng để trên chiếc bàn ngay cạnh ghế. Cô đặt cả hai tay lên đùi để không bất cẩn làm đổ vỡ mọi thứ.

Cô không thích cảm giác khó chịu với Richard. Cô hoàn toàn thấy dễ chịu khi anh ở trong căn hộ của mình, hay trong một nơi ở giữa nào đó. Ở đây, lần đầu tiên cô thấy đau đớn khi nhận ra khoảng cách kinh tế khổng lồ giữa họ. Cô chưa từng nhìn thấy bất cứ thứ gì sang trọng trên người anh, nên sự khác biệt phải là ở trong cô và sự bất hợp lý ngược đời cũng khiến cô khó chịu y như những thứ khác.

“Anh không biết em đang nghĩ cái quỷ gì, nhưng anh không thích gương mặt em như vậy.”

Ít nhất lần này giọng nói của anh không khắc nghiệt, thay cho tiếng gầm trước đó. Anh vẫn đang đứng nhìn xuống cô với thái độ khó đoán.

“Em đang nghĩ là em không thuộc về nơi này.”

Đó là một sự thật không bóng bẩy gì, dù anh có thích hay không. Cô chuyển hướng nhìn sang bình cắm hoa, cảm thấy thoải mái khi ngắm nghía màu sắc.

Anh nhún vai. “Anh cũng thế.”

Cô thấy sững sốt và ngược nhìn lên: “Nhưng anh là chủ của nó mà.”

“Anh là một cậu bé quê mùa tận sâu trong trái tim. Nhưng đây không phải nơi anh muốn ở, chỉ là một nơi để sống thôi.”

Dường như cô không thể rời mắt khỏi anh. Đôi mắt đen của anh có màu đen trong ánh sáng thấp nhẹ nhàng của bóng đèn và anh cũng sẽ không rời mắt khỏi cô. Ý thức thể xác, chưa từng xuất hiện ngay trên bề mặt khi cô ở cùng anh, mờ mờ hiện lên trong cô. Cô tiếp tục cố đè nó xuống, nhưng không phải lúc này.

“Anh ở cùng với cảnh sát cả ngày.” Anh nói giọng trầm khá kiềm chế.

“Anh đã lo phát ốm vì em, nhưng anh không thể gọi điện thoại được.”

Cô nói nhanh: “Em hiểu mà. Em không mong anh gọi điện và em ổn rồi. Cuối cùng em cũng khám phá ra mình có thể bò vào bồn nước nóng và ngâm mình cho tới khi cơn lạnh đi qua.”

“Anh nên để em bò vào chiếc giường nóng cùng anh bất cứ khi nào em cần sưởi ấm.”

Từ ngữ xuất hiện giữa họ như một sợi dây sống động. Cô cảm thấy cơ thể mình lắc lư như thể mình thật sự bị sốc và sự nhận ra nó đã đặt cô vào đúng vị trí. Anh sẽ không nhìn cô và nghĩ là cô không nên ở đây, anh đang nhìn cô với sự tập trung cao độ của một người đàn ông - người định làm tình, ở đây, ngay bây giờ.

Cô thấy mình đứng lên, kéo theo sự căng thẳng đáng yêu tới mức nó khiến cô đau đớn. Lo lắng và mong muốn thống trị trong người cô. Chỉ với câu nói thẳng thắn của anh khiến cô thức tỉnh, cơ thể cô sẵn sàng cùng với anh. Ngực cô đau đớn và không hề nhìn xuống cô cũng biết nó dựng đứng đến mức nào. Hơi ấm nóng bỏng, ngọt ngào đến đau đớn tràn lên giữa hai chân cô. Cô siết chặt các cơ bắp của mình chống lại nỗi đau và chỉ thấy mình làm tăng cường độ đau đớn hơn thôi.

Cô đã chấp nhận, thích thú trước sức hút của cô với anh. Cô yêu thích những nụ hôn hoang dại khiến cô bối rối, những cái chạm quyến rũ lên làn da trần, cảm giác hài lòng tuyệt vời khi cảm nhận được bên bờ vực nguy hiểm và cùng lúc là sự an toàn tuyệt đối trong vòng tay anh. Cô muốn hoàn thành việc làm tình thật sự với anh rất nhiều, cô còn cảm thấy được sự thoải mái với sự dừng lại của anh. Sự sẵn lòng không dễ dàng gì với cô và thứ mà anh muốn từ cô ngay lúc này là lời hứa cơ bản nhất với tất cả mọi thứ. Thứ mà cô yêu thích nhiều nhất trên lý thuyết là một chút sợ hãi với thực tế.

“Em nghĩ là em nên đi”.

Cô buột miệng, quay lại làm chính xác những gì đã nói. Tay anh vòng qua eo cô, bắt được cô trước khi cô bước đi.

“Anh nghĩ em nên ở lại.”

Anh kéo cô vào người anh, hông gần hông, đùi sát đùi, đặt đầu cứng của cơ thể anh lên chỗ mềm mại của bụng cô.

“Em không muốn anh sao?” Anh thì thầm, cúi đầu xuống chạm vào trán cô và hạ thấp xuống chỗ nhạy cảm dưới tai cô.

Cô thấy ngạt thở. Muốn có anh sao? Cô muốn anh nhiều hơn bất cứ thứ gì hay bất cứ ai trong đời. Cô chỉ đang bắt đầu nhận ra rằng cô khao khát anh nhiều tới mức nào và đó không chỉ là khao khát nhục dục. chuyện đó mới đáng sợ nhất, hiểu rằng anh quan trọng với cô tới nhường nào. Khi còn là một đứa bé cô đã yêu gia đình mình và khao khát họ cũng yêu thương cô, nhưng tình yêu đó không được đáp lại, từ đó cô đã không cho phép bản thân yếu đuối như vậy.

Nhưng việc cần trọng lúc này đã là quá muộn rồi, cô nghĩ điên dại. Cô đã yêu anh rồi. Cơ thể cô tan chảy dưới anh, tìm kiếm sự sung sướng dâng trào mà anh đã từng mang lại cho cô.

Cô không thể cho phép anh thứ anh đòi hỏi, ít nhất là bằng lời nói. Hoảng loạn và phản kích lẫn với thôi thúc hoang dại làm cô không nói lên lời. Cô trượt tay lên ngực anh và vòng tay qua cổ anh, kiễng chân lên để đặt cái đầu cương cứng của anh đến chỗ giao nhau giữa hai đùi cô, và đó là tất cả những gì anh cần.

Tay anh vòng quanh cô và miệng anh chiếm lấy miệng cô, chăm chỉ và tham lam. Lưỡi anh di chuyển sâu vào trong miệng cô, chiếm lấy cô, làm cô run lên bất ngờ nhận ra rằng tận đến lúc này anh vẫn luôn dừng lại. Anh sẽ không chần chừ vào lúc này. Sweeny có cảm giác bị đè nát và nhai ngấu nghiến, trừ việc anh sẽ không làm cô đau chút nào, nỗi đau duy nhất cô cảm nhận được là nỗi đau trong sự trống rỗng.

Anh cởi áo khoác cô xuống cánh tay và để nó rơi xuống sàn nhà. Anh cho tay vào sâu dưới áo sơ mi và đặt chúng lên ngực cô, lòng bàn tay nóng bỏng, thô ráp trên đôi núm đã săn lại. Cả cơ thể cô đau đớn trước cái chạm của anh, và cô nghe thấy mình phát ra những tiếng hỗn hển dịu dàng. Mọi thứ đang mất kiểm soát và diễn ra quá nhanh.

“Richard!” Cô thở hỗn hển, không thể phân biệt được đó là một tiếng rên nhỏ hay một cử chỉ van xin.

Anh kéo áo qua đầu cô và giây tiếp theo cô đang nằm thẳng trên chiếc ghế bành quá cỡ. Mười giây tiếp theo cô đã không còn gì trên người, giày và tất đều biến mất, quần bò và đồ lót bị kéo xuống và tuột ra. Tay anh ở trên đùi cô, kéo chúng tách ra.

Cô ngây dại nhìn anh khi anh quỳ xuống giữa hai chân cô, một đầu gối ở trên ghế và cái còn lại thì quỳ trên sàn nhà, kéo nhanh quần của anh ra. cô cảm thấy như thể toàn bộ cơ thể đang đập rộn ràng dự đoán chuyện kế tiếp, máu chảy nhanh nóng và đầy trong tĩnh mạch, rồi tụ lại ở phần thắt lưng. Anh cúi xuống bên cô và cô nhẹ nhàng cho tay đặt lên ngực anh, tim anh đập nhanh trên lòng bàn tay phải của cô. Mắt họ nhìn nhau, mắt cô to, mắt anh thì nheo lại mạnh mẽ, và họ vẫn cứ nhìn nhau khi anh vào trong cô, đâm mạnh và sâu.

Cơn đau đã phục kích được cô. Nó mạnh mẽ và cháy bỏng, chỉ như thể cô lại là cô gái đồng trinh. Cô thở được sau tiếng rên, cứng người lại bên dưới anh. Anh thì thào một câu chữ lẽ lờ mờ khi anh rút lui một chút và chậm chậm đưa nó trở lại cán. Cơn đau chỉ là tạm thời là phản ứng của cơ thể cô với cuộc xâm chiếm không quen thuộc; cú thúc thứ hai của anh khiến cô phát ra một tiếng rên rỉ, lần này mạnh mẽ vì khoái cảm.

“God,” Anh nói, giọng nói như bị bóp nghẹt, cơ thể anh vẫn cứng, như thể một cú thúc nữa thôi có thể làm anh mất kiểm soát và sẽ không dừng lại cho tới khi nào lên đến đỉnh điểm.

Sweeny vòng chân quanh eo anh, nâng mông cô lên để anh vào được sâu hơn. Hơi thở của anh dồn dập bập bênh. Anh cảm giác quá dày và khó khăn bên trong cô cô nghĩ anh có thể không chịu đựng nổi nữa nếu anh tiếp tục di chuyển và và tuy nhiên cô nghĩ mình sẽ nỗ lực nếu anh dừng lại. cô cảm thấy nóng, sáng bừng và hơi nóng làm huyết mạch của cô sôi sục. Những cơ bắp quanh anh cứng lại, cố gắng để kéo anh vào sâu hơn nữa, toàn bộ cơ thể anh gập lại và một tiếng nói rất trầm phát ra tận yết hầu khiến cô suýt hét lên. sau đó anh giữ cơ thể mình bất động một lần nữa. cô đau đớn ở bên trên, móng tay cô đâm sâu vào ngực anh.

“Anh, chết tiệt, hãy làm thế đi.” Cô ghen ngào.

Anh dùng bàn tay giữ lấy cổ tay cô và giữ chúng tránh xa ngực anh, khóa chúng lại ở dưới đệm và đặt trên đầu cô. Anh nghiêng người xuống phía cô, mồ hôi long lanh trên mặt anh, và tận sâu trong đôi mắt đen ấy cô thấy sự kiềm chế của anh đã vỡ vụn rồi.

Anh chiếm lấy cô ngay sau đó với những cú thúc mạnh mẽ làm toàn cơ thể cô rung lên. Anh giữ chặt

lấy tay cô làm chúng đau đớn dưới anh và nâng người cô lên. Với mỗi cú đâm vào trong hơi nóng và sự căng thẳng trong cô tăng lên, thắt lưng cô đau đớn, mông cô cong lên và xuống và nhận lấy mọi thứ anh dành cho cô. Cô lên đỉnh nhanh, mạnh, rên rỉ và anh không mang lại bất cứ niềm xót thương nào, sự căng thẳng bắt đầu được xây dựng lại ngay khi cơn co thắt kết thúc. Cơ thể to lớn của anh cứng lại trên cô, sau đó anh run rẩy và di chuyển lên từ sức mạnh của cơn cực khoái của riêng mình.

Sau đó trong im lặng cô nghe thấy tiếng thở của chính mình nhanh và giật mạnh. Tim cô đập nhanh tới mức cô có thể cảm nhận nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mọi cơ bắp của cô dường như mềm nhũn, yếu đuối và vô dụng. Anh mệt nhọc nằm trên cô, ép chặt cô vào chiếc ghế và cô có thể hạnh phúc nằm đó mãi mãi. Khoái cảm mà cô có cùng anh trước đây không thể so với việc làm tình thật sự được. Cô cảm thấy vui vẻ và kiệt sức như thể có thể di chuyển được khó y như dời núi, nhưng lúc này cô không muốn gì hơn là chỉ nằm đó với cơ thể Richard ở trên mình, cảm nhận được cơ bắp mạnh mẽ này run rẩy, và biết rằng cô đã đủ cho anh, rằng anh hài lòng.

Cô nhận ra đây là điều mà những người phụ nữ luôn muốn cảm nhận ở những lần này, với người đàn ông họ yêu. Nó còn ngọt ngào hơn sức tưởng tượng của cô trong những khoảnh khắc hiếm hoi khi cô cho phép bản thân nghĩ tới khi bản thân đang cô đơn. Richard ngẩng đầu lên. Mái tóc đen của anh đen và ướt mồ hôi, gương mặt anh lộ vẻ chiến thắng và sở hữu và một sự hài lòng rất đàn ông.

“Em ồm chứ?” Giọng anh trầm và khàn khàn.

Cô nuốt nước bọt, nói: “Anh hãy nói cho em biết, em không thực hành nhiều.”

Một nụ cười làm sáng lên những đường nét cứng trên gương mặt anh.

“Anh muốn nói em thật tuyệt vời!”

Anh thả tay cô ra để chống người lên khuỷu tay, dùng bàn tay nâng mặt cô lên và hôn cô thật trọng, chậm và sâu, tinh nghịch dùng lưỡi trêu đùa chỗ nhạy cảm nhỏ giữa hai chân cô, giữ anh thẳng đứng một nửa và ở trong cô. Cô rung mình dưới anh, những tế bào bên trong đang sưng lên quá nhạy cảm không thể chịu đựng nổi dù chỉ một kích thích nhỏ.

Anh biết và rút khỏi cô nhẹ nhàng tới mức cô muốn khóc thành tiếng. Anh lùi lại quỳ gối và kéo lại quần áo, sau đó đứng lên và nâng cô lên. Cô nằm trong vòng tay anh như một người dâng hiến đã khỏa thân, bám chặt vào vai anh khi anh bế cô ra khỏi phòng khác và đi lên lầu.

“Anh hi vọng em có thể ở lại đêm nay.” Anh thì thầm “Vì anh thậm chí chưa gần gũi để ở cùng với em.”

“Không... giường của Candra.”

“Cô ấy chưa từng ngủ ở chiếc giường này.” Anh trấn an cô, nhẹ nhàng mà không khoan nhượng.

“Cũng chưa từng ở trong căn phòng này. Anh đã sửa sang và trang trí lại căn nhà.”

Anh dùng vai mở cửa ra và mang cô băng qua sàn nhà bằng gỗ cứng sáng bóng trải dài, tô điểm bằng những tấm thảm và đồ trang trí tới chiếc giường trông lớn như thể dành cho sáu người. Anh để chân cô xuống trước để cô có thể đứng đó nhưng vẫn kẹp giữ cô bên cạnh khi anh cúi xuống và lột ga trải giường ra.

Đầu gối cô loạng choạng.

“Em cần tắm.” cô nói.

Cô cần tìm một chiếc áo tắm hay một chiếc khăn tắm, hay thậm chí hai khăn rửa mặt cô có thể che đi những nơi cần thiết. cô chưa từng cảm thấy trần trụi hơn ngay lúc này, hay thậm chí ý thức được cơ thể của mình.

Anh cứng người. anh nói nhẹ nhàng. “Chết rồi, anh còn không mang “áo”.”

Họ nhìn nhau, và Sweeny trở nên ý thức sâu sắc về sự ẩm ướt giữa hai chân cô. Cô đã làm một vài phép tính nhanh.

“Em nghĩ chúng ta an toàn, đã ba tuần kể từ tuần kinh cuối cùng của em.”

Anh đã có giây phút điên rồ thoáng qua, một tia hối hận rằng thời gian đã không tốt hơn hay tệ hơn. Lúc đó cô không biết nó sẽ thế nào.

Anh mở ngăn kéo ở bàn bên cạnh giường và lấy ra một hộp bao cao su, đặt nó lên mặt bàn. Anh lấy một cái từ trong hộp.

“Cả hai chúng ta đều cần phải tắm, phòng tắm ở kia.” Anh xoay người cô và chỉ cô tới hướng có hai cánh cửa trắng.

Anh định tắm cùng cô. Anh định làm nhiều hơn thế nữa, xem xét chiếc bao cao su trong tay. Nhịp tim của Sweeny tăng nhanh khi cô đi tới phòng tắm bằng tất cả sự thẳng băng có thể tập hợp được dù cô có thể cảm nhận được má mình nóng lên. Cùng lúc họ đến phòng tắm, anh đã cởi bỏ tất cả quần áo trừ chiếc quần dài và quần đùi, để chúng rơi trên đường từ giường tới phòng tắm.

Cô dừng lại ở trước cửa, phòng tắm của anh to hơn phòng ngủ của cô nhiều. Một bồn tắm hình vuông đập ngay vào mắt cô với những chiếc khăn tắm trắng dày xếp chồng trên hàng gạch bên cạnh bồn, tiếp đó là một chỗ đựng nhiều xà phòng tắm nhỏ tròn nhiều màu. Bên trái của cánh cửa kính là một vòi hoa sen lớn, sàn nhà được lát bằng loại đá bóng màu hồng mềm mại như lớp lánh dưới ánh đèn điện. Bên phải là một khu tư nhân nhỏ dành cho nhà vệ sinh, và bên tay trái cô có một chiếc gương trải dài màu nâu phong phú tỏa sáng. Những cái vòi màu vàng nằm đầu đốn trong những cái bát lớn. tắm thảm dày, mềm được trải dài trước vòi hoa sen và bồn tắm.

“Đây là thứ suy đồi.” Cô lên tiếng.

Một bàn tay to cứng di chuyển lên trên những đường cong ở mông cô. “Thật vui vì em thích nó.”

Cô không chỉ thích nó, cô yêu nó, màu sắc thật tuyệt vời. Màu nâu đậm đáng nhẽ thật khủng khiếp, nhưng màu nâu này quá sâu sắc và phong phú tới mức cô cảm thấy như thể có thể chìm đắm vào nó. Màu vàng của các vòi nước như phản chiếu với màu vàng trên bàn trang điểm làm nó sáng lấp lánh.

Cô mở cửa nhà tắm và nhìn vào trong. “Ôi.” Các vòi tắm cao ít nhất cùng tới 8.5 feet, trông hiện đại với đá cẩm thạch kết hợp với màu nâu và màu hồng. có một vòi hoa sen ở mỗi đầu của thành bồn tắm, đặt ở đó nên một người có thể đồng thời rửa mặt ở trước và sau.

Bàn tay ở trên mông cô trở nên van nài hơn, buộc cô vào bồn tắm. Cô quay người lại, và đối mặt với người đàn ông hơn cả khóa thân. Cô giữ được bình tĩnh. Cô đã nhìn thấy anh gần như khóa thân và đã

tưởng tượng ra anh hoàn toàn khỏa thân như vậy, nhưng thực tế thì tốt hơn nhiều so với tưởng tượng. Anh có một thân hình tuyệt vời, nhưng còn hơn cả thế nữa; anh trông chính xác như một người đàn ông khao khát, theo ý kiến của cô, trưởng thành, cơ bắp và thú vị. Cô thôi thúc đưa tay ra và vòng tay quanh của quý của anh, chỉ nghe được phân nửa tiếng rên khoái cảm không tự nguyện và tập trung thay vì làm thế nào cái trục đó nhảy lên trong tay cô.

Anh nói: “Nếu em không cẩn thận, em sẽ không đến được bồn tắm đó đâu.”

“Chuyện đó quan trọng sao?” Cô thì thầm.

“Anh đang cố chu đáo và lãng mạn.”

Cô ngẩng đầu lên, nhướn mày thích thú. “Lãng mạn sao?”

“Anh vừa mới nghĩ tới việc đó trong vòng một tuần, chắc chắn, dự định xem anh sẽ làm gì.”

Một bàn tay vẫn ở trên của quý của anh. Tay còn lại vuốt ve bờ ngực nhiều lông của anh. Hơi thở của cô nhẹ nhàng hỗn hển giữa đôi môi hé mở.

“Các kế hoạch lãng mạn của anh là gì đó?”

“Oh, thật ra chỉ có một thôi?”

“Một sao? Gì vậy?”

“Phá tan bộ não của em ra.”

Anh nói như thực tế là vậy, và khi cô lùi lại cười vui đùa, anh thận trọng gỡ tay cô ra khỏi cơ thể anh. Trong khi cô không để ý gì, anh dẫn cô tới chỗ vòi hoa sen và mở nước.

Anh đã từng tắm với một người đàn bà trước kia, cô nhận ra điều đó; anh điều chỉnh lại đầu vòi hoa sen để dòng nước gần tới eo cô, để tóc cô vẫn khô. Một vài phút sau, với đôi bàn tay dính đầy xà bông của anh dạo quanh khắp người cô, cô thừa nhận ra rằng anh có biết một chút khi tắm cho phụ nữ. Một vài phút sau đó, anh đã mang bao cao su, chứng minh là anh sẽ làm tình ngay tại phòng tắm. Việc ấy nhanh, mạnh và trần tục, cơ thể cô bị gắn chặt vào bức tường xanh ngọc bích trong khi anh khóa chặt cô. Cô đến nhanh, quần quạy và gấp gáp trong vòng tay của anh. Sau đó cô gần như không thể đứng nổi, và anh đỡ cô khi lau khô cho cả hai người. Anh vẫn cứng rắn, không đạt đỉnh và cô nhận ra bao nhiêu thì anh cũng hiểu hết chậm hơn nhiều so với lần đạt đỉnh thứ hai, và rằng cô sẽ mong muốn một cuộc làm tình kéo dài. Cô không biết liệu nên vui mừng hay cầu xin niềm vui sướng.

Sau đó anh đưa cô tới giường và đầu cô cũng không còn nghĩ tới việc cầu xin niềm vui sướng ngay lúc đó. Anh hôn cô rất lâu, từ đầu tới chân. Anh mút đôi nụ hoa của cô cho đến khi chúng thốn thức vì khoái cảm và tức giận; ngón tay của anh thăm dò và vuốt ve chỗ giữa hai chân cô, và sau đó đặt những ngón tay đó lên lưỡi và cô lại đạt đỉnh, hét lên vì quá nhiều khoái cảm. Anh để phần cơ thể còn lại của cô chờ trong một lúc, sau đó quay vòng cô người cô lại yêu cô từ phía sau. Cô đã quá căng lên tới mức anh cảm thấy nếu không phải thứ khổng lồ thì không thể nào có thể vừa với cô, cô nhận thức sâu sắc từng inch của anh, thúc sâu vào trong cô. Những cú thúc chậm khiến cơ thể cô cọ sát với tấm ga giường, và anh giữ bàn tay dưới cô để những ngón tay có thể ác ý hiểu biết di chuyển trên người cô.

Lần thứ tư cô đạt đỉnh, anh cũng đạt đỉnh cùng cô, và sau đó họ nằm cạnh nhau, đầu cô gối lên vai anh

và tay anh nhàn nhã vuốt ve hông, ngực, bụng và đùi cô như thể anh vẫn chưa thỏa mãn với cô. Cô nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp đập từ trái tim mình, và cả nhịp tim của anh khi chúng từ từ chậm lại và điều chỉnh cho tới khi hai trái tim cùng chung một nhịp.

“Hãy nói anh biết nếu em muốn ngủ.” Anh thì thầm sau một lúc nằm bên trên cô.

Cô cảm thấy anh đang thăm dò nhưng không đi vào trong, và biết anh sẽ không làm thế nếu cô nói là cô mệt rồi.

“Không.” Cô thì thầm, nắm chặt lưng anh và nâng hông lên để anh có thể trượt vào trong cô sau hai lần trượt đùa.

“Đừng để em ngủ đêm nay”.

Cô đã chịu đựng đủ những cảnh giết người và bức tranh đó và cảm thấy như thể cuộc sống của mình là một thực thể của một quyền lực vô hình không rõ nào đó. Cô muốn chìm trong cảm xúc cùng Richard, chìm đắm trong nhu cầu thể xác đơn thuần.

Anh chỉ làm đúng như cô yêu cầu, hai lần cô nghĩ là mình mơ màng ngủ, nhưng có lẽ không phải có lẽ cô không hoàn toàn ngủ. Anh làm tình với cô không ngừng, và thậm chí khi hai người đã nghỉ rồi anh vẫn ở trong cô. Khi cô quá khô để có anh, anh sử dụng chất bôi trơn để có thể dễ dàng vào trong cô. Anh đẩy tay cô, và hai lần cô rên lên vì không nghĩ là mình có thể có thêm được nữa, nhưng cô luôn nhận ra mình có thể làm được, và đêm nay anh đã đuổi được cái lạnh đi.

Họ đang nằm lặng lẽ bên nhau khi mặt trời bắt đầu tỏa sáng. Anh vuốt tóc cô ra khỏi mặt, việc động chạm của anh rõ ràng nhẹ nhàng.

“Hãy nói anh nghe về bức tranh đi.”

Cô cứng người lại, trong giây lát muốn chống lại sự xâm nhập xấu xí ấy vào giây phút hạnh phúc của họ, rồi cô thở dài chấp nhận quay về thực tế.

“Em đã vẽ xong mặt của cô ấy”. Cô nhận ra mình phải nuốt nước bọt.

“Khi em thức dậy và em nhìn thấy nó, rồi em cố gọi cho phòng tranh, nhưng không có ai nhấc máy. Em không có số của cô ấy, nên em gọi cho anh – và em phát hiện ra mình đã quá chậm chân.”

“Đừng tự đổ lỗi cho chính mình.” Anh nói mạnh mẽ, tay nâng cằm cô lên và xoay mặt cô về phía anh.

“Thám tử nghĩ là cô ấy bị giết gần nửa đêm hôm qua. Lúc em hoàn thành bức tranh thì quá muộn rồi.”

“Em.” cô ghen lời.

Cô biết anh nói đúng. Tính thời gian cô đi ngủ và thời gian cô cần có để hoàn thành gương mặt cô ấy, Candra đã chết rồi. Người họa sĩ trong cô biết điều đó. Người phụ nữ cũng là con người cảm nhận như thể sẽ có cái gì đó hay bất cứ cái gì đó cô có thể làm được.

Cô cảm nhận được sự căng thẳng của anh, làm cơ bắp của anh rung nhẹ và chính việc nói chuyện đã nói với cô điều đó qua bàn tay anh. “Chúa ơi, anh đã quá lo lắng vì em,” anh nói giọng đầy bạo lực bị bóp nghẹt, ôm chặt lấy cô.

“Em không sao mà.”

Cô hôn chỗ xương đòn của anh và nghĩ sẽ tuyệt thế nào vì nó an toàn và ấm áp và quá thoải mái nữa. Tình yêu dành cho anh đã lấp đầy cô, làm tim cô phập phồng. cô giật mạnh suy nghĩ quay lại với chủ đề của nó.

“Em sẽ không nói dối anh, nó cũng khá khó khăn nhưng em đã làm được. anh không phải lo lắng, điều này chứng tỏ em có thể tự lo được chuyện đó mà.”

Đôi mắt đen của anh sáng lên. “Em không nên tự mình làm vậy. Anh nên ở đó.”

“Anh không thể. Anh phải lo chuyện của Candra.” Cổ họng của cô cứng lại.

“Cô ấy là vợ anh mười năm rồi. Em nghĩ chắc hẳn anh thấy tức giận”.

Anh thể hiện một âm thanh khó chịu trong cổ họng, và cô thấy thoải mái, rồi anh nằm ngửa ra. Anh nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Anh không thương hại cô ấy, nếu đó là điều em muốn biết. Anh không thể là một kẻ đạo đức giả và mang trong mình nỗi đau giả tạo. Có lẽ mọi người nghĩ anh nên làm thế, nhưng anh sẽ không diễn trò trước họ đâu.”

Sweeny cảm nhận được sức mạnh và cả sự giận dữ của anh và cho anh cảm giác thoải mái như anh đã cho cô, đặt tay cô vòng quanh anh và nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh, ngực anh.

“Tất nhiên là không rồi, chuyện đó là giả tạo mà.”

Anh nhìn xuống cô. “Em không vẽ gì trên gương mặt người đàn ông sao?”

Cô lắc đầu. Cô cố gắng lãnh đạm, nhưng đôi mắt đầy sợ hãi đã nói chuyện gì đang xảy ra, và anh biết sáng hôm qua là một chương khó khăn nhất trong cuộc đời cô. Giờ tới lượt anh vuốt ve cô.

“Anh đã muốn gọi cho em.” Anh thì thầm.

“Anh ở cùng cảnh sát suốt cả ngày.”

“Em biết. Em biết anh phải sắp xếp mọi việc”.

“Không đề cập tới việc là kẻ tình nghi số một.”

Mắt cô như muốn nổ tung. “Gì cơ?”

Đáng nhẽ phải dùng vít để giữ cô trên giường, nhưng anh kiềm chế được sự xúc động của cơ thể cô, giữ cô chặt bên mình.

“Anh là người đàn ông có lý nhất. Khi một người đàn bà bị giết, thường thì chồng hay bạn trai của cô ta là hung thủ. Bọn anh đang ly hôn. Họ phải loại anh ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi.”

“Anh ư? Em muốn nói việc gạch tên ra khỏi danh sách ấy ấy.”

“Đúng, anh bị gạch tên.” Môi anh cong lên một nụ cười.

“Anh không có động cơ, và anh có thể chứng minh anh ở đây.”

“Làm thế nào vậy?”

“Máy tính. Anh lên mạng, và máy chủ của anh có ghi lại thời gian.”

Sweeny nhắm mắt thở phào. Cô ngẩng đầu lên một chút nữa, má cô dựa vào ngực anh.

“Em cần phải đi.” Cô thì thầm.

“Em biết anh có cả đồng việc cần làm hôm nay. Và... em không nên mang bức tranh cho cảnh sát đúng không?”

“Không.” Anh khẳng định.

“Hãy hứa với anh là em sẽ không làm thế.”

“Tại sao vậy?” Cô hỏi anh, thấy hoang mang.

“Em có thật sự nghĩ là họ sẽ tin em vẽ bức tranh lấy khi em ngủ không? Em yêu, em sẽ trở thành đối tượng tình nghi chính ít nhất trong một khoảng thời gian. Anh không muốn em phải trải qua chuyện đó; vì thế nếu họ có tập trung vào em, họ sẽ chỉ lãng phí thời gian khi họ có thể đang tìm ra kẻ giết người thực sự. Khi em hoàn thành bức tranh, và chúng ta sẽ biết em đang vẽ ai, sau đó anh sẽ nghĩ ra vài cách để gợi ý cho cảnh sát đi đúng hướng.”

Anh dùng bàn tay nâng cằm cô lên. “Hãy hứa với anh nha.”

“Vâng.” Nụ cười của cô hơi méo mó.

“Em đoán là toàn bộ chuyện này có một chút nào đó ở ngoài đó đúng không?”

“Không hơn những việc xảy ra với em lúc hoàng hôn đâu.”

Nụ cười cô lớn hơn, trở nên thông minh hơn. “Tôi tệ hơn phải không?”

“Tôi như vậy, khi em vẽ gương mặt kẻ giết người, sau đó anh sẽ chỉ đường cho cảnh sát bằng cách nào đó, nhưng hơn thế, anh không muốn em dính vào chuyện này.”

Ở ngoài xe, thám tử Aquino ngáp dài và vươn vai, chiến đấu chống lại cơn buồn ngủ. Anh thật sự thật sự cần một khe hở, và anh thật sự thật sự cần một ít cà phê. Hôm nay vẫn thức thì anh sẽ chết mất. Anh nên về nhà, và anh cũng biết chuyện ấy. Điều đó không có nghĩa là một chuyện chết tiệt rằng Worth có một cô bạn gái.

Nhưng sự tò mò là bản chất tội lỗi của anh, và anh muốn biết nhiều hơn về người phụ nữ ấy. Anh muốn biết cô ấy là ai và cô ấy sống ở đâu, và tại sao cô lại đi bộ rõ ràng không định trước, rồi lại ở đó suốt đêm.

Có lẽ chẳng có gì, nhưng lại có thể có, linh cảm của anh từng khá chính xác. Anh định xem xem chuyện gì sẽ xảy ra với lần linh cảm này.

Chương XVIII

Richard gọi taxi đưa cô về nhà. Sweeny đã tính đi bộ về nhà vì không mang theo tiền, đêm hôm trước khi cô chỉ định đi dạo một vòng thôi. Khi cô kiểm tra lại ví thì chỉ có vài độ và một ít tiền lẻ, nhưng số đó cũng đủ trả tiền vé xe bus nếu cô không thấy một khi đi bộ. Anh nhìn chăm chăm vào cô khi anh gọi taxi, và mọi việc là thế. anh trả tiền cho lái xe, hôn cô và mở cửa cho cô bước vào xe như thể nữ hoàng.

Cô thừa nhận thật tốt khi không phải đi bộ về nhà vì khi cô vừa bước chân vào căn hộ của mình. đầu gối cô run lên và toàn bộ hệ cơ đều mềm rũ ra. Cô nghĩ tới chuyện ngủ trưa, nhưng vì sợ hãi nên cô vẫn thức. Cô không thể đối mặt với một phần vẽ tranh mộng du nữa cùng với cái lạnh khủng khiếp tới liền sau đó, không phải lúc này. Xét cả mặt thể chất và tinh thần, cô đều không muốn chịu áp lực nữa. Cô nghĩ tới bức tranh, có một khoảng trống lớn chỗ đầu kẻ giết người, và đầu cô bắt đầu đau đốn, những cơn đau khốn khổ xuyên vào trán cô. Thậm chí cô còn không muốn bước vào xưởng vẽ để hoàn thành những bức tranh khác, ở nơi đó cô sẽ trông thấy cảnh giết người. Cô không muốn nghĩ tới cái chết của Candra hay tưởng tượng đến cảnh hãi hùng mà cô ấy chắc hẳn phải cảm nhận được trong những giờ phút cuối cùng khủng khiếp nhất trong đời. Cô muốn được tĩnh tâm một lúc để tập trung sức lực hoàn thành bức tranh. Cô muốn nghĩ đến Richard, nhớ đến việc làm tình và cái đêm không thể tưởng tượng nổi khi cô ở cùng anh.

Cô ngạc nhiên, và ngỡ ngàng trước những điều kì diệu trong tình yêu của anh. Cô yêu anh hoàn toàn yêu bằng cả trái tim trong khi cô không hề nghĩ là mình sẽ như vậy. Cô đã cảm thấy quá tự mãn về khả năng tập trung hoàn toàn vào công việc của mình, quá tự tin là mình có thể miễn dịch trước tiếng gọi đầy gọi cảm của tình yêu. Thì ra cô không chỉ không miễn dịch, một khi Richard đã quan tâm đến cô còn thấy hết sức thoải mái.

Thậm chí còn hơn thế nữa, cô khao khát có cơ hội chứng minh với anh lần nữa là cô thấy thoải mái tới mức nào.

Nhưng lúc này, cô phải đối mặt với một ngày mà không làm gì cả, ít nhất thì cũng không có gì nhiều. Cô không dám ngủ và không thể làm việc. Cô quá mệt mỏi không thể ra ngoài vẽ ký họa. Chỉ còn có thể xem ti vi, đọc sách hay dọn dẹp nhà cửa. Cô nghiêng về phía đọc sách, nhưng việc nhà cửa cần nhằn trong lương tâm cô. Tự hứa với bản thân là cô sẽ dọn dẹp sau một giờ đọc sách, rồi cô đặt một ấm cà phê, và ngồi xuống cầm lấy cuốn sách quá khổ nói về việc sử dụng sơn acrylic.

Chuông cửa kéo cô ra khỏi việc nghiên cứu những màu sắc rực rỡ. Cô làm bầm vì biết đó không thể là Richard và sẽ có chuyện gì đó phiền toái, rồi bước tới cửa và nhìn vào lỗ nhìn trộm. Hai người đàn ông đứng ở hành lang. “Ai vậy?” cô hỏi, vẫn nhìn vào ống kính.

“Cảnh sát Aquino và Ritenour, đến từ Phòng cảnh sát New York.” Người đàn ông lực lưỡng ở gần nhất với ống kính là người trả lời, và anh dùng cả cụm từ chứ không dùng từ viết tắt. Cả hai người đàn

ông giờ phù hiệu trước ông kính như thể cô có thể đọc được qua cái chỗ nhỏ bằng mắt cá ấy.

Họ không thể nào biết đến bức tranh chỉ có cô và Richard biết là cô đang vẽ, nhưng rõ ràng ai đó đã nói là cô có quan hệ gần gũi với Richard. Cô thờ dài khi mở cửa. Họ chỉ đang làm việc của chính họ là rà soát lại tất cả các khả năng, nhưng cô vẫn thấy khó chịu.

“Cô Paris Sweeny phải không?” người cảnh sát vạm vỡ lên tiếng hỏi.

Lông mày của cô nhú lại tạo thành nét cau có khó chịu. “Chỉ Sweeny được rồi,”

Anh ta nhìn có vẻ hơi bất ngờ, sau đó trông như chả có cảm giác gì. “Chúng tôi có thể vào nhà được không?”

Anh ta nhìn còn mệt mỏi hơn cô, hai quầng mắt thâm và làn da hơi tái. Trông anh ta có vẻ mới cạo râu và mái tóc vẫn chưa khô hẳn, cho thấy anh ta đã tắm và có lẽ thay đồ, nhưng việc ấy cũng không thể che dấu sự mệt mỏi. Người cảnh sát khác thì gầy tóc hung hung, trông có vẻ được nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng cũng không thân thiện hơn chút nào.

“Các anh dùng một bình cà phê chứ?” cô hỏi khi cả hai ngồi xuống vì gã vạm vỡ trông như thể anh ta có thể dùng cả một thùng cà phê. “Ý tôi là một tách cà phê ấy.”

Gã cảnh sát tóc hung hung có cái vẻ lạnh lùng hung dữ cố không cười. Cảnh sát Aquino liếc nhìn khó chịu. “Cô thật tốt bụng. Đường và kem nữa. Nhiều một chút .”

“Tôi cũng thế,” thám tử Ritenour nói.

Cô rửa cốc của mình và chuẩn bị thêm hai cái nữa, cho vào đó số đường đủ để cho một cậu bé trung bình đập đổ bức tường trong vòng 10 giờ, và lượng kem đủ để tăng huyết áp của họ. Chắc hẳn họ phải uống nhiều cốc cà phê dở tệ, cô nghĩ thầm, vì cả hai dùng cách này để che dấu mùi vị.

Cô đặt các tách cà phê lên một cái khay nhỏ và mang ra phòng khách, đặt nó xuống bàn. Tự nhủ là không có gì phải lo lắng, cô ngồi xuống và nâng cốc cà phê của mình lên. Thủ tục xét hỏi là gì đây? Cô có nên mời họ bắt đầu không?

Người cảnh sát to lớn bắt đầu mà không cần sự trợ giúp của cô sau khi nhấp một ngụm cà phê đầy biết ơn. “Cô Sweeny, cô có quen anh Richard Worth không?”

Cô nhìn anh ta vẻ không tin tưởng lắm. “Tất nhiên là có, nếu không các anh đã không ở đây.”

Anh ta ho. “Cô biết người vợ đã li thân của ông ấy đã bị giết đêm hôm kia không.” Đó là một câu trần thuật, không phải câu hỏi. “Có.”

“Cô cũng quen cô Worth chứ?”

Đôi mắt của Sweeny tối lại. “Có,” cô nhẹ nhàng nhắc lại. “Tôi biết cô ấy nhiều năm rồi. Tôi bán tranh ở phòng tranh của cô ấy.”

“Oh, cô là một họa sĩ.”

“Vâng.”

“Không đùa chứ.” Anh nhìn lên một bức tranh phong cảnh lớn ở trên tường. “Cô vẽ nó à?”

“Không.” Cô không treo tranh của riêng mình. Khi muốn thư giãn, cô thích nhìn những bức tranh của người khác.”

Câu chuyện mệt mỏi bắt đầu, anh ta quay lại chủ đề ban đầu. “Cô Worth thấy không vui vì mối quan hệ giữa cô và anh Worth đúng vậy không?”

Sweeny nghĩ đến người quản lý. Cảnh đó xuất hiện ở lối đi hành lang. “Cô ấy đã nói với tôi là cô ấy không quan tâm, nhưng sau đó khi cô ấy đến đây vào một buổi sáng và nhìn thấy tôi và Richard ở đây, cô ấy tức giận.” Cô thấy hài lòng với khả năng nói giảm nói tránh bậc thầy của mình.

“Ở đây khi nào?”

Cô thầm nghĩ họ biết hết rồi. Họ đã nói chuyện với quản lý rồi. Họ đang hỏi những câu hỏi mà họ biết chắc câu trả lời, để kiểm tra xem cô có nói sự thật hay không thôi. “Một vài ngày trước.”

“Cô đi lại với anh Worth bao lâu rồi?”

Cô chớp mắt nhìn anh ta, thậm chí còn thấy ngạc nhiên hơn vì câu hỏi đó hơn những người bình thường. “Tôi không biết. Hôm nay là thứ mấy nhỉ?”

Họ liếc nhau nhanh. “Thứ Năm,” cảnh sát Ritenour trả lời.

“Vậy thì có lẽ là một tuần rồi, tôi nghĩ vậy. Tôi không có ý niệm về thời gian.”

“Một tuần,” Cảnh sát Aquino lặp lại. Anh viết lại vào cuốn sổ tay. “Cô ở lại nhà ông Worth đêm qua.” Sweeny đỏ bừng mặt. Tuyệt thật. Giờ thì họ biết cô dễ dãi thế nào rồi. “Vâng.”

“Cô ở đâu đêm hôm kia, cô Sweeny?”

Ah, giờ thì họ mới đi đến phần thú vị nhất trong những câu hỏi. Sweeny cảm thấy một tia báo động. Cô đã ở đây một mình, không có cuộc gọi nào, không có nhân chứng- không có chứng cứ ngoại phạm.”

“Ở đây.”

“Một mình à?”

“Vâng.”

“Cả đêm sao?”

“Vâng.”

“Cô có đi ra ngoài hít thở không khí trong lành hay đi dạo trước khi đi ngủ hay làm một vài việc tương tự không?”

“Không.”

“Cô đã từng tới nhà của cô Worth chưa?”

“Chưa. Tôi không biết chính xác cô ấy sống ở đâu.”

“Cô có liên lạc với cô Worth sau chuyện xảy ra vài ngày trước không? Vì cô ấy quá tức giận, cô ấy có gọi cho cô sau đó hay có lẽ đưa ra đôi lời đe dọa, cô biết đấy, đó là cách người tay hay làm khi họ quan tâm tới những mối quan hệ của người họ yêu.”

“Cô có biết ai đó nói hay có thù hằn gì với cô Worth không?”

Cô định nói chỉ có Richard thôi. Tạ ơn trời là anh ấy đã tự bào chữa cho mình rồi. “Không. Candra và tôi chỉ có quan hệ làm ăn, chứ không phải bạn bè. Nhưng tôi thích cô ấy,” cô nhẹ nhàng nói, hơi cúi xuống. “Cho đến ngày hôm đó, tôi chưa từng thấy cô ấy xuất hiện mà không lịch sự và thân thiện với mọi người.”

Cả hai cùng cười với cô. “Đó là tất cả những câu hỏi chúng tôi có.” Cảnh sát Aquino nói, gấp cuốn sổ tay lại. “Cảm ơn cô đã bớt chút thời gian cho chúng tôi, cô Sweeny.”

“Không có gì.” Cô đi cùng họ ra phía cửa.

Khi họ bắt đầu rời khỏi, Aquino đứng lại và quay lưng lại. “Cô có định rời khỏi thành phố không cô Sweeny? Chỉ đề phòng trường hợp chúng tôi có thêm một vài câu hỏi thôi.”

“Không,” cô nói. “Tôi sẽ không đi đâu cả.”

Ngay sau khi họ đi khỏi, Sweeny chạy tới chỗ điện thoại gọi cho Richard, sau đó đặt nó xuống mà không quay số. Không ích gì khi để anh phải lo lắng vì chuyện này. Cảnh sát chỉ hỏi một vài câu thôi. Cô cho là tất nhiên cô không có cách nào chứng minh mình không rời khỏi nhà suốt cả đêm, nhưng cũng không thể có chuyện cô từng ở nhà Candra, nên sẽ không có bằng chứng nào nhận ra cô có liên quan gì tới vụ giết người. Cô không có gì phải lo lắng.

Dù tốt nhất là tránh xa phòng tranh, nhưng sau bữa trưa và dọn dẹp xong cô bắt đầu nghĩ tới về

bức tranh. Cô thật sự đã không kiểm tra nó ngày hôm qua, nhìn nó chỉ đủ lâu để nhận ra Candra. Cô không muốn lại nhìn thấy nó, nhưng cô biết mình phải làm vậy. cô phải hoàn thành nó. Đường như cảnh sát không có chút manh mối nào, nếu không họ đã không tới hỏi cô, nên trừ khi cô hoàn thành bức tranh không thì tên giết người có lẽ sẽ cao chạy xa bay.

Một ngày khác hai ngày trước đúng không nhỉ? Hay là ba? Cô đã vẽ bức tranh khi vẫn thức giấc. Nếu cô lại có thể làm thế, những chấn động với cơ thể cô sẽ không nghiêm trọng và cơn lạnh sẽ không quá tồi tệ. Cô không muốn trải qua chuyện giống như sáng hôm qua, thậm chí cho dù giờ cô biết có thể tự mình vượt qua được.

Dù vậy khi cô bước vào phòng tranh cô cũng không thể buộc mình đi thẳng tới chỗ bức tranh. Cô đi loang quanh nhìn những bức tranh vẫn chưa hoàn thành, những bức đã hoàn thành, nhớ lại mỗi chủ đề có những khó khăn hay tuyệt vời thế nào. Đối với cô, ngắm lại những bức tranh của mình giống như người khác xem lại cuốn album ảnh để rồi nhớ lại những kỷ ức thuộc về quá khứ.

Nhưng cuối cùng cô bước tới một bức tranh chưa hoàn thành, và cô dừng lại thấy lạnh và hoảng hốt vì sức mạnh lạnh lẽo của tác phẩm này. Nỗi kinh hoàng trong những giờ phút cuối cùng của Candra dường như thu hút sự chú ý ngay lập tức, cũng như sự hư vô của cái chết. Và còn có mối đe dọa, nhìn từ vị trí đứng của người đàn ông phía trên, cô có một cảm giác hài lòng hả hê đến buồn nôn.

Cô nhìn vào chỗ trống dành cho gương mặt người đàn ông, và cô cảm thấy chêngh vênh, mờ nhạt nhưng dễ nhận ra. Ánh mắt của cô dường như thu hẹp lại, chỉ tập trung vào bức tranh.

Tiếng chuông cửa kêu là một sự xen ngang đến khó chịu, khiến cô giật mình. Cô mất đi sự tập trung, cảm giác ấy tăng lên khi nhìn thấy một cái gì đó không hề có ở đây. Cô lảo bảo rồi bước tới cửa.

Vị khách không mong đợi này là Kai, tay anh ta cầm những bức tranh được bọc cẩn thận. “Chào,” anh ta nói khi Sweeny mở cửa. “Tôi mang chúng qua đây. Người đóng khung cố đưa chúng tới phòng tranh, nhưng tất nhiên là nó không mở cửa nên ông ấy gọi cho tôi. Candra đã bảo tôi gửi trả lại cho cô, nhưng tôi nghĩ, điều chết tiệt gì chứ, tại sao tôi lại không tự mang chúng tới cho cô nhỉ? Ai mà biết được liệu phòng tranh có mở cửa lại không và khi nào thì mở cửa?”

Anh ta nhìn cô như thể mong cô nói với anh ta về những kế hoạch của Richard đối với phòng tranh, nhưng vì anh ta chả biết gì, anh ta chỉ đơn giản nhún vai.

“Đề đây đi,” cô nói, dẫn đường tới phòng tranh. “À tiện đây, bức tranh cuối cùng trong những tác

phẩm trước kia của cô đã được bán rồi.”

“Tốt quá.” Cô dọn một vài chỗ nơi cô đặt một số bức tranh dựa vào tường. “Hãy để chúng ở đây đi.”

Anh ta làm như cô nói, ngắm nhìn những bức tranh cô đã hoàn thành. “Này, tất cả chúng đều tuyệt. Cô sẽ kiếm được một khoản lớn đó; chờ mà xem.”

“Tôi cũng hi vọng thế,” cô nói mím cười với anh ta.

“Ánh sáng ở đây cũng tuyệt lắm.” Anh ta đi đến những cánh cửa sổ lớn và nhìn xuống con phố phía dưới. Sau đó quay lại và nhìn thấy bức tranh.

Mặt anh ta cắt không còn giọt máu. Anh ta nhìn chăm chăm, mắt chữ O mồm chữ A vì choáng. “Chúa ơi,” anh ta thốt lên.

“Đừng nói với ai nhé.” Cô thấy không thoải mái, đứng chết chân ở đó, không dám nhìn anh ta.

“Cô vẽ khi nào- cô vẽ bức này trong một ngày hay nửa ngày?”

Người cô co rúm lại tận trong tâm khảm, nhưng cô phải tìm ra một vài lời giải thích hợp lý về bức tranh, mà cô không thể nghĩ ra điều gì. “Không, tôi vẽ nó trong một vài ngày.”

“Sao cơ? Làm thế nào vậy?”

Đầu cô trống rỗng. Tức giận với chính mình vì không thể nói dối, cô nói. “Tôi thề với trời Kai ạ, nếu anh còn hỏi thêm điều gì nữa, tôi sẽ nhổ hết tóc trên đầu anh đó.”

“Hỏi thêm gì nữa sao?” Anh ta hết nhìn bức tranh lại nhìn cô, như thể anh ta không thể tin vào điều mà anh ta đang thấy.

“Tôi thuộc kiểu người có khả năng tâm linh.” Cô đập lại.

“Kiêu gì?”

“Tôi vẽ những bức tranh về những điều chưa xảy ra. Khi tôi hoàn thành nó, nó sẽ chỉ ra ai là kẻ giết cô ấy.” Cô nhìn anh ta. “Và tôi không muốn anh đề cập tới điều này với bất cứ ai.”

Anh ta chỉ biết lùi lại tránh xa cô, lò dò ra phía cửa. “Tôi hứa.” Anh ta nói.

“Kai, tôi định như vậy. Tôi không muốn cảnh sát biết, chưa phải lúc.”

Anh ta hít một hơi sâu. “Tôi hiểu. Tôi sẽ không nói với cảnh sát, tôi hứa đó.” Sau đó anh ta cười, âm thanh hơi run run. “Chết tiệt, không ai mong điều này sẽ xảy ra với cô ấy.”

Chương XIX

“Tôi đang nói với em là tôi nhìn thấy nó.”

“Không thể nào. Chắc là anh nhầm rồi.”

“Đó không phải là thứ anh có thể nhầm,” Kai tức giận nói.

“Không thể có chuyện tâm linh như vậy; đó chỉ là những trò chơi trong phòng thôi. Chắc hẳn cô ấy đã hoàn thành bức tranh khi nghe nói về chuyện Candra, cô ấy chỉ vẽ mặt cô ấy lên đó.”

“Vậy em giải thích xem sao Sweeny lại biết đồ Candra đang mặc. Tôi nhìn thấy Candra ở bữa tiệc, em còn nhớ không? Tôi biết cô ấy mặc đồ thể nào. Sweeny đã vẽ váy, giày, trang sức mọi thứ ngay bên dưới.”

“Chuyện này không thể tin nổi. Cô ta phải tìm ra cách nào khác.”

“Không có cách nào cả,” Kai vẫn khẳng định. “Tôi không quan tâm em thật sự có tin những chuyện ma quỷ có thật hay không, bức tranh đó tồn tại vì tôi đã nhìn thấy nó. Và em phải quyết định

xem em sẽ phải làm gì với nó.”

“Làm gì? Có gì để làm chứ? Em không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Mặt khác, anh sẽ phải hoàn thành bổn phận công dân của anh và nói cho cảnh sát biết về bức tranh rất thú vị này của Sweeny, có thể bức tranh không tồn tại trừ phi cô ấy chứng kiến cảnh giết người hay chính là hung thủ. Ít nhất thì họ sẽ lấy bức tranh đi và cô ấy sẽ không thể hoàn thành nó.”

“Em không nghĩ là cảnh sát sẽ hứng thú để cô ấy hoàn thành gương mặt đó sao?”

“Tại sao họ lại làm vậy?”

Kai có cảm giác như thể anh ấy đang đập đầu mình vào đá tảng. Anh bắt đầu loại bỏ những khả năng bằng những ngón tay: A: Ban đầu cảnh sát sẽ nghĩ cô ấy giết người, nhưng không may chẳng có bằng chứng nào ngoài bức tranh buộc tội giết người. B: Cô ấy sẽ chứng minh là cô ấy vẽ bức tranh thế nào, và một khi họ tin họ sẽ quan sát từng nét vẽ của cô ấy.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xuất hiện trước tòa.”

“Không, nhưng khi họ biết họ phải tìm ở đâu, tôi nên nghĩ là họ sẽ không tìm thêm được một vài bằng chứng buộc tội em giống như con gà Giáng sinh sao?”

“Không, em không nghĩ vậy. Dù họ có tìm được gì thì họ cũng nghĩ đến một ai khác và anh biết rõ điều đó.”

“Nhưng còn khuôn mặt chết tiệt của em thì sao?” Anh nói như rít lên. “Một khi họ có được nó, em không nghĩ là cảnh sát sẽ đưa ảnh của em cho người bảo vệ sao? Chuyện sau đó sẽ thế nào?”

Cuối cùng, sự nguy hiểm bắt đầu xuất hiện. Họ nhìn nhau trong im lặng một lúc. “Okay, chúng ta phải tính đến thiệt hại. Nhưng em vẫn nghĩ anh nên đến gặp cảnh sát để họ khỏi nghi ngờ anh nữa. và họ sẽ không cho phép cô ta vẽ nốt bức tranh vì nếu họ làm vậy, bằng chứng đó cũng không thể chống lại cô ấy, nếu họ có thể đi theo hướng ấy, họ cũng sẽ không thể có được cơ hội ấy.”

“Sẽ thế nào nếu họ làm thế?”

“Vậy chúng ta sẽ quay trở lại hệ thống an toàn của chúng ta. Với những bằng chứng mạnh về mặt thể xác, và cuốn băng là động cơ, anh có nghĩ là cảnh sát sẽ thật sự tin vào bức tranh ngó ngán ấy sao? Tất nhiên, ông ta phải chết và để lại thư tuyệt mệnh giải thích vì sao. Thật đáng xấu hổ.”

Kai thở phào. Sự logic của kế hoạch này đang làm anh thoải mái. Lần đầu tiên kể từ lúc nhìn thấy bức tranh trong nhà của Sweeny, anh cảm giác như thể anh có sẽ rút ra khỏi chuyện này.

“Và sẽ luôn có một bước đi rõ ràng nhất.”

“Gì vậy?” Anh hỏi.

“Tại sao, tất nhiên là giết Sweeny trước khi cô ta vẽ xong bức tranh.”

Chiều muộn ngày hôm đó, Sweeny lại mở cửa nhà một lần nữa cho cảnh sát Aquino và Ritenour. Ngay khi cô nhận ra đôi mắt lạnh lùng và khuôn mặt trơ ra của họ, lòng cô quặn thắt lại. Cô biết rõ Kai đã làm gì. “Đồ mách lẻo thói tha.” Cô lầm bầm.

“Cô Sweeny,” cảnh sát Aquino lên tiếng, “mong cô cho phép chúng tôi kiểm tra nhà cô. Nếu cô khẳng định chúng tôi có thể có được giấy khám nhà trong vòng một giờ, nhưng mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu cô chịu hợp tác.” Ý anh ta là dễ dàng hơn cho họ. Ngay lúc này sự dễ dàng có lẽ rất quan trọng với anh ta, trông anh ta không giống như đã ngủ đêm qua.

Cô thở dài. “Bức tranh trong xưởng vẽ. Tôi sẽ đi lấy nó.”

“Nếu cô không phiền, chúng tôi sẽ đi cùng với cô,” Ritenour nói ngay tức thì, và cả hai đều bước đi theo cô.

Cô quá mệt mỏi nên chẳng để tâm nữa và gần như không thèm quan tâm. Cô đấu tranh để có thể ngủ được cả ngày nay, hi vọng đêm nay cô lại ở cùng với Richard và anh phần nào đó có thể bảo vệ cô khỏi những thứ thường xảy ra khi cô đã ngủ. Nếu cô ở nhà anh, vậy cô không thể hoàn thành bức tranh phải không? Nhưng lương tâm chống lại cô bất cứ khi nào cô nghĩ tới việc tránh chuyện hoàn thành bức tranh, như thể cô đang định để cho tên giết người tẩu thoát. Cô phải vẽ xong bức tranh. Nhưng cô sẽ vui hơn nếu Richard ở cùng cô khi cô làm vậy giúp cô vượt qua hậu quả của nó. Điều đó có nghĩa anh ấy cần phải ở đây.

Nhưng giờ việc cô có ngủ được không còn là một vấn đề bởi vì như thế cô sẽ không được ngủ bất cứ giấc nào trong khoảng một lúc. Đó là đang giả định cái giường tiếp theo của cô không phải là một căn nhà giam.

“Đây,” cô nói, đi đến bên bức tranh. Hai cảnh sát tiến lên một chút ở hai bên cô, để phòng cô làm một vài việc ngu ngốc như chạy trốn chẳng hạn. Cô không nhìn họ khi họ quan sát bức tranh. Cô biết chính xác họ đang trông thấy gì, và đang nghĩ gì nữa.

“Cô Sweeny.” Cảnh sát Ritenour lên tiếng giọng lạnh tanh. “Cô vui lòng nói cho chúng tôi biết làm thế nào cô biết được những chi tiết của cảnh giết người chứ?”

“Các ông sẽ không tin tôi đâu,” cô bất lực nói. “Cứ thử xem.”

“Tôi không vẽ nó.” Cô đứng im như một con vật nhỏ bé trước một con sói đứng đánh hơi ở lối vào. “Tôi vẽ nó trong giấc ngủ.” Biểu hiện chắc chắn thoáng qua trên gương mặt họ. “Chúng tôi muốn cô đến đồn cảnh sát với chúng tôi. Bức tranh này được tịch thu như bằng chứng...” Giọng nói của Aquino kéo dài chán nản, nhưng Sweeny không hề lắng nghe. Cô cố gắng chống lại cơn hoảng loạn đe dọa cô. Họ không thể chứng minh cô giết Candra, vì cô không hề làm vậy. Cô cố gắng bám lấy ý nghĩ đó.

“Tôi vẽ nó khi đang ngủ,” cô buống bình nhắc lại. “Thi thoảng tôi mộng du, và khi tôi tỉnh lại, tôi nhận ra mình đã vẽ thứ gì đó. “Đợi đã- tôi đã vẽ một bức tranh khác nữa của một người bán hot dog dạo bị giết vài ngày trước. Tên ông ấy là Elijah Stokes. Có một nhân chứng nhìn thấy ông đang chạy trốn, nên tôi vẽ cảnh giết người đó mà không biết gì cả.” Cô nhanh chóng đi tới tủ và lấy bức tranh ra, cẩn thận không nhìn vào gương mặt nơi Chúa đã tạo ra một nụ cười ngọt ngào nhất, và giờ thì nụ cười ấy sẽ không bao giờ trở lại.

Ritenour lấy bức tranh đó và vô tâm kiểm tra nó. “Tôi không quen với trường hợp này,” anh nói. “Chúng ta sẽ phải xác minh lại nó.” Họ không tin bất cứ điều gì cô nói. Cô muộn màng nhận ra rằng mình có lẽ sẽ thành kẻ tòng phạm trong vụ giết Elijah Stokes, nếu cô không làm gì đó. Cô đã cảm thấy ám áp suốt cả ngày, và giờ lại cảm nhận được cái lạnh chạy qua sống lưng. Cô tự nhiên ôm lấy cánh tay rồi chà sát chúng.

“Đây không phải là chuyện lạ lùng duy nhất đang diễn ra.” Họ đang không nghe cô, đầu óc họ tập trung với mọi giải thích cô đưa ra trừ những điều rõ ràng rồi: Cô đã có mặt hiện trường. Hoảng loạn đông tụ thành một cục lạnh và nằm trong hố sâu trong dạ dày cô. Cô phải tiếp tục cố gắng.

“Làm ơn hãy đi giày và mang theo ví,” Cảnh sát Aquino yêu cầu cô.

Cô làm theo, và lấy thêm một chiếc áo khoác khoác lên, dù họ có nhìn cô ánh mắt đầy nghi ngờ. Nhiệt độ cao nhất trong ngày hôm đó là 37 độ C, và buổi chiều muộn trời vẫn ấm. Cô không thể cảm nhận được bất cứ hơi ẩm vĩnh cửu nào mà chỉ thấy cái lạnh khủng khiếp kéo dài. Cô cố gắng kiểm soát nó, cố gắng giữ bình tĩnh vì đó là cách duy nhất cô có thể tự giúp chính mình.

Aquino cầm lấy ví của cô và nhìn vào trong nó, sau đó trả lại cho cô và cầm lấy tay cô.

“Hãy lắng nghe tôi,” cô nói giọng bình tĩnh nhất có thể. “Khi chúng ta lên xe, hãy chú ý đèn đèn tín hiệu giao thông.”

“Chúng tôi luôn làm thế” Ritenour nói giọng nặng nề mĩa mai khi họ đưa cô ra khỏi căn hộ.

“Không, ý tôi là chuyện xảy ra đó.” Cô đang run lên như một chiếc lá mỏng manh, cô thở dòn dập. “Các anh sẽ không phải dừng lại. Đèn sẽ luôn chuyển sang màu xanh khi chúng ta tới gần. Chúng sẽ luôn như vậy với tôi. Và sẽ có chỗ trống ở bãi đỗ xe dành cho các anh ngay khi các anh đến trước đèn cảnh sát.” Cô cảm thấy như thể đang bập bẹ nói, nhưng cô không thể dừng chính mình lại.

“Nếu là vậy,” Aquino lịch sự nói, “Mọi người sẽ trả cho cô một khoản tiền lớn để cô ngồi trong xe đi dạo quanh thành phố cùng họ.”

Họ để cô ngồi ghế sau một kiểu ghế kiệu khó nhận dạng. Cô để ý không có cánh cửa nào ở phía sau, nhưng ít nhất trước mặt cô cũng không phải là một cũi đầy dây điện. Những bức tranh được đặt trong cốp xe. Cô buộc mình phải tĩnh lặng, kiểm soát được thế giới xung quanh cô. Cô đã bị bắt hợp phát hay đang được họ dẫn đi thẩm vấn? Cô không biết các thủ tục và không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Có lẽ cô nên gọi cho luật sư, cô thầm nghĩ, nhưng người cô muốn gọi lúc này là Richard. Cô cần anh. Nhưng cảnh sát luôn sẵn sàng thẩm vấn anh, và gọi điện cho anh chỉ kéo anh lại mớ rắc rối này thôi.

Đèn giao thông ở góc phố chuyển sang màu xanh. “Các anh có thấy không?” cô hỏi. “Nó chuyển sang màu xanh rồi.”

“Đúng, chúng thường như vậy mà,” Aquino mĩa mai. Cái tiếp theo cũng chuyển sang màu xanh. Và cái tiếp nữa. Sweeny im lặng ngồi đó, không chỉ ra những điều rõ ràng đó nữa. Họ sẽ chú ý tới mọi cái đèn giao thông vào lúc bấy giờ.

Lượng giao thông trước họ tách ra, xe ô tô đi vào làn đường của mình, rồi rẽ xuống các con phố khác. Chiếc ô tô mui kín này không phải đi chậm lại nhưng vẫn giữ một tốc độ vừa phải. Đến cái đèn giao thông thứ bảy chuyển sang màu xanh khi họ tới gần, Ritenour quay lại và khó hiểu nhìn cô, nhưng cả Aquino và anh ta đều chú ý tới hiện tượng này.

Khi họ lái xe tới đồn cảnh sát, một chiếc ô tô ra khỏi bãi đỗ ngay phía trước tòa nhà. Cô nghĩ Aquino đã nói thầm, "Khi thật," nhưng cô không chắc lắm.

Trụ sở cảnh sát đang sôi sục toàn người là người. Sơn tường màu xanh lá cây nhạt, bàn kim loại và các tủ tài liệu, tiếng la hét và tiếng chửi thề và cả tiếng cười hòa quyện lẫn nhau, những người đàn ông và đàn bà mặc bộ đồng phục màu xanh da trời. Ấn tượng của Sweeny với tất cả những điều này đều mờ nhạt. Cô nhanh chóng ngồi vào một cái ghế rất không thoải mái trong một căn phòng nhỏ tồi tàn, đầu cô quay cuồng với nhiều ý nghĩ nhưng không có ý tưởng rõ ràng nào về việc làm thế nào cô có thể chứng minh giúp bản thân thoát khỏi cái vạc dầu này.

Cái lạnh làm da cô cứng lại, và cô bắt đầu run rẩy. Cô mặc áo khoác vào và ôm lấy mình. Vậy là cái rét chính là do sốc đúng như Richard đã nghĩ, đó là phản ứng của cô với những gì khó chịu. Có lẽ khi cô vẽ những cảnh đó ít nhất cô cũng được bảo vệ phần nào nhờ giấc ngủ, nhưng khi cô thức dậy, phản ứng quay trở lại như một tiếng nổ lớn.

"Cô Sweeny, cô ở đâu đêm hôm kia?" Ritenour đang nhìn cô, đôi mắt đỡ dần cứng rắn, giọng nói lạnh lùng.

"Ở nhà." Răng cô va lập cập vào nhau. "Chuyện kỳ lạ bắt đầu xảy ra một năm trước. Những thứ nhỏ bé. Đèn giao thông đổi màu, chỗ trống ở bãi đỗ xe, nhưng chuyện tương tự như vậy. Đầu tiên tôi không để ý gì cả. Giống như anh đã nói, đèn giao thông chuyển sang màu xanh mọi lúc. Mọi người thường gặp đèn giao thông màu xanh. Và những cái cây của tôi bắt đầu xanh tốt trái mùa."

"Cô Sweeny." Giọng nói của Ritenour cũng cứng rắn y như đôi mắt của anh ta. "Trông tôi giống người quan tâm đến những cái cây của cô sao?"

Không, anh ta trông như thể muốn cho thêm một tính từ giao cấu trước từ "cây".

Cô mở miệng định nói với anh về những con ma, sau lại im bật. Chuyện đó sẽ không giúp gì trong trường hợp này. "Tôi bắt đầu vẽ bức tranh ấy một vài ngày trước; tôi không biết chính xác là lúc nào

nữa. Tôi không để ý đến thời gian. Khi tôi thức giấc, tôi thấy mình vẽ giấy. Hai trong số chúng, một của đàn bà một của đàn ông. Mọi buổi sáng thức dậy tôi đều thấy mình vẽ thêm một cái gì mới.” Cô nghiêng chặt răng để chúng khò vào nhau.

“Cô có muốn một ít cà phê không?” Aquino hỏi, cô gạt đầu biết ơn. Anh ta rời khỏi căn phòng chật hẹp. Sweeny quay lại nhìn Ritenour.

“Sau hai hai ngày, tôi biết tôi đang vẽ vẽ một cảnh giết người, nhưng tôi không biết ai tôi vẫn chưa vẽ gương gương mặt. Sáng hôm hôm qua, khi tôi thức dậy, tôi thấy mình vẽ Can Candra. Tôi cố gọi gọi cho cô ấy, để cảnh báo cô ấy, tôi gọi gọi tới phòng tranh nhưng không ai nhắc máy. Số điện thoại của nhà cô ấy không có trong danh bạ. Nên nên tôi gọi đến văn phòng của Richard, và trợ lý của anh ấy nói với tôi là Candra đã đã chết.” Cô đang run lên rất mạnh, răng va vào nhau. Xương và cơ bắp trong người cô bắt đầu đau đớn. Bàn tay cô, vẫn đang đặt lên bàn đã chuyển sang màu trắng trong hơi tái như thể cơ thể cô không còn máu nữa.

“Nếu tất cả đều như vậy, tại sao cô không báo cho chúng tôi biết về nó sáng hôm đó?” Bất chấp bản thân đang cố gắng, Ritenour vẫn thích thú. Con người mọi lúc đều hướng đến tuyên bố những hiểu biết ưu tiên đặc biệt về tội phạm, gọi chúng là huyền bí và tìm kiếm những cái tên cho chúng trong bản tin. Theo như kinh nghiệm của anh, chúng thường là những kẻ mạo danh. Con người thật kỳ lạ.

“Tôi biết anh sẽ không tin tin tôi.”

Không chết tiệt, anh bắt đầu nói, nhưng vẫn tự kiềm chế được bản thân. Có cái gì chết tiệt đang diễn ra với cô ấy? Cô hành động như thể họ đang ở trong một cái tủ lạnh, ôm chặt lấy cái áo khoác chết tiệt ấy trong khi ở đây nhiệt độ thấp nhất cũng tới 34 độ C. Môi cô đang tái ngắt đi, cô không giống đang giả vờ.

Anh thở dài và rời khỏi phòng không một lời giải thích. Aquino chỉ đang mang cà phê tới cho cô. “Có cái gì đang xảy ra với cô ấy,” Ritenour nói với đồng sự của mình. “Cô ấy đang đông cứng lại. Tôi đang nghĩ với việc có lẽ chúng ta phải kiếm một vài nhân viên y tế đến để điều trị cơn lạnh cho cô ấy.” Anh chỉ nói đùa có một nửa.

“Chết tiệt.” Điều kiện sức khỏe sẽ khiến việc thẩm vấn bị chậm lại. Tất nhiên, tất cả những gì cô phải làm là gọi cho luật sư và họ sẽ không thể hỏi cô thêm bất cứ câu hỏi nào nữa trừ khi luật sư của cô có mặt, nhưng vì một vài lý do cô đã không làm thế. “Có lẽ cà phê sẽ làm cô ấy ấm hơn.”

Họ lại bước vào căn phòng. Cô đang ngồi đúng như lúc Ritenour bỏ lại cô. Aquino đặt cà phê

xuống trước mặt cô. Cô cố gắng nâng cốc lên, nhưng bàn tay đang run lên mạnh đến nỗi chất lỏng nóng ấy đổ lên ngón tay cô.

“Chúng tôi có một số ống hút ở quanh đây chứ?” Ritenour thì thầm. Aquino nhún vai. Cả hai người quan sát cô lấy tay ôm li cà phê nóng và nhướn người về phía trước, vụng về khi cô uống một hớp cà phê vẫn đang đặt ở trên bàn. Aquino là một gã thật sự cứng rắn, nhưng, liếc nhìn anh Ritenour thấy đồng sự của mình trông có vẻ quan tâm một chút.

Ly cà phê dường như giúp cô được một chút. Sau khi uống hai hớp cà phê cô có thể nâng cốc lên mà công làm đổ cà phê ra ngoài nữa. Ritenour lại bắt đầu. “Cô Sweeny, cô có biết ông bà Worth đã ký một hợp đồng trước hôn nhân?”

“Không,” cô nói, vụng lại. “Tại sao tôi có thể biết chứ?”

“Cô đi lại với anh Worth. Tình trạng tài chính của một người đàn ông thường là mối quan tâm đối với phụ nữ, đặc biệt nếu cô ấy nghĩ anh ấy sẽ rơi vào tình trạng mất đi một nửa số đó vì cuộc ly hôn.”

“Tôi- Chúng tôi-“ Sweeny hoang mang. “Chúng tôi chỉ mới bắt đầu tìm hiểu nhau thôi. Chúng tôi chưa-“

“Hai người đã thân thiết tới mức cô ở lại cả đêm với anh ta,” Aquino nói. “Tiền là lý do đằng sau mọi việc người ta làm.”

“Nhưng Candra đã đồng ý ký vào đám giấy tờ ấy.” Sweeny ngẩng lên nhìn họ. “Tôi biết cô ấy không vui với điều kiện ly hôn vì cô ấy muốn tôi làm cho Richard tăng tiền lên, nên thậm chí tôi không biết chính xác số tiền bồi thường ấy là bao nhiêu, nó không không thể là một nửa số tài sản của anh ấy.”

Đó là chuyện ít hợp lý nhất. Cô có thể nhìn thấy họ đang trao đổi ý kiến với nhau.

Ritenour xoa xoa quai hàm. Anh đeo một chiếc đồng hồ khá đẹp, cái loại cho phép bạn kiểm tra thời gian địa phương ở Timbuktu, với tất cả các loại nút và tiện ích hiện hành. Sweeny nhìn nó, một ý tưởng le lói.

“Mấy giờ rồi?”

Ritenour nhìn đồng hồ. “6 giờ 45.”

“Tôi có thể chứng minh tôi-“ cô không thể nói điều ma quái. Cô rút lại ý tưởng ấy, và cô có thể nói họ tự nhiên bác bỏ bất cứ điều gì mà chỉ nói không. “Các anh đã thấy những cái đèn giao thông thế nào rồi. Các anh thấy đấy. Và chuyện ấy xảy ra mọi lúc. Nhưng còn có cách khác tôi có thể chỉ cho các anh tôi... biết trước mọi thứ.”

“Đúng không? Làm thế nào?” Trông họ có vẻ hoài nghi, nhưng ít nhất họ cũng không bác bỏ điều đó.

“Có TV ở đây chứ? Sắp có chương trình Jeopardy.”

“Vậ?” Aquino hỏi.

“Vậ nó không phải là chương trình phát lại. Tôi không có cách nào xem nó trước. Các anh đồng ý chứ?”

Ritenour nhún vai. “Đồng ý.”

“Sẽ thế nào nếu tôi có thể nói cho các anh biết mọi thứ trước khi chúng diễn ra?” Cô uống nốt cốc cà phê. Cô vẫn đang run lên, nhưng ít nhất rằng cô không còn va lập cập nữa. “Các anh ít nhất sẽ phải thừa nhận là có khả năng tôi vẽ bức tranh mà không thật sự có mặt ở hiện trường chứ?”

“Cô muốn chứng minh khả năng ngoại cảm của mình sao?”

Trán cô sáng lên. Cô mệt mỏi và lạnh và phát ốm vì lo lắng, và gần như sắp mất khả năng chịu đựng rồi. “Không phải thế,” cô đáp lại. “Thứ mà tôi muốn là về nhà và đi ngủ, nhưng tôi sợ khi tôi làm thế, tôi lại sẽ thức giấc khi đang ngủ và vẽ một cái gì đó. Tôi mệt mỏi vì phải đối mặt với chuyện này. Nếu các anh muốn biết ai giết Candra thì các anh sẽ phải trả lại tôi bức tranh chết tiệt đó và để tôi hoàn thành nó có lẽ là đêm nay.”

Họ im lặng nhìn cô. Cô thách thức nhìn lại họ. Sau đó Aquino ngẩng đầu nhìn về phía cửa và cả hai lại ra ngoài. Sweeny gục đầu lên tay, tự hỏi cô còn phải chờ bao lâu nữa.

Aquino và Ritenour đứng ngay ngoài cửa. “Anh nghĩ thế nào?” Aquino hỏi.

“Có gì đây, hãy cứ xem Jeopardy!”

“Nó sẽ chứng minh điều gì chứ? Rằng cô ấy là một người đoán trước tài giỏi sao?”

“Giống như cô ấy đã nói, nó sẽ chứng minh chỉ ít có hay không việc cô ấy có một vài khả năng tâm linh. Tôi không nói là tôi tin vào những chuyện vụn vặt. Tôi đang nói... tôi đang nói chuyện này khá thú vị. Chúng ta không phải chấp nhận mọi thứ cô ấy nói với chúng ta, nhưng chúng ta cần xác minh lại. Đó không phải như thể bức tranh là tất cả những gì mà chúng ta có; phòng thí nghiệm đang làm việc với những mẫu phân tích, và một khi chúng ta có nó, chúng ta có thể chắc chắn nói rằng liệu bất cứ thứ gì đó trong mẫu phân tích từ nhà cô ấy hay không.”

“Vậy chuyện anh muốn nói là anh thích chương trình Jeopardy và muốn xem nó.”

Ritenour nhún vai. “Tôi đang nói, sẽ chẳng mất gì khi cho cô ấy xem nó. Hãy xem cô ấy có thể làm gì.”

Chương XX

Ba thí sinh xuất hiện và vào đúng vị trí của họ, có một giọng đọc tên và nơi sinh sống của họ. Alex Trebek xuất hiện và thông báo rằng cả ba thí sinh đều là người mới đến, giống như một cúp vô địch năm năm một lần đã kết thúc ở chương trình ngày hôm qua. “Số 3.” Sweeny nói, tay cầm một cốc cà phê khác đặt bên dưới mũi và hít vào luồng hơi nóng. “Cô ấy sẽ chiến thắng.”

Hai vị cảnh sát chỉ quan sát cô. Họ ngồi trên những chiếc ghế văn phòng cũ nát có hai miếng xốp đã bị tuột khỏi chiếc ghế trong một căn phòng nhỏ tồi tàn bừa bộn, rải rác là những cốc cà phê và các non nước ngọt. Một máy làm cà phê, máy làm kẹo và máy làm đồ uống có gas chiếm một diện tích lớn và đằng sau sự im lặng là cả sự ồn ào không ngừng. Chiếc TV rộng có 13 inch, chỉ có thể nhận ra nhờ vào đôi tai thỏ, nhưng hình ảnh và âm thanh vẫn rõ nét.

Không chỉ có ba người trong phòng. Cảnh sát cũng là nhóm người hay tò mò, bất cứ ai có vài phút rảnh rỗi đều xin phép xem chuyện gì đang diễn ra. Ba người mặc đồng phục và hai người nữa mặc com lê đều tham gia cùng họ. Khi Aquino phát cáu vì đây không phải là rạp xiếc, một trong hai người mặc

com lê nhún vai và nói rằng,” Đây chúng tôi cũng thích chương trình Jeopardy.”

Alex đọc to bản phân loại. “Nhà phát minh.”

“Cyrus McCormick,” Sweeny nói.

“Những bộ phim nhỏ bé.” Và dấu ngoặc kép gợi ý từ “nhỏ bé” sẽ xuất hiện trong câu trả lời.”

“Những người phụ nữ nhỏ bé,” Sweeny trả lời.

“Tôi có thể đoán được điều đó,” một nhân viên văn phòng không mặc đồng phục phát hiệu. “Vậy tại sao không phải là anh?” Một người khác lên tiếng. “Im lặng nào!” Aquino bực mình nói.

“Cao đẳng và đại học.”

“Tulane.” Sweeny nói. Cô cảm xúc cả phê chặt hơn. Làm việc này trong căn hộ của cô không giống với việc làm việc này ngay lúc này, khi việc này trở nên quan trọng hơn. Có lẽ cô chỉ là một người dự đoán may mắn.

“Kinh doanh và công nghiệp.”

“3-m”

“Toán học.”

“Những số nguyên tố.”

“Và cuối cùng, đường cao tốc và đường mòn.”

“I- 10, và I- 90,” Sweeny nói, và căng thẳng chờ đợi thí sinh số 1 đưa ra lựa chọn.

“Toán học, 100,” thí sinh số một trả lời.

Alex đọc gợi ý. “Những số này chỉ chia được duy nhất số 1 và chính nó.”

Số thứ ba nóng lòng nhấn nút, kêu lên thậm chí hai người kia điên cuồng nhấn chuông của họ. “Những số nguyên tố là gì?” cô ấy nói.

Im lặng trùm lên căn phòng nhỏ bé cũ nát ở trụ sở cảnh sát. Từng lựa chọn được đưa ra, và mỗi lần Sweeny đều đưa ra câu trả lời chính xác. Thỉnh thoảng hiếm khi cô ấy có thời gian trả lời trước khi gợi ý xuất hiện trên màn hình, nhưng cô ấy vẫn làm được. Thí sinh số ba trên đài chiến thắng thậm chí nếu cô ấy không phải là người nhấn chuông đầu tiên, cô ấy luôn luôn sẵn sàng đợi một trong hai người còn lại trả lời sai. Cùng lúc lần quảng cáo đầu tiên cắt ngang chương trình, cô ấy có số tiền gấp đôi con số hai người còn lại cộng vào.

“Tôi nghĩ chúng ta xem đủ rồi,” Aquino nói, đứng dậy.

“Có lẽ anh thấy thế,” một trong số những cảnh sát khác trả lời. “Tôi muốn xem nốt chương trình này.”

Sweeny run rẩy đứng dậy và theo Aquino ra khỏi phòng, Ritenour đi ngay sau cô.

“Được rồi.” Aquino gầm lên khi họ lại đi vào căn phòng thẩm vấn. “vậy cô có thể làm được điều đó. Và cả chuyện đó với những cái đèn giao thông. Tôi bị ấn tượng đó, nhưng tôi không bị thuyết phục. Hãy thuyết phục tôi xem.”

Cô bắt lực nhìn anh ta. “Thuyết phục anh sao, làm thế nào bây giờ? Tôi còn thấy bản thân khó tin với chuyện ấy, và tôi đang sống với nó. Tôi không thể nói cho anh nghe chuyện gì đang diễn ra vào ngày mai, và tôi cũng không thể đọc được suy nghĩ của anh. Tôi vẽ khi đang ngủ và tôi nhìn thấy ma, ôi, chết tiệt,” cô yếu ớt kết thúc câu nói, và nhìn thấy những gương mặt ấy đang lại nhìn cô. Cô không có ý đề cập tới những con ma. Không có cách nào chứng minh với họ, bởi vì cô là người duy nhất làm được điều đó. Nếu cô không quá mệt mỏi, cô nên kiểm soát bản thân mình tốt hơn.

“Ma,” Ritenour nhắc lại. “Hãy quên những gì tôi đã nói đi.”

“Uh-huh. Tôi sắp quên ăn sáng cho tuần tới nữa.”

Cô ước anh ta không đề cập đến việc ăn uống. cô đang cố lờ đi cơn đói của mình, chuyện này chỉ

là một việc khó chịu nữa thêm vào chuyện lạnh và kiệt sức của cô. Cô có một cử chỉ bất cần. “Không ai khác trông thấy họ, nên chuyện đó không thành vấn đề. Họ không làm phiền ai cả, mọi lần họ thậm chí còn không nói xin chào. Dù Elijah Stokes đã nói tên của con trai ông nên tôi có thể gửi bức ký họa cho họ.”

Elijah Stokes.”

“Người bán hàng hotdog dạo đó đã chết. Một bức tranh khác. Các ông đã kiểm tra chuyện đó chưa?”

“Tôi sẽ xem mình có thể tìm thấy gì. Có lẽ một đồn cảnh sát khác giải quyết việc này. Ông ấy bị giết ở đâu vậy?” Ritenour hỏi.

“Tôi không biết, nhưng một trong hai người con trai ông ấy đã nói cho tôi biết. tên của họ là...” Cô cố tìm trong trí nhớ của mình. “Daniel... không, David. David và Jacob Stokes. Họ đều là luật sư.”

Ritenour rời khỏi phòng. Cô dựa người vào chiếc ghế chật hẹp và nhắm mắt lại, xoa xoa trán vì cơn đau đầu bắt đầu hình thành.

“Có ai khác biết về bức tranh nữa không?” Aquino hỏi, cô mở mắt ra và thấy ánh mắt khôn ngoan của anh ta chiếu thẳng lên cô. “Ngoài anh Stengel ra.”

“Ste? À, Kai.” Cô đã nghe thấy họ của anh ta chỉ hai lần, và cả hai lần cô đều không để ý tới nó.

“Còn anh Worth thì sao? Anh ấy đã ở trong nhà cô. Anh ấy có trông thấy bức tranh không?”

Không nhắc tới Richard là một chuyện, nói dối cảnh sát lại là một chuyện hoàn toàn khác.

“Có,” cô nói, giọng cô yếu đến mức gần như không lên lời. “Anh ấy biết nó ngay từ đầu.”

Đôi lông mày của Aquino nhướn lên. “Từ đầu... nghĩa là vài ngày trước sao?”

“Đúng thế.”

“Tôi tự hỏi sao anh ta không hề nhắc tới chuyện này ngày hôm qua.”

“Anh ấy không muốn lôi kéo tôi vào. Anh ấy biết chuyện này sẽ xảy ra,” cô thì thầm. “Anh ấy nói rằng khi tôi vẽ xong bức tranh và chúng tôi đều biết kẻ giết người là ai, hay ít nhất có bức tranh miêu tả hắn, anh ấy sẽ tìm cách giúp các anh đi đúng hướng.”

“Anh ta thật to gan,” Aquino tức giận nói. “Tôi không thích những công dân quyết định tôi nên làm gì với công việc của mình.”

Sweeny đan tay lại trên bàn, đột nhiên thấy tức giận y như anh ta. “Vậy anh sẽ nói gì nào anh cảnh sát nếu Richard đến chỗ anh và nói, ‘À, tiện đây, người đàn bà tôi đang hẹn họ có khả năng tâm linh và cô ấy đang vẽ một bức tranh về vụ giết người?’ Anh sẽ tin anh ấy hay cũng không hơn gì việc anh tin tưởng tôi?”

Anh ta đặt cả hai tay lên bàn và nhướn người về phía cô, từng đường nét trên cơ thể vạm vỡ của anh ta đều có vẻ muốn gây hấn. “Việc của tôi không phải là tin vào mọi thứ tôi nghe thấy.”

“Không, nhưng việc của anh là tìm ra sự thật khi nó xuất hiện trước mặt anh!” cô cũng nghiêng người về phía trước, khiến cho mặt cô đối diện gần nhất có thể với mặt anh ta.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ta nhướn mày. “Ngay khi tính tới chuyện này,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Tôi nghiêng về phía tin tưởng cô.”

Nói chuyện này chả khác gì lấy hết gió ra khỏi cánh buồm của cô. Sweeny ngồi xuống, cảm thấy mình bình tĩnh mà không cần phải phần nộ nữa. “Anh tin tôi sao?”

“Cô đã chứng minh những khả năng của mình với tôi,” anh nói. “Tôi không nghĩ là cô có thể làm được, nhưng cô đã chứng minh mọi thứ cô nói. Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, chỗ trống ở bãi đỗ xe, và cô có thể chơi chương trình Jeopardy! Những việc cô đã làm khác hẳn những luật lệ thông thường. Vậy nếu cô có thể làm tất cả những chuyện đó”. Anh ta nhún vai. “Cô cũng có thể vẽ được bức tranh ấy.”

Cô không biết phải nói gì nữa. Trong giây lát cô nghĩ mình có lẽ sẽ khóc òa, nhưng thôi thúc đó đã biến mất. Cô quá mệt mỏi để làm vậy.

“Hãy nói cho tôi điều gì đó. Tại sao cô không gọi cho luật sư?”

“Tôi nên gọi, nếu các anh thật sự bắt tôi. Tôi đã không bị bắt đúng không?”

“Không, nhưng nếu đó không phải là vì chương trình Jeopardy! Chuyện đó... có lẽ là vậy.”

“Dù vậy tôi cũng muốn gọi điện thoại.”

“Cô muốn gọi cho luật sư bây giờ sao?”

“Không,” cô nói. “Tôi muốn nói chuyện điện thoại với Richard.”

“Tôi nghĩ tự tôi sẽ nói máy cho cô,” anh ta nói.

Trong khi họ đang đợi Richard, Ritenour quay lại với bản sao báo cáo điều tra về vụ Elijah Stokes bị giết, hoàn thành một biểu đồ hiện trường. Sự mô tả quần áo cũng giống với trong bức tranh của Sweeny, vết thương ở đầu cũng vậy, và vị trí của nạn nhân cũng thế. Một gã 19 tuổi đã bị bắt, máu ở quanh đó cùng với mẫu máu của Elijah Stokes tìm thấy ở chiếc áo khoác dưới giường của cậu bé.

Bức tranh chính xác đến kỳ lạ, và Sweeny không có cách nào biết được những chuyện này ngoài cách cô vẽ lại nó.

Richard không đến để có những lời phàn nàn nóng nảy có những đòi hỏi lớn tiếng, anh quá thông minh và không làm thế. Anh cũng không mang theo một luật sư đầy quyền lực, dù Sweeny rõ ràng biết anh có thể mang theo một luật sư tới đây trong chốc lát. Anh mặc com lê và đeo cà vạt, việc đó khiến cô nghĩ anh chắc hẳn ở cùng với cha mẹ Candra, thu xếp mọi việc và có lẽ thậm chí là nhận những lời chia buồn từ bạn bè.

Anh bắt tay với cả hai cảnh sát, nhưng anh tập trung chú ý tới Sweeny, và khi anh ấy nhìn thấy cô co rúm thế nào trong áo khoác, anh không còn lỡ nực che giấu sự lo lắng của mình. Cô đứng lên khi thấy anh, và giờ anh bước về phía cô, kín đáo mở áo khoác bên ngoài. Khi anh ôm lấy cô, cô được bao bọc trong hơi ấm của quần áo, bàn tay lạnh cóng của cô trượt quanh lưng anh tới eo anh. Cô vùi mặt mình trong hõm vai anh, rồi thấy nhẹ nhõm trước hơi ấm và sự có mặt của anh, nhận thức được là mình không còn đơn độc, cô gần như cong người dưới anh.

“Đáng nhẽ em phải gọi cho anh,” anh thì thầm.

“Và anh nên nói với chúng tôi về bức họa hôm qua,” Aquino chỉ rõ.

“Tôi nên làm thế nếu tôi đã nghĩ là cô ấy không phải chịu cảnh này.”

“Anh có xác nhận là anh đã thấy bức tranh khi nó đang được hoàn thành, những ngày trước khi cô Worth bị giết.”

“Đúng thế. Tôi nhìn thấy nó ngay từ đầu, khi cô ấy hoàn thành hai chiếc giày.” Anh nhìn thẳng vào thám tử. “Tôi cũng không có mặt ở hiện trường, và các anh vẫn biết Candra mặc gì trong đêm đó, nên các anh sẽ phải nói cho tôi biết liệu Sweeny vẽ quần áo của cô ấy có chính xác không. Cái váy màu đen, áo dài tay, và đôi giày cao gót màu đen với những hòn đá vàng nhỏ nằm ở đế. Đúng không?”

“Đúng.”

Anh chỉ vừa xác minh lại mọi điều mà cô nói với họ, Sweeny nhận ra điều đó. Anh đã không ở căn hộ của cô từ khi Candra chết, nên anh không có cách nào nhìn thấy bức tranh sau vụ giết người. Những thứ mà anh vừa miêu tả chỉ được vẽ trước vụ giết người. Họ biết anh đã không thấy chỗ quần áo ấy ở bất cứ chỗ nào khác.

“Được, được rồi,” Aquino nói, dụi đôi mắt đỏ ngầu của mình. “Trừ khi hai người âm mưu giết người, vì Chúa mới biết lý do là gì vì tôi không tìm ra được động cơ của hai người, cô Sweeny trong sạch.”

“Còn về bức tranh thì sao?” Richard hỏi. “Các anh có muốn cô ấy hoàn thành nó không?” Cô cảm thấy tay anh ôm chặt lấy cô khi anh hỏi và biết anh lo lắng về những gì cô đã phải trải qua nhưng không thể có lựa chọn nào khác.

Ritenour nói, sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của Aquino. “Dù sao thì, tôi nghĩ bức tranh không thể là một bằng chứng, nhưng chúng tôi sẽ có được một vài dấu vết có thể dẫn tới các manh mối, nếu như chúng tôi có thể nhận diện được gã đó.”

“Sẽ thế nào nếu không ai trong chúng tôi nhận ra hắn ta?” Sweeny hỏi. “Với những đường nét miêu tả tốt, chúng ta sẽ có thể nhận dạng hắn ta qua những băng giám sát, những cuốn băng chỉ rõ ngày giờ. Bằng việc liên kết thời gian với chữ ký đăng nhập của bảo vệ, chúng ta có thể tìm ra hắn ta.”

Trông Richard có vẻ nghĩ ngợi. “Có lẽ tôi sẽ nhận ra người đó nếu tôi thấy cuộn băng.”

“Chúng tôi không làm thế,” Aquino nói. “Chúng tôi xoay sở để có được bức ảnh của hầu hết những gã trong danh sách-“

“Danh sách gì vậy?” Sweeny hỏi.

Họ lờ cô đi. “-nhưng người bảo vệ không nhận ra bất cứ ai trong số họ, và họ không thể đối chiếu bất cứ ai trong số họ với cuộn băng. Chúng tôi vẫn đang theo dấu những người đăng ký là khách viếng thăm, nhưng chúng tôi đã kiểm tra hết rồi.”

“Những bức tranh là quân cờ tốt nhất của chúng tôi ngay lúc này,” Ritenour nói. Richard gật đầu. “Tôi sẽ ở lại với cô ấy đêm nay. Tôi không muốn cô ấy ra khỏi giường một mình. Có lẽ Kai đã loan tin bức tranh với cả thành phố này rồi, và bất cứ ai giết Candra cũng đã biết đến chuyện này. Không chỉ có thế, tôi có thể gọi cho các anh ngay lập tức khi cô ấy hoàn thành khuôn mặt kẻ sát nhân.”

Có thứ gì ấy trong giọng nói của Richard làm cho cảnh sát phải cẩn trọng. “Anh Worth,” Aquino nói, “nếu anh đang nghĩ về bất cứ việc anh hùng nào, tôi phải nói với anh là tôi không nghĩ đó là một ý kiến hay đâu. Nếu cô Sweeny tình cờ gặp nguy hiểm, anh nên tập trung giúp cô ấy an toàn, và để chuyện của kẻ giết người lại cho chúng tôi.”

“Chăm sóc cô ấy là ưu tiên hàng đầu của tôi,” Richard nói, và Sweeny phân vân liệu họ có đề ý là anh không cần sự đồng ý của họ.

Edward đang lái xe vào đêm nay. “Chúng tôi sẽ đưa cô Sweeny về nhà.”

“Rất tốt, thưa các ngài.”

Cảnh sát đưa trả hai bức tranh, và Edward cất chúng đi. Những bức tranh làm anh ấy sửng sốt không dám nhìn chúng trong một lúc, sau đó biểu hiện của anh nhẹ nhàng và anh giải quyết được vấn đề và coi chúng như thể chúng là tranh phong cảnh.

Khi họ ngồi vào ghế, Richard cầm lấy tay Sweeny và đan bàn tay anh vào tay cô. “Em lạnh quá.” Anh nói.

“Em thấy sợ hãi.” Cô ép bàn tay anh. “Chuyện này không tệ như những lần khác. Ngay khi họ mang cà phê đến cho em, em xoay sở được.”

“Nếu em gọi cho anh ngay, chúng ta có thể tránh được nhiều chuyện trong số này.”

“Nói cách khác, khi họ chứng kiến năng lực của em với chương trình Jeopardy, họ đã tin em nhiều hơn.”

Anh nhìn cô dò hỏi. “Jeopardy?”

“Một trong những khả năng mới của em. Hôm nào đó em sẽ chỉ cho anh thấy.”

Đôi bàn tay quấn lấy nhau của họ đang đặt lên đùi phải của cô. Đốt tay của anh cọ xát nhẹ lên lên xuống xuống. “Bố mẹ của Candra và một vài người bạn đang ở nhà,” anh nói. “Anh và họ đã gọi cho bên dịch vụ sắp xếp mọi chuyện- họ muốn cô ấy được chôn cất gần nơi họ sống – nhưng họ sẵn sàng quay lại khách sạn. Anh đã bảo Edward đón họ, và anh sẽ thay đổi quần áo sau đó bắt tắc xi tới chỗ em.”

Cô nghĩ, nếu cô là người cao quý, cô sẽ nói cho anh là cô biết anh có nhiều việc để làm và cô có thể tự chăm sóc bản thân mình được. Cô chắc hẳn ít cao quý nhất có thể, vì cô mệt mỏi khi phải đối mặt với những đêm một mình và cô muốn anh ở cùng cô.

Bên cạnh đó, lời nhận xét của Richard là kẻ giết Candra giờ có thể biết tới bức tranh không thể không chú ý. Một phần trong cô không thể tin là mình đang gặp nguy hiểm, nhưng phần lý trí nhắc nhở cô là sẽ thông minh hơn khi không chấp nhận những cơ hội không cần thiết. Cô ngủ rất ngon lành, có lẽ cô không nghe thấy ai đó đột nhập vào căn hộ trừ khi họ phá vỡ nó, kiểu có động cơ, xuyên qua cánh cửa sổ bên cạnh phòng ngủ của cô. Sau khi thức cả đêm hôm trước, cô quá kiệt sức thậm chí tiếng cửa sổ vỡ cũng không đánh thức được cô.

Như thể anh hiểu cô đang nghĩ gì, Richard nói, “Hôm nay em đã ngủ chút nào chưa?”

“Không, anh thì sao?”

“Anh ngủ được hai tiếng sau bữa trưa.”

Cô thấy ghen tị với anh vì cả giấc ngủ ngắn và sức chịu đựng của anh; trông anh như thể không hề mệt mỏi, như thể anh luôn luôn là thế.

“Đêm nay em có thể ngủ,” anh nhẹ nhàng hứa.

Cô nắm lấy tay anh và nói giọng rất nhỏ mà Edward không thể nghe được. “Em hi vọng không phải tất cả các đêm.”

“Anh nghĩ anh có thể bảo đảm điều đó.” Lần này đến lượt anh siết tay cô, và Sweeny hài lòng ngồi trong im lặng từ lúc đó đến cuối đường.

Một nhà hàng Ý nằm phía bên kia đường và một vài cánh cửa khác gần tòa nhà Sweeny đang ở. Nhà hàng nổi tiếng trong vùng, với cư dân lân cận hàng ngày tập nập dừng lại ghé vào mua đồ mang về. Kai xoay sở kiếm được một bàn ăn gần cửa sổ, ngồi ở đó anh có thể quan sát được tất cả mọi người bước vào tòa nhà.

Để bản thân mình dính líu tới kế hoạch giết Candra phần nào là vì bốc đồng, bởi vì cô ấy giống như con chó cái và đang định đuổi việc anh. Tuy nhiên, cũng chỉ vì tiền. Một trăm ngàn đô là không phải là khoản lớn đối với một số người, và nó còn ít nhiều so với số tiền 1 triệu của Candra đòi trong vụ tổng tiền, nhưng nó có nghĩa khác biệt giữa một vài năm làm công việc nhặt nhạnh từng xu và tăng thêm thu nhập với việc làm người mẫu thường xuyên cho những catalog đồ lót nhếch nhác, chuyện này thường bao gồm việc phải làm tình với những bà cô trung tuổi gầy trơ xương người luôn nghĩ là mình nóng bỏng bởi vì cô ta nắm giữ nhiều quyền lực đối với những người đàn ông trẻ tuổi cần công việc cô ta cung cấp.

Với một trăm ngàn đô, anh có thể bỏ việc, hoàn thành lớp nghệ thuật, và bắt đầu làm nên tên tuổi của chính mình nhờ những bức tranh của anh. Kai biết rõ là mình có tài năng. Anh biết tranh của mình tốt hơn nhiều so với những bức tranh của hầu hết những gã anh giúp bán ở phòng tranh, và giờ anh sẽ

quay lại với một cái tên rất gây ảnh hưởng giúp anh có thể được trưng bày tranh ở những phòng tranh có uy tín nhất ở thành phố. Anh sẽ không phải bắt đầu từ mức giá thấp và dần dần tăng giá; anh sẽ có thể đòi hỏi một khoản tiền lớn ngay ban đầu; có nhiều gã ngốc sẽ mua những bức tranh giá cao chỉ vì họ thích ý nghĩ rằng không nhiều người khác có thể mua nổi chúng.

Mọi việc sẽ hoàn hảo, nếu không vì bức tranh chết tiệt của Sweeny.

Anh thấy hối tiếc vì điều đó. Anh thích Sweeny. Cô vui tính và thành thật, và cô chưa từng nhìn anh như thể anh không là gì khác ngoài một miếng thịt. Cô còn thông minh đến không ngờ, với sở trường về chủ nghĩa hiện thực có nghĩa bất cứ bức chân dung nào cô vẽ cũng sẽ hoàn toàn là sự sáng tạo. Cô thật quá tệ khi hóa ra cũng lại là một kẻ tâm linh chết tiệt.

Nên anh đợi, đợi đến khi cô về nhà. Không giống như một bữa tiệc chắc chắn khác, người đó không phải là người thực tế nhất mà anh từng gặp, anh không nghĩ cảnh sát sẽ tạm giữ cô dựa vào bức tranh đó. Họ không phải là lũ ngu ngốc khi không có một bằng chứng thực chất nào ở hiện trường để quay lại đó, họ có khoảng thời gian khó khăn khi thuyết phục bất cứ một D.A nào đưa trường hợp này ra tòa. Mặt khác, nếu cô ấy thành công khi thuyết phục họ rằng cô ấy thật sự như vậy, họ sẽ kiểm tra cô ấy mỗi ngày để xem cô ấy có hoàn thành bức tranh chết tiệt đó chưa. Chỉ bỏ bức tranh đó đi chưa đủ, sự tồn tại của nó không thành vấn đề chỉ là khuôn mặt còn lại có bị hé lộ hay chưa. Sweeny sẽ nhận ra ngay lập tức, và sau đó địa ngục sẽ mở cửa. Điều đó không thể được phép xảy ra.

Đột nhập vào căn hộ của cô cũng dễ dàng. Anh đã quan sát từ lúc cảnh sát đến, sau đó sau khi họ đã đưa cô đi, anh đợi cơ hội lẩn vào đám đông quay lại nhà cô từ chỗ làm việc, trong khi một gã cảnh sát ngu ngốc đang bận rộn xem một vài trò ngu ngốc nên hiếm khi ngẩng đầu nhìn lên.

Anh tận dụng lần này kiểm tra cả tòa nhà. Không có một cửa thoát hiểm ở trong sàn nhà của Sweeny làm lối thoát cho những vụ hỏa hoạn, nhưng có một lối vào như vậy ở tầng phía lầu trên. Sau khi xem xét chỗ đó, anh theo thang máy lên tầng trên nhà Sweeny, chỉ đề phòng trường hợp ai đó chú ý đến anh ra khỏi tầng nào, sau đó theo cầu thang xuống tầng nhà của cô.

Đột nhập vào căn hộ của cô cũng không dễ, vì khóa nhà cô được vít lại bằng bu lông chết. Anh lắng nghe tiếng cửa nhà hàng xóm mở, và khi anh không nghe thấy âm thanh nào từ bên trong, anh đánh liều bấm chuông. Không có gì, và những người này thấy phiền với những chiếc bulong chết, tin tưởng vào nắm cửa, mà anh chỉ cần 10 giây có thể mở được.

Anh luồn vào trong, đứng lắng nghe một lúc để chắc chắn không có ai trong nhà tắm hay ở đâu đó. Khi đã chắc chắn căn hộ không người, dù có lẽ nó chỉ đúng vào lúc này, anh quay lại chỗ ổ khóa nhỏ

bé mỏng manh trên nắm cửa đề phòng người thuê nào đó xuất hiện trước khi Kai làm được việc cần làm.

Anh đã chạy vào một căn phòng ngủ bên cạnh là căn hộ của Sweeny và bò lên cửa sổ tới chỗ thoát hiểm. Nằm bên cạnh một trong những cửa sổ lớn trong phòng tranh của cô, anh dùng một kéo cắt kính cắt một lỗ ở cửa sổ ngay cạnh ổ khóa. Chỉ đề phòng có ai đó chú ý đến anh, anh giả vờ làm một vài việc ở lỗ thoát hiểm, kiểm tra các khớp và vít.

Cái khóa ở cửa sổ bị tắc. Anh dùng dao mở nó ra. Sau đó anh hạ thấp thang thoát hiểm xuống gần đó và rời khỏi nó. Ai đó có lẽ chú ý, nhưng vì nó không rơi xuống đường nên sẽ không ai để ý tới nó.

Một khi mọi việc đã ổn thỏa, anh trượt vào căn hộ bên cạnh và kín đáo rời khỏi như anh đã vào. Sau đó anh chỉ cần đợi Sweeny về nhà.

Anh tán tỉnh với cô phụ vụ bàn ở một nhà hàng nhỏ, giả vờ đọc một tờ báo, cần nhann vì món mì ống, sau đó gọi món tráng miệng và cà phê. Sự kiên nhẫn của anh được trao thưởng lúc sau 9 giờ một lúc khi chiếc xe Mercedes của Richard Worth dừng lại bên ngoài tòa nhà và cả Sweeny và Richard bước ra. Richard cầm lấy hai bức tranh từ ghế trước và bước vào trong cùng Sweeny. Một vài phút sau, anh ta ra ngoài một mình mà không mang theo những bức họa.

Kai thanh toán hóa đơn và rời khỏi cô phục vụ với một khoản tiền hoa hồng hậu hĩnh và một nụ cười gian ác nói rằng cô sẽ trông quyến rũ hơn với mái tóc cắt ngắn. sau đó băng qua đường và đi quanh tòa nhà cho đến khi anh thấy cánh cửa sổ lớn ở góc phố của phòng vẽ của Sweeny. Ánh sáng chiếu vào trong đó, nhưng các góc quá chính xác đến mức anh không thể trông thấy cô đang làm gì. Sau đó ánh đèn lại phụt tắt, và cô đang không làm việc với những bức tranh. Điều đó khá tốt.

Giờ vẫn quá sớm để cô đi ngủ, nhưng anh đã quyết định quay lại tòa nhà ngay khi có thể. anh phải đợi hai mươi phút trước khi cặp vợ chồng trẻ bước vào tòa nhà, và anh bắt gặp cánh cửa trước nó có thể đóng lại. Cảnh sát nhìn quanh khi nghe thấy tiếng còi xe, nhưng nhìn thấy cặp đôi trẻ tuổi, và quay lại nhìn ti vi của mình mà không trông thấy Kai.

Mọi thứ diễn ra thuận lợi. Anh đi lên tòa nhà và ngồi kiên trì, nhìn ánh đèn và giao thông qua lại, lắng nghe tiếng còi xe kêu bip bip rồi tiếng người vang lên, những giọng nói xa xa vang tới bên tai anh. Thành phố chưa từng yên ắng, chưa từng tĩnh lặng. Anh yêu sức sống của nó. Anh đợi càng lâu chân anh có lẽ sẽ gặp rắc rối. Con người sẽ ngủ trên giường của họ, yên bình và an toàn, và nếu ai đó tự nhiên thức dậy khi anh hạ thấp những chỗ ở bên cái thang thoát hiểm giữa hai tòa nhà, vậy anh có thể trốn xuống phố, họ sẽ đi đến bên cửa sổ, quá muộn để có thể trông thấy anh.

Họ sẽ chắc chắn là quá muộn để giúp Sweeny.

Chương XXI

Cô quá mệt không thể nghĩ được gì, nhưng tắm nước nóng cũng đủ giúp cô hồi sức để có thể tập trung ăn uống gì đó. Sau khi dùng món súp nóng và một nửa chiếc bánh sandwich bơ nhân đậu phộng, cô cảm thấy mình gần như là con người rồi. Chỉ vì nghĩ đến việc đợi Richard về nên cô vẫn còn thức. Cô nghĩ mình sẽ thư giãn trên sofa đợi cho đến khi anh về, nhưng cô biết nếu làm vậy cô sẽ ngủ mất và có lẽ sẽ không nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô bước vào phòng vẽ, không buồn bật đèn lên. Với hai cánh cửa sổ khổng lồ, ánh sáng từ những bóng đèn dưới phố, những biển hiệu, và những căn hộ khác chiếu vào phòng cô có thể dễ dàng nhìn thấy đồng lộn xộn. Cô đi loang quanh trong phòng, dừng lại trước một vài bức tranh, chạm vào một số khác, giống như người mẹ cho con đi ngủ. Cô dừng lại trước bức vẽ Candra, đặt nó vào giá vẽ, và nhìn nó chằm chằm một lúc lâu. Cô cố gắng cảm nhận cảm giác của kẻ giết người, anh ta đang nghĩ gì khi đứng phía trên Candra như vậy? Anh ta là loại người gì khi thấy hả hê trước cái chết đau đớn của một người đàn bà?

Nhờ trực giác cô hiểu những thứ khác ngoài bức tranh, chẳng hạn như đôi giày trông thế nào, nhưng cô cảm thấy như thể mình đang đá vào một bức tường gạch khi cố gắng nắm bắt bản chất của kẻ giết người. Có cái gì đó ở trong đó, phía còn lại của bức tường, nhưng cô không thể nhận ra nó.

Cô thầm nghĩ có lẽ cô sẽ không bao giờ hoàn thành bức tranh này. Cô lẽ cô sẽ chỉ theo dấu được những người mà cô biết, những hình ảnh xuất hiện trong trí nhớ. Nếu kẻ giết người là một người lạ, có lẽ anh ta sẽ mãi mãi chỉ như vậy.

Richard quay lại khoảng hơn một tiếng sau đó. Anh để cái cặp nhỏ xuống sàn nhà và xoay người khóa cửa lại. Sweeny đứng bất động, chằm chằm nhìn anh. Anh đã thay bộ véc bằng quần jean và một chiếc áo thun màu đen, và ngay lập tức Sweeny quên đi cảm giác mệt mỏi khi cô chú ý tới từng chi tiết đó. Từ tận sâu trong tâm trí cô từng tưởng tượng anh xuất hiện như vậy, anh không khoác trên người bộ đồ đắt tiền sẽ thế nào. Tay áo ngắn bó chặt lấy đôi tay cơ bắp của anh, quai hàm đen lại vì chỗ râu chưa cạo, và anh là người đàn ông cứng rắn nhất quyến rũ nhất mà cô từng gặp.

“VẬY ĐÓ,” cô nói, mất một chút thời gian hình dung lại hình ảnh bức ký họa. “Em cần phải vẽ anh giống như vậy.”

Cô nhìn quanh như thể tìm kiếm tập ký họa của mình. Cô thật sự mới bước hai bước tới phòng vẽ và anh đã vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, rồi nâng cô lên, xoay người cô về phía mình. “Không phải tối nay, Sweetie. Đến lúc đi ngủ rồi.” Anh bắt đầu bế cô tới phòng ngủ.

Có lẽ chỉ vì miệng anh quá gần với tai cô.

Có lẽ có điều gì đó cũng xâm nhập vào não bộ của cô. Cô lắc đầu và nhìn anh. “Anh từng gọi em là sweetie,” cô buộc tội anh.

Anh nhướn mày lên. “tất nhiên là thế. Em nghĩ anh đang gọi tên em là gì chứ?”

“Hãy gọi bằng tên của em. Sweeny.”

Anh đặt một nụ hôn nhanh lên cái miệng hờn dỗi của cô. “Anh đã nói với em rồi mà, anh không gọi người phụ nữ ngủ cùng với anh bằng họ của cô ấy. Điều đó còn nhân gấp đôi với người phụ nữ anh yêu. Nếu em không thích từ Sweetie, chúng ta sẽ nghĩ ra một cái tên khác vậy.”

Anh nói quá mạch lạc, và cô cũng quá mệt mỏi, điều đó dường như không còn là vấn đề nữa. “Em đoán “sweetie” cũng được,” cô bắt đầu lí nhí, sau đó cứng người lại trong vòng tay anh. Anh suýt nữa để cô ngã xuống. Anh dừng lại, đặt cô xuống, sau đó xoay người cô để cô nhìn anh và vòng cả hai cánh tay quanh người cô, lại bế cô lên.

Cô đặt tay vòng qua vai anh để phối hợp cùng anh. “Anh đã nói anh yêu em, hay đó chỉ là cách anh nói chuyện thôi?”

“Không, rõ ràng là anh nói vậy mà.”

Đây là giây phút rõ ràng nhất trong cuộc sống của cô. Sau ba một năm sống trên đời này cuối cùng cô cũng đã biết yêu, và không yêu một người đàn ông bình thường. Không cô đã yêu từ đầu đến chân một người đàn ông rắn rỏi, quyến rũ và giàu có, và anh đã vừa mới nói là anh yêu cô. Trong đời chưa từng có ai nói điều đó với cô. Cô cảm thấy như thể họ nên làm một việc gì đó lãng mạn và gây xúc động, giống như uống sâm panh hay bắn pháo hoa để đánh dấu thời khắc này.

“Oh,” cô nói và chớp mắt ngái ngủ nhìn anh. “Em cũng yêu anh.”

“Anh biết mà,” anh nói và nhẹ nhàng hôn cô. Anh đặt cô lên cạnh giường và cởi đồ cho cô như thể cô là một đứa trẻ. Cô ước mình có một bộ đồ ngủ quyền rũ dành cho anh, nhưng cô chỉ có một bộ đồ ngủ bằng vải fannen. Cùng anh ở trên giường, cô sẽ không cần đến bộ đồ này để giữ ấm.

Anh đặt cô vào giữa giường và cởi đồ của chính mình, sau đó lên giường đến bên cạnh cô. Cô ước mình có một chiếc giường cỡ lớn để anh sẽ thấy thoải mái hơn. Giường của cô là cho một nữ hoàng, cô không biết anh có phải co chân ở cuối giường không.

Họ quay sang nhau giống như nam châm và một mảnh sắt, sức hút không thể cưỡng lại được. anh vuốt ve bờ ngực của cô, làm cho những nụ hoa cứng lại và hơi thở của cô dồn dập hơn. “Em cần phải ngủ,” anh thì thầm nhưng đôi tay anh vẫn cứng rắn.

Cô đặt tay lên cái cương cứng của anh, vuốt ve anh cùng giống như anh vuốt ve ngực cô. “Em muốn anh hơn nữa,” cô nói.

Anh đeo bao cao su và xoay người nằm lên trên người cô. Sweeny dạng chân ra, để anh có thể vào giữa chúng. Anh thăm dò lối vào cơ thể cô, trục của anh giòn và nóng.

Sweeny không phải đợi, cũng không thể đợi. Cô vòng chân quanh người anh và nâng hông lên để anh có thể trượt vào tử cung cô. Khoái cảm dường như tràn vào cơ thể cô không còn sự đột ngột và cấp bách như đêm hôm trước. Sự vuốt ve của anh chậm và sâu như thể anh muốn nếm từng inch trên cơ thể cô. Cô nhận ra nhịp điệu và tham gia cùng anh, và dù thiếu sự thôi thúc, dường như chỉ là những giây phút trước khi hơi nóng và ma sát đạt đến mức không thể chịu được. Cô bám chặt vào anh, móng tay cô ấn sâu vào lưng anh, tiếng rên nho nhỏ từ cổ họng cô cùng với từng di chuyển anh đi vào cô. Anh vòng tay xuống dưới chân cô, cúi xuống cô với sức nặng đổ lên cánh tay anh, giữ chân cô mở rộng để anh có thể hoàn toàn vào được trong cô và cô có không còn kiểm soát được tốc độ cũng như độ sâu của những cú thúc của anh. Cô cảm thấy như thể anh đi thẳng vào trái tim cô, và cô đạt đỉnh vào cái vuốt ve sâu lần thứ ba. Anh giữ mình ở trong đó và rùng mình dữ dội khi sự giải phóng của riêng anh xé nát anh.

Sweeny ngủ gật, nhưng thức tỉnh một chút khi anh cẩn thận ra khỏi cô và bò ra khỏi giường.

“Anh đang đi đâu vậy?” cô thì thầm, vươn ra để vuốt ve lưng anh.

“Tới phòng tắm, lấy túi và tắt điện,” anh đáp và dường như câu trả lời quá vắn vỏi nên cô cười khúc khích, quay mặt vào gối và sự mệt mỏi lên tiếng với cô một lần nữa.

Cô vẫn chưa thật sự ngủ khi anh quay lại. Cô lặn vào vòng tay anh, run lên một chút vì bờ vai trần ướt của anh dù hơi ẩm quanh đó bao phủ cô ở mọi nơi phía dưới. “Hãy để em mặc áo phông của anh,” cô buồn ngủ nói, và anh nghiêng người ra lấy chiếc áo dưới sàn nhà.

Cô ngồi dậy vào mặc vào người, sau đó quay lại trong vòng tay anh. “Được rồi, giờ em có thể ngủ rồi.”

“Tới lúc đi ngủ rồi,” anh căn nhắc, nhưng cô cảm nhận được niềm vui và sự hài lòng về thể xác trong giọng nói ấy, và cô chìm vào giấc ngủ cảm thấy an toàn hơn tất cả những giấc ngủ cô đã từng trải qua.

Cô giật mình tỉnh dậy, tim đập mạnh, mọi cơ bắp cứng lại.

Cô không thể nào ngủ lâu được. Cô cảm nhận được mình mới ngủ được một lúc, không chắc là hơn một tiếng chưa. Có cái gì đó đánh thức cô, có cái gì đó làm cô thấy sồn da gà, phản ứng của cô như thể cô ngủ trong một cái hang của ngàn năm về trước và thức dậy trước tiếng gừ gừ của con hổ đang rình mò trước cửa hang. Cô chăm chú lắng nghe, tự hỏi sự so sánh ấy có được chấp nhận không. Có ai đó trong nhà cô sao?

Tâm trí cô nhớ lại tiếng ồn không xác định lạ lẫm ấy. Cô không thể tưởng tượng ra nó. Nó không to, không hơn một tiếng sột soạt, một tiếng thì thầm. Giống như tiếng bước chân. Giống như cánh cửa sổ mở ra. Hoặc có thể là cả hai. Phát ra từ phòng vệ.

Cô lay Richard và cảm nhận được sự cảnh giác ngay tức thì của anh. “Em nghe thấy cái gì đó,” cô thì thầm.

Anh di chuyển giống như con mèo con, quay cơ thể trần trụi lại, không để lại một tiếng động ra khỏi giường. Khi anh bước xuống, anh ra hiệu cô tham gia với anh, đặt một ngón tay lên môi ám chỉ im lặng, cả hai cử chỉ đều dễ nhận thấy dưới ánh đèn không màu chiếu qua cửa sổ.

Cô cố gắng bắt chước cách anh di chuyển, không nhảy nhót hay giật mình gây ra tiếng động. Cô ra khỏi giường mà không hề để lại âm thanh nào từ chiếc đệm, chỉ có tiếng thì thầm của những mảnh chăn

đánh dấu sự di chuyển của cô. Chiếc áo phông của anh cuộn lại quanh eo cô, thả xuống qua hông cô, nhưng không có gì bảo vệ được cô trước hơi lạnh ban đêm từ cánh cửa để mở của phòng ngủ, chờ đợi bất cứ lúc nào nhìn thấy một bóng đen rón rén bước qua nó.

Richard cúi xuống bên cái túi nhỏ anh mang theo chưa hề rời mắt khỏi cánh cửa khi anh cho tay vào trong túi. Khi anh đứng thẳng người, ánh đèn buồn bã chiếu lên thứ vũ khí to lớn trong tay phải anh. Tat trái anh tiến đến và giữ cô ở đằng sau.

Anh nắm lấy cổ tay cô để chắc chắn cô ở đó với anh, và đằng sau anh, anh nhẹ nhàng trượt tới một vị trí phía sau cánh cửa, nhưng không quá gần để nó có thể đập vào anh nếu ai đó đẩy nó ra. Sau đó họ đợi.

Cô không thể nghe thấy tiếng hơi thở của anh, nhưng hơi thở của chính cô dường như vang vọng trong tai cô và chắc chắn trái tim cô đập thành thịch đủ để có thể nghe thấy. Cô cẩn thận bưng miệng để loại bỏ âm thanh nhỏ bé ấy. Và cô nghe ngóng.

Cô có thể nghe được tiếng đồng hồ kêu tích tắc ở phòng khách. Cô nghe thấy tiếng còi báo động phía xa. Cô không nghe thấy âm thanh sột soạt đó lần nữa.

Nhưng Richard không thoải mái, vẫn cực kỳ cảnh giác. Anh tiến gần hơn tới phía cửa, cơ thể anh che cho cô, anh có nghe thấy tiếng gì mà cô không thể nghe thấy phải không? sau đó cô cảm thấy cứng người lại ai đó vừa mới đến bên kia cánh cửa, không bước vào trong phòng ngủ nhưng nhìn vào nó.

Cánh cửa mở ra phía sau hướng tới phía tường mà cái giường nằm ở vị trí ấy. Bởi vì như vậy, anh ta không thể nhìn thấy toàn bộ cái giường, chỉ có thể nhìn thấy cuối giường, trừ khi anh ta tiến xa hơn về phía cánh cửa. Sweeny biết rõ chiếc giường trống rỗng. Anh ta sẽ nhìn vào nó và biết họ nghe thấy anh ta và đang ở đâu đó trong căn nhà, hay anh ta sẽ khẳng định là không có ai ở nhà hay cô chỉ đơn giản không ngủ ở trên giường? Anh ta sẽ bước vào trong phòng hay-

Cánh cửa bị đập trở lại tường, có tiếng nổ trong đêm tối tĩnh lặng.

Richard cúi xuống, sẵn sàng di chuyển trước khi cánh cửa đập vào tường, bàn tay trên cổ tay cô kéo cô xuống cùng anh. Một tiếng nổ làm cô điếc tai, làm cô như mù đi. Một tiếng nữa, gần hơn, đến rất gần kế tiếp tiếng trước gần như hòa làm một. Một tiếng gõ lạ đập vào cô, một vụ nổ nhỏ trong không khí phả vào da thịt cô.

Tiếng súng nổ.

Cô nhận ra ngay lập tức, nhưng lúc đó không có gì ngoài tiếng động làm ù tai cô, và mùi thuốc súng nồng nặc sộc vào mũi cô.

Giờ cô đã nghe thấy và nhìn thấy rõ ràng. Giờ cô nhìn thấy anh ta, ngã phịch xuống bên cửa. Cô nghe thấy anh ta phát ra một tiếng rên rỉ gian ác từ cổ họng. Không khí run rẩy trong phổi anh ta như một quả bóng bay hết hơi, và sau đó cô ngửi thấy anh ta.

Cô bịt miệng mình lại, nhưng chống lại tiếng hét dâng lên trong họng cô. “Em không sao chứ?” Richard hỏi, giọng nói khắc nghiệt vì thúc giục khi anh quay gót lại để nhìn thấy cô.

“vâng,” Cô cũng đã thốt lên được. Anh đứng lên và bước về phía giường, bật đèn ngủ lên. Cô nheo mắt gần như không nhìn thấy gì một lần nữa. Trước khi mắt cô điều chỉnh trước ánh sáng, Richard nhắc điện thoại, ánh mắt anh dán chặt vào cơ thể nằm dài ra ở lối vào. “Tôi là Richard Worth,” anh bình tĩnh nói với người ở đầu dây bên kia. “Kai Stengel vừa đột nhập vào nhà của Sweeny và cố gắng giết chúng tôi.” Kai sao?

Sweeny sững sờ chớp mắt vài lần và nhìn vào cái xác ấy, sau đó ước gì cô đã không làm vậy. Kai nằm dài mặt úp xuống cạnh cửa phòng ngủ, đầu anh ta quay về hướng cô và đôi mắt mở to, vô hồn của người chết. Có một vũng máu nhỏ bên dưới người anh ta, nhưng khung cửa và bức tường đằng sau bết máu me.

“Đừng để ý,” Richard nói. “Anh đã bắn hắn ta. Hắn chết rồi.”

Anh anh đặt tai nghe xuống, Sweeny run rẩy đứng đó và quay mặt về phía anh, theo bản năng muốn chạy vào vòng tay của anh. Cô cứng người lại. Một vệt máu chảy xuống dưới cánh tay và ngực anh, tạo thành một vệt chảy xuống bên vai trái của anh.

“Trời ơi, anh bị bắn rồi.”

Anh nhìn xuống vai mình. “Chỉ một vết nhỏ thôi,” Anh bình tĩnh nói, giữ lấy cô khi cô lao về phía anh.

Cô giằng lại và đẩy anh ngồi xuống bên mép giường. “Anh không thể nào bị bắn dù một vết thương

nhỏ,” cô quyết liệt nói. “Cũng giống như mang thai, anh sẽ không thể nào mang thai được. Hãy ở yên đây.”

Cô xoay người và chạy. Đồ sơ cứu đều được để ở tủ đựng đồ trang điểm ở phòng tắm. Cô phải bước qua xác của Kai khi bước ra khỏi phòng, nhưng cô do dự chỉ do dự chỉ một chút xíu. Richard đang chảy máu, và thôi thúc chăm sóc anh đã vượt qua mọi thứ khác. Cô cẩn thận bước đi, nhưng không đi chậm lại.

Khi cô quay lại, tay nặng trĩu với bông băng sơ cứu, Richard mặc quần và đi giày. “Em đã nói anh ngồi xuống rồi.” Cô nói như hét lên với anh.

“Không, em không nói thế. Em đã bảo anh ở đây. Và anh ở đây.”

Giọng nói nhẹ nhàng của anh chọc tức cô. Nhưng anh lại ngồi xuống bên cạnh giường và để cô đặt một miếng gạc lên vai. “Đó chỉ là một vết bỏng thôi, nên sẽ không cần phải khâu lại.”

Giọng anh xa tới mức cô nghiêm khắc nhìn anh. Gương mặt anh vô cảm, đôi mắt lạnh lùng và chú tâm khi anh nhìn vào Kai. Cô nhớ là anh từng là một biệt kích, và đột nhiên cô nhận ra anh từng giết người, vậy đây chỉ là cách anh làm trong một cuộc độ súng.

Sau một lát cô nâng miếng gạc lên và nhận ra anh nói đúng, vết thương xoẹt qua trên vai chỉ là một vết nhỏ đang rỉ máu. Còi báo động vang lên, tiến đến ngày một gần, chúng kêu như thế họ ở ngay bên ngoài, sau đó âm thanh nhanh chóng im bật. Sweeny lấy một miếng vải ướt và bắt đầu rửa vết thương. Richard lấy miếng vải ra khỏi tay cô. “Anh sẽ làm,” anh nói và trượt bàn tay còn rảnh xuống dưới chiếc áo phông để vỗ chiếc hông trần của cô. “Em nên mặc quần áo vào trừ khi em muốn cảnh sát thấy cơ thể đáng yêu này của em.”

Cô gườm gườm nhìn anh, nhưng bước tới bên tủ quần áo và lấy ra chiếc quần jean, mặc chúng mà không mặc quần lót. Cô vừa kịp mặc đồ, cảnh sát chỉ mất có một phút tiến vào trong tòa nhà và đi lên căn hộ của cô. Richard đã thoát được khi cô chạy vụt đến và nắm lấy anh, bước qua Kai đến cánh cửa phía trước trước khi tiếng ầm ầm phá vỡ nó.

Bốn cảnh sát mặc thường phục bước vào trong căn nhà. Sweeny bắt gặp cái nhìn thèm khát trên gương mặt những người hàng xóm khi họ đổ ra hành lang bên ngoài cửa nhà cô, sau đó Richard kéo cô vào nhà bếp, kéo cả hai người bọn họ ra khỏi hiện trường để cho cảnh sát có thể thực hiện nhiệm vụ.

Vài giờ sau đó rất ồn ào. Cảnh sát Ritenour đến nghiêm khắc xuất hiện trước những cảnh sát mặc thường phục, ra lệnh cho nhân viên cấp cứu khoảng 2 phút. Richard đã gọi cảnh sát thay vì gọi 911. Nhiều cảnh sát mặc thường phục hơn đến đó, và đội nhân viên cấp cứu, và cả cảnh sát Aquino. Căn hộ của cô đầy người. Máy ghi âm kêu lách tách. Nhiều người đến hơn nữa.

Richard giữ cô ở trong nhà bếp, ngồi trong đó quay lưng lại trước cửa sổ để cô không thể thấy chuyện gì đang xảy ra phía sau. Hai người trong đội y tế kiểm tra vết thương trên vai anh và tiêm cho anh một mũi kháng sinh và băng bó vết thương đó. Anh tự rửa vết thương ở bồn rửa, dùng khăn ướt lau máu, và từ chối bất cứ việc chăm sóc y tế nào nữa.

Aquino và Ritenour thu thập các báo cáo. Họ thấy cánh cửa trong phòng vẽ chính là nơi Kai đã đột nhập vào. Không có câu hỏi nào cho việc bắn tự vệ của Richard.

“Tôi nghĩ chúng tôi sẽ biết anh ta giết cô Worth,” Aquino nói. “Khi anh ta thấy bức tranh cô Sweeny đang vẽ, chắc hẳn anh ta rất sốc. Anh ta ngạc nhiên, nếu không anh ta đã không cô làm thế với cô,” anh ta nói nhìn vào Sweeny. “Tôi đoán dù anh ta có thể ghim chặt toàn bộ mọi việc vào cô khi nói cho chúng tôi về bước tranh.”

“Nhưng làm thế nào anh ta biết các anh không bắt tôi?” Cô hoang mang hỏi.

Aquino nhún vai. Ritenour trả lời. “Có thể anh ta gọi điện tới đồn cảnh sát, hay có lẽ anh ta đang theo dõi cô. Chuyện đó không thành vấn đề. Rõ ràng anh ta tới đây đêm nay định giết cô, chỉ có cô nghe thấy anh ta nâng cánh cửa sổ, và cô không ở một mình.”

Aquino không hài lòng khi thông báo với Richard. “Việc sở hữu một khẩu súng lục không có giấy phép ở New York là bất hợp pháp.”

Richard nhún vai, không có cảm giác không thoải mái từ vết thương ở vai xuất hiện trên gương mặt anh. “Tôi có giấy phép,” anh nói.

Aquino nhìn thậm chí còn bức mình hơn. “Chuyện này quan trọng đó. Anh có một công việc rất tốt. Đó là vấn đề trọng tâm. Anh đã từng qua rèn luyện đúng không?”

“Quân đội,” Richard đáp lại. “Quốc phòng.”

“Thật sao?” Ritenour nói. “Trong đơn vị nào? Tôi cũng từng ở trong quân đội.”

“Biệt kích.”

Sweeny nhìn thấy gương mặt họ biến đổi, và họ ngồi xuống ghế.

“Tên khốn đó không có lấy một cơ hội,” Ritenour nhẹ nhàng nói.

Chương XXII

“Em đã đi đến đích rồi,” anh khẳng định, nâng mặt cô lên. Cô là một trang giấy trắng, phải chịu đựng quá nhiều đau khổ, áp lực và bất ngờ, đôi mắt cô u ám và theo sau đó là những quầng thâm đen tới mức trông như vết bầm tím. “Hãy mặc thêm quần áo, anh sẽ đưa em về nhà với anh.”

Aquino đứng dậy. “Tôi sẽ đề ý tới chuyện đó. Cô ấy không muốn bước vào phòng ngủ nữa. Cô có muốn lấy bất cứ thứ gì đặc biệt không?”

Cô lắc đầu. Bình thường cô sẽ không bao giờ cho phép một người lạ động vào quần áo của cô, nhưng ngay lúc này cô không quan tâm. Anh đã đúng, cô không muốn bước vào phòng ngủ nữa. Có lẽ cô sẽ không bao giờ bước vào đó nữa. “Có một cái túi da ở trên lóc tủ, anh hãy cho vài thứ vào trong đó.”

“Anh cần ký vào biên bản,” Ritenour nói với Richard, “nhưng có thể làm việc đó sau vài giờ nữa. Hãy ngủ một chút nếu anh có thể.” Anh ta dừng lại. “Giới truyền thông sẽ theo dõi chuyện này, anh biết đó.”

“vâng, tôi biết.” Richard sờ cằm. “Có cách nào có thể giữ bức tranh không để nó xuất hiện trên các bản tin không?”

Vậy thì Sweeny sẽ không bị báo chí sấm soi, ý anh là vậy. “Có lẽ có. Tôi thấy không cần đề cập tới nó. Phóng viên có lẽ sẽ sáng tạo lên câu chuyện về một tình nhân, biến nó giống như vài vụ cãi cò của những đôi yêu nhau.”

“Cha mẹ Candra có lẽ đã đủ đau lòng vì cái chết của cô ấy, nhưng giờ cảm giác ấy sẽ tăng gấp đôi và mối quan hệ của cô ấy và Kai sẽ bị mang ra phân tích và mổ xẻ trước công chúng. Tôi tự hỏi sao anh ta lại giết cô ấy,” Ritenour nói, cứ như nói với chính mình. “Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết được.”

“Nếu anh ta làm vậy.” Sweeny nói và cảm giác kiệt sức.

Cả hai người đàn ông nhìn cô chăm chú, cái nhìn của Richard dính chặt vào cô lâu hơn so với Ritenour. “Tại sao cô lại nói vậy? ,” ngài cảnh sát hỏi. “Nếu anh ta không giết cô Worth, thì anh ta không có lý do gì để lo lắng về bức tranh, không có lý do gì khi cố gắng giết cô.”

Cô nhún vai. Cô không biết tại sao cô lại nói vậy. Cô cố gắng tưởng tượng ra gương mặt Kai trong bức tranh, nhưng bức tường gạch vẫn ở đó, từ chối không cho phép hình ảnh ấy hình thành.

Một vài phút sau đó Aquino quay lại với chiếc túi trong tay. “Một cảnh sát nữ đã đóng gói đồ lại,” anh nói, như thể anh muốn cô biết là anh ta không cầm đồ lót của cô. “Tôi nghĩ một người phụ nữ sẽ biết một người khác cần những gì.”

“Cám ơn anh,” cô nói. Cô đón lấy nó, nhưng cánh tay Richard đã đưa ra trước. Nếu sức nặng của chiếc túi không ảnh hưởng tới vai anh, anh sẽ không có biểu hiện gì.

“Không cần thiết phải gọi taxi. Một cảnh sát có thể đưa hai người về nhà.”

Richard gật đầu và nắm lấy khuỷu tay Sweeny. “Tôi sẽ gọi cho các anh vào sáng nay.”

“Muộn hơn cũng được,” Aquino nói, và ngáp dài. “Tôi sẽ cố ngủ lấy một chút. Tôi khuyên anh nên tắt điện thoại và ngủ nhiều như có thể.”

“Em cần bức tranh.” Sweeny nói khi Richard bắt đầu dẫn cô ra phía cửa.

“Em yêu, không cần-“

“Em cần bức tranh,” cô nhắc lại, gót chân dính chặt vào sàn nhà và kéo anh đứng lại. Cô không thể nghĩ ra ngay; cô đang lắc lư trên đôi chân của mình, nhưng cô biết cô không thể để lại bức tranh.

“Có nhiều phóng viên ở bên ngoài-“

“Em sẽ bọc nó trong một miếng vải.” Cô lấy được tự do, rồi một nhọc lê bước vào phòng vẽ và tháo bức tranh khỏi giá vẽ. Cô luôn luôn có những miếng vải dài để bọc các bức tranh. Richard đứng ngay bên cạnh cô, lo lắng quan sát cô, nhưng cô quá mệt mỏi để trấn an anh. Cô chỉ có đủ sức mạnh để làm những việc cần thiết, và mang theo bức tranh là cần thiết.

Một cảnh sát hộ tống họ đi qua đám đông người xem và phóng viên đứng đầy ở hành lang. Đèn flash lóe lên trước mặt cô và cả tá câu hỏi của họ ủa vào, nhưng cô không cần cố gắng nói gì cả,

Richard cũng giữ im lặng. Anh bị người ta nhận ra, và ai đó gọi tên anh. Anh không đáp lại, chỉ chú ý đến cô và ra khỏi nơi đó. Anh lẩm bẩm chửi thề, nhưng cô là người duy nhất nghe thấy.

Cảnh sát cắt đuôi hai nhà báo cố theo sau họ và để Richard và Sweeny xuống xe chỗ nhà Richard mà không có sự cố nào. Cô nắm chặt bức tranh và nhìn những bậc thang, tự hỏi không biết mình có thể đi lên trên đó không, ít nhiều cũng nhìn thấy toàn bộ ánh sáng ở bên trong.

“Vào đi sweentie.” Giọng nói nhẹ nhàng dỗ dành của Richard vang lên. “Em không phải trẻ con,” cô nói, quắc mắt với anh. “Em không sao.”

“Tất nhiên là em không sao.”

Giờ anh đang an ủi cô. Cô ghét bị an ủi. và cô chắc chắn mình có thể đi lên các bậc thang ấy không cần sự giúp đỡ của anh. Cô không muốn tỏ vẻ vô ơn, tuy nhiên cô dựa vào anh khi họ bước lên.

Anh mở cửa và hai người bước vào trong, sau đó khởi động hệ thống báo động. “Em cứ để bức tranh ở đây.”

“Không, em muốn mang nó lên trên gác.”

Rõ ràng anh quyết định là có cố tranh luận với cô cũng sẽ chỉ mất nhiều thời gian để hòa hợp với cô hơn. Anh để cái túi ở chân cầu thang và bế cô lên, cầm theo bức tranh và tất cả.

“Vai của anh!” cô phản đối, cố gắng thoát khỏi vòng tay anh.

“Im nào, không em làm anh đau đó.”

Cô sững người chớp đôi mắt to cau có nhìn anh, và không hề động đậy khi anh bước lên cầu thang. Nếu anh không trông có vẻ hoàn toàn kiệt sức như vậy, chắc hẳn anh sẽ cười to.

Anh đặt cô lên giường, và cô ngủ thiếp đi trước khi anh cởi giày giúp cô.

Anh cởi chiếc quần jean của cô, và để cô mặc áo phông của anh. Cùng lúc anh cởi bỏ quần áo của mình và đắp chăn cho cô, anh hoàn toàn vờ vụn bên cạnh cô. Bò lên phần còn lại của chiếc giường,

anh đặt cô nằm bên phải anh và quyết tâm chống lại cơn đau từ bên vai trái, tập trung chú ý tới niềm vui vì cô vẫn còn sống trong vòng tay anh và trên giường của anh.

Mặt trời lên cao và chiếu sáng khi Sweeny đánh thức anh dậy bằng những chuyển động không mệt mỏi. Anh mở một mắt ra và nhìn vào đồng hồ. Bảy giờ 30. “Hãy ngủ tiếp đi,” anh lên tiếng. cô không trả lời, chỉ quay đầu và đẩy chăn ra. Anh thấy ớn lạnh khi nhận ra cô vẫn đang ngủ.

Cô trượt ra khỏi giường, di chuyển nhẹ nhàng tới mức thu hút sự chú ý của anh trước khi anh có thể phản ứng. Cô đứng bên cạnh giường, mắt mở to nhưng vô hồn đến lạ kỳ. Cô dường như lo lắng, như thể cô muốn đi đến đâu đó nhưng không biết làm thế nào đến được đó.

Richard ra khỏi giường và đặt tay vòng quanh người cô, nhẹ nhàng đánh thức cô. “Sweetie. Tỉnh dậy đi em yêu. Hôm nay em không cần phải vẽ tranh. Hãy quay lại ngủ nào.”

Một lúc lâu sau cô mới đáp lại, chớp mắt và nhìn anh bằng đôi mắt đầy mơ hồ. “Gì thế?” Cô thì thầm.

“Em đang mộng du.” Anh giữ giọng nói bình thản và đưa cô quay lại giường. Ngay lập tức cô lại chìm vào giấc ngủ sâu, nằm im trong vòng tay anh. Anh cho phép bản thân ngủ một chút, nhưng không hoàn toàn thư thái. Cô đang ở một nơi lạ và có lẽ sẽ ngã xuống cầu thang nếu cô bắt đầu đi lại khi vẫn còn ngủ. Cứ khi nào cô trở mình anh lại thức dậy, ôm lấy cô và đảm bảo cô an toàn.

Bởi vì anh không muốn để cô ở một mình trên giường, anh đánh thức cô lúc 10 giờ 30. Cô cố mở được một mắt nhìn anh, nhưng trước sự thờ phào của anh cô hoàn toàn cảnh giác. “Anh nên đánh thức em dậy để làm tình chứ, bởi vì nếu không em sẽ không tha thứ cho anh đâu,” cô bực bội.

Mắt anh sáng lên, có lẽ chỉ cho cô có nửa giây cảnh báo trước khi anh xoay cô lại và thì thầm vào tai cô. “Em chỉ là một đứa trẻ-“ cô bắt đầu nói rồi thở hắt hắt khi anh thúc vào cô một cái đâm khá mạnh đưa anh lên tận đỉnh điểm. Cô gần hét lên, và nụ hoa của cô cứng lại thành những cái chồi nhỏ bé. Sự kích thích nhanh chóng của cô chuyển sang anh thậm chí còn nhiều hơn, cái cương cứng của anh còn cứng hơn đạt đến đỉnh điểm của sự đau đớn. “Chúa ơi,” anh nói mơ hồ, giọng khàn đi thậm chí không thành tiếng. Anh đâm vào cô một vài lần nữa và bắt đầu ở trong đó; cơ thể anh đau đớn và run lên khi anh phát tiết vào trong cô. Cô lại hét lên và những cơ bắp trong người cô vỡ vụn quanh cái vòi nước của anh, vắt kiệt sức của anh bằng cơ thể mình.

Anh cảm thấy giống như một người vỡ nát ra ngay sau đó, nằm duỗi ra không thể chuyển động được nữa. Anh không thể nhớ khi nào đã đạt đến mức độ nhanh và cứng như vậy, thậm chí không phải

khi còn là một cậu thiếu niên, khi đó anh vẫn nghĩ tình dục là một cuộc đua cần hoàn thành vòng đua của mình. Cô khuấy động trước khi anh làm vậy, đôi mắt hiện lên nét cong cong thúc đẩy và ngồi dậy.

“Không công bằng,” cô buộc tội anh, nhưng giọng nói vẫn còn khàn khàn vì khoái cảm. “Hãy làm lại đi, và làm nó ngay lúc này.”

“Trong giấc mơ của em đó,” anh cố nói được, hài lòng làm cô cười vui vẻ. “Ồ, có lẽ là tối nay.”

“Đó là một cuộc hẹn hò.” Cô bò ra khỏi giường, lay lay người anh để quan sát được trạng thái tinh thần của anh và là người làm được tất cả mọi việc. Cô cởi áo phông của anh ra rồi hướng về phía nhà tắm, và chỉ nhìn thấy cái mông cong cong của cô cũng đủ lôi anh ra khỏi giường và bước vào phòng tắm cùng cô.

Anh mặc bộ com lê và đeo cà vạt, biết trước là sẽ phải đối mặt với hàng tá phóng viên ở đồn cảnh sát. Họ đã không bị làm phiền chỉ vì người ta không biết được số điện thoại nhà riêng của anh, nhưng anh biết rõ một vài phóng viên kinh tế sẽ mất không nhiều thời gian để tìm ra. Điện thoại dưới văn phòng có lẽ đang đổ chuông không ngừng.

Anh gọi Tabitha và nhận ra rằng suy đoán của anh hoàn toàn chính xác. “Hãy nói với họ là tôi sẽ có lời phát biểu ở đồn cảnh sát hai giờ nữa, và rằng cô không biết gì cả.”

“Tôi không biết,” cô nói khá bất mãn.

“Và hãy đi ăn trưa lâu hơn một chút đi,” anh nói thêm.

“Giờ tôi đang nói chuyện.”

Anh gọi cho Edward và bảo anh ta đưa xe đến, sau đó hôn từ biệt Sweeny, trước đó cô đã mặc chiếc quần jean thường ngày và áo len dài tay, và đang ngồi bắt chéo chân lên giường nhìn anh. “Anh sẽ mang theo di động,” anh nói.

“Số điện thoại của anh ở nhà em.”

Anh viết lại số một lần nữa. “Nếu điện thoại đổ chuông, đừng trả lời. Nếu anh gọi, anh sẽ để nó đổ chuông một lần, sau đó anh sẽ tắt máy và gọi lại ngay.”

“Em biết rồi.”

“Anh hi vọng chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian, nhưng anh sẽ trở về sớm như có thể.”

“Tại sao anh lo lắng vậy?” Cô hỏi. “K-ai đã chết.” Chuyện đó dường như không phải sự thật. Nỗi lo sợ khủng khiếp đêm qua dường như xảy ra với ai khác không phải cô.

Anh nhìn cô thăm dò khá lâu. “Có lẽ bởi những gì em đã nói, về việc liệu có phải anh ta giết Candra hay không. Anh không muốn để lỡ bất cứ cơ hội nào cho đến khi bằng chứng được chứng thực.”

Cô nghĩ đến bức tường trong tâm trí của mình và khoảng trống trong bức tranh nơi sẽ xuất hiện gương mặt kẻ giết người nếu như cô hoàn thành nó. “Em sẽ cẩn thận,” cô hứa với anh.

Anh đã đi gần được một tiếng khi cô trợ lý gọi vào hệ thống liên lạc. “Chúng tôi sẽ ra ngoài ăn trưa. Cô có muốn chúng tôi mua gì đó cho cô không?”

“Không, tôi sẽ kiếm một cái gì đó trong nhà bếp.”

“Thật quá tệ khi Richard để Violet nghỉ làm hôm nay, bà ấy nấu món trứng tráng tuyệt vời nhất. Nhưng hôm nay anh ấy định ra khỏi thành phố, và bà ấy lên kế hoạch đi thăm cậu con trai ở Chicago. Khi tất cả những chuyện này xảy đến, anh ấy đã hủy kế hoạch, và khẳng khẳng bảo bà ấy cứ đi đi.”

“Tôi sẽ tìm thấy cái gì đó,” Sweeny nói. Cô đã tự nấu ăn gần như cả cuộc đời rồi.

Cô nướng bánh mì và ốp một quả trứng, dù bữa ăn khá đơn giản mất nhiều thời gian chuẩn bị hơn vì ở trong một nhà bếp không mấy quen thuộc. Cô phải tìm mọi thứ, cả máy nướng bánh mì và máy pha cà phê, cả hai đều không được đặt ở chỗ lẽ ra nên đặt.

Cuối cùng cô cũng thấy tất cả những thứ cần thiết, và sau bữa ăn thanh đạm, cô thấy mình khá nhàn rỗi. Nếu cô ở nhà cô sẽ làm việc, nhưng ở đây cô không có việc gì để làm. Cô xem xét ngôi nhà, thò

đầu vào tất cả cánh cửa và kết thúc cuộc thám hiểm đó ở phòng ngủ. cô cảm thấy tốt hơn nhiều so với hôm qua, nhưng cô vẫn dường như không ngủ đủ và cân nhắc tới một giấc ngủ ngắn khi cô nhìn thấy bức tranh được bọc kĩ dựa vào ghế.

Cô miễm cưỡng mở nó ra, sau khi tất cả những chuyện đã xảy ra. Cô không muốn nhìn vào cảnh bạo lực ấy một lần nữa. Nhưng có sự thôi thúc không tên nào đó điều khiển cô, và cô kéo tấm vải màu bơ ra.

Không có gì thay đổi. Khoảng trống vẫn chế giễu trước sự bất lực không thể hoàn thành bức tranh. Cô chưa từng không mang theo bút chì, nên cô lục ví và vẽ một vài đường cơ bản lên tấm lụa, cố gắng hình thành hình ảnh đầu của Kai. Ngón tay cô khá vụng về, và các nét vẽ trông không hợp. Mái tóc Kai gãy và soăn, gần như kiểu tóc người Châu Á nhưng chỉ có một chút lượn sóng thôi. Cô cố gắng nắm bắt lấy hình ảnh đó, nhưng những nét vẽ xuất hiện không hề tự nhiên và kiểu cách cũng sai hoàn toàn.

Cô bước ra phía xa, nhìn chăm chăm vào bức tranh. Những nét chì trông khá thô so với độ chính xác của vết sơn dầu, nhưng hình ảnh rõ nét. Mái tóc mềm mại và nhọn nhọn, cong lên thành một nếp sang trọng. Có cái gì đó quen thuộc, cái gì đó đang đòi hỏi cô, nhưng cô không thể đặt nó vào đúng vị trí.

Cô bắt ngờ cứng người lại, nhìn chăm chăm vào bức vẽ. Cô xoay người và bước về phía điện thoại, nhấn số di động của Richard.

Anh trả lời ngay lập tức. Có rất nhiều tiếng động ở đầu dây bên anh, và cô tự hỏi liệu mình có gọi cho anh khi anh đang phát biểu không. “Đó là một người phụ nữ,” cô run rẩy nói.

“Gì vậy?” Anh hỏi lại.

“Đó là một người phụ nữ. Em đã vẽ mái tóc ấy chỉ trong một bức tranh kí họa, nhưng em có thể khẳng định. Và ... em đã từng nhìn thấy kiểu tóc này.”

“Chết tiệt,” anh chửi thề. “Anh chưa từng nghĩ- anh phải nói với Aquino, anh là là người duy nhất theo dõi những cuộn băng giám sát. Hãy khóa cửa lại và đừng để ai vào nhà cho tới khi anh về tới.”

“Em sẽ không cho ai vào đâu,” cô bắt đầu nói, nhưng một tiếng động làm cô sửng sò, làm gián đoạn cuộc nói chuyện.

“Em nghĩ em nghe thấy tiếng gì đó,” cô nói. “Có cái gì đó dưới cầu thang.”

“Cửa đã khóa chưa?”

“Tất nhiên là rồi.”

“Tabitha và Martin đâu?”

“Đi ăn trưa rồi.”

“Chết tiệt họ đi.” Tình trạng khẩn cấp trong giọng nói của anh vang lên trong đường dây điện thoại. “Em yêu, hãy khóa cửa phòng ngủ vào. Đẩy đồ nội thất chèn vào cửa; bất cứ thứ gì có thể kéo dài thời gian, em hiểu không?”

“Vâng.”

“Đừng cúp máy. Hãy cứ để điện thoại đó. Anh luôn nghe máy.”

Cô đặt tai nghe xuống và bước tới bên cửa. Cô không chắc là mình đã nghe thấy gì, và cô sẽ cảm thấy mình như con ngốc nếu căn nhà trống rỗng hay âm thanh cô nghe thấy chỉ là tiếng của Tabitha và Martin quay lại sau khi ăn trưa. Không ai ở trong tầm nhìn; hành lang trống không, và từ vị trí đứng cô có thể nói là không có ai đang bước lên cầu thang.

Cô rón rén bước tới chỗ tay vịn cầu thang và nhìn ra tiền sảnh. Không có ai.

Sau đó cô nghe thấy tiếng sột soạt khá nhỏ, phát ra từ tầng dưới, có lẽ ở trong nhà bếp.

Cô mừng rỡ ra hình ảnh bàn tay đeo găng cầm dao, đứng ở bên trên Candra, và cô biết nghi ngờ ấy không sai, một trong những con dao to nhất đang được rút ra từ trên tủ ở nhà bếp.

Một cái đầu vàng hoe xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Đó là Margo McMillian.

Sweeny quay đầu lại, cú sốc lan tới cả đầu ngón chân. Cô lao nhanh về phía phòng ngủ, không quan tâm đến tiếng động mình gây ra, rồi đóng sầm cửa lại. Cái khóa xoay một cách dễ dàng. Cô kéo một cái ghế và đặt nó ở phía dưới nắm cửa, nhưng nó dường như khá mong manh và cô không chắc nó có chống lại được chút sức mạnh nào không. Margo có thể mạnh tới cỡ nào? Bà ta gầy, nhưng có lẽ bà ta khỏe hơn vẻ bề ngoài, và cánh cửa bên trong không được trang bị để chịu được lực giống như cửa bên ngoài.

“Chết tiệt chết tiệt chết tiệt,” cô thở gấp chạy tới bên điện thoại. “Richard, anh có đó không?”

“Anh đây.” Anh nói như không hề thở, và tiếng còi báo động gần như nhấn chìm anh. Anh đang ở trong một đội xe, cô nghĩ thầm và hi vọng mình đúng, “Đó là Margo.” Răng cô bất ngờ run bần bật khi cái lạnh bao phủ cô.

“M-Margo McMillan. Bà ta ở đây.”

“Bà ta ở trong nhà sao?” Richard hỏi nhanh.

“Đúng thế. Bà ta lấy một con dao trong nhà bếp. Cánh cửa đã khóa, nhưng-“

“Nếu cần thiết, hãy đi vào nhà tắm và khóa cửa lại. Hãy lấy một vài cái khăn tắm và quần nó quanh tay em. Hãy dùng bất cứ cái gì có thể để chặn bà ta lại. Hãy ném khăn tắm vào bà ta, và cố làm cho chúng quần lấy chiếc dao để bà ta không dùng nó được. Phun chất khử mùi vào mặt bà ta. Có vũ khí trong nhà tắm, em yêu. Tất cả việc em phải làm là sử dụng chúng.”

“Em hiểu rồi,” cô nói, thì thầm, không thể nói to hơn, dù có lẽ anh không thể nghe thấy trước tiếng còi báo động.

Nắm khóa cửa kêu lách cách. Cô nhảy lên và đặt điện thoại xuống và đi ngay tới cửa nhà tắm.

Có cái gì đó cào vào chiếc khóa. Margo đang phá khóa. Khóa cửa phòng tắm có lẽ không có gì hơn so với khóa phòng ngủ. Sweeny chạy ngay vào phòng tắm và ôm lấy một đồng khăn tắm, cũng như cầm lấy bình thuốc khử mùi. Làm đúng như Richard đã nói, cô bọc chiếc khăn dày quanh mỗi cánh tay. Cô biết lý do. Cô đã định dùng cánh tay đã được bọc lại của mình để đánh lạc hướng con dao. Cô nhớ đến những vết thương quanh tay Candra.

Cánh cửa mở ra, đẩy chiếc ghế sang một bên. Margo không nói gì cả, chỉ bước nhanh vào phòng, lăm lăm con dao trong tay.

Sweeny tóm lấy chiếc khăn tắm dày và ném vào chỗ người đàn bà đó, ném cả sức nặng của mình khi cố gắng làm mất thăng bằng của bà ta. Margo hét lên khi khăn tắm làm vướng cánh tay, nhưng bà ra đẩy nó ra ngay, và con dao bị một ít vài dây quần lầy. Sweeny cảm thấy nhát chém của nó đốt cháy não bên trái của cô.

Cô không biết chiến đấu thế nào. Cô chưa từng đánh ai cả. Nhưng cô cong người lại, nhận ra được độ cong của con dao, và đâm vào mũi Margo. Máu phun ra, rồi cô nhìn thấy cái nhìn sừng sốt trong đôi mắt tức giận của Margo, như thể bà ta không thể tin ai đó dám đánh lại bà ta. Toàn bộ chuyện ấy xảy ra với Sweeny vô lý tới mức cô phải tự đánh lại mình mấy lần, bám chặt chân vào tấm thảm dày và đẩy, dùng tất cả sức mạnh có thể đẩy Margo ra phía sau.

“Đồ chó đẻ!” Margo rít lên, cố gắng lấy con dao ra. Sweeny nhìn thấy lan can cầu thang phía sau Margo và đẩy mạnh hơn, đẩy cho tới bên mép lan can. Con dao xuyên quay chiếc khăn quần quanh tay trái của cô, và vết thương rỉ máu làm cháy lên cơn thịnh nộ trong cô. Cô nghe thấy chính mình đang hét lên và càng đẩy mạnh hơn. Cái nhìn giật mình hiện lên trên gương mặt đầy máu của Margo, chỉ tầm một giây, sau đó sức chống đỡ của cơ thể cô ta đã thoát khỏi được Sweeny, và cô ta nhảy qua thành cầu thang tới bậc đã bên dưới.

Sweeny thở hổn hển, tỳ tay và đầu gối xuống lan can, tim đập thình thịch, và chỉ trong một chốc cô nghĩ mình sẽ xỉu mất. Máu theo vết đứt chảy xuống tay trái cô, thấm ướt mảnh khăn tắm. Cô sẽ cần đến những mũi khâu, cô thầm nghĩ, tức giận một cách ngớ ngẩn với ý nghĩ ấy. Cô chưa từng phải khâu mũi nào. Có lẽ nó sẽ gây đau đớn. Môi dưới của cô run lên vì suy nghĩ ấy.

Cái run nhẹ ấy làm cô nhận ra mình đang tới gần với cơn kích động. Cô hít một vài hơi, cố gắng tập trung, dù nó thật sự khó ngoài sức tưởng tượng. Hơi thở sâu khá có ích, và cô ngồi xuống sàn nhà. Cô không thể nhìn qua hàng lan can; Margo đã hạ cánh với nhiều tiếng ục ịch lộn xộn. Sàn gạch sẽ thông tha cho xương và cơ thể người.

Richard. Tên anh xuất hiện trong đầu cô, nghĩ đến anh làm cô phải hành động, cố gắng thu hết chỗ năng lượng còn lại vào đôi chân. Cô lò dò bước đi và chạy gần như đâm sầm vào phòng ngủ và tóm lấy cái tai nghe.

Cô văng người lên nó, xương gò má ép lên. “Chết tiệt mày đi,” cô thì thầm thậm chí cô không cần

phải áp ống nghe vào tai, cô vẫn nghe thấy tiếng khàn khàn của Richard.

“Sweeng!”

“Em ổn rồi,” cô nói nhanh. “Gần ổn thôi. Margo đã ngã xuống lan can cầu thang. Em không nhìn thấy gì nữa.”

“Không,” anh nói, giọng như muốn bóp cổ người khác. “Chúa ơi-“ Anh thốt lên, và thậm chí tiếng còi rú vang vào trong điện thoại, cô vẫn nghe thấy tiếng thở mệt nhọc của anh. “Anh sẽ ở đó năm phút nữa. Những cái xe cảnh sát khác đang đi rồi. Em có bị thương không?”

“Một chút. Hai vết cắt trên cánh tay, không có gì nguy hiểm.” Tòì không nghĩ vậy. Cô ấy không nhìn thấy vết cắt ở đầu và một vết ở trán, con dao đã trượt qua chiếc khăn tắm và cắt vào đó. Cô không định mở chiếc khăn ra, cô không muốn nhìn thấy vết thương. Cô biết nó rất đau, và đó đã quá đủ rồi. “Em định gác máy được không? Em nghĩ em cần phải nôn.” Cô không đợi trả lời, chỉ gác máy, sau đó gục đầu xuống giữa hai đầu gối, hít những hơi sâu và chống lại cơn buồn nôn áp đảo mình.

Am thanh đó quá thấp tới mức cô không chắc mình có nghe được nó hay không. Đầu cô ngẩng lên, máu chảy trong mạch khi cô chuẩn bị chiến đấu lần nữa, nhưng không có ai ở đó. Cô nheo mắt lo lắng, sau đó lại nghe thấy nó: Một tiếng rên rỉ nhỏ dưới cầu thang.

Sweeny thận trọng rón rén bước ra khỏi phòng ngủ tới chỗ cầu thang và nhìn qua lan can. Margo nằm sấp, chân trái cong xuống tạo thành một góc không thể có dưới thân bà ta, những chỗ lõm chõm của xương trắng hiện ra dưới cơ thể rác rưởi. Tay bà ta...oh, chúa ơi, chắc hẳn bà ta đã cố lê người đi. Margo dịch chuyển yếu ớt, cố gắng quay người lại, và một tiếng rên nho nhỏ nữa vang lên giữa ngôi nhà.

Chân Sweeny run lẩy bẩy khi cô bước xuống cầu thang. Dù thế nào cô cũng không thể để Margo ở tình trạng như vậy mà không sơ cứu, dù cô không biết phải làm gì với những vết thương nghiêm trọng.

Cô cúi xuống bên cạnh Margo, và trước sự sững sờ của cô người phụ nữ ấy nhìn vào cô. “Tôi ngã,” Margo thì thầm.

“Đừng nói gì cả. Mọi người đang đến..”

“Tôi muốn... nói với cô. Để ai đó có thể biết.” Bà ta ho, và máu từ miệng chảy ra sàn nhà. “Candra... Candra đang tổng tiền... Carson. Tôi... tôi phải chặn cô ấy lại. Kai có ... chìa khóa... căn hộ của cô ấy. Tôi... thuê một căn hộ ở trong... tòa nhà, và đợi cô ấy.” Bà ta nhắm mắt và lại ho nữa. “Không thể... tìm thấy... cuộn băng ghi âm, hay bức tranh. Tôi xé quần áo của Carson... nếu nếu có bất cứ cái gì ở hiện trường, ông ta... sẽ bị buộc tội. Máu của cô ấy... ở trên giày của ông ta. Rồi cô... bức tranh-“

Sweeny hiểu ra. “Kai nhìn thấy bức tranh và nói cho cô biết.”

“Cậu ta... rất đẹp trai,” Margo thì thầm, cái nhìn mất đi sự tập trung và xa xăm hơn. “Tôi... yêu cậu ấy. Thật ngu ngốc. Tôi đủ già... để là mẹ cậu ấy. Vì Carson... cậu ấy đã chết. Hãy nói cho họ... nói họ nghe về Carson. Hãy tìm... những bức tranh.” Mỗi bà ta biến dạng khuôn khiếp trong nụ cười cay đắng. “Vạch mặt... ông ta.”

“Tự bà có thể nói với họ,” Sweeny nhẹ nhàng nói, nhưng mắt Margo đã hoàn toàn nhắm lại, gương mặt tái đi, và đã trút hơi thở cuối cùng.

Tiếng còi hú ngày càng to hơn khi nó tới gần. Sweeny khó khăn đứng lên và bước ra mở cửa khi hai xe cảnh sát kêu ré lên rồi dừng lại trước nhà.

Cô đang ngồi ở bậc thang cuối cùng khi Richard và cảnh sát Aquino và Ritenour chạy vào trong một vài giây sau đó. Khuôn mặt Richard nhợt nhạt như tờ giấy trắng, da anh cứng lại ở trên xương gò má. Cái nhìn của anh chiếu thẳng vào cô. Anh thậm chí còn không nhìn Margo. Richard sai những bước cứng nhắc đầy kiểm soát tới chân cầu thang, không nói một lời cúi xuống và bế cô lên, ôm cô chặt vào ngực anh.

“Tôi sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện,” anh khàn khàn nói. Toàn bộ cơ thể to lớn của anh đang run lên.

Aquino nói, “Nhân viên y tế sẽ ở đây chỉ một phút nữa thôi-“ Richard lờ anh ta đi và bế Sweeny ra ngoài. Cô chớp mắt giống như không nhìn thấy gì dưới ánh sáng của mặt trời. Rõ ràng Edward theo sau ở trên chiếc xe cảnh sát vì chiếc Mercedes đậu ngay sau nó. Anh bước vào ghế sau cùng Sweeny, đặt cô trong lòng anh, và hét lên chỉ dẫn Edward.

Sweeny run rẩy kể lại cho anh những điều mà Margo đã nói chỉ trước khi cô ấy chết. Anh dùng lời cô bằng hai ngón tay đặt ngay lên môi cô. “Anh không quan tâm,” anh quyết liệt nói. “Chì- chỉ im lặng và để anh ôm em. Chúa ơi, anh đã quá sợ hãi-“ Giọng anh vỡ òa và anh vùi mặt vào tóc cô.

Anh ở lại bên cô khi tay cô được khâu lại. Vết thương ở cánh tay là tồi tệ nhất, khâu mất sáu mũi, nhưng không có vết nào quá sâu ảnh hưởng tới dây thần kinh hay gân cốt. “Nhờ những cái khăn tắm,” cô nói với anh, đôi mắt mở to và môi giờ đang run lên vì sốc. “Nếu anh không nói cho em về những cái khăn tắm-“

“Tôi sẽ kê cho cô đơn thuốc giảm đau,” bác sĩ nói, cất đồ dùng của mình, sau đó mỉm cười với Sweeny. “Hãy đến chỗ bác sĩ của cô một tuần sau để tháo chỉ.” Sau đó cô ấy bước tới chỗ bệnh nhân tiếp theo, và Richard bế Sweeny vào lòng.

“Anh yêu em,” anh nói giọng vẫn run run. “Anh quá sợ hãi khi nghĩ anh sẽ mất em. Em sẽ lấy anh chứ?”

Câu hỏi đó làm cô gần như không còn lo lắng tới lần tấn công của Margo. “Kết kết hôn sao?” cô lắp bắp.

“Kết hôn.” Anh dùng tay xoay mặt cô lại, quan sát kĩ cô bằng đôi mắt đen sáng lên thường thấy, để cô nhận ra mọi cảm xúc của anh. “Anh biết em sợ hãi. Anh hiểu điều đó. Nhưng anh sẽ không bao giờ cố gắng xen ngang vào việc vẽ tranh của em. Em quá thông minh nên không ai có thể bóp nghẹt được tài năng của em. Anh từng có một vài kế hoạch dự kiến để thanh lý và ra khỏi thị trường chứng khoán, mua một trang trại ở đâu đó, nhưng nếu em-“

“Ở đâu?” Cô hỏi, ngắt lời anh.

“Anh chưa từng thật sự xem xét chuyện ấy; không ở miền Nam thì Tây Nam. Như anh đang nói đó, nếu em thích sống ở thành phố, anh sẽ quên chuyện đồng cỏ và-“

“Chỉ cần ở đâu ấm hơn đều được,” cô lại nhắc lời anh. “Dù một hay hai cây cọ cũng tốt.”

Anh ngồi im nhìn xuống cô. Cô nhìn lại anh sau đó nói. “Tick-tick-tick.”

“Cái gì đó?”

“Đó là đồng hồ sinh học của em. Em nghĩ nó sắp sửa báo động. “Gương mặt anh thay đổi, hơi nóng và tình yêu lấp đầy trong giây lát cô nghĩ có lẽ mình sẽ bị cưỡng hiếp ngay tại đây trong bệnh

viện mất. “Em có dám chắc không?” anh hỏi, âm thanh nghe run lên nhiều lần.

“Em sợ lắm,” cô thừa nhận, giọng nói đột nhiên lại run lên lúc cô có thời gian nghĩ tới điều mình vừa nói. “Ý em là có lẽ em sẽ là một người mẹ tệ hại như mẹ anh. Nhưng em muốn.” cô nuốt nước bọt. “Em muốn có anh và em muốn có con anh.”

Anh cười nhẹ nhàng. “Rồi, Sweetie, chúng tôi đều là của em.”

Epilogue

Một năm sau

Richard ngược lên khi đang đọc sách.

“Em được sinh ra vào thời gian nào trong ngày?” anh tò mò hỏi.

Cô ngạc nhiên, nhìn anh đầy nghi vấn. “Anh đang đọc gì thế?” cô nghi ngờ hỏi

“Thì cứ trả lời câu hỏi đi đã.”

“Em không biết chính xác. Em nghĩ em nhớ mẹ nói em sinh ra sau khi mặt trời lặn một chút, cứ khi nào mặt trời lặn rồi ấy. Tại sao vậy?” Anh mỉm cười và gấp sách lại. Cô đọc tên sách. “Ma và những linh hồn khác.” “Thì sao?”

Anh nhìn xuống một trang và nhẹ nhàng đọc lại. “Và có những người sinh ra vào lúc chạng vạng vào những ngày nhất định sẽ được cầu nguyện với những phép kỳ diệu, và có khả năng nhìn thấy những linh hồn.”

HẾT

[1] Cây ficus không hề rụng lá của Sweeny đó mọi người:

[2] Chương trình Jeopardy là một game truyền hình nổi tiếng của Mỹ. Thay vì chơi đồ như bình thường, người chơi phải đưa ra câu hỏi cho gợi ý của người dẫn chương trình. Ví dụ nếu gợi ý là “Đây là một loại quả đỏ ở trên cây.”(“This is a red fruit that grows on trees) thì câu trả lời đúng phải là “Quả táo là gì?”(“What is an [apple](#)?) Nếu một trong số những người chơi đưa ra câu hỏi đúng với gợi ý thì họ nhận được tiền.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>